

ДЖАК МАКДЕВИТ ДРЕВНИ БРЕГОВЕ

Част 1 от „Древни брегове“

Превод от английски: Иван Златарски, 1999

chitanka.info

1.

*Красиви и запечатани в
кехлибари
растения и телца на дребни
твари,
неща познати — ни редки, ни
скъпи,
но дявол знае как попаднали
там...*

Алексан
дър Поуп,
„Послание до
доктор
Арбътнът“

— Това пък какво е, мътните го взели! — Том Ласкър трябваше да повиши глас, за да надвика засилилия се вятър. Уил застина с пълна лопата, любопитен какво бе привлякло вниманието на баща му.

От земята стърчеше някаква триъгълна плоча, напомняща донякъде гръбната перка на акула. Изглеждаше здрава. Метал явно, но без следи от корозия.

Намираха се на малко възвишение по западната граница на фермата. Бяха останали да работят под светлината на окачените на въже крушки. Трябваше да прекарат тръбите, по които водата от кладенеца щеше да се изпомпва до билото на хълма. Ласкър спря лъча на фенерчето си върху обекта, а Уил го ритна с върха на ботуша си. Нощта носеше дъха на приближаващата зима. Студеният вятър шибаше голия хълм и раздрусваше провесените крушки. Ласкър клекна и разчисти пръстта със скрити в ръкавици пръсти. Предметът беше светлочервен. Гладък и твърд. Дръпна го, но той не помръдна.

Къщата бе на четиристотин метра от тях — стандартната двуетажна постройка от дъсчени плоскости и греди, издигната в най-гъстата част на малка горичка. През прозорците ѝ се изливаше топла уютна светлина.

Перката бе прикрепена към прът със същия цвят и текстура на материала. Изглеждаха едно цяло, забито в меката пръст под ъгъл от трийсет градуса. Уил подпъхна лопатата си под него и двамата се опитаха да я използват като лост, за да го извадят. Предметът като че ли помръдна, но не излезе.

— На три — каза Ласкър.

Преброи на глас и натиснаха с цялата си тежест, но загубиха равновесие и паднаха един върху друг с бурен смях.

— Тате, мен ако ме питаш, за тази вечер е достатъчно — предложи Уил. — Хайде да вечеряме.

Възвишенията Пембина се виждаха през прозорците на спалнята в дома на Том Ласкър. Веригата се състоеше от подредени в неправилна линия заоблени хълмове, превали и назъбени канари — общо взето доста впечатляваща природна гледка, може би най-вече защото околната местност бе гладка и равна като маса за бiliarд. Знаеше се, че преди десет хиляди години тези места са били западен бряг на вътрешно море, покривало големи площи от днешните два щата Дакота и Минесота, както и провинциите Манитоба и Саскачеван в Канада. Самото място, където днес бе построена къщата, сигурно е било потопено на неколкостотин метра под водата.

Ласкър бе едър мъж, притеснителен, с широки рамене и вече започнала да оредява кестенява коса. Целият си живот бе прекарал в района на Форт Мокси. Смяташе сам себе си за неинтересен човек, просто не много общителен фермер, свикнал на тежък труд и грижещ се за семейството си. Имаше щастлив брак, двамата му сина израстваха като свестни момчета. И още нещо — обожаваше летенето. Подобно на повечето местни фермери и Ласкър имаше разрешително за пилотиране и бе собственик на „Катана“, модел DV20. Притежаваше и „Авенджър“ — малък самолет, използван от военноморските сили още по времето на Втората световна война. В допълнение на всичко това беше и член на Конфедеративната въздушна асоциация — сдружение

на ентузиастични, посветили силите и свободното си време на ремонта и реставрирането на антични бойни летателни машини.

Малко след изгрев-слънце на следващата сутрин той и Уил бяха пак на върха на склона. През октомври времето из северните равнини е по правило мрачно и студено и денят беше типичен за месеца. Ласкър стоеше сгушен в якето си. Още не бе успял да се раздвижи достатъчно, за да го съблече.

Перката стърчеше с няколко пръста над земята, монтирана на опорен прът, дебел пет сантиметра. Ласкър си мислеше за белята, която като нищо можеше да се случи, ако бе минал с трактора през това чудо.

Уил заби лопатата в пръстта.

— Е — бодро каза той, — я да се отървем от тази работа. — И обърна първата копка почва, все така тежка и ароматна, въпреки сезона.

Беше тихо. На оградата бе кацнала сойка и любопитно ги наблюдаваше с едно око. Ласкър се чувстваше прекрасно. Тази перка определено бе възбудила интереса му. Какво ли, по дяволите, представляваше и как се бе оказала заровена в тези земи, които семейството му притежаваше поне от шейсет години насам? Най-важното обаче бе, че тя обещаваха временна загадка, открила възможността да се доближи до сина си.

Интересно на каква ли дълбочина стигаше този прът? Той отмери няколко стъпки от мястото, откъдето се подаваше и методично започна да копае. Уил се присъедини към него и не след дълго лопатите им удариха на метал. Значи прътът беше дълъг поне два метра. Продължиха да копаят, докато дойде време Уил да тръгва за училище. Ласкър се прибра с него у дома, пи чаша кафе, изяде няколко препечени филийки и се върна да продължи работата си. Улиса се и не забеляза кога е станало време за обяд, та се наложи Джини да го вика.

Хапнаха и после тя дойде с него, за да види с очите си причината за цялата олелия. Джини — типичен продукт на Чикаго — беше висока и умна. Бе дошла преди години в Северна Дакота, за да стане митнически служител, но най-вече за да избяга от градския живот. Съдбата ги бе събрала и тя бързо се бе влюбила в момчето, което на свой ред бе зачестило пътуванията си до Канада с надеждата, че когато се върне, тя ще бъде на смяна и ще го обслужи лично. Понякога дори

нарочно купуваше неща, подлежащи на обмитяване. Том още помнеше първия път, когато бе опитал тази тактика: бе похарчил трийсет долара в Уинипег, за да купи книга за историята на канадската авиация и никога нямаше да забрави разочарованието си, когато тя му бе махнала с ръка да минава, защото книгите били освободени от мита.

Приятелите му се бяха опитали да го разубедят. „Ще й писне от суровата зима — предупреждаваха го те. — И от провинциалния живот. Рано или късно това момиче ще се върне в Чикаго.“ Те бяха говорили за Чикаго горе-долу с тона, който биха използвали за Плутон. Но ето че бяха изминали двайсет години, а тя все още беше тук. Нещо повече — Том и Джини обожаваха снежните нощи и огъня в печката.

— Проблем ли ви създава? — попита го тя озадачена, застанала на ръба на трапа, който Том малко по малко бе успял да изкопае около нещото. Беше станал два метра и половина дълбок и вече се налагаше да слиза в него със стълба.

— Не съвсем.

— Тогава какво ни пука? Искам да кажа, защо ни е да изкопаваме това нещо от земята? Срежи го с оксигена и забрави за него.

— Къде ти е романтизмът? — подметна й той, използвайки фразата, която самата тя понякога употребяваше. — Не искаш ли да знаеш какво представлява тази работа?

— Знам какво е — усмихна се тя. — Някакъв прът.

— И как се е озовал тук?

— Там има нещо — надникна в окопа Джини, преди да отговори. — На самото дъно.

Беше парче тъкан. Ласкър се спусна по стълбата и се опита да я издърпа.

— Не-е, свързана е с пръта.

— Мен ако питаш, отваряш си работа за нищо.

— Това не би трябвало да се намира тук.

— Хубаво, само че днес има и други неща за вършене.

Той се намръщи и упорито заби лопатата в меката пръст.

Изглеждаше като мачта. Мачта, съоръжена с платно.

Монтирана на палуба.

Семейство Ласкър повикаха съседите и всички дружно се включиха в копаенето.

Постепенно се разбра, че палубата е част от яхта. А яхтата се оказа със съвсем прилични размери.

Разкритията ставаха едно след друго в течение на цяла седмица, през която в работата взе участие все по-нарастваща група приятели, съученици на децата от гимназията и дори случайно минаващи. Перката, с която бе започнало всичко, се оказа декоративен елемент, монтиран на върха на едната от двете мачти.

Самата яхта бе напълно сериозен продукт на корабостроителната промишленост — с лоцманска кабина, каюти и пълен комплект платна и принадлежности. В крайна сметка я изтеглиха от ямата и я подпряха с блокчета от сгуробетон, наклонена на едната страна. По-малкият син на Ласкър, Джери, я изми с маркуча. Когато калта падна от корпуса ѝ, пред погледите им се разкриха вътрешни стени, покрити с ламперия в яркочервено и кремаво бяло, и палуба, боядисана в галещ окото зеленикав цвят. Струята от маркуча се разбиваше на пръски. От предната и задна част на щирборда висяха някакви кабели или по-скоро въжета за акостиране.

А любопитната тълпа се увеличаваше.

Бети Коснър предпазливо докосна кила с ръка, сякаш се опасяваше, че може да е горещ.

— Според мен е от фибростъкло — изказа се Фил, съпругът ѝ.

Джак Уендъл се дръпна настрана, сложи ръце на хълбоците си и внимателно се вгледа.

— Не мисля така — заяви той. На времето беше служил във флота. — Като я пипам, не ми изглежда да е от фибростъкло.

— Том — намери го с поглед Бети Коснър, — чия е тази лодка?

Ласкър обаче нямаше и най-малка представа. Яхтата беше страхотна и блестеше под свенливото дакотско слънце.

През няколко минути се намираще някой, който да попита съседа си що за шега е всичко това.

Ласкър можеше да се сети за една-единствена причина, поради която някой би заровил подобна яхта, и тази причина определено се асоциираше в съзнанието му с думата „наркотици“. Очакваше да намерят вътре трупове, така че когато най-сетне се престрашиха да влязат, той неохотно надничаше във всяка каюта.

Изпита облекчение, когато колективната комисия не откри нищо нередно.

Яхтата изглеждаше съвсем различно от всичко, което бе имал възможност да види в досегашния си живот, макар че се затрудняваше да дефинира точно с какво. Тази първа сутрин беше склонен да отдаде това си впечатление на едва процеждащата се през облаците светлина. Или имаше нещо в пропорциите на нос и кърма, румпел и гротмачта. А може би това впечатление се създаваше от някакво странно съчетание на мерките в цялостната геометрия на морския съд.

Уил погледна на изток — там някъде се намиреше Ред Ривър, най-значителната река в тези северни територии.

— Далечко е до водата — замислено каза той.

— Изглежда в отлично състояние — отбеляза Рей Хамънд, собственик на земя на изток, по протежение на магистрала номер 11, и се почеса по главата. — Създава впечатление, че можеш да се качиш на нея утре и направо да я подкараш. — Той докосна платната с върха на ботуша си. — На тези им трябва малко сапун и вода и си готов.

В алеята влезе кола и отби. От нея се изсипаха Ед Патерсън, жена му и петте им деца. Ед въртеше магазина за железария във Валхала. Той инспектира яхтата, клатейки глава, а жена му погледна Ласкър, сякаш бе имал някакви семейни тайни, които най-сетне бяха излезли наяве. Децата се подгониха едно друго по алеята.

Междувременно Коснър бе отскочил до буса си. Върна се с рулетка. Тегли с подметка по една черта в почвата при носа и кърмата и премери разстоянието.

— Четиринайсет метра и петдесет сантиметра — обяви той на събралите се зяпачи.

Ако сред тях бе имало поне един с морски познания, той би категоризирал плавателния съд като кеч. Килът бе цял, широката напречна греда под палубата беше малко по-дълга от пет метра, корпусът бе лят, а дъното грациозно се извиваше. Палубата беше заградена по цялата ѝ дължина със стигащ на височина до кръста фалшборд, който се заостряше при носа. Имаше два щурвала — единият в кокпита, а другият в лоцманската кабина, разположена веднага зад напречната греда. На щирборда и бакборда се виждаха вентилационни отвори.

Единствената видима с просто око повреда на яхтата бе счупеният вал на винта.

Свалиха платната, изпраха ги и ги окачиха в мазето да се сушат. Ласкър развърза въжетата за акостиране, почисти ги и ги прибра в хамбара.

Почистването на подпалубното пространство им отне два дена.

Там намериха две каюти, камбуз и баня.

Каютите не блестяха с нищо. Във всяка имаше по една маса, няколко стола и две койки. Най-забележителното бяха грубо оформените във вътрешните прегради на съда празни шкафове.

Камбузът бе съоръжен с хладилник, подредени в редица устройства, които можеха да бъдат микровълнови печки, и нещо като умивалници, доколкото можеше да се съди по наличието в тях на отвор за изтичане на течности. Но символите върху микровълновите печки и хладилника бяха непознати. В банята имаше душ, умивалник и възможно най-странната тоалетна чиния, която Ласкър някога бе виждал: ниска, разлята, без капак и дори без седалка като седалките. Тук отново намериха надписи, които никой не можа да идентифицира.

— Тръпки да те побият — призна той на Джини онази първа вечер, когато огледаха вътрешността на яхтата. Малката тълпа най-сетне се бе разпръснала и хората се бяха разотишли, оставяйки Ласкър да се чуди как, по дяволите, тази яхта се бе озовала тук на възвишенията. Какво бе казал Уил? „Далечко е до водата...“

Вечеряха и Ласкър погледна към яхтата през прозореца над кухненския умивалник. Тя блестеше под лунната светлина.

— Добре ли си? — загрижено попита Джини.

— Бих искал да знам какво е това. И откъде се е изтресло тук.

Тя му предложи парче лимонова торта с целувки.

— Сигурно има пръст баща ти — каза Джини. — Кой друг би могъл да бъде?

По-късно, докато тя четеше, той облече якето си и излезе навън.

Форт Мокси отдавна бе застинал в безвремието. Нямаше никакви мащабни проекти за обновяване, не се забелязваха и каквито и да било признаци на културни промени, дължащи се на технологическата революция, отсъстваха приходящи, а хората бяха честни и прями.

Градът и безкрайната прерия, в която се бе чучнал, бяха като заклещени в гънка на пространствено-времевия континуум, където времето е спряло. Бе от онези места, където Хари Труман още е президент. Където хората все още се харесват едни други, а престъпността е неизвестно понятие. Последното закононарушение във Форт Мокси датираше от 1934 година, когато Бъгси Моран си бе пробил със стрелба път през граничния пункт.

Най-общо казано, градчето предлагаше стабилност на живеещите в него и бе прекрасно място да отгледат децата си.

Равнината стигаше във всички посоки до хоризонта и продължаваше отвъд него. В миналото тук се бе простирала акваторията на езерото Агаси, представляващо по-скоро вътрешно море, понеже площта му надвишаваше сумарната площ на всички от днешните Велики езера по границата с Канада.

Агаси.

Изчезнало отдавна. Том погледна на запад към хребета, представлявал навремето бряг на езерото. Равнината до него беше гладка като тепсия. Какъв невзрачен край. Бе летял над тези места много пъти и бе разказвал на момчетата. Искаше му се да обикнат своя край така, както той го обичаше.

**„В ДЕСЕТ С БЕН“, МЕСТЕН ТЕЛЕВИЗИОНЕН КАНАЛ KLMR,
ГРАНД ФОРКС, 22:26 ЧАСА, 18 ОКТОМВРИ.**

Марки: Разполагаме със странен материал от Форт Мокси тази вечер, Джули. Там са намерили яхта в житна нива.

Хокинс (усмихнато): Яхта в житна нива?

(Панорамен кадър на Форт Мокси с вкопчилата го прерия, преминаващ във фокусиране върху защитен пояс-преграда срещу вятъра и фермерски постройки.)

Марки: Някой от зрителите да си е загубил яхтата? Там, на границата с прерията, тази вечер един фермер озадачено си чеше главата. Ето какво съобщава Каръл Дженсън...

(Общ план на яхтата и зяпачите около нея. Камерата фокусира върху Дженсън.)

ДЖЕНСЪН: Бен, аз съм Каръл Дженсън от фермата на Том Ласкър в област Кавалиър. (Появява се образът на Ласкър.) Чудесна яхта, господин Ласкър. Наистина ли се опитвате да ни убедите, че някой я е заровил на територията на вашата ферма?

ЛАСКЪР: Да, точно това казвам, Каръл. Ето тук... — сочи с пръст. — Миналия сезон тук не засях нищо, почвата бе слаба. Напролет ще сеем пшеница. Но имах нужда от система за изпомпване на вода от кладенеца до хълма. Така че хванахме се да изкопаем канавка за тръбите и ето какво намерихме...

ДЖЕНСЪН: Яхтата?

ЛАСКЪР: Да.

(Кадър под ъгъл, по дължината на плавателния съд, за да се подчертае размера му.)

ДЖЕНСЪН: Изцяло ли бе заровена? Или само част от нея?

ЛАСКЪР: Изцяло.

ДЖЕНСЪН: Господин Ласкър, кой би оставил такова нещо на ваша земя?

ЛАСКЪР: Каръл, нямам и най-малка представа!

ДЖЕНСЪН (обръща се с лице към камерата): Ето, такава е историята. Бен, аз се питам какво ли още е заровено в долината на Ред Ривър. Дали не е уместно да бъдем малко по-внимателни, когато дойде време да садим бегониите идната пролет? За вас това бе Каръл Дженсън с репортаж от фермата на Том Ласкър до Форт Мокси.

(Картина от студиото.)

МАРКИ: Толкова от новинарския екип. Лека нощ, Джули.

ХОКИНС: Лека нощ, Бен. — (Обръща се с лице към камерата.) Лека нощ, приятели. Ще се видим утре, пак в десет. Следва „Късен коментар“.

На сутринта Ласкър нае камион с ремарке и доведе строителен предприемач от Гранд Форкс, който натовари яхтата в ремаркетото и я премести по-близо до хамбара.

Всеки следващ ден тълпата ставаше по-голяма и по-голяма.

— Защо не започнеш да продаваш билети? — предложи му накрая Франк Мол, бивш кмет и пенсиониран митнически служител. — Че тук идват хора чак от Фарго. — Мол беше добродушен, имаше брада, бе нисичък, но яко сложен. Освен всичко друго, беше и стар приятел по чашка на Ласкър.

— Какво мислиш, Франк? — попита го той. Стояха на алеята за коли, загледани в Джини и жената на Мол, които се опитваха да въведат някакъв ред сред пристигащите коли.

Мол го погледна, после премести поглед върху яхтата.

— Ти наистина ли не знаеш как се е озовала тук, Том? — в гласа му се долавяше леко обвинителна нотка.

— Не — изморено му отговори Ласкър. — Наистина не знам.

Мол поклати глава.

— Тогава питай другото, Том. За мен това си е загадка.

— А бе каква загадка...

— Ами честно казано, малко ми е трудно да видя мястото ти в тази история. Лодката изглежда в добро състояние. Сякаш е била заровена вчера. Според теб кога може да се е случило?

— Де да знаех. Струва ми се невъзможно да са го направили, без да разорат всичко наоколо. — Той разгледа хълма с присвити очи, правейки си сянка с длан. — Изобщо не мога да си представя как може да е станало.

— Аз пък се чудя защо — призна си Мол. — Защо някой ще крие такава яхта в земята? Та това нещо сигурно струва половин милион долара. — Той скръсти ръце и на свой ред впери поглед в яхтата. Тя вече беше близо до дома на Том, укрепена в ремаркетото и оставена току до алеята за коли. — Не знам дали си забелязал, но е ръчна изработка.

— Това пък откъде го измисли?

— Много ясно. — Мол посочи кърмата. — Няма идентификационен надпис на корпуса. Знаеш, че това е необходимо и се прави с едри букви като онова VIN на регистрационния номер на колата ти. — Той сви рамене. — А тук няма.

— Може би е била построена, преди да са се изисквали надписи по корпуса.

— Те са задължителни отдавна.

Изплакнаха с маркуч платната, проснати в хамбара до самата врата. Оказа се, че са бели — с онова бяло, от което очите те заболяват, когато слънцето ги огрее. И по нищо не им личеше, че са били заровени в земята.

Ласкър стоеше вътре на завет и ги гледаше, бръкнал с ръце дълбоко в джобовете си. За пръв път му мина мисълта, че разполага с плавателен съд, готов да потегли в морето. През цялото време досега бе живял в очакване, че един ден ще се появи някой и ще предяви правата си на собственик върху яхтата. Едва днес, в този тих, сумрачен и пронизващо студен неделен ден, почти две седмици, след като я бяха изкопали от земята, започна да мисли за нея като за своя. За зло или за добро...

Никога досега Ласкър не бе плавал под платна, с изключение на един или може би два случая, когато на румпела съвсем естествено бе стоял друг човек. Той затвори очи и видя в съзнанието си себе си и Джини, понесли се под напора на вятъра към залязващото слънце край бреговете на Уинипег следващото лято.

Но когато се изкачи на хълма и погледна в ямата, от която я бяха извадили, когато надникна в тази открита рана на западната граница на имението си и пак си зададе въпроса кой я беше оставил тук, в душата му полъхна мраз.

Не, нямаше никакъв смисъл да се прави на герой. Направо си го беше страх.

Хакбордът бе подпрян с пръти. Те обаче не изглеждаха закрепени по някакъв начин за палубата, защото представляваха едно цяло с нея. Веднъж, ден преди Хелюин, някакъв колекционер на сувенири бе поискал да си открадне един от прътите и за целта се бе опитал да го отреже с ножовка. Никой не го бе забелязал, но Ласкър реагира на случилото се, като започна да прибира яхтата в главния хамбар след залез-слънце и дори сложи катинар на двойната врата.

Още преди няколко месеца се бе съгласил да лети с „Авенджър“-а до Оклахома Сити за участие в авиошоу. В такива случаи Джини идваше с него и летеше на седалката на стрелеца. Тя обаче бе решила, че засега ѝ стига и заяви, че този път няма да дойде. Освен това знаеше, че яхтата струва доста пари, а не искаше да я държи заключена в хамбара.

— Всички на света знаят, че е тук — каза тя на съпруга си.

Ласкър се засмя и изтъкна, че всички държат яхтите си, паркирани в алеите за коли и никой не ги краде.

— Това не е кола, нали се сецаш — сложи край на разговора той.

Така че в петък следобед излетя и тя го проследи с поглед да прелита над фермата. Ласкър поклати крила в поздрав, а тя му махна в отговор, макар да знаеше, че няма да я види. После влезе вътре, където я чакаше прането.

Шест часа по-късно се бе изтегнала на дивана и гледаше поредния епизод на „Коломбо“, заслушана във вятъра, който свиреше през различни пролуки в къщата. Уил бе излязъл, а Джери играеше в стаята си на компютъра. Свистенето на вятъра и шумоленето на листата ѝ действаха отморяващо, почти като дишането от спящо дете или шумът на миксера, с който разбъркваше млечни шейкове след училище.

В един момент серията бе прекъсната от позната и омръзнала ѝ реклама и тя стана да смени програмата. И погледна през прозореца.

Нощта беше безлунна, но в стаята бе много светло. Джини приближи лице до стъклото на прозореца, който бе постоянно закован заради суровия климат на Северна Дакота и не се отваряше дори по време на краткото лято. Хамбарът се намираше малко надолу по склона под къщата.

През паянтовете му стени пробиваше меко зеленикаво сияние.

Вътре имаше някой.

2.

*О, Хеди Ламар е красиво момиче,
както и Маделин Каръл.
Но ако се интересувате, ще научите
една друга, различна теория
от всеки екипаж на бомбардировач.
Защото най-прекрасното нещо,
за което всеки би песен запял
(от тази страна на Райската врата),
не е девойка със хубави цици,
дори не холивудска звезда...
а ескорт от ято Р-38-ци.*

*Неизвестен автор,
„Светкавици в небето“*

Самолетът „Локхийд“ „Светкавица“ блестеше под късното следобедно слънце. Беше прекрасно произведение на техниката — част от онова велико усилие срещу Хитлер — и не само изглеждаше страховит, а дори все още можеше да полети в небето. Опашните надлъжници, изваяната кабина, широките дълги крила нашепваха за скрита сила. Картечните и оръдието при носа бяха монтирани компактно на малко пространство и съвсем недвусмислено разкриваха за какво става дума. Огневата му мощ бе способна на много по-прецизна стрелба, отколкото разположените върху крилата картечници

при другите модели от онова време. Не, никой не би желал да попадне в мерника на пилота на този самолет.

— Не е лесен за пилотиране — предупреди Макс. *P-38J* бе изстребител с индивидуалност и на него можеше да се качи само пилот, способен да се слее с неговата геометрия. Може би такъв като Макс — пилот, чиито сетива умееха да се плъзгат по укрепления, сглобки, кабели и вериги за управление.

— Няма значение — каза Кер и извади чековата си книжка. — Не възнамерявам да летя на него — забележката бе отправена към Макс, без да се интересува от мнението му.

Кер беше висок и внушителен. Изглеждаше добре по онзи небрежен начин, като... като кой друг, освен Бронко Адамс — склонният към позъорство герой от неговите романи. Измисленият Бронко летеше на своята „Светкавица“ по страниците на миришеци на авиационен бензин и високооктанов секс трилъри, сновейки над и около военновременен Китай. Кер пишеше в стил, който той самият предпочиташе да окачествява като принадлежащ към школата „изкарай им акъла, без да им даваш да си поемат дъх“. Нямахше нищо чудно в това, че най-сетне бе пожелал да има една от малкото запазени *P-38*-ци.

— Няма... да летите на него? — Макс искаше да се увери, че е чул правилно. — Но машината е в отлично състояние.

— Не летя — заяви Кер, без да скрива, че разговорът започва да му досажда.

Макс бе прочел три от романите му: „*Жълта буря*“, „*Нощ в Шанхай*“ и „*Среща над Бирма*“. Бяха му доставили удоволствие, нещо повече — изчете ги от корица до корица, неспособен да ги затвори дори за миг. Най-важното — беше останал впечатлен от правдивото предаване на дори най-дребните подробности, имащи отношение към пилотирането.

— Да, да — потвърди Кер. — Имитирам. Много е лесно.

Макс го изгледа: тялото му се проектираше точно върху синьобялата звезда — на кожуха на мотора. Неотдавна самолетът беше боядисан отгоре в маскировъчната шарка на джунглата. Върху фюзелажа с бели символи бе изписан идентификационния номер К-9122 — точно под името „Бяла светкавица“ и стилизирания образ на чаша за уиски. Макс знаеше дори историята на този самолет: през

1943-а той бе взел участие във военните действия, базиран на летище край Лондон в рамките на ескадрила, изпратена да действа съвместно с Кралските военновъздушни сили. По-късно бе ескортирал бомбардировачи в мисии над Германия — задача, особено подходяща за самолет с неговата комбинация от огнева мощ и обсег. А през 1944-а го бяха изпратили да вземе участие във войната над Пасифика.

„Бяла светкавица“ имаше богата история. Макс се бе постарал да изрови всичко известно от архивите на Военновъздушните сили, дори лично бе интервюирал пилоти и наземен персонал, а накрая бе събрал наученото на компютърна дискета.

— Ето тук е всичко, което успяхме да открием — каза той. — Пилоти. Операции. Свалени противници... между другото има данни за осем свалени изстребителни. И два „Хинкела“ в това число — говоря за бомбардировачите, разбира се.

— Добре — махна с ръка Кер. — Не ми трябва. — Той извади писалка със златен писец и се огледа, търсейки нещо, на което да си подложи. Спря се на опашния надлъжник от дясната страна. — Ще искате да направя чека изплатим на вас предполагам?

— На „Съндаун Авиейшън“ — това беше компанията на Макс, занимаваща се с реставриране и търговия с военновременни самолети.

Кер попълни чека. Четиристотин хиляди. Печалбата за компанията щеше да бъде над сто и двайсет хиляди. Съвсем прилична сума...

Чекът бе зелен, а на лицевата му страна имаше репродукция на Бронковата Р-38-ца в полет. Макс го сгъна и го прибра в джоба на ризата си.

— В музей ли ще го сложите? — попита той.

Въпросът изненада Кер.

— Не — отговори той. — Никакъв музей. Ще наредя да го стоварят на поляната пред дома ми.

Нещо в корема на Макс конвулсивно се сви.

— На поляната ви?... Господин Кер, останали са само шест самолета от този модел в целия свят. Той е в отлично техническо състояние и напълно функционален. Не можете просто да го захвърлите на поляната.

Развитието на разговора изглежда се стори забавно на Кер.

— Аз пък си мислех — отбеляза той, — че мога да правя каквото, по дяволите, ми се прииска с него. Сега повече ме интересува кога ще оформим всичко — и той погледна папката с документите за собственост, която Макс държеше в ръцете си.

Героят на Кер беше приятен, остроумен и сърдечен човек. Милиони хора го обичаха и повечето от читателите бяха на мнение, че неговият създател е издигнал авиационния трилър на качествено ново техническо ниво. Един от тези читатели обаче започваше да мисли, че въпросният автор изглежда е пълен идиот. Възможно ли бе това наистина?

— Ако го оставите на ливадата — напомни Макс, — ще го вали дъжд. И накрая ще ръждяса. — Искаше да каже, че подобни самолети заслужават много по-добра съдба от тази да свършат като орнамент в имението на някакъв богаташ.

— Ами когато това се случи — успокой го Кер, — аз ще ви се обадя, ще ви повикам и вие ще ми го освежите на място. А сега, ако не възразявате, нека приключваме, защото ме чака работа.

Над летището кръжеше самолетът по редовния ежедневен полет от Бразилия, който се насочваше за кацане. Беше в бяло и червено и се открояваше на фона на безоблачното небе.

— Не — въздъхна Макс, извади чека и го подаде на Кер, — няма да стане така.

— Моля...? — намръщи се Кер.

— Мисля, че сделката е невъзможна.

Двамата се изгледаха и накрая Кер сви рамене.

— Е, може и да сте прав, Колингуд — каза той. — Идеята ми и без това не допадна на Джейни.

Кер се обърна кръгом на пети и извървя по чакълената пътека разстоянието до терминала, без да се обърне поне веднъж. Макс така и не разбра коя бе въпросната Джейни.

Макс произхождаше от семейство на военни пилоти. Колингудови бяха летели над Багдад и Ханой. Бяха воювали с „Хорнети“ в Пасифика и с английските Кралски военновъздушни сили през пролетта на 1940-а. Фамилното име фигурираше в регистъра на ескадрилата „Рингдхет“ за 1918-а година.

Изключението беше Макс. Военният живот не бе успял да го привлече, още по-малко перспективата да попадне в нечий прицел. Баща му, о.з. полковник Максвел И. Колингуд (Военновъздушни сили на САЩ) се бе опитал — това трябваше да му се признае — да скрие разочарованието си от своя син. Но то беше факт и Макс няколко пъти го бе дочувал да споделя с майка му съмненията си по отношение на науката генетика.

Забележката явно се дължеше на това, че по всички правила на наследствеността Макс, така да се каже, би следвало да е зареден и от двете страни на цевта. Майка му бе Моли Грегъри — бивш израелски хеликоптерен пилот, която по време на Шестдневната война с арабите си бе спечелила прякора Славната Моли, след като бе отвърнала с огън на крайбрежните батареи по време на операция за спасяването на повредена канонерка.

Всъщност самата Моли го бе подтикнала да стои настрана от военните и Макс съвсем правилно бе дешифрирал задоволството ѝ, че нейният син не е от онези, които сами ще си търсят белята. Ирония на съдбата, разбира се, защото Макс нямаше никакво обяснение на факта, че нейното одобрение по някакъв трудноопределим начин го засяга. Не, без всякакво съмнение на Макс му харесваше да бъде жив. Той се наслаждаваше на играта на сетивата си и малко по малко се бе научил да намира удоволствие в простички неща като снежните бури и слънчевите залези. Макс вярваше, че му е даден само един опит да вкуси от подобраните сладости на живота и нямаше никакво намерение да рискува този шанс, единствено за да оправдае нечий неоснователни очаквания. Да, Макс щеше да се погрижи за Макс.

Дори ако някога го бяха спохождали известни съмнения относно истинската същност на собствения му характер, съмненията му бяха намерили потвърждение в инцидента при Форт Колинс, когато бе на двайсет и две години. Беше постъпил на работа в „Уайлдкет Еърлайнс“, за да превозва карго и пасажери до Денвър и Колорадо Спрингс. Един студен ноемврийски следобед се бе захванал да инспектира лично своя двумоторен „Арапахо“, застанал под едно от крилата му с бележник в ръка, когато над летището заходи самолет по редовен полет. Така и не разбра какво бе привлякло вниманието му към полета, но се загледа в снижаването на самолета. Слънцето още бе високо над планините, а машината беше боядисана в бяло и синьо

двумоторна „Боло“. Тя леко докосна пистата и започна да рулира по нея, а Макс зърна за миг лицето на малко къдрокосо широко усмихнато момиченце, седнало до един от предните прозорци дясно на борд. Самолетът намали скорост и се насочи към терминала, когато във въздуха се разнесе тънка струйка дим и преди някой да успее да реагира, десният двигател избухна в пламъци.

Ужасен, Макс скочи напред. В този момент изглежда се скъса маркуча, който подаваше горивото, защото огънят с рев се прехвърли по крилото и обхвана кабината, преди пилотът да има време да реагира. Усмихнатото момиченце така и не разбираше какво става.

Мъж в бяла риза с разхлабена вратовръзка изскочи от терминала и се втурна към самолета. Но той се намираще безнадеждно далече. Междувременно огънят обхвана резервоарите. Макс бе успял да направи две-три безсмислени крачки, преди да схване, че нещата са извън контрол. Затова спря в очакване на експлозията, като съзнаваше, че е много късно и дори желаше тя да дойде по-скоро и да сложи край на всичко.

Дотогава момиченцето го бе наблюдавало, но в един момент видя пламъците. Изражението му се промени и то отново върна поглед върху Макс.

Макс никога нямаше да забрави онези очи. Мъжът по ризата се стрелна покрай него, чаткайки с обувки по бетонната писта, а Макс му извика да внимава, за да не загине и той. Човекът обаче не го послуша, успя да се добере до самолета, дори да отвори си лом вратата и да влезе вътре! Момиченцето все така гледаше Макс. После някакви ръце го дръпнаха от прозореца.

И тогава дойде експлозията.

Самолетът избухна в огнено кълбо. Над главата му се понесе гореща вълна и той се хвърли по очи на площадката.

Онзи ден Макс със сигурност разбра що за човек е.

Хората рядко могат да разпознаят важните мигове в техния живот, без помощта на погледа в миналото. Едно обикновено отиване в центъра на града, за да си купиш книга, довежда до случайно запознаване и завършва с изправяне пред олтара. Закъсняло такси става повод да пътуваш заедно с непознат, който се превръща в твой

приятел и две години по-късно ти предлага изгодна промяна в професионалната ти кариера. Така че човек никога не знае...

Макс бе изживял повратната си точка малко след инцидента във Форт Колинс, когато един уикенд, замислен като опит за прелъстяване, се провали и той се бе оказал без никаква идея как да прекара иначе приятния пролетен неделен ден. Приятелите му го убедиха да посети авиошоуто на бойни самолети, където се запозна с Том Ласкър и неговия бомбардировач „Авенджър“.

Ласкър беше, така да се каже, летящ фермер, собственик на няколко хиляди акра земя по границата на щата. Току-що се бе сдобил с „Авенджър“-а си на търг, което не му беше попречило вече да има съмнения в разумността на скорошната си покупка, когато търсещият компания за обяда Макс се бе натъкнал на него, съзирайки първо машината, после едрия мъж с обветрено лице, чиито сурови черти не можеха да скрият загрижеността му, загледан в нея, седнал на обърнат с облегалката напред стол.

„Авенджър“-ът беше доста очукан: изглеждаше приклепнал ниско до земята, а боята му бе започнала откровено да се лющи. Нещо в изтерзаната машина докосна сърцето на Макс — той си беше романтик по рождение, — защото тя, освен че бе олицетворение на историята, беше още смъртоносна, прекрасна и с видими дори от лаик проблеми. Това бе първата среща на Макс с боен самолет, ветеран от войната. Среща, променила живота му завинаги.

— Малко ремонт няма да му се отрази зле — отбеляза Макс.

— Сега разбирам, че съм се поувлъкъл — отговори Ласкър, без да се обръща, сякаш бърбреше със самолета.

Така Макс влезе в този бизнес. Двамата се договориха още същия ден и той прекара следващите няколко седмици в реставриране на „Авенджър“-а. Нае подизпълнители за подмяната на двигателя и оправянето на хидравликата. Сам инсталира последните изобретения на електрониката, боядиса самолета в сиво и му сложи нова идентификация. По фюзелажа и крилата грейнаха нови бойни звезди, а когато отлетя с него за Форт Мокси, за да го предаде на собственика му, там се събра невиджана тълпа.

Дума да няма, с мъка се раздели с него. Ласкър бе приятно изненадан от крайния резултат и даде на Макс прилична премия, за която в договора за ремонта дори не се споменаваха. Жена му Джини

беше дошла с него и направо изпадна в екстаз, когато видя какво е направил. Постигнатото спечели на Макс вечната ѝ обич. Тя позира с удоволствие пред самолета и настоя веднага да се разхождат с него. Ласкър я взе със себе си във въздуха и двамата обикаляха над града половин час, докато Макс ги чакаше в офиса на Том. Когато се върнаха, всички отидоха заедно във фермата, а Джини му взе акъла, поднасяйки за вечеря ростбиф. Пиха и разговаряха до късно, а накрая Макс остана да спи в стаята за гости — нещо, което се оказа, че му е писано да прави още много пъти.

Оттогава ремонтът на военни самолети се превърна в основното му занимание.

Полковникът и Славната Моли одобриха.

Беше ранна вечер и Макс се спускаше през плътната облачна пелена към летище Челис, извън Фарго. Р-38-ицата се държеше прекрасно, буквално като машина на извънземни. Но той бе изпуснал голямата сделка и сега компанията му трябваше да подхване процеса на търсенето на купувач от самото начало. На всичко отгоре нямаше никакъв шанс да се добере до такава печалба при следващия клиент.

Въпреки досадния развой на събитията, Макс гледаше на себе си повече като на творец, отколкото като на бизнесмен. Неговото изкуство съчетаваше мощ и полет с чертежи на кабинни и бойни емблеми. И птиците на „Съндаун“ никога нямаше да ръждясват по поляните на когото и да било (честно казано Макс не харесваше много и музеите, но там поне отиваха хора, които можеха да се възхитят на старите самолети в истинското им величие).

Ами... майната му! Сигурно щеше да има неприятности, но тази вечер поне можеше да се наслади на това да пилотира „Светкавицата“.

Беше инсталирал модерна навигационна система, естествено, така че не бе никакъв проблем да изравни и насочи към пистата. На отметка пет километра самолетът беше на сто и петдесет метра височина. Отне мощност, пусна задкрилките. Индикацията примигна и му сигнализира, че колесникът е паднал правилно. Светлините на пистата се стрелнаха към него. Той плавно наклони лоста напред. От лявата му страна, по „Плейнс авеню“, пълпеха запалили фаровете си

коли. В самото начало на пистата Макс отне мощността докрай и леко вдигна нос. Самолетът се сниши и колелата докоснаха земята.

„Съндаун Авиейшън“ притежаваше собствен хангар, където бе и офисът на фирмата. Макс изрулира по пистата, насочи се към хангара, спря точно пред него, слезе, отключи вратата и паркира вътре. Тук имаше още два други самолета, върху които в момента се работеше: северноамерикански „Мустанг“ P-51, предназначен за музея „Смитсониън“ и републикански „Тъндърболт“ P-47. Той пък бе собственост на изпълнителен директор в аризонска телевизионна станция.

Макс изключи двигателя, слезе и се ухили, представяйки си реакцията на механика сутринта, когато влезеше и видеше, че „Светкавицата“ се е върнала. Секунди по-късно беше в офиса си. Стел предвидливо бе оставила кафеварката на подгряване. Той си наля чаша и се отпусна на стола зад бюрото.

Телефонният му секретар показваше, че го чакат две обаждания. Едното бе от доставчика му на резервни части, но другото беше от Джини Ласкър.

— Макс — чу се записаният ѝ глас, — моля те позвъни ми, като се върнеш.

В тона ѝ се долавяше някаква напрегнатост. Беше готов да каже, че направо звучи изплашена. Вдигна слушалката, но я остави обратно, защото в същия миг чу външната врата да се отваря.

След малко на прага усмихната застана Сейл Брадок.

— Здравсти, Макс — каза тя и го погледна по-внимателно.

— Какво се е случило? Провал на сделката?

Сейл бе собственичка и единствен пилот на „Тор Еър Карго“, която също се помещаваше на Челис. Имаше страхотни сини очи, пищна кестенява коса, тъжна замечтана усмивка и навигатор на „Транс Уърлд Еърлайнс“ в Сейнт Пол, който работеше за нея. Не ще и дума, Макс беше опитал късмета си, но тя го бе оставила на една ръка разстояние. Опитът му им бе дал повод понякога да се шегуват с неговите мераци. „Ти не обичаш мен — каза му Сейл тогава, — обичаш «Бетси».“ „Бетси“ беше един C-47, който „Съндаун“ ѝ бе продал преди три години. Транспортният самолет се бе превърнал във флагман на „Тор“ и превозваше карго из целите Щати и Канада. Сейл

притежаваше още два други самолета, а в момента водеше преговори за закупуване на четвърти.

Тя участваше от време на време с „Бетси“ на авиошоута, а веднъж двамата с Макс го бяха използвали, за да свършат съвместно едно добро дело. Точно навръх Нова година снежна буря бе затрупала под себе си Фарго. Броят на катастрофите далеч превишаваше възможностите на бързата помощ, когато се разбра, че в отдалечена ферма едно момче си е отрязало част от ръката с електрическа резачка и се нуждае от спешна медицинска помощ. Сложиха на самолета ски и вдигнаха тежкия C-47 на път за Пеликан Рапидс. Кацнаха източно от града на едно замръзнало езеро, взеха момчето, пренесоха го във Фарго и лекарите успяха да му зашият обратно ръката.

— Беше прекалено свестен самолет за такъв като него — усмихна се Макс.

Видя, че думите му ѝ доставиха удоволствие. Много добре знаеше, че безпокойството му за съдбата на неговите самолети е онази негова черта, която най-много ѝ допада.

— Какво се случи?

— Ами... нещо не ми хареса.

Сейл си взе чаша и я напълни с кафе.

— Доколкото си спомням, ставаше дума за доста пари. Не ми казвай, че няма още нещо.

— Така е — потвърди той. — Но виж какво, има маса хора, готови да убият, за да притежават тази машина. Не съм длъжен да приемам първото предложение.

— Съмнявам се, че са много онези, които могат да хвърлят наоколо пари с безгрижността на Кер.

Имаше моменти, когато на Макс му се струваше, че между двама им може да пламне искра. Ала бе спрял да ѝ налита още преди година.

— Не знам — сви рамене той. — Може да е така... може и да не е.

Сейл седна срещу него, вкуси от кафето и направи физиономия.

— Трябва ти прясно.

Погледна я.

— Задържала си се на работа.

— Утре летя за Джаксънвил.

Веднъж годишно там, на летище Сесил, се провеждаше авиошоу с открита продажба. Досети се, че бе инспектирала С-47-цата.

— Има ли нещо? — попита Макс.

— Всичко е наред — каза тя, остави чашата и стана. — Трябва да си тръгвам.

— Добре — кимна ѝ той. — Ще се видим... като се върнеш.

Тя го погледна малко по-дълго и излезе. Външната врата се отвори, после се чу шум от затварянето ѝ.

Дявол да го вземе...

Макс пак вдигна слушалката, натисна бутона, програмиран за скоростно набиране номера на Ласкърви, и се заслуша в сигнала. В ухото му прозвуча гласът на Джини:

— Ало?

— Здравсти, Джини. Какво се е случило? Добре ли си?

— Да. Благодаря, че се обади, Макс — ала в гласа ѝ се долавяше нотка на безпокойство. — Нищо ми няма. — Тя се поколеба. — Но тук става нещо странно.

— Какво?

— Нямах да те безпокоя, само че Том замина за Тайтървил и аз не успях да се свържа с него.

— За какво да се свържеш? Какво става?

— Знаеш ли за яхтата, която намерихме тук?

— Яхта ли? Не. Къде сте я намерили?

— Тук, във фермата.

Макс си представи необятните житни ниви — хилядите акри равна земя.

— Извинявай, Джини. Не съм сигурен, че схващам.

— Намерихме яхта, Макс. Изкопахме я. Беше заровена. Скрита.

— Майтап ли си правиш?

— Макс, не ти говоря за някаква гребна лодка. Става дума за *яхта*. Дори я показвах по телевизията.

— Опасявам се, че напоследък нямах много време и не съм в течение...

— Обадих ти се, защото малко по-рано тази вечер погледнах през прозореца и видях, че в хамбара свети. Но това е яхтата.

— Яхтата свети?

— Да, яхтата свети.

— Добре де, значи някой е влязъл и е запалил осветлението. Това ли искаш да ми кажеш?

— Хамбарът е заключен. Не мисля, че някой изобщо се е докосвал до яхтата. Според мен светлините са се включили сами. Говоря за сигналните светлини — издължени зелени лампички, монтирани на носа.

Макс още не беше сигурен, че е разбрал.

— Кой е заровил яхтата?

— Не знаем, Макс. Според нас... никой! Поне не е било скоро — гласът ѝ леко трепереше.

— Искаш ли да дойда? — Усети я, че се колебае и за него това бе предостатъчно. — Тръгвам.

— Благодаря ти — вече явно беше по-добре. — Ще изпратя Уил да те посрещне на летището.

3.

Тук, на тихата граница на
света...

Лорд
Алфред
Тенисън,
„Титоний“

Ако не друго, това поне му даваше повод отново да извади „Светкавицата“.

Форт Мокси и границата се намираха на около двеста километра северно от Фарго. Нощта беше беззвездна, наоколо бе тъмно и мракът бе надупчен единствено от редките далечни светлилки на ферми или фаровете на коли, загубени по безлюдни селски пътища.

Винаги, когато сядаше в кабината, Макс изпитваше чувство на отделяне от собствения си живот. Струваше му се, че всички банални грижи на ежедневието се фокусират върху единствено важната цел да му помогнат да се издигне във въздуха. Равномерното бучене на двигателите изпълваше нощта с ново съдържание и той даде воля на фантазията си, представяйки си как лети и съпровожда *B-17* над Германия. Съзнанието му рисуваше картината на откос трасиращи куршуми, завършващ с огнено кълбо. А след успешното начало се виждаше да изтегля лоста, за да полети на бой срещу двата „Месершмита“ *ME-109*.

Продължаваше да се усмихва блажено, когато кацна на международното летище във Форт Мокси. Уил Ласкър наистина го чакаше с големия черен семеен „Форд“. Момчето бе облякло яке с емблемата на футболен отбор и не скриваше притеснението си.

— Съжалявам, че трябваше да изминеш целия този път, Макс — каза то. — Искам да кажа, че не сме изплашени от някаква светлина,

но нали ги знаеш жените.

Макс кимна и хвърли сака си отзад.

Уил се оказа пълен с информация и му описа с най-големи подробности как са намерили яхтата, как изглежда тя и колко посетители им досаждат всеки божи ден.

— И много от тях продължават да си мислят, че сме я заровили ние — приключи момчето.

— Да, май разбирам защо смятат така — замислено измърмори Макс.

Уил се сгърби над волана, колата напусна осветената част на Форт Мокси и пое навътре из тъмната прерия.

— Трябва да си луд, за да си го помислиш — продължи той, сякаш Макс не бе проговорил. — Та ако имахме такава яхта, нали щяхме да я пуснем на вода в езерото, а не да я заравяме в земята.

Макс не бе сигурен какво точно очаква да види във фермата. Вече си бе изградил представата за прогнил корпус, който знае защо окачен с фенери, висящи на перилата. Поради тази причина се оказа напълно неподготвен за онова, което видя, когато Джини го отведе в хамбара.

— Боже Господи, който си в небесата! — възкликна той. — Вие се шегувате. — Яхтата беше светла, чиста, изящна и правеше неотразимо впечатление, дори под непретенциозното осветление на голите крушки. Уил беше напълно прав: това *Нещо* принадлежеше на водите на езерото Уинипег и изглеждаше просто неестествено в хамбара на стара ферма из покрайнините на Форт Мокси.

Джини разгада погледа в очите му.

— Нямаме никаква представа откъде е дошла — заяви твърдо тя. — Ни най-малка.

Яхтата беше закрепена върху ремарке. Гротмачтата, която бе на няколко „стави“, беше сгъната. На лавици по стените лежах навити някакви бали бял брезент.

— Това са платната — поясни Джини, проследила погледа му.

Влажна животинска миризма привлече вниманието му към конете в клетките в задната част на просторното помещение. Видя лампа в предната част на корпуса, дълга и капковидна, но не беше запалена. Всъщност никъде по яхтата нищо не светеше. Килът беше широк и дълбок и минаваше по цялата дължина на корпуса. На

кърмата имаше щурвал, а най-вероятно в лоцманската кабина отпред се намираще втори. На носа под лампата се виждаха черни преплетени символи, съвсем различни от всичко, което бе виждал през живота си.

— Ти ли ги изключи? — попита той. — Светлините?

— Не-е — каза Джини и щракна ключа на осветлението на стената.

В хамбара се възцари пълен мрак. Беше толкова гъст, че изглеждаше осезаем, мрак, абсолютен и първичен. Конете неспокойно се размърдаха.

— Джини?

— Почакай.

Нещо просветна. В началото му се стори фосфорно, сребристо, аморфно, не чак толкова по-различно от лунна светлина, проникваща през тънка облачна пелена. Но още докато наблюдаваше, сиянието започна да просветлява. Преля в зелено и придоби цвета на тучна морава след освежителен пролетен дъжд, на океанска вода малко под повърхността, там, където слънчевата светлина вече е филтрирана. Сиянието заля клетките на конете, освети вили и мотики, хвърли сенки зад трактора и изпълни хранилките до една от страничните стени. Макс зяпна от изненада, изведнъж разбрал какво я бе изплашило.

— Има една от другата страна — проговори Джини. — Бяла.

— Сигнални светлини — отбеляза той. — Само че не е съвсем така, нали?

— Не знам.

— Аз знам. Червена на бакборда, зелена на щирборда. — Макс заобиколи и погледна да се увери. — За бяла дори не се споменава. — Докосна корпуса. Усецането беше приятно, все едно че докосваше гладко обработена махагонова повърхност или кожено кресло. Той пак се обърна към Джини: — И на колко години би трябвало да е това чудо?

— Не знам — повтори тя и разпери безпомощно ръце.

Макс скръсти своите и обиколи яхтата. Въпросите си имаха приоритет. Защо някой ще иска да заравя подобно нещо?

— Никой ли не се е обадил да си я поиска?

— Не.

— Тази красавица е направо за изложбен салон. — И той отново изгледа блестящия нос, излъсканите мачти, наситените цветове. После

се разходи до полиците, където лежах нагънати платната. Материята, която бе взел за брезент, определено беше нещо съвсем различно.

— Изпрахме ги — ненужно обясни Джини.

— Не изглеждат като да са били под земята дълго.

— Никой не може да ме убеди, че това нещо е било заровено, откакто съм дошла тук.

Погледна я. Ставаше дума за доста години.

— Какво има вътре? Намерихте ли тела?

— И на нас ни мина същата мисъл. Не, никакви трупове. И никакви наркотици.

— А идентификационния номер? Трябва да е имало нещо, което би ви позволило да откриете предишния ѝ собственик.

— Дори да има, не можахме да го открием. — Тя се приближи до него. — Макс — каза Джини, — тази яхта няма двигател.

— Не може да бъде. Аз видях винта. — Освен това бе забелязал и че валът му е счупен. — Най-малкото трябва да е имало.

— Знам. Винтът е свързан с малка зелена кутийка. Не можахме да я отворим, но не прилича много на двигател.

Тя отново запали осветлението. Макс сви шепа около сигналната лампа и я видя бавно да угасва.

— Плаши ме... не мога да ти опиша колко — призна Джини. После скръсти ръце върху гърдите си. — Макс, какво е това нещо?

Нещото в никакъв случай не приличаше на нито една от яхтите, които Макс бе виждал през живота си.

Почувства се по-спокоен сега, когато беше на разстояние от яхтата. Джини настоя двамата ѝ сина да донесат постелките си в дневната. Джери се зарадва на възможността веднъж да спи долу, още повече че и той бе поизплашен. Уил също нямаше нищо против, макар че демонстрира наужким досада.

— Достави удоволствие на майка си — каза му Макс, който още от летището бе възприел подхода „ние, момчетата“.

Децата се съгласиха и четиримата спаха в една стая. Джини остави всички лампи да светят.

4.

*И се носи из морето
с товар от пространство и
време...*

Уолтър
Аскуит,
„Древни
брегове“

Макс не спа добре. Беше си наложил да посреща с не съвсем искрена добронамерена развеселеност страховете на Джини и особено настояването ѝ да останат заедно, сякаш някакъв невидим зъл дух се бе спуснал от равнините и се бе заселил в хамбара. Но всъщност точно той бе предложил да оставят запалени няколко лампи и отвън. Мислеше, че всички ще се чувстват много по-уютно, ако сиянието, проникващо през пердетата, иде от шейсетватовите крушки на „Дженерал Илектрик“, отколкото от онова безименно нещо. Но все пак чувстваше известна гордост, че Джини се бе обърнала за подкрепа именно към него.

Ала не чуждото присъствие в хамбара бе причина за безсънието му. Точно обратното — в основата бе по-скоро усещането за дом, за семейство, събрано заедно. Помнеше тази атмосфера от детството си, но още не я бе изпитвал като възрастен. Ласкър понякога си позволяваше добродушни шеги за специалните удоволствия, стоящи в основата на социалните приключения на Макс. Никога два пъти с една и съща жена. Макс бе реагирал с престорена скромност, защото точно това се очакваше от него. Но истината бе, че той веднага би захвърлил всичко за своята Джини в живота.

На сутринта откриха Том. Вълненията от изтеклата нощ сега им изглеждаха пресилени и щом дори Джини се бе затруднила да каже

свързано какво я бе накарало да потърси помощ, то за Макс беше повече от притеснително да обясни неочакваното си присъствие в чуждия дом.

— Не искам да си мислиш, че съм била нервна — убеждаваше Джини съпруга си по телефона, — но тук изведнъж ни стана страшно. Вече съм склонна да се отървем от това нещо.

Бяха превключили Ласкър на говорител и всички чуваха гласа му. Той не можеше да повярва, че светлините са се запалили сами и продължаваше да пита жена си дали е сигурна в това. Накрая изглежда повярва, но Макс знаеше, че ще го възприеме, едва когато лично се убеди с очите си. Що се отнася до „отърваването“...

— Не мисля, че е разумно да вземаме прибързани решения — заяви Ласкър. — Нека най-напред разберем на какво сме се натъкнали. Ако държиш, можем да заметнем яхтата с брезент. Така няма да виждаш проклетото нещо.

Джини погледна Макс.

— Не, не смятам, че това ще ми помогне да се чувствам много по-добре, Том.

— Макс — чу се гласът му, — а ти какво мислиш по въпроса? Разбираш ли нещо?

— Не — отговори Макс, — нямам никаква представа. Едно мога да ти кажа със сигурност: тази яхта в никакъв случай не е стояла дълго в земята.

Настана дълга пауза.

— Добре — каза Ласкър накрая. — Моят ред е малко по-късно днес сутринта. Изпълнявам си номера и се връщам веднага. Ще се прибера още днес следобед.

Денят беше студен, сив, унил и през цялото време изглеждаше като че ли ще завали дъжд или сняг. Още закусваха, когато се появиха първите посетители и заудряха нетърпеливо по вратата. „Може ли да видим яхтата?“ Джини послушно отключи хамбара, закачи теглича на ремаркетото за стария „Джон Диър“ и го изтегли в сивата утрин. На ремаркетото бяха закрепени табелки, предупреждаваха хората да не пипат нищо.

— Защо се главоболиш с тази работа? — попита Макс, насочил цялото си внимание към чинията, пълна с палачинки и бекон. — Остави я в хамбара и това ще спре.

— Ако зависеше от мен, бих го направила, без да се замислям — въздъхна тя. — Но според Том трябва да сме внимателни към съседите. Той смята, че щом има хора, които, се надигат да дойдат чак от Уинипег или Фарго, трябва да могат да видят онова, за което са дошли. — Джини сви рамене. — Честно казано, не че не съм съгласна, но започва да ми дотежава. — Докато Макс омиташе закуската, пристигнаха нови коли. — Надяваме се скоро да им омръзне. Или да скове студ. На мен ми е все едно кое. — Погледът на сините ѝ очи го докосна и той видя, че още е изплашена, макар вече да бе ден. — Макс, няма да повярваш колко много ми се иска да се отървем от това нещо.

— Ами продайте я тогава. — Знаеше, че тя има подход към съпруга си.

— Ще го направим. Но няма да стане веднага. Дори не знам дали имаме право да твърдим, че е наша.

Макс довърши най-сетне и последната палачинка в своята чиния и посегна за още. Обикновено гледаше да не прекалява с яденето, но кулинарните умения на Джини бяха голямо изкушение за него.

— Питам се — подхвърли той, — дали там няма заровено още нещо.

Тя го погледна сепнато.

— Надявам се да няма.

Макс се опитваше да измисли сценарий, който би обяснил известните им факти. Не можеше да извади от главата си мисълта за мафията. Та кой друг би направил нещо толкова... необикновено? Дали яхтата не беше изобличаваща улика да речем за убийство в Чикаго?

Някой почука на вратата на кухнята.

Джини отвори и на прага застана жена на средна възраст, загърната в кожи, придружавана от достолепен сивокос шофьор.

— Госпожа Ласкър? — осведоми се тя.

Джини кимна.

Жената влезе, разкопча палтото си и едва сега видя Макс.

— Добро утро, господин Ласкър.

— Казвам се Колингуд — призна си той.

Единствената ѝ реакция бе лекото повдигане на вежди. Тя отново се обърна към Джини.

— Аз съм Ема Макарти. — Имаше остри, малко нахални черти и онова изражение на лицето, което се придобива след живот, прекаран в правене на прибързани преценки. — Мога ли да попитам, скъпа, дали яхтата се продава? — И тя затвори вратата зад себе си, оставяйки шофьора си навън.

— О-о... Не, не мисля, че бихме я предложили — изненада се Джини. — Съпругът ми е доста привързан към нея. Всъщност планираме сами да я използваме това лято.

Макарти кимна и седна на един от столовете. Направи знак на Макс да ѝ налее кафе.

— Напълно ви разбирам. И аз бих изпитвала същото. Яхтата е прекрасна. — Джини наля кафе и ѝ го поднесе. — Знам, скъпа, че бихте искали да изследвате възможностите, които ви се откриват — невъзмутимо продължи жената, — но мога да ви уверя, че никой няма да ви предложи по-добра цена. Питам се дали не бихте ми разрешили да я разгледам по-отблизо? Бих желала по-специално да видя каютите. И двигателя.

Джини седна срещу нея от другата страна на масата.

— Уверявам ви напълно откровено, госпожице Макарти...

— *Госпожа* — поправи я тя. — Моят съпруг Джордж, лека му пръст, никога не би ми простил, ако се отрека от него сега.

— *Госпожа* Макарти — усмихна се Джини. — Ще бъда щастлива да ви разведа из яхтата. Но, повтарям, не съм готова да разглеждам предложение за купуване в настоящия момент.

Госпожа Макарти съблече палтото си, без да става от стола и го остави да се преметне връз облегалката. *Добре, щом ще преговаряме*, казваше цялото ѝ отношение.

Макс се извини и излезе, за да събере нещата си. Беше време да се връща във Фарго. Том щеше да се прибере след няколко часа, из фермата сновяха разни хора и той не виждаше никакъв смисъл в по-нататъшното си присъствие тук. През прозорците на дневната се виждаше, че колите продължават да прииждат. Започна да ръми. Равнината зад оградата беше сива, унила и безкрайна.

Все пак откъде се бе появила тази яхта?

Без сериен номер. Без регистрационна табела.

С платна, които ако се вярваше на Джини, трябва да са престояли под земята повече от двайсет години. Той *знаеше*, че това не може да

бъде истина.

Остави чантата си при входната врата и се върна в хамбара да ги разгледа още веднъж. Бяха грижливо прибрани в пластмасови чували. Отвори един от тях и извади тъканта. Беше светла и бяла. И мека. Имаше текстурата повече на чаршаф, отколкото на платно.

Когато Джини се върна, нямаше нужда да я пита как бе протекъл разговорът. Тя беше във възторг.

— Тази жена е в твоя бизнес, Макс — каза Джини. — Можеш ли да повярваш? Само че за разлика от теб, реставрира яхти — и му подаде визитната ѝ картичка. На нея пишеше: „*Ликоуд, Инк. Госпожа Джордж Макарти, директор. Яхтите, такива каквито са били*“.

— Да разбирам ли, че ти е направила предложение?

Джини го погледна с големи, широко разтворени очи.

— Да! — извика тя и гласът ѝ премина в писък. — Шестстотин хиляди! — После сграбчи Макс и го прегърна с такава сила, че едва не паднаха на пода.

По алеята се приближи микробус, спря и отвори врати. Пътниците — на пръв поглед те изглеждаха групичка пенсионери — се поколебаха да слязат под дъжда.

Макс поклати глава.

— Само не избързвайте — предупреди я той.

— Какво? Защо?

— Защото вероятно струва доста повече. Виж, Джини, яхтите не са моята специалност. Но едно съм научил много добре: никога не си струва да приключиш сделка набързо. — Той се намръщи. Проклет да беше, ако разбираше нещо. — Не мисля, че ви заплашва опасността да загубите, ако поизчакате. От друга страна, нещата могат да се развият по начин, който да ви даде възможност много да спечелите.

Джини метна на раменете си яке и излезе навън с него. Двамата останаха на верандата в компанията на петима-шестима туристи. Дъждът продължаваше все така да ръми, но за сметка на това беше леденостуден.

— Джини — каза Макс, — имате ли снимки? На яхтата имам предвид.

— Разбира се.

— Дай ми няколко, ако обичаш. И още нещо: искам да отрежа парченце от платната. Може ли?

Тя го погледна неуверено.

— Добре... Но защо?

— За да разбере от какъв материал са направени.

— На пипане е като лен.

— И аз така помислих.

— Хубаво, режи — усмихна се Джини. — Но искам да ми кажеш какво си научил. — На запад се смрачи и видяха, че към фермата се носи плътна дъждовна завеса. — По-добре да я прибера на сухо. — Тя скочи от верандата, качи се в кабината на трактора и запали двигателя. Повечето посетители забелязаха свъсеното небе и решиха да си тръгват, докато могат да се доберат сухи до колите си.

Яхтата трябваше да влезе на заден ход и Джини я бе вкарала до половината, когато се обърна, за да види как да влезе между клетките за конете. Тя застина и се вгледа.

— Макс, ела.

— Там вали — извика ѝ той.

Но Джини нетърпеливо му махна да дойде. Макс въздъхна, бръкна дълбоко в джобовете си и без да бърза, тръгна през подгизналата поляна.

— Какво има? — Дъждът се засилваше. Вече шибаше в лицето му, пронизваше го, спираше му дъха.

Тя му посочи носа, като не обръщаше внимание на пороя.

— Я погледни.

И той погледна.

— Нищо не виждам.

— Според мен — смаяно прошепна Джини, — това нещо изобщо не се мокри.

Около яхтата имаше мъгла, точно същата каквато се появява над улиците в града, когато вали проливен дъжд. Макс сви рамене:

— И какво искаш да ми кажеш?

— Виж трактора. Нямахте мъгла.

Е, може би съвсем малко. Все пак тракторът изглеждаше почистен до блясък съвсем наскоро. Той лъщеше и по бронята му се стичаха едри капки.

Но яхтата... Дъждът отскачаше от корпуса и се разбиваше на ситни пръски във всички цветове на дъгата. Изглеждаше като че ли... отблъсква водата.

Час по-късно малкият *P-38J* излезе на пистата за излитане на международното летище във Форт Мокси и секунди по-късно се издигна в сивото мокро небе. Макс видя пистата под него сякаш да потъва. Издълженият балон на ветропоказателя над единствения хангар показваше югоизточен вятър със скорост около двайсет възела. Северно от летището се виждаха фермерски къщи, огради от колове и непавираны улици, размесени с малки горички и просторни ливади. Водната кула, надписана с името на града и мотото му „Едно добро място за живеене“, гордо се издигаше над покривите. Ред Ривър изглеждаше студена.

Полетя на запад, успоредно на магистрала 11, право в дъжда, над безкрайни ниви с клюмнали слънчогледи, чакащи да бъдат изорани. В мъртвилото под него мърдаха само пъплещи камион и ято закъснели гъски, най-сетне накарани се да се отправят на юг. Макс направи кръг над фермата на Том. Алеята за коли беше почти пуста, а хамбарът изглеждаше заключен. Той пое на юг след гъските.

По капака на кабината зачаткаха тежки капки дъжд. Небето бе все така сиво и мътно като супа. Макс погледна към надлъжника отляво — беше прозаичен и някак... солиден. Самолетът бе екипиран с два двигателя „Алисън“ с водно охлаждане, от по 1425 конски сили всеки. „Бяла светкавица“ беше изработена преди шейсет години от Локхийд Еъркрафт Корпорейшън, Сиатъл. Магия, също като яхтата. Магия, но реална, магия, станала възможна благодарение на физиката. Нямаше място в един и същи свят за *P-38J* и изкопаната яхта с работещи сигнални светлини.

Никакво.

Той набра височина, стигна разрешения му коридор на пет хиляди и двеста метра и се отправи към Фарго.

Макс остави парчето тъкан в лабораториите „Колсън“, помоли ги да определят какъв е материалът и ако е възможно, къде може да е изработен. Обещаха му резултат в рамките на една седмица.

Стел Уедърспун беше негова помощничка. Възпълна, светлоока и внушителна, тя имаше три деца в гимназията и бивш съпруг, който

постоянно закъсняваше с издръжката. Основните ѝ задължения в „Съндаун“ бяха да обработва административните детайли на операцията. Подготвяше чернови на договори, изготвяше графици за поддръжка, наемаше подизпълнители. Беше консервативна по природа, прекрасно усещаше разликата между риск и хазарт и по този начин упражняваше въздържащо влияние върху епизодичните капризи на Макс. Ако го бе съпровождала, Кер щеше да получи своя „Локхийд“ и край на въпроса. „Не се обвързвай емоционално със самолетите — предупреждаваше го тя от време на време, — те са обект на бизнес, а не жени.“

Посрещна го при пристигането му в офиса на „Съндаун“ с неодобрителен поглед.

— Здравей, Макс.

— Той не беше подходящият човек за нашия *P-38J* — заяви без предисловие Макс.

Стел затвори за миг очи.

— Работата ни се състои в това да ремонтираме и продаваме самолети, а не да им търсим домове.

— Беше идиот — опита се да обясни Макс. — Толкова пари не водят до нищо добро.

— Добре, така да бъде. Но, Макс, светът е пълен с идиоти. Ако отказваш да им продаваш, значи елиминираме значителна част от населението.

— Сред мъжете — опита се да уточни той.

— Ти го казваш, не аз.

Макс взе пощата.

— Снощи бях на границата.

— Така ли? — изненада се тя. — И какво прави там?

— Не съм съвсем сигурен. Том Ласкър е изкопал някаква яхта във фермата си.

— А, видях я по телевизията. Фермата на Ласкър ли беше това? Не съм разбрала.

— Точно тя. Та, прекарах нощта там. — Макс придърпа стол до нейния и седна. — Стел, имам нужда от помощта ти — и отвори куфарчето си. — Джини ми даде едни снимки — той ѝ показа шест снимки, двайсет и два на трийсет сантиметра.

— Я, тя била в много добро състояние — отбеляза Стел. — За нещо заровено.

— И ти ли го забеляза? Добре, виж сега, искам от теб да разбереш кой е изработил проклетото чудо. На нея няма никаква идентификация. Разпрати по факса тези снимки, опитай производителите, търговците и вносителите. Направи справка и в бреговата охрана. Все някой ще трябва да може да ни светне.

— И защо се интересуваме? — попита тя.

— Интересуваме се, защото сме любопитни. Защото шефът ти иска да знае какво, по дяволите, става тук. Ясно ли е?

— Да. Кога искаш резултата?

— Веднага. Уведомявай ме за всичко, което научиш. — Той се върна в своя офис и се опита да се свърже с Морли Кларк в щатския университет „Мурхед“.

— Професор Кларк е в час — уведоми го записаният му глас. — Чувствайте се поканени да оставите съобщение за него след звуковия сигнал.

— Обажда се Макс Колингуд. Морли, пращам ти по факса няколко снимки. Става дума за яхта, на чийто борд има надпис. Ако успееш да идентифицираш езика или, дай Боже, да ми направиш превод, ще ти бъда благодарен.

Еверет Грендъл лично излезе да посрещне Ласкър и да го покани в кабинета си.

— Видях яхтата ти онзи ден, Том. Голям късметлия си, това ще ти кажа. — Ев изглеждаше преждевременно набръчкан — той самият и дрехите му.

— Точно това ме води тук — кимна Ласкър.

— Какво става? Чия е тази яхта?

— Не знам.

— Хайде, Том. Някаква представа все имаш.

Кабинетът на Ев беше буквално натъпкан със стари издания на юридически монографии, дипломи в рамки и снимки, повечето от които изглеждаха направени по време на мандата му като околийски прокурор. Специално внимание бе обърнато на фотографията на Ев и

сенатор Байрън Глас от миналогодишното честване Деня на независимостта — тя бе поставена на видно място върху бюрото му.

Ласкър седна.

— Ев — каза той, — имам потенциален клиент.

— За яхтата?

— Да. Моя ли е, за да я продам?

Ев кимна, но тъмните му очи казаха „не“. Свали очилата си и избърса лещите със смачканата си кърпичка.

— Малко е трудно да се каже — въздъхна той.

— Намерих я на моя земя. Това би трябвало да я направи моя, не е ли така?

Ев погледна скръстените си в скута му ръце.

— Том, ако оставя колата си в двора ти, тя твоя ли ще стане?

— Не. Но това, за което говорим, беше заровено.

— Да — Ев обмисли казаното, сякаш го чуваше за пръв път. — Ако реша да скрия фамилните сребърни прибори за хранене, като ги заровя в задния ти двор, те твои ли ще станат?

— Не знам — объркано призна Том, — предполагам... предполагам, че не.

— Обаждал ли ти се е някой? Питам те, предявявал ли е някой пред теб претенции за собственост върху яхтата?

— Не. Никой.

— Направил ли си разумно необходимото, за да установиш чия собственост е?

— Това мое задължение ли е?

— А на кой друг? Слушай, ние нямаме основание да изключваме възможността да е крадена. След което крадците я заравят на твоя земя. Без значение по каква причина. В този случай тя остава притежание на първоначалния ѝ собственик. — Ев беше внимателен човек — олицетворение на предпазливостта. Гордееше се с това, че никога не бе изказвал убеденост в нещо, преди да събере всички налични факти. Което на практика означаваше, че той никога не беше на страната на мнозинството. Още по-малко в опозиция. — Въпросът тук, така както аз го виждам, опира до намерението. Била ли е собствеността съзнателно изоставена? Ако е станало така, тогава мисля, че претенциите ти за собственост имат основание. И вярвам, че

подобни претенции могат да бъдат успешно защитени в съда, ако се наложи. Ако някой възрази.

— Че кой може да възрази?

— Е, трудно е да се каже определено. Но примерно някой роднина може да заяви, че собственикът не е бил с всичкия си в момента, когато е изоставял яхтата. Фактът на заравянето би могъл да се интерпретира като сериозен аргумент в тази насока.

— Тогава как мога да стана законен собственик?

— Нека проуча казуса, Том. Междувременно би ни помогнало, ако разберем при какви обстоятелства тя се е оказала там, където си я намерил.

5.

*Антиките са исторически останки,
избегнали някак съдбата да претърпят
корабокрушение във времето.*

Франсис Бейкън,
„Напредъкът на
познанието“, т.2

Стел се отдаде на възложената ѝ задача в продължение на цели три дни. Откри две подобни, но далеч не идентични яхти. Макс ѝ каза да продължава да търси.

Морли Кларк нямаше никаква представа какво биха могли да означават символите върху корпуса. Всъщност Макс така и не успя да го убеди, че не го разиграва. „Тези символи — каза му Кларк, — не са част от нито един език на съвременната ни индустриална цивилизация.“ Бяха общо единайсет на брой и можеше само да се предполага, че са името на морския съд. Бяха в курсив, а това правеше още по-трудна задачата да се установи точната форма на всеки отделен символ. Лично Макс можа да разпознае едно 0, но това бе всичко.

Двамата седяха в кабинета на Кларк в кампуса на щатския университет „Мурхед“. Навън бе слънчев ден, но температурата беше 4–5 градуса.

— Не може да бъде, Морли — възрази Макс, — нещо изпускаш.

Кларк толерантно се усмихна. Беше широкоплещест и атлетичен дългуч. Маниак на тема софтбоул.

— Съгласен съм, Макс. Но не виждам какво. Готов съм да предположа, че базата данни не е така изчерпателна, както би ни се искало. Но в чисто практически аспект мога да те уверя, че разполагаме с каквото ни е нужно. Твоят надпис не съвпада с нищо. Е, с изключение на един-два символа може би. Единият наподобява хинди^[1], другият — кирилица. Което според мен доказва, че става

дума за най-обикновено случайно съвпадение. Като драснеш няколко линии и ги завъртиш както ти хрумне в момента, няма начин да не наподобииш нещо съществуващо — и той отново погледна снимката върху бюрото си: — Слушай, Макс, казвам ти, че това е някаква шега.

Макс поблагодари на Кларк и се върна на летище Челис, питайки се, ако това наистина е шега, кой тогава е шегаджията и кой — неговата жертва. Беше едновременно мистифициран и ядосан. Цялата работа все повече му намирисваше на гангстерска история. Какво друго?

Беше на междущатска магистрала 29, когато Стел му се обади по мобифона:

— Търсят те от лабораториите „Колсън“. Да те свържа ли?

Вече? Бяха минали едва два дни.

— Добре — съгласи се той. — Дай ми ги.

— Ясно... и Макс?

— Да?

— Нещо силно ги е развълнувало...

В слушалката се чу прещракване.

— Господин Колингуд? — Женски глас. Стел беше напълно права: тази жена звучеше сякаш току-що бе изкачила без почивка поне два етажа.

— Да, обажда се Макс Колингуд. Какво мога да направя за вас?

— Казвам се Кенън. Обаждам се от името на лаборатория „Колсън“. Става дума за пробата, която оставихте при нас онзи ден.

— Е?

— Предполагам, че в момента не сте в офиса си?

— Ще бъда след десетина минути — обади Макс. — Какво научихте?

— Може ли да дойда при вас там? — попита го тя.

Беше чернокожа, стройна и в средата на трийсетте. На визитката ѝ пишеше, че е завеждащ лаборатория в „Колсън“. Имаше приятна усмивка, високи скули и цялото ѝ същество излъчваше едва сдържана възбуда. Беше облечена в делови костюм в морскосиньо и носеше кожено дипломатическо куфарче.

— Удоволствие е да се запозная с вас, господин Колингуд — каза тя и протегна ръка. — Аз съм Ейприл Кенън.

Макс пое мантото ѝ.

— Честно казано, не очаквах резултати толкова скоро.

Погледът ѝ го прониза.

— Откъде имате това?

За миг Макс се изкуши да не ѝ каже, но после се сети, че в крайна сметка всичко бе излязло по телевизията.

— Намерено е заровено на границата.

— *Яхтата*? Онази, която откриха във фермата?

Макс кимна.

— Боже мой, *яхтата*! — Очите ѝ загубиха фокус. — Мога ли да я видя? — попита го тя след малко.

— Естествено — увери я той. — И без това кой ли не се изсипа там. — Стори му се, че тя се държи леко дистанцирано. — Какво точно можете да ми кажете?

— Нека ви попитам нещо — продължи Ейприл Кенън, сякаш изобщо не го бе чула. — Раздавали ли сте мостри на други места?

— Не — отговори Макс.

— Добре. — Тя щракна ключалките на куфарчето си, извади отвътре тънка папка и му я подаде: — Как сте с химията?

— А, слаба работа...

— Няма нищо. Чуйте, господин Колингуд...

— Мисля, че ще спестим време, ако ме наричате Макс.

— Хубаво, Макс — усмихна му се тя, но той не беше напълно сигурен, че го вижда. — В „Колсън“ не се скъсваме от работа. Анализът направих аз. Не знае никой друг.

— Какво да знае?

Жената посочи с очи папката.

Макс я разгърна и заби поглед в единствения лист вътре.

— Май ще е по-добре да ми го преведете.

Тя се огледа.

— Можем ли да бъдем подслушани?

Въпросът ѝ го сепна.

— Не.

— Добре. Материалът е тъкан, съставена от нишки. Много фина тъкан от гъсто преплетени нишки — гласът ѝ се бе снишил почти до

шепот. — Веществото е елемент с пореден номер сто шейсет и едно. Трансуранов.

— Какво означава „трансуранов“?

— Изкуствено създаден елемент.

— Какъв е проблемът?

— Макс, този елемент е толкова трансуранов, че главата ти се замайва. За твоє сведение ще ти кажа, че последният, за който знаем, дори няма още име. И номерът му е едва сто и дванайсет. За нас това е върхът на периодичната таблица на елементите. Или по-скоро беше. Защото това чудо тук... — тя безпомощно поклати глава. — То просто не би следвало да съществува.

— Какъв е изводът?

Чертите на лицето ѝ се изопнаха.

— Никой не разполага с нужната технология, за да произведе подобен материал. Даже да знаехме как, елементът би трябвало да е вътрешно нестабилен. И горещ.

— *Горещ?* Искаш да кажеш радиоактивен? — Макс трескаво започна да пресмята колко време бе стоял в близост до платната.

— Да. Такъв би *трябвало* да бъде. — Ейприл извади останките от мострата и ги поднесе под светлината на лампата. — Само че не е. Кой знае, може би в тези етажи на таблицата елементите губят своята радиоактивност. Не знам. Никой не знае.

— Сигурна ли си във всичко това? — поиска да се увери той.

— Да, естествено, че съм сигурна.

Макс стана и се разходи до прозореца. Точно в този момент навън кацаше някаква „Чесна“.

— Не съм убеден, че разбирам какво искаш да ми кажеш — призна си той.

Мина доста време, преди жената да му отговори.

— Някой — каза накрая тя, — някъде е направил технологичен скок през главите ни. *Огромен*.

— Хубаво — съгласи се той. — Важно ли е това?

— Макс, аз не ти говоря за естествения прогрес на науката. Това нещо е... е, дявол да го вземе, на *светлинни години* от хода на историята! От наша гледна точка то просто не би следвало да бъде възможно.

— Не би следвало, ама е — сви рамене Макс.

— Явно — с отнесен поглед се съгласи Ейприл.

— Е, какви са изводите? Има ли това нещо някаква търговска стойност?

— О, определено. Електронните орбити са изключително стабилни. Казвам *изключително*. Вече направих някои изследвания. Материалът не взаимодейства с никакви други елементи.

— Пак не разбрах.

— Той е практически неунищожим.

Но Макс беше на друго мнение.

— Това не е истина — възрази й той. — Пробата, която оставих при вас, беше отрязана с най-обикновена ножица.

Тя поклати глава:

— Не говоря за такава неунищожимост. Явно е възможно да се реже. Или да се мачка. Но не се *разпада*. Никога няма да се саморазруши. — Макс видя, че жената го наблюдава внимателно, явно за да разбере дали не му е известно нещо повече, отколкото й бе казал. — Мислиш ли, че ако отида при тях довечера, те ще ми позволят да я разгледам?

— Разбира се — каза той. — Ще им се обадя, за да ги предупредя, ако искаш. — Една аморфна до момента мисъл в периферията на съзнанието му внезапно се материализира: — Спомена, че нямало да се разпадне. На колко години е мострата?

— Няма никакъв начин да се разбере — заяви Ейприл. — Изобщо не е ясно как би могло да се датират находки от такъв материал. Според мен изобщо не е възможно — и тя се изправи.

— А ще се износва ли? — попита Макс.

— О, да. Всичко се износва... в крайна сметка. Но този материал е доста устойчив. И според мен би трябвало лесно да се почиства, понеже другите елементи няма да полепват по него.

Макс си спомни за отскачащите дъждовни пръски.

— Защо не взема и аз да дойда с теб? Ще те откарам със самолета.

Светлосин правителствен автомобил отби във входната алея на Ласкърови, зави пред вратата, промуши се покрай няколкото паркирали коли и спря. От лимузината слезе мъж на средна възраст,

натезал в кръста. Извади от багажника износено черно куфарче, огледа се с бърз поглед и се отпрати към парадния вход.

— Джефри Армбрустър — представи се той, когато му отвори Ласкър. — Данъчна служба — и той извади служебната си карта с ловкостта на фокусник.

Ласкър преглътна с труд.

— Проблем ли има? — дрезгаво попита той.

— Не, не — успокой го Армбрустър. — Няма никакъв проблем.

Ласкър отстъпи навътре, Армбрустър му благодари с кимване и влезе.

— Студен ден — подметна Том, макар по местните стандарти изобщо да не беше студено.

— Да. Да, наистина — съгласи се Армбрустър и разкопча палтото си. — Разбрах, че неотдавна щастие то ви се е усмихнало, господин Ласкър.

Данъчни усложнения. Тази мисъл даже не му бе хрумвала.

— Яхтата ли имате предвид?

— Именно — потвърди Армбрустър. Погледите им за миг се срещнаха. Нещо подсказа на Ласкър, че този човек не изпитва удовлетворение от работата си. — Да, за нея става дума. Започнали сте процедура по узаконяване на собствеността си върху нея.

Том предложи с жест да седнат край масичката за кафе.

— Така е — призна той. — Започнах.

— Ако това се случи, господин Ласкър, трябва да сте наясно, че тази придобивка ще бъде облагаема с данък като обикновен приход.

— Колко?

— Не бих могъл да кажа сега. Първата стъпка в процеса е оценката. — Той отвори куфарчето си. — Ще ви помоля да попълните тези формуляри — и ги подбутна през масичката към него. — Ласкър безпомощно изгледа документите. — Няма нищо бързо — успокой го Армбрустър. — Но ако яхтата бъде узаконена на *ваше* име, от вас ще се очаква да внесете определена сума. — Държавният служител му подаде визитната си картичка: — Обадете ми се, когато ви е удобно и ще бъда щастлив да ви консултирам.

Отвън в коридора се разнесе шум: Джини бе включила пералнята и къщата се разтресе.

— Изненадан съм — неохотно си призна Том, — че толкова бързо се оказахте в течение на нещата. Защото дори не бях започнал да мисля за данъци.

— Такава ми е работата, господин Ласкър.

В поведението на този човек се долавяше някаква тъга. Ласкър неволно се запита какво ли е да имаш работа, която предполага ежедневна конфронтация с някого.

— Кафе? — попита го той.

По лицето на Армбрустър се изписа изражение на приятна изненада.

— Да — каза той. — Ако е готово. Не бих искал да създавам излишни неприятности.

— Какви неприятности...

Данъчният инспектор го последва в кухнята, където към тях се присъедини и Джини. Тя зареди кафеварката и извади черешов кейк. Армбрустър изрази възхищението си от дома им.

— Баща ми го е построил — гордо обяви Ласкър. — Аз бях на дванайсет.

Къщата беше просторна, подът бе дъсчен, имаше голяма опасваща я почти от всички страни веранда и всичко навсякъде бе застлано с дебел мокет, който Джини бе купила в Сейнт Пол. Дневната бе с таван като в катедрала — конструктивно решение, доста необичайно за суровия им климат. Седяха близо час и разговаряха за яхтата. Според Армбрустър откриването ѝ само на километър и половина южно от границата не било случайност.

— Някой е опитал да се измъкне — подхвърли той, но така и не уточни какво има предвид.

В крайна сметка разговорът се завъртя към работата на Армбрустър.

— Хората обикновено доста се притесняват, като разберат къде работя — сподели той впечатлението си и извинително се усмихна: — Затова жена ми не го казва на никого.

Данъчните агенти нямат приятели, помисли си Ласкър. Освен сред другите данъчни агенти.

— Към никой друг не се отнасят толкова несправедливо — продължи Армбрустър, — както към данъчния инспектор. Винаги си е

било така. Но, за Бога, ние сме хората, на които се е крепяла Римската империя. Впрочем и всичко останало, което има някаква стойност.

На лицето му само за миг се изписа притеснение. После той им благодари за вниманието, прибра си куфарчето, взе си палтото, сбогува се официално и излезе.

Буквално няколко минути след заминаването му пристигнаха Макс и Ейприл Кенън. Макс я представи, но жената беше неспособна да откъсне поглед от яхтата.

— Искате ли да я разгледате отблизо, доктор Кенън? — предложи Джини.

— Много ви моля. И наричайте ме Ейприл, ако обичате.

— Какво става? — осведоми се Ласкър. — Какво сме открили?

Макс, който като всеки друг обичаше да си играе със загадки, предложи на Джини да разведе Ейприл, докато той вкара Том в курса на нещата. Мъжете влязоха в къщата и хвърлиха нова цепеница в камината.

Жените останаха в хамбара близо час и се върнаха премръзнали. Ласкър наля на всички по чаша бренди.

— Е, Ейприл — започна Макс, — какво мислиш сега?

Ейприл отпи глътка.

— Наистина ли искаш да знаеш? Всъщност аз не виждам как изобщо някой е могъл да я построи. — Макс се вслушваше в пукота на дървата в огъня и наблюдаваше вътрешната борба на Ейприл с мислите ѝ. — Знам как звучи това — каза тя накрая.

— И какво точно означават думите ти? — попита Макс.

— Означават, че става дума за обект извън възможностите на нашата технология. Но аз знаех това и преди да дойда тук.

— *Нашата* технология? — наблегна на думата Макс.

— *Далеч* отвъд нейните предели.

— Чакай, чакай... какво искаш да кажеш? — настоя той. — Че яхтата е построена в Япония? Или на Марс?

— Може би на Марс. Другата възможност е на територията на Северна Дакота в епоха, предхождаща появата на индианците, да е съществувала свръхтехнологична цивилизация.

Макс хвърли поглед на Джини, за да види как реагира на тези думи. Не изглеждаше поразена, по-скоро скептично настроена. Жените явно бяха засегнали тази тема в разговора си отвън.

— Това е лудост — каза Ласкър.

— Лудост или не, никой днес не е в състояние да създаде копие на материалите, използвани в тази яхта. — Ейприл доизпи на една глътка питието си. — И на мен не ми се вярва.

— На мен си ми изглежда като най-обикновена яхта — подметна Джини.

— Знам. Може би, ако не изглеждаше действително толкова обикновена... — тя не довърши мисълта си и само поклати глава.

— Ейприл — обади се Макс, — помисли какво казваш. Ти наистина ли вярваш, че на Марс произвеждат подобни яхти?

— Този огън е прекрасен. — Цепеницата изпука, разцепи се и в огнището се разлетяха искри. — Вижте — продължи тя, — няма никакво значение дали е направена на Марс или на Алфа Центавър. Съществуват само няколко различаващи се модела, за да може една яхта да изпълнява функцията си. Някой някъде е построил тази и аз мога да ви гарантирам, че за въпросния някой дори не сме чували. — Вятърът в комина изсвири. Навън се запали двигател на кола. — Бих искала да можех да я видя, преди да сте я извадили от земята. И преди да сте я измили.

— Защо? — поинтересува се Ласкър.

— Защото сигурно щяхме да можем да направим някои изводи по състоянието на почвата около нея. Но може би това няма да се окаже толкова важно. — Тя извади от джоба си бял плик.

— Това е от въжетата за акостиране — обясни на Макс и на съпруга си Джини. — Намерихме тресчици.

— И какво от това? — попита Макс. Ейприл си наля от брeндитo.

— Обикновено пия много предпазливо — съобщи тя. — Но днес ми се струва, че съм го заслужила. — После се обърна към Макс: — Всяко от въжетата завършва с примка в единия край и с клипс на другия. Клипсът между другото работи. Не разбирам много от яхти, но тук става дума за нещо действително просто: когато акостираш, мяташ клупа върху някой от кнехтовете на борда на яхтата и хвърляш въжетo с клипса на някой на кея, за да го завърже.

— И какво ни казва всичко това? — не разбра Макс.

— Казва ни, че би трябвало да можем да установим около какво са завързвали въжето. Кое то пък може да ни помогне да разберем къде е ставало това. — Тя прибра плика и погледна Ласкър; — Том, когато намерихте яхтата, тя изправена ли беше?

— Не — отговори ѝ той, — лежеше на щирборда си. И то под наклон.

— Колко голям?

— О... не знам. Към трийсет градуса.

— Чудесно, значи наклонът на склона е към трийсет градуса — доволно заключи Ейприл.

— И какво от това? — подпита Макс.

— Вероятно нищо. Но може би има връзка с начина, по който яхтата е останала в покой.

— Останала в покой? — И Ласкър се затрудняваше да следи мисълта ѝ.

— Да — обясни им Ейприл. — Когато е потънала.

[1] Писмеността, използвана за езика *хинди*, се нарича *деванагари*. — Б. NomaD. ↑

6.

*Къде е крайното пристанище, от което не
ще вдигнем вече котва?*

Хърман Мелвил,
„Моби Дик“

Ейприл едва не се беше отказала да лети с Макс на идване, като бе видяла P-38-цата, която той възнамеряваше да използва. Макар и замислена като едноместен изстребител, в „Светкавицата“ имаше място и за втора седалка, зад пилота. Много самолети от този модел, закупени след войната от колекционери, бяха модифицирани именно по този начин. „Бяла светкавица“ бе сред тях.

Сега, когато им предстоеше да излетят по обратната отсечка, тя беше твърде възбудена, за да мисли за самолета, така че се качи, без да промърмори нищо. Макс започна маневрата за излизане на пистата, разговаряйки с Джейк Торалдсън, началник на летището във Форт Мокси и въздушен диспечер. Джейк беше в офиса си.

— Макс? — проговори тя.

Той обърна самолета срещу вятъра.

— Да, Ейприл?

— Бих искала да хвърля поглед на нещо. Може ли да прелетим над фермата на Ласкър?

— Разбира се — отговори Макс и направи справка с Джейк. Въздушното пространство над фермата бе чисто. — Какво искаш да видиш?

— Не съм сигурна — призна си тя.

Когато се вдигнаха във въздуха, той изравни на хиляда метра и се насочи на запад. Небето бе започнало да посивява. Челният вятър беше силен, а прогнозата на времето обещавахе за късния следобед още дъжд, може би дори и суграшица. При обичайните метеорологични условия за този район това означаваше дъжд по границата и сняг на юг.

Нивите под тях бяха потънали в сумрак и изглеждаха свити страхливо под свирепия вятър. Тук никой не се занимаваше със земеделие през зимата и собствениците заминаваха по вилите си из гостоприемните географски ширини или се отдаваха на любимите си занимания през лошия за работа сезон.

Невъзможно бе да определят точно къде минава границата на имота на Ласкър.

— Всичко северно от магистралата в продължение на няколко километра е негово — обясни Макс. Обичайната практика тук бе домовете да се строят приблизително в центъра на обширните имения. Но когато бащата на Ласкър бе решил да построи дома си наново, той бе избрал за място площадка в югозападния край, недалеч от магистралата и в сянката на хълма, в чийто склон Том се бе натъкнал на яхтата. Идеята, която бе ръководила избора му, бе съвсем проста: поне малко завет от ледените ветрове, бръснещи над прерията.

Зад хълма земята отново се спускаше и равнината продължаваше чак до Пембина.

Веригата представляваше гръбнак от хълмове, възвишения и зъбери. За разлика от околната земя, този терен почти не беше култивиран. Върховете белееха от сняг и впечатлението от въздуха бе, че под тях се извива стена с неправилна форма. Тук-там по билото се виждаха единични къщи, свързани с тесни черни пътища, които стигнаха чак до шосе 32, успоредно на източния склон на веригата.

— Преди десет хиляди години — проговори Ейприл, — щяхме да летим над вода. Езерото Агаси.

Следвайки указанията ѝ, Макс зави над хребета на планината и пое на юг. Тя надничаше ту от едната страна към склоновете, ту от другата към долината, простираща се до самия хоризонт.

— А къде е минавал другият бряг? — попита Макс. — Източният.

— Някъде към Горското езеро — отговори замислено тя. — Далеч оттук.

Макс се опита да си представи как ли бе изглеждал светът през онези времена. Унила шир от влажна тишина в по-голямата си част. Над която са летели канадски гъски.

— Всичко е продължило само някакви си хиляда години — дообясни Ейприл, — буквално мигване в геоложки смисъл на думата.

Но езерото наистина е съществувало. Това, над което летим сега, е представлявало дъното му. Поради тази причина Том се хвали с най-добрата пшеница в света.

— И какво се е случило после? — поинтересува се Макс.

— Глетчерите, които го образували, се изтеглили. В един момент северният му бряг буквално се разтворил. — Тя сви рамене: — И водата се източила.

Навлязоха в зона на лек дъжд.

— Част от него все още е тук — продължи Ейприл. — Имам предвид Горското езеро, разбира се. Както и езерата Уинипег и Манитоба. А също и много от езерата в Минесота.

В съзнанието на Макс се стрелкаха картини на прерия, през която се носи водна стена, заливаща под себе си Форт Мокси и Нойес на север, Халок покрай шосе 75, и стигаща чак до Гранд Форкс, Тийф Ривър Фолс и Фарго на юг.

— Доказателствата са под земята. Вкаменелости на ракообразни, следи от планктон и какво ли още не. — Погледът ѝ се зарея. — Кой знае, някой ден може и да се върне. През следващия ледников период например.

В този миг Макс най-сетне се досети.

— Мислиш, че яхтата има отношение към езерото, нали?

Но тя не му отговори.

Ейприл се върна в лабораториите „Колсън“ към края на деня. Ръмежът се бе превърнал в порой. На вратата се сблъска с тълпа от колеги, за които работният ден бе приключил.

— Да си тръгваме — каза ѝ Джек Смит, хвана я подръка и я обърна в противоположна посока. — Ще те откарам.

Къде да я откара? Трябваша ѝ няколко секунди, за да си спомни: тържеството по повод пенсионирането на Харви Кек.

Обичаше Харви, но не ѝ се ходеше на банкет. Единственото, което я вълнуваше в момента, бяха мострите. Можеше да се оправдае със спешна задача. Да каже, че е изостанала с работата. Или че не се чувства добре. Но нямаше да бъде справедливо спрямо Харви.

Дявол да го вземе!

Заклучи мострите в сейфа с мисълта, че може би наистина ще е най-добре да се залови сериозно с тях на сутринта, когато щеше да е по-свежа и се качи в колата си. Четирийсет минути по-късно паркираше пред „Гоблет“.

Ръководството на „Колсън“ гледаше с добро око на банкетите. Подписването на сериозен договор, спечелването от колега на голяма награда, откриването от някого на по-добър начин да вършат ежедневната си работа — това бяха все напълно приемливи поводи за отпразнуване на събитието. А „Гоблет“ се бе превърнал в предпочитаното от всички заведение. Беше семеен ресторант от средна категория, но барът към него бе повече от сносен. Наричаха го „Колсън — Запад“ и вече бе станало традиция да окачват за празнуването плакати и рекламни материали за фирмата в салона, известен като „Делта“. За настоящия случай бяха направили фотоувеличение на онази страничка от брошурата за компанията, в която се говореше за стратегията на управата, насочена преди всичко към интересите на клиента, и я бяха закачили зад малката катедра. В предната част на салона вместо украса бяха донесли любимото на Харви посадено в саксия малко каучуково дърво и закачалката за шапки, на която се мъдреше виделия какво ли не през последните три десетилетия негов цилиндър с широка периферия.

Когато Ейприл пристигна, повечето от служителите на фирмата ѝ не само вече бяха дошли, а доста от тях бяха успели и да се наквасят.

Тя си поръча ром с кола и седна в компанията на приятелите си. Общият разговор, включващ обичайните задължителни теми около възпитанието на децата, нетърпимостта на шефовете и тъпотата на отчетите, постъпващи от подизпълнителите, с които работеха, тази вечер ѝ се стори необикновено глупав. Знаеше защо: държеше в ръцете си изключителна загадка и изгаряше от нетърпение да се залови с нея.

Колегите обичаха Харви. Стори ѝ се, че този път по изключение са се събрали всички, за да се сбогуват с него. Харви овакантяваше поста на заместник-директор, към който Ейприл се бе прицелила. Новият „зам.“ обаче щеше да бъде временно изпълняващ длъжността, защото тя — за нещастие — се полагаше на Бърт Кода, на когото — за щастие — също предстоеше скоро да се пенсионира. Нещата се развиваха така, че Ейприл щеше да има известни основания за амбициите си, когато изпратеха и Кода. Длъжността, ако я получеше

естествено, означаваше 25 000 долара увеличение на годишната заплата. При това Ейприл щеше все още да е достатъчно млада, за да покаже аспирациите си и за върха. Съвсем нелоша кариера за дете, започнало трудовия си стаж с миене на чинии.

Но тази вечер това просто не бе в състояние да я развълнува. Директорството бе повече от банално в сравнение с другото, което пазеше в сейфа си. Ейприл с мъка се сдържаше да не скочи на подиума и да не изкрещи от катедрата какво бе открила: „*Ей, чуйте... Посетили са ни. И аз имам доказателството!*“

Още с идването си в щатите Дакота, в първите си студентски години, Ейприл бе предприела опознавателна обиколка с колата си, която предполагаше отиване и до планината Блек Хилс. Но западните щати съвсем изненадващо за нея се бяха оказали много по-просторни от източните и в крайна сметка ѝ бе писнало да навърта километри по магистралите. Така че бе обърнала да се връща и точно тогава бе открила резервата на племето сиу върху южния бряг на Дяволското езеро (северният се заемаше от процъфтяващ прериен град, носещ името на езерото).

Племето я бе заинтригувало, впоследствие тя бе посещавала резервата многократно, беше се сприятелила с някои хора и малко по малко бе възприела своя философия, за която вярваше, че е повлияна от индианците сиу: *Искам да живея без ограда под открито небе, там, където Духът броди по земята.*

Една от приятелките ѝ беше Андреа Хоук, изразителка на мислите на хората по бреговете на Дяволското езеро, която за нея олицетворяваше възжеленията на това забравено от историята племе. Ейприл бе потресена от бедността, царяща в резервата, и покъртена от безсилието на Андреа. „Живеем тук благодарение на щедростта на белия човек — каза ѝ бе тя. — Вече сме забравили как да се оправяме сами.“ Андреа бе споменала, че мъжете-индианци умират млади, жертва на наркотици, болести и насилие и че най-преуспяващият бизнес в повечето резервати е погребалният.

Но животът на Ейприл, уви, се развиваше зад ограда. Бракът ѝ се превърна в пълно разочарование. Беше се надявала да има семейство, но и кариера, ала се бе оказала неспособна да угоди на прищевките на съпруг, нежелаещ да се съобрази с ненормираното ѝ работно време. И ето че приближаваше средата на трийсетте, но не изпитваше

удовлетворение от работата си. Не че не бе постигнала нищо. Но ако умреше тази нощ, нямаше да е оставила нищо след себе си. Нищичко...

Или поне така бе мислила, докато не направи лабораторния анализ на донесените от Макс Колингуд мостри на тъкан. А най-странно от всичко беше, че осъзна терзаещото я чувство на неудовлетвореност едва след излизането на резултатите, когато разбра невероятното откритие.

Възхвалителните речи по адрес на Харви бяха трогателни. Вече няколко души старателно бяха описали какво удоволствие за тях е била съвместната им работа, как е успявал да ги вдъхнови и какъв прекрасен началник е бил. Двама бивши служители на „Колсън“ дори бяха приписали успеха си след напускането на фирмата именно на вдъхновението от работата в неговото обкръжение-. Първият принцип на неговото кредо, каза едната от колежките, бил: *„Прави каквото трябва и да става каквото ще“*. Беше Мери Амбри, която след „Колсън“ бе станала технически директор на „Доу Кемикъл“.

— Това невинаги е път към повишението — призна тя, — но ме накара да вярвам, че не можеш да спечелиш уважението на другите, преди да уважаваш сам себе си. — И се усмихна на Харви, който изглеждаше откровено притеснен.

В този момент се намеси и директорът:

— Четирийсет години са дълъг период от време — започна той. — Харви винаги казваше каквото му бе на ума. Понякога изричаше неща, съвсем нелицеприятни. — Смях в салона. — А имаше случаи, когато, Бога ми, съвсем не исках да го чувам. — По-силен смях. — Но ти никога не сведе глава, Харв. И аз съм ти благодарен за това. — Аплодисменти. — Сега ще допълня нещо, което се отнася до всички сред тук присъстващите, на които им се иска да бъдат началници: огледайте подчинените си и открийте сред тях онзи, който би ви казвал неща, които не искате да чувате. Отнасяйте се добре с него. Грижете се за него. Направете го вашата съвест.

Разнесоха се приветствени изсвирвания, Харви стана и Ейприл видя сълзи в очите на хората около нея. Той се усмихна, благодарен на засвидетелстваното му признание. Когато обстановката се нормализира, Харви демонстративно премести катедрата встрани (отказът му да използва катедра беше част от колорита на компанията).

Поблагодари на сътрудниците си за милите думи и както винаги го бе правил, каза няколко напътствени слова:

— По един своеобразен начин това е най-прекрасния миг в целия ми живот. Ще ми се да мисля, че сега „Колсън“ стои на по-твърда основа, отколкото в дните, когато започнах работа тук и че днес не само клиентите, но и служителите се чувстват по-добре. Ако е така и ако аз мога да претендирам, че поне мъничко съм допринесъл за това положение на нещата, ще си тръгна с успокоението, че годините ми тук не са минали напразно.

Ейприл наистина никога не го бе виждала толкова щастлив. И то през целите дванайсет години работа, откакто бе дошла във фирмата. Колко тъжно е това, помисли си тя.

Заместник-директорът бе посветил живота си на успеха на компанията и личния ѝ състав. Идеалът му неизменно беше перфектното изпълнение на служебните задължения. Това го бе обсебило в такава степен, че той не пропусна случая да го спомене още веднъж:

— Никога не бъркайте производителността с перфектността. Хората, които не допускат грешки, обикновено не правят нищо.

Подчинените му го обожаваха.

Харви слезе от подиума и тя го видя да благодари наляво и надясно. Този човек отиваше в мрака. В края на това празненство той щеше да се върне в офиса си, докато изтече седмицата и после щеше да дойде краят.

По един своеобразен начин това е най-прекрасния миг в целия ми живот.

Господи, дотук ли се свеждаше всичко? Няколко десетки души на празнична вечеря, просълзени наистина в момента, но готови да си тръгнат по домовете след няколко часа, за да се върнат всеки към своя живот и да оставят Харви Кек да се оправя както може?

Тя тайничко избърса очите си.

Не, нямаше да допусне същото да се случи и с нея. Щеше да се погрижи нейният живот да се окаже осмислен с нещо по-различно от това да бъде просто един обичан човек в компанията. Знаеше, че може да го постигне — загадъчната яхта на Том Ласкър щеше да стане паспорт за новия ѝ живот.

7.

*Далечният рев на
отминаващото време...*

Уолтър
Аскуит,
„Древни
брегове“

Ласкър бе прекарал навън цялата сутрин, подменяйки неизправен цилиндър и ремък на трактора си. Беше се върнал току-що и се бе отправил към банята да вземе горещ душ, когато на вратата се позвъни. Бяха Чарли Линдкуист и Флойд Рикет.

Чарли бе грамаден мъжага — над сто и трийсет килограма, разпределени по тяло, високо един и деветдесет, — но беше благ човек, който изповядваше философията, че можеш да имаш света в краката си, ако прецениш какво искат да чуят хората и им го кажеш в правилния момент. Всъщност Чарли бе постигнал доста с подобна стратегия. Беше разработил няколко нови за Форт Мокси видове бизнес и сега притежаваше градската видеотека, откритата закусвалня „Тейсти фрийз“ (естествено, затворена през зимата) и четири двуфамилни къщи в района на библиотеката. Освен това бе шеф на Асоциацията за реклама на Форт Мокси, а на всичко отгоре бе и председател на градския съвет.

Флойд също бе член на тези добропорядъчни организации. Беше висок, посивял, остронос и някак спаружен. Пощенски служител, той за всичко имаше свое мнение и силно развито чувство за ценността на собственото си време. „Давай по същество“ бе любимата му фраза, съпроводвана от нетърпеливо мушване във въздуха с три пръста. Флойд, образно казано, си падаше по мушканията: обожаваше да се намесва в чуждите разговори, обичаше да промушва със заядлива

фраза политическите си противници в съвета, с нетърпимост промушваше чуждите мнения, независимо къде се изказваха, стига да беше наблизно. „Животът е кратък, няма време за губене, казвай каквото има.“ В пощата се бе специализирал да разплита проблемите, сервирани им от хората. Флойд имаше рязко отрицателно мнение, когато видеше нескопосано опакован колет, нечетлив почерк или неуказан пощенски код.

Нищо чудно, че Чарли и Флойд много-много не се спогаждаха.

Здрависаха се с Ласкър — сърдечно от страна на Чарли, благоразумно от страна на Флойд.

— Виждам, че не спират да идват хора, които искат да видят яхтата — подметна Чарли, като правеше всичко по силите си да не показва заинтересованост. Той смяташе себе си за гений на деликатността.

— Е, не са много. Зависи от времето. — Том поведе гостите си към дневната, където всички се настаниха около масичката за кафе. — Ама вече се вижда — всяко чудо за три дни.

— Освен това захладня — внесе лептата си в разговора Флойд. Ръката му описа изразителна дъга, за да подчертае важността на изказаното съображение.

— И ние го забелязахме в града — продължи Чарли. — Вече не виждаме толкова много хора, колкото преди — и той скръбно поклати глава. — Жалко, че не се случи през пролетта.

— Няма значение — отговори Ласкър. — Ако питаш мен, омръзна ми цялата тази гимнастика. Уморих се да изваждам и да прибирам това ремарке всеки Божи ден. Слагам му ключа и край на цялата олелия.

— Бих искал да не го правиш, Том — въздъхна Чарли със загрижен тон, който неясно как подсказваше, че подобно действие би било егоистично и необмислено.

Флойд енергично кимна:

— Лошо е за бизнеса. Хората, които идват тук, а те са много, се хранят в града. Някои пазаруват. Други пренощуват. — Той се облегна и кръстоса крак връз крак. — Истината е, че бихме се радвали да идват дори повече.

— Трябва да разбереш — разви мисълта Чарли, — че прехраната на доста хора в центъра на града зависи от теб.

— Чарли, това е само *яхта* — отбеляза Ласкър.

— Ето къде бъркаш — коригира го Флойд. — Това е национална сензация. И тя е тук, точно във Форт Мокси.

— Никаква сензация не е — възрази му Ласкър. — Не знам какво имаш предвид, но аз специално взех участие в само едно телевизионно предаване. А пък и повечето посетители продължават да си мислят, че аз сам съм заровил яхтата. Тези хора са убедени, че става дума за някакво мошеничество.

Флойд го изгледа шокиран:

— Но това не е истина, нали, Том?

Ласкър изразително го погледна и Флойд се успокои.

— Виж какво — подхвана отново Чарли, — истина или не, това е без значение. Важното за нас е, че могат да се направят много пари и ето как ние се сетихме, че ти, Том, си останал лишен от полагащата ти се част от богатата. Така че сега сме дошли да ти предложим да организираме тази история като бизнесмени.

— Какво искаш да кажеш?

— Първо — започна Флойд, — атракцията трябва да се отдели от ремаркетото. Не искам да те обиждам, но досега всичко изглеждаше като гаражна разпродажба. Нищо чудно, че някои хора не се отнасят сериозно.

— Атракцията? — не разбра Ласкър. — Това за вас *атракция* ли е?

— Не се засягай, Том — намеси се Чарли, намести седалището си на стола и той жално изскърца под него. — Ние обмислихме проблема и ни се стори, че изглежда добра идея да изложим яхтата на платформа.

— Ед предложи услугите си да я изработи — уточни Флойд. Говореше за Ед Грейндж, който обикновено осигуряваше технически парадните шествия и различните церемонии. — Той ще се постарее, бъди спокоен.

— Ще опънем тента над нея — продължи да развива идеята Чарли — и ще инсталираме няколко отоплителни радиатора.

Ласкър направи недоволна гримаса:

— Не искам палатка в предния си двор — каза той.

— Знаем — увери го Чарли с благодушно изражение, подсказващо, че за всичко е помислено и нещата са под контрол. —

Как бихме могли да ти сторим това, Том? Решихме, че ще изглежда много по-добре там, където си я изкопал. — Погледът му изведнъж потъмня: — Надявам се, не си засипал ямата, нали?

— Разбира се, че я засипах. Още в деня, когато извадихме проклетото нещо на бял свят.

— Жалко — цъкна с език Флойд. — Не е трябвало да го правиш.

— Че защо? Ти знаеш ли, че беше яма, дълбока десет метра? Падне ли някой в нея, здравата ще се натърти.

— Както и да е, вече е късно да се тюхкаме — въздъхна Чарли. — Най-добре щеше да бъде, ако се бяхме сетили веднага. — Той замислено избарабани с пръсти по масичката. — Няма значение, ще направим навеса. Знаем откъде може да се намери стара циркова шатра. Стара, но запазена. Не се безпокой, това ще бъде временно решение.

— Какво искаш да кажеш с това „временно“?

— Искам да кажа — обясни Флойд, — че ако изиграем картите си правилно, можем да разчитаме на постоянен приток от хора. Ще започнем да продаваме билети. И ще започнем да мислим за построяване на музей.

— Чакай малко! Не можеш да вземаш пари за това.

— А защо не? — Чарли вече бе влязъл в режим на установяване контрол върху нещата. — Искаш ли хората да те възприемат сериозно, накарай ги да плащат. Не много — някаква сумица. Обзалагам се, че това ще удвои броя на зяпачите още първата седмица. Добре? А за теб си е чиста печалба. Нищо няма да ти струва — той кимна на Флойд и Флойд му кимна в знак на съгласие. — Градската управа плаща за всичко. Но да продължим нататък. Ето, измислили сме модел на тениска. Да ти покажа...

Той погледна Флойд и Флойд извади папка. Отвори и измъкна от нея няколко рисунки. На всички се виждаше яхтата в най-разнообразни ракурси. В надписите имаше повече разнообразие. *Дяволската яхта, казваше единият. Имаше още: Моето семейство посети Форт Мокси, а аз получих само тази скапана тениска.* На следващата беше изобразена цяла карта на горното течение на Ред Ривър, а в каре с по-едър мащаб бе показано точното място на находката.

— Каква е тази измислица с „дяволската яхта“? — осведоми се Ласкър.

— Идея на Мардж — обясни Чарли. Мардж Питърсън бе деловодителка в кметството. — Елемент от стратегията на работата с обществеността.

— На мен пък ми се струва малко прекалено.

— Виж какво — увери го Чарли, — нека си признаем, хората обожават такива неща. Ако не си забелязал, цялата история изглежда като епизод, взет от „Зоната на здрача“. Нали?

— И казваш свети, а? — подпита Флойд. — Намери ли охранявания източник?

Ласкър поклати глава.

— Добре. Неизвестен източник на енергия. Хубаво ще е да наблегнем на това, Чарли. И на надписите. Надписите са интересни.

— Да. — Чарли се пресегна за палтото си. — Том, беше ми приятно да си поговорим. Всъщност ние вече започнахме някои нещица. Утре ще кажа на две момчета да се захванат сериозно. Бъди спокоен, няма нищо да правиш. Отсега нататък имаш една работа: да седиш и да гледаш как паричките ти се трупат. — Двата станаха и се отпавиха към вратата. — А, още нещо — сети се Чарли на излизане. — Тоалетна. Ще трябва да има тоалетна.

— Не — отсече Ласкър.

— Добре. Ще измислим нещо отвън. Ще го нагласим отзад, сред дърветата. Няма да се вижда.

Те си стиснаха ръце с домакина, отвориха вратата и погледнаха навън. Имаше към двайсетина посетители, а в същия момент пристигнаха и две нови коли.

— Ето, виждаш ли какво имам предвид? — обади се Чарли.

Ейприл поднесе пакета на светлината от прозореца.

— Така, тук имаме няколко влакна, взети от въжетата за акостиране. Влакната всъщност са дървесина. При това от смърч. — Тя му подаде плоското пакетче.

Макс го взе и на свой ред го вдигна така, че през него да минава светлината от прозореца. Присви очи и се взря.

— Добре, какво ни казва това? Та тук изобщо няма смърчове.

— Вече няма. Но е имало. И то са били доста често срещани, за твое сведение.

— Кога?

— Когато е съществувало езерото.

Бяха в ресторант. Макс се заслуша в приглушените разговори и подрънкването на приборите.

— Сигурна ли си?

— Да, сигурна съм.

Вътрешностите на Макс се свиха. Появи се сервитьорката и той си поръча „Сийзър салат“^[1], вместо „Клъб-сандвич“^[2], както си бе намислил.

— Значи казваш, че имаме работа с яхта на десет хиляди години?

Ейприл видимо се поколеба.

— Не бих искала да прибързваме с изводите, Макс. Засега нека се придържаме стриктно към фактите. Те, както знаеш, са следните: първо, яхтата не е прогнила, ръждясала или захабена, въпреки че е стояла дълго под земята; второ, въжетата за привързване в хамбара на Ласкър някога са били в контакт с парче дърво, отсечено от смърч, а дървото, от което идват тези власинки дървесина, е било живо преди десет хиляди години.

— Но яхтата... — запъна се Макс, — тя изглежда като нова.

— Тази яхта, Макс, *винаги* ще изглежда чисто нова. Можеш да я закопаеш обратно в земята и да я извадиш, за да отпразнуваш на нея шейсетия си рожден ден, а тя ще изглежда точно както изглежда днес.

— Това ми звучи невъзможно.

Ейприл кимна.

— Знам. Виж, имаме работа с нещо непонятно за нас, нещо извън житейския ни опит. Но това обстоятелство не го прави ирационално. — Тя сниши глас: — Не съм напълно сигурна какви алтернативни обяснения могат да свържат в едно фактите. Възрастта на власинките не подлежи на съмнение. Нито състава на мострите от материала. Според мен... имало е някой тук. Някой, който още преди много години е разполагал с технология, позволяваща му да плава с яхта по езерото Агаси. Най-сетне някой, който е привързвал яхтата поне веднъж за дърво или на пристан.

— И кой е бил този някой? — попита безпомощно Макс. — За НЛО ли става дума? Или за нещо друго? — Донесоха им чашите с диетична кока-кола. Макс смукна през сламката и се опита да подреди мислите в главата си. — Не, не мога да разбера тази работа — призна

объркването си той. — Нека приемем за минута, че си права. Какво означава това? Означава ли, че тук е имало хора, дошли от чужд свят, за да плават с яхта? Искам да кажа, можем ли сериозно да твърдим такова нещо?

— Това изобщо не е невъзможно. Погледни на картината глобално, Макс. Тъй като тя е голяма. И знаеш ли защо? Запитвал ли си се колко плавателни езера има примерно в радиус от двайсет светлинни години? Агаси трябва да е изглеждало като много привлекателно място за маса туристи. — Тя се усмихна. — Виж, нека се въздържим от предположения и се концентрираме върху онова, което знаем. А знаем, че разполагаме с изкуствено създаден елемент, уникален в нашия свят.

— И откъде знаем това? — попита Макс.

— Аз го гарантирам.

— Добре, гарантираш го *ти*. Ейприл, ще ме извиниш, но само допреди два дни няхах представа коя си ти. Не се обиждай, но възможно е и да бъркаш.

— Добре, може би. Междувременно, Макс, помисли върху следното: ако случайно *знам* за какво говоря, тази яхта е буквално безценна. — Тя осъзна, че говори високо, наведе се към него и отново сниши глас: — Виж, разбирам, че ти би искал да получиш независимо потвърждение на моите твърдения, но за себе си знам, че такова не ни е необходимо. Второ мнение означава втори химик. Аз обаче държа да запазим тази тайна за нас колкото може по-дълго. Защото, Макс, ако не си го разбрал, нека ти го кажа: ние седим върху монументално откритие и не след дълго ще се гледаме върху корицата на списание „Таим“. Ние — ти, аз, Ласкърови. — Тъмните ѝ очи блеснаха от възбуда. — Но има още една причина все още да не се говори много за това.

— Каква?

— Там може да има още нещо.

Лиса Яръброу бе започнала професионалната си кариера на учителка по физика в частно училище до Александрия, Вирджиния. Беше си необичайно красива жена, която съвсем откровено се наслаждаваше на секса. Денем може и да обясняваше до прималяване

за енергия и съпротивление, но нощем демонстрираше много от първото и малко от второто.

Лиса съвсем своевременно бе открила, че хобито ѝ предлага възможности за печалба. Никога не се бе съблазнявала от високите тарифи и може би точно по тази причина мъжете настояваха да ѝ докажат изненадващата си щедрост. Освен това, пред една умна, надарена от природата жена, необременена от задръжки или фалшиви подтици към феърплей, се откриват допълнителни възможности. Именно те я бяха подтикнали да напусне александрийското училище по средата на втората учебна година — за което донякъде помогнаха и плъзналите слухове за второто ѝ амплоа — и да постъпи на добре платена длъжност във фирма, изпълняваща поръчки на Пентагона. Новата ѝ компания бе сметнала, че тя може да въздейства върху решенията, вземани от офицерите, одобряващи какво и от кого ще се купува. Беше доказала полезността си — използвайки най-разнообразни средства — и бързо се бе издигнала по стълбицата на служебната йерархия. Дори да беше истина, че вярна на стила си, е преспала пътя към върха, тя все пак благоразумно се въздържахе от връзки с мъже на нейното управленческо ниво и това по някакъв своеобразен начин ѝ помагаше да съхрани самоуважение.

В крайна сметка в нея се бе появил интерес към политиката и тласкана от него, тя бе приела да бъде назначена като изпълнителен асистент на сенатор от Средния запад, който два пъти последователно се бе провалял да бъде номиниран за кандидат-президент от собствената си партия. След това Лиса се бе захванала с лобиране и бе свършила доста добра работа за тютюневата промишленост и Националната асоциация по въпросите на образованието. По-късно я бяха назначили в юридическата фирма „Бартън енд Бигс“, за да осъществява връзката с няколко десетки конгресмени. После най-сетне бе получила политическо назначение и за кратко бе изпълнявала длъжността заместник-министър в Министерството на земеделието. Накрая бе станала шеф на група за анализ.

И именно като такава Лиса бе открила в себе си склонност към писането. Беше водила подробни дневници от дванайсетгодишна възраст — полезен навик, който си бе създала още след първото боричкане с Джими Проктър на задната седалка в бащиния „Буик“. Джими, така да се каже, бе първото ѝ гадже и преживяното с него бе

толкова сладостно възбуждащо, че бе почувствала нужда да го сподели с някого. Само че приятелките ѝ от средното училище в Честър Артър не искаха да я слушат. А родителите ѝ бяха баптисти.

И тя би следвало да стане баптистка. Още от ранно детство бе вземала участие в най-разнообразни църковни ритуали и мероприятия. Всеки вторник и четвъртък беше посещавала сбирките за младежи, не бе пропуснала нито една служба в сряда и неделя. Но още преди да започне гимназията бе преспала с половината момчета от църковния хор.

И докато се бе занимавала с откриването на най-ефикасния начин да се отрежат крилата на Дукакис в порива му към Белия дом, някак внезапно я бе осенило, че може да използва дневниците си, за да напише автобиография. Обещанието да разкаже маса прелестни подробности за много хора на длъжност в правителството и медиите ѝ бе донесло седемцифрен аванс. А също и уволнение от групата за анализ, понеже бе отказала да се ограничи в разкритията само до известни демократи.

Стари любовници и епизодични чукачи бяха направили пътека до дома ѝ, умолявайки я да прояви малко селективна амнезия. Когато думите и парите им се оказваха безсилни, идваше ред на сълзите и заплахите, но тя неумолимо работеше върху своя проект. „Ако не кажа истината — бе обяснила веднъж на водещия в телевизионно шоу, — какво ще си помислят хората за мен?“

Заглавието на книгата бе „Любов на Капитолия“. Превърна се в бестселър, след това стана сценарий на телевизионен филм, а Лиса си купи с печалбата верига от магазини за авточасти. Останалото, както се казва, е история.

Лиса се бе запознала с Ейприл Кенън по време на работата си в Министерството на земеделието. Веднъж бе отишла на прием, организиран от група, загрижена за опазването на околната среда. Един от ораторите ѝ беше приятел — висок ентузиазирани мъжкар, загрижен, че унищожаването на горите е стигнало предел, отвъд който те не могат да бъдат възстановени. Този човек също така вярваше, че жените като цяло и Лиса в частност не могат да устоят на чара му. Лиса, която бе планирала да завърши вечерта по познатия обичаен начин, внезапно бе променила решението си. Ейприл също се бе

разочаровала от нейното гадже и така двете радостно се бяха скрили в мрака на вашингтонската нощ.

И бяха станали близки приятелки.

По тази именно причина Лиса не се изненада, когато Ейприл ѝ позвъни и ѝ каза, че иска да се видят. Но интересът ѝ значително нарасна, когато приятелката ѝ отказа да съобщи причината за исканата среща.

На следващия ден Ейприл се появи в компанията на невзрачен индивид, който се мъкнеше след нея.

— Лиса — каза тя, — запознай се с Макс Колингуд.

Двете жени се познаваха достатъчно добре, за да си губят времето в разговори без съдържание, така че Ейприл набързо обясни какво се бе случило във фермата на Том Ласкър. Когато свърши, Лиса се замисли, преди да каже нещо.

— Сигурна ли си? — попита тя накрая. — Че не е някаква измама?

— Няма грешка. И за никаква измама не може да става дума — твърдо заяви Ейприл, плъзна обикновен жълт плик на масата, отвори го и извади от него купчина снимки. Снимки на яхтата. На вътрешността. Отвън. На платната. Фотоувеличения на фалшборда. На надписите.

— Наистина изглеждат странно — съгласи се Лиса. — И казваш не са на нито един познат език?

— Не успяхме да го идентифицираме — потвърди Ейприл. Лиса продължаваше да разглежда снимките, но мислите ѝ бяха насочени към Ейприл. Току-що научената информация бе толкова изключителна, че тя се поколеба в преценката си за своята стара приятелка. Досещаше се какво следва и се питаше дали всичко това не е някакъв номер за измолване на пари. Ейприл беше неспособна на това, но Колингуд...?

— И до какви заключения стигна? — попита тя. — По какъв начин може да се обясни наличието на този елемент?

Ейприл измъчено се усмихна на въпроса, който терзаеше и самата нея.

— Запознах те с фактите. Всичко извън тях е игра на предположения. Не разполагаме с обикновено обяснение.

— А можеш ли да ми предложиш *необикновено*?

— Не по-добро от това, за което би се досетила сама.

Лиса кимна, върна се при бюрото си и извади чековата си книжка.

— Какво ще предприемеш отгук нататък?

— Искаме внимателно да огледаме околността. Да видим дали там не е заровено още нещо.

— Какво ти е необходимо за целта?

— Металотърсач. Можем да наемем подходящ за добра цена.

— И какво очаквате да намерите? Още една яхта?

— Може би — отговори Макс.

— Но вие вече разполагате с една. Разбирам, че две е по-добре от една, но не схващам по какъв начин втората би ви помогнала да научите повече.

— Може да има останки — подхвърли Ейприл.

— А... След десет хиляди години? Част от които във водата? Бих се изненадала. Според мен по-добре ще е да се замислите къде ли са се отбивали те, за да си купят хотдог.

Младата химичка се наведе и погледите на двете жени се вплетоха.

— Лиса, те са дошли тук по някакъв начин. И не можем да отхвърлим възможността, че по някаква причина така и не са се върнали.

В кабинета се възцари такава тишина, че Лиса чуваше дишането на всички.

— Колко ви трябват?

Когато екипът на „Геотек“ пристигна с металотърсача, който се оказа по-скоро радар за подземно сондиране с електромагнитни вълни, Макс вече ги чакаше. Той и семейство Ласкър смятаха, че ако под земята има нещо интересно, едва ли не веднага ще го намерят. И ако не намерят нищо, това ще сложи край на нещата.

На Макс не му харесваше да бъде замесен в налудничав екшън с НЛО. Това не можеше да се отрази добре на имиджа на „Съндаун Авиешън“, така че взе решение да си трае и да не надига много глава. Но от друга страна, ако все пак имаше нещо, не можеше да се изключи, че медиите ще се постараят да го отразят по подобаващ начин, а кой знае... на дъното на историята можеха да се окажат и пари.

Екипът на „Геотек“ се състоеше от трима души, които работеха в голям микробус с пясъчен цвят. Шефът беше енергична и доста прецизна в приказките и действията си млада жена, на която работният комбинезон стоеше като излят. Казваше се Пеги Мур и първите думи, с които се обърна към Макс, бяха какво ще търсят.

— Поръчката бе доста неясна в този пункт — отбеляза тя.

— Всичко необичайно — разясни й Макс.

Отговорът му явно не я задоволи. Мур имаше искрящи очи, притежаваше способността бързо да се мръщи, а план-графикът, който имаше да изпълнява, не й позволяваше да пилее времето си.

— Я да го чуя пак — каза тя с глас на ръба на враждебността.

— Не сме сигурни какво точно търсим — разшири обяснението си Макс. — Има основания да очакваме, че под земята са заровени предмети с изкуствен произход. Наехме ви, за да ни кажете вие какво има там долу. Ако изобщо има нещо.

— Но за какво все пак говорим, господин Колингуд? Остриета на стрели? Индианско гробище? Стари петролни варели? За нас е важно да знаем, защото това се отразява на начина, по който ще търсим.

— Миналия месец тук бе изровена яхта.

— Видях това по телевизията. Значи тук било, така ли?

— Да. Интересува ни има ли още нещо.

— Добре. Разбирате ли, би ни спестило време, ако имахме някаква индикация какво ще търсим.

— Ясно — съгласи се безпомощно Макс.

— Вече открихме гребло за заравняване. Докато калибрирахме уреда.

Микробусът беше натъпкан до отказ с компютри, принтери, монитори и комуникационни съоръжения. Самата установка за търсене бе монтирана на малък трактор.

— Образът се предава на микробуса по радиоканал — обясни му Мур. — И се извежда на индикация ето тук — тя посочи екрана на главния монитор. — Ще ни интересуват сенки, необичайно оцветяване и всичко, което подсказва съществуването на образувания, чието място не е там.

Вече беше средата на ноември и денят, в който хората на „Геотек“ започнаха работа, бе особено противен. Снегът се канеше да завали през целия следобед, но само прехвърчаха снежинки.

Другите двама техници бяха Чарли Рамирес, мрачен мъж, който караше трактора и работеше на търсача, и Сара Уайнбърджър — специалист по комуникациите. Сара бе мършава като пръчка и имаше права руса коса.

Поради студа, Сара и Чарли щяха да се редуват на смени. Студеното време никак не допадна на Чарли и той се разприказва за Невада.

— Единствената причина, поради която съм тук, е, че закриха длъжността ми на южната граница. Разкрият ли я отново, изчезвам веднага.

Макс започваше все повече да се интересува от проекта и в един момент се осмели да попита не може ли да наблюдава отвътре.

— Забранено е — възрази Пеги в качеството си на началник.

— Няма да ме забележите.

— Сигурна съм в това, господин Колингуд. Но има съображения, свързани с условията на застраховката... — Лицето ѝ остана точно толкова студено, колкото беше времето навън. — Вярвам, че ще разберете.

Хората разработиха план на обход. Чарли излезе пръв на смяна и се насочи право към билото на хълма. Спусна се през защитния пояс срещу ветровете, изкачи се по склона и на точно сто метра от мястото на първата разкопка зави надясно под прав ъгъл. В крайна сметка описа серия застъпващи се правоъгълници.

Макс се върна във фермата и се настани до прозореца в дневната на Ласкърови. Навън тракторът методично ръмжеше. Това продължи целия следобед.

[1] Листа маруля, върху които обикновено се подреждат парчета риба, покрити със специален сос със специфичен вкус. — Б.пр. ↑

[2] Три триъгълни филии хляб, най-често с парчета студено месо между тях. — Б.пр. ↑

8.

*Този древен бряг,
плискан от времето...*

Уолтър
Аскуит,
„Древни
брегове“

Този следобед хората от „Геотек“ не откриха нищо. Когато дойде края на деня, Макс размени няколко окуражителни приказки с Ласкърови и отлетя за дома. Вторият ден от търсенето, петък, също не донесе нищо, а след него дойде уикендът и работата спря за два дни.

Ейприл бе направила всичко по силите си да внуши на Макс и Ласкърови да си отварят устата колкото може по-малко във връзка с находката. Следвайки сама собствените си съвети и тя не каза нито дума на колегите си в „Колсън“. Но изпитваше нужда все с някого да поговори. И понеже ентузиазмът на Макс съвпаднаше с нейния, през следващите дни, докато търсачът безрезултатно душеше земната гръд в имението на Том Ласкър, двамата започнаха да се срещат все по-често след работа на по питие и дълги напрегнати разговори.

Ефектът от разговорите се сведе до подсилване на надеждите им и създаване на особена форма на неофициално съдружие. Въпреки това, никой от двамата не разкриваше какво точно очаква да се сбъдне: тя, че мечтае да бъде разкрита тайната на трансурановата технология, той, да се разбере, че Земята действително е била посетена от извънземни и доказателството е зад ъгъла. Макс обаче не изключваше възможността да се намери по-банално обяснение и подозираше тайно в себе си, че всичко ще се окаже с прости чък отговор заради нещо недогледано от Ейприл. Ала сега тя успяваше — на пица и бира — да разсее съмненията му. Засега.

Ейприл обаче нямаше на кого да се облегне. Винаги се бе смятала за твърда като камък, неспособна да бъде увлечена от страсти или заблудена от амбиции. Все пак и тя като Макс искаше да се подсигури с второ мнение, по възможност на някой от експертите в тази област. Но залогът бе необикновено висок и тя добре разбираше рисковете на предварителното разкриване: тежката артилерия щеше да се намести на нейно място и за Кенън повече никой никога нямаше да си спомни.

Искаше ѝ се да поговори с някого. Ласкърви, които бяха в центъра на може би най-голямото откритие на всички времена, бяха така устроени, че гледаха на цялата история с равнодушие, което я вбесяваше. Не че не ги интересуваше, точно обратното, откриващите се възможности определено им се струваха интригуващи, но живецът в тях отсъстваше. Сетеше ли се за Том Ласкър, в главата ѝ изникваше следната картина: казват му, че в нивите му е катастрофирало НЛО и че трябва да отиде да го види и той се съгласява, но заявява, че първо трябва да нахрани конете.

Макс беше по-различен. Нямаше друг избор, така че по време на трудния период на чакането именно той се превърна в основната ѝ опора.

Двамата негласно се придържаха към подхода да обсъждат най-вълнуващите възможности по най-заобиколен начин: шегувайки се относно ефекта, което едно или друго би имало върху собствения им живот. Ейприл му описваше снимката, която щеше да се появи на корицата на „Тайм“: Макс слиза от кабината на „Светкавицата“ с небрежно разкопчано пилотско яке, а отдолу се вижда надпис „Мъж на годината“.

А той обичаше да разсъждава за присъждането на Нобеловата награда на жената, подарила на света доживотната гаранция на автомобила.

Междувременно дните се точеха без никакъв съществен резултат и Макс малко по малко започна да смята, че мечтите им са били необосновано дръзки. Ейприл изтъкваше, че идеята за търсенето е била по принцип изстрел в тъмното и че дори да не намерят нищо друго, те вече разполагат с безценен предмет.

— Човешката история е променена веднъж завинаги — заяви тя един път, допълвайки, че вече е написала научен доклад, разкриващ

естеството на находката. — Но аз ще го публикувам едва след като се уверя, че там наистина няма нищо повече. Защото последното, което искаме, е нашествие от търсачи на съкровища.

— Съгласен съм — отговори Макс. Двата седяха на масичка в малко ресторантче в пазарен комплекс на пресечката на двете междущатски магистрали във Фарго. Бяха си разделили пица с пеперони. — Но ако там все пак е скрито още нещо, какви мислиш са шансовете ни да го открием?

Ейприл затвори очи, за да се концентрира.

— Нищожни. Дъното на онова езеро е необятно. — Тя изсипа пакетче изкуствен подсладител в кафето си. — Говорим за значителна част от територията на САЩ и Канада. Ако ще фантазираме, защо не допуснем, че може да има нещо дори тук — и тя посочи пода под краката им. — Районът на Фарго също е бил под вода и то не за кратко. Кой знае?

Макс замислено изгледа теракотените плочки.

— Чудя се колко ли струва яхтата?

— Ако действително се окаже онова, което се надяваме да е, тя просто няма цена — отговори Ейприл, загледана в една млада майка, опитваща се да балансира с разплакано дете и няколко торбички с продукти в ръцете. — Искрено се надявам да можем да дадем отговори на някои от тези въпроси. Но не мога да се отърся от страха, че в крайна сметка ще се сблъскаме със загадка, която никой никога няма да успее да разреши.

— Ще бъде хубаво — замечтано каза той — да намерим нещичко, което да ни помогне да определим кой е бил собственика на яхтата.

— *Останки* — въздъхна тя. — Трябват ни останки — изражението на лицето ѝ бе толкова напрегнато, че две деца, които минаваха с балони покрай тях, се загледаха в нея. — Виж... Те са изоставили яхтата. Това подсказва, че се е случило нещо необичайно... Буря. А може да са били нападнати от местните жители.

— Или — допълни Макс, — нещата са се развили така, че изобщо не са се върнали да си я приберат.

— Яхтата е прекрасна — отбеляза Ейприл. — Аз поне със сигурност бих си я взела, ако си тръгвам обратно. Никак не би ми се искало да я захвърля тук. Не, според мен най-вероятно се е случило

нещо извънредно. — Тонът ѝ омекна и погледът ѝ се зарея в далечината. — О, Макс, просто не знам... Защото има нещо, за което можем само да се надяваме. — Тя отхапа парче пица и нарочно дълго го дъвка, преди да каже онова, което я вълнуваше: — Ако се е развила кризисна ситуация... има сериозна вероятност средството им за транспортиране все още да е някъде тук.

Макс би следвало да се чувства добре. Музеят „Викърс“ в Саут Бенд очакваше да получи значителна парична субсидия и това щеше да открие добри възможности пред неговата компания. В допълнение бяха постъпили две сериозни оферти за летящата крепост „Каталина“ — от която той притежаваше дял, — а и списание „Попюлър Авиейшън“ го бе уведомило, че е заложило в плановете си публикуване на материал за „Съндаун“. Финансовото положение на компанията изглеждаше толкова стабилно, че Макс дори си позволяваше да мечтае как ще задържи за себе си „Бяла светкавица“.

Въпреки това беше неспокоен. Търсачът постепенно приближаваше западната граница на фермата на Том Ласкър без никакви индикации, че отдолу може да има нещо интересно. Ейприл бе намекнала за превозно средство. Но може би търсеха не където трябваше. В края на краищата защо бяха решили, че въпросното средство ще е навлязло в езерото?

Може би не бяха обмислили нещата достатъчно добре. Какво им бе казала Лиса Ярбъроу? *Според мен ще е по-добре да се замислите къде ли са се отбивали те, за да си купят хотдог.*

Времето остава все така студено. Макс си създаде навика да гледа „В десет с Бен“ — новинарската емисия на Гранд Форкс, която получаваше по кабела. „В десет с Бен“ на свой ред бяха възприели практиката да завършват емисията си с историята във Форт Мокси, привнасяйки забавен елемент на финала. Първо разказаха за тениските с „дяволската яхта“. После излъчиха видеоматериал, който показваше тълпа разгневени граждани пред кметството, опасяващи се, че споменаването на дявола не само няма да доведе повече хора във Форт Мокси, ами ще изплаши и малцината, които са се надигнали да дойдат. След това излъчиха интервю с човек, твърдящ, че е изкопал чисто нов „Шевролет“, модел 1937-а година, в алпинеума си в Драйдън. Накрая

анкетираха посетители, дошли от други щати: яхтата била знамение за приближаващия край на света, била паднала от самолет, била ловък рекламен ход на производители на яхти, най-сетне била жалък опит на американското правителство да привлече тук туристи от Канада.

Том се оплака по телефона, че платнището на тентата воняло на слонове и че за пръв път, откакто се помнел, бил благодарен на несекващия южен вятър. Ейприл бе изпаднала в трескава тревога, че яхтата не е прибрана на сигурно място и че изобщо се излага за разглеждане от прииждащите хора, но Том заяви, че се чувства задължен пред отколешните си съседи и съграждани да я държи на показ. Той дори им изпрати брошура и тениска с надписа „Славно си прекарах във Форт Мокси“. Щампата бе доста сполучлива: яхтата, килнала се на билото под пълна луна, създаваше мистична атмосфера. Брошурата съдържаше къс напрегнат текст с готически шрифт, в който се подхвърляше, че учените не знаят какво да мислят. Имаше още снимки на Ласкъровата ферма и изгледи от града, които представяха заведения като „Прерийната шхуна“, „При Клинт“ и мотела „Нортстар“.

Макс продължаваше да е убеден, че не търсят където трябва. Не го съдържаше и в деня, когато пристигна пратката с брошурата и тениската, той реши да провери съмненията си.

Главният клон на градската библиотека във Фарго бе естествено в центъра на града, на пряката на „Първо авеню“ и „Трета улица“. Представляваше четвъртита двуетажна постройка, вклинила се в квартал с предимно каменни и тухлени къщи, заградени от дървета и ниски храсти.

Беше средата на следобед, малко преди пиковия час, когато Макс подмина полицейския участък и паркира пред информационния център. Беше се постопило и снеговалежът, започнал още предиобед, постепенно бе преминал в дъжд, така че асфалтът блестеше в хладната мъгла. Уличното осветление беше включено и създаваше призрачен ефект под прихлупеното над покривите небе. Той слезе от колата, вдигна ципа на якето си и бързо се отправи към сградата на библиотеката, отстояща на половин пряка.

Масите бяха заети от гимназисти, а въздухът бе наситен с влажната миризма на мокри памучни дрехи. Върна се в залата за

справки, събра всички атласи, които успя да намери, и ги отнесе до масата си.

Езерото Агаси се оказа най-голямото от множеството плейстоценови езера в Северна Америка. Беше си море в истинския смисъл на думата и в един момент бе покривало площ от 170 000 квадратни километра. Дължеше съществуването си на топенето на континенталното ледниково покритие в края на последния ледников период. Но след това, само в течение на няколко хилядолетия, глетчерите се бяха изтеглили на север, бяха освободили пътя към Хъдзъновия залив и Агаси бе пресъхнало.

Малкото останало от древното море можеше да се намери в Горското езеро, Асинабойн Ривър, Рейни Лейк в Минесота, Ред Ривър на север и голямото езеро Уинипег. Но в дните на миналото му величие водата бе запълвала сегашната долина на дълбочина повече от сто метра.

Макс направи справка за историята на американските индианци. Те се бяха появили достатъчно рано, за да са видели Агаси. Но бяха ли видели и още нещо?

Смърчовите тресчици сред влакната на въжетата за привързване бяха индикация, че яхтата по-скоро е била привързвана, а не е хвърляла котва. Това предполагаше наличието и на пристанище. Къде, по дяволите, можеше да има нужния за едно пристанище заслон близо до ранчото на Ласкър?

Къде по бреговете на Агаси можеше да се построи пристан?

Периферията на бреговата линия беше огромна. Започваше на север от централната част на Саскачеван и стигаше на юг до водопада Сейнт Антъни в Минеаполис. Като нищо петнайсет хиляди километра бряг. Абсолютно безнадеждно. Не можеше да се пренебрегне и вероятността, че яхтата е била привързана, че се е освободила по някакъв начин и течението — а защо не и някоя буря — я е отнесло кой знае в каква посока, за да я изхвърли на риф и да я потопи. Подобна логическа верига не бе издържана, но при всички положения напълно възможна. Ако беше така, тогава най-вероятно бе евентуално съществувалият пристан да се е намирал наблизо. Да кажем... защо не по западния бряг, между Фарго и Уинипег?

Той се загледа в картите.

Какво му трябва на добрия пристан? Достатъчна дълбочина. Значи трябваше да направи по-подробна справка. Естествен заслон от вятъра, вълните и теченията. Възможност за привързване, без опасност при отлив. Значи наблизко не следваше да има полегати склонове. Подобни места едва ли бяха в изобилие.

Поне се надяваше да е така.

Макс излетя, набра височина в ясното небе и зави на запад в търсене на едновременната брегова линия. Не можа да я открие. На юг бе долината на Ред Ривър, а Пембина — така ясно видима от земята, — сега се бе скрила до пълна невидимост. Гледан откъм вътрешността на някогашното езеро, този бряг би изглеждал обезкуражаващо равен. Следователно тук не можеше да се разчита на заливи с нужната дълбочина.

Обърна на север и прелетя над скрит под снега пейзаж, нацвъкан тук-там със силози и градчета, свързани с тънка мрежа от двулентови шосета. Никаква следа от древен бряг, чак до границата с област Кавалиър.

В околностите на язовира „Херцог“ шосе номер 5 минаваше през разлом. Спусна се на хиляда метра, за да разгледа по-добре. Скритите под снега ниви бяха изоставени за през зимата и под него нямаше и намек за движение из необятната пустош, с изключение на самотен пикап, който се приближаваше откъм изток. Напълно възможно бе разломът да криеше древно пристанище, но макар че прелетя няколко пъти над него, не успя да стигне до твърд извод. Ако беше така, той се съмняваше, че е останало много за гледане. Все пак направи снимка и продължи нататък.

Следващата възможност бе земно свлачище южно от Валхала, до шосе 32.

Последният кандидат беше в Канада.

Три възможности.

Валхала бе най-близка от трите до фермата на Ласкър. Ще трябва да започнем оттук, реши Макс за себе си и пое на изток.

Обади се на Ейприл по телефона.

— Нищо определено — завърши разказа си той и извинително поясни: — Все пак е възможно.

— Разбира се — но в гласа ѝ не се долавяше особен ентузиазъм. — В сравнение с това, което правим в момента, всичко останало е по-добро. Кой притежава земята там?

— Мога да разбера, ако искаш да продължим по тази линия.

— Да — каза тя, — действай. И гледай да получиш разрешение да огледаме.

Том го посрещна на Форт Мокси Интернешънъл. И той не бе впечатлен от идеята на Макс, но сви рамене.

— Защо не минем веднага оттам, след като искаш? — предложи Ласкър.

Поеха по шосе номер 11, подминаха неговата ферма и излязоха в края на Пембина, където завиха на юг по шосе 32. Постепенно хълмовете от западната страна на шосето се сляха в плътна верига. Нерядко по билото можеха да се забележат редки горички. Склоновете по правило бяха каменисти. Валхала бе сгушен в това каменно гнездо — процъфтяващо прерийно градче, ферми, дърворезници и магазини.

Десет минути по-късно, все в южна посока, навлязоха в тесен каньон.

— Хребетът Джонсън — обясни късо Ласкър.

Стените на каньона бяха скалисти и почти отвесни на юг и на запад. Северният изглеждаше по-полегат. И подобно на дъното на каньона, бе скрит под гъста гора. Край пътя имаше двама мъже, които сечаха дърва за огрев и ги подреждаха в каросерията на пикап.

В началото си каньонът беше широк към двеста метра, а на дълбочина стигаше два пъти повече. Към задната стена се стесняваше с около една трета. От магистралата се отделяше път към него. Мушваше се сред дърветата и изкачваше северния склон по острите завои на серпантина, от която можеше да ти се завие свят.

Ласкър отби и спря. Слънцето залязваше към билото на западните хълмове, които бяха по-ниски с двайсет до трийсет метра от тези на изток.

— Докъде е стигало нивото на водата? — попита той.

— Зависи за кой период говорим. Доколкото ми е известно, никога не е било достатъчно високо, за да може южната страна да се използва за пристанище. Но в продължение на достатъчно дълго време

е било възможно да акостираш ето там — и Макс посочи към задната стена, — да се привържеш към пристана и да слезеш на сушата.

Ласкър присви очи в посока на залеза. Ято птици, твърде далеч, за да ги разгледа добре, кръжеше над върха.

— Може — съгласи се той. — Мисля, че тази земя принадлежи на индианците.

Правната кантора на Арки Редфърн се намиреше в една административна сграда в периферията на Кавалиър — там, където бе и седалището на градската управа. От едната ѝ страна се намиреше кабинетът на зъбен ортопед, от другата — офисът на финансов консултант. Зданието бе облицовано с плочи в пастелно сиво и предоставяше може би двайсетина места за паркиране, около половината от които бяха вече заети, когато пристигна Ласкър и избра клетка, непосредствено до място, запазено за инвалиди.

Във фоайето седеше делова млада жена, която ги посрещна с вдигане на поглед от екрана на компютъра.

— Добър ден, господа — каза тя. — Мога ли да ви помогна с нещо?

Изслуша ги, записа си имената им и вдигна слушалката на телефона. Петнайсет минути по-късно ги въведеха в офис, където мебелировката се състоеше от махагоново писалище, кожена гарнитура и няколко библиотечни шкафа със стъклени вратички. На три от стените имаше дипломи и сертификати в рамки, единствено тази зад писалището бе запазена за окачения на нея ловен лък и ветрилообразно разположените около него пет стрели.

Арки Редфърн беше строен млад мъж в сако от сив туид. Ръстът му бе над средния, имаше тъмни очи, медночервена кожа и гъста кестенява коса. Току-що завършил адвокат, помисли си Макс. Редфърн излезе да ги посрещне през вътрешна врата, поздрави Ласкър с естествена фамилиарност, зададе задължителните въпроси за семейството му и стисна ръката на Макс.

— Така-а — започна той, когато седнаха да разговарят по същество, — и какво точно искате да правите на хребета Джонсън, господа?

Както се бяха споразумели, за обясненията отговаряше Ласкър.

— Бихме искали да получим разрешение да проведем изследване на терена с металотърсач. Интересуват ни заровени предмети с изкуствен произход.

Адвокатът наклони глава, сякаш се съмняваше, че е чул правилно.

— Така ли? И защо? Какво очаквате да намерите там?

— Става дума за оглед от най-общ характер — отговори Ласкър. — Искаме да видим дали там изобщо има нещо. И сме предварително съгласни да не правим никакви разкопки.

Редфърн извади от вътрешния си джоб очила и внимателно ги нагласи на носа си.

— Защо не ми кажете направо какво ви интересува там? Още една яхта ли очакваш да намериш, Том?

Ласкър погледна Макс.

— Интересуват ни места с определени характеристики в район със значителна площ, господин Редфърн — отговори Макс. — Човек никога не е сигурен какво може да открие под земята.

Ласкър изобрази беззвучно с устни: „Довери ми се“ и Макс въздъхна. Да се довериш на *адвокат*? Безумната идея въставаше срещу някои от принципите, с които беше закърмен.

Редфърн видимо не бе удовлетворен от обяснението на Макс. И показваше с поведението си, че очаква нещо повече.

— Смятаме — заговори отново Макс, — че долу може да има предмети от времето на палеолита.

Адвокатът присви очи и се обърна към Ласкър.

— Това има отношение към яхтата, нали, Том?

— Да — потвърди Ласкър. — Има малка вероятност, повтарям, почти незначителна, че на върха на хребета Джонсън може да е заровено нещо. Изстрел в мрака, ако питаш мен.

Редфърн кимна.

— Защо не ми кажете какво точно знаете за яхтата? — попита той.

— Беше публикувано във вестниците — опита да се измъкне Макс.

— Нищо не е имало във вестниците. Стара яхта, изкопана в нивата на ферма. Много запазена, което идва да подсказва, че едва ли е престояла под земята по-дълго от седмица. И запалва светлините си

вечер. — Адвокатът изгледа с остър поглед мъжете от другата страна на писалището му. — Искате достъп до хребета Джонсън, нали? Тогава кажете какво става.

— Можем ли да разчитаме на дискретност? — попита Ласкър.

— Бих искал да си запазя свободата да обсъдя, ако се наложи, чутото с председателя. Но ви уверявам, че с това изключение, нищо от онова, което ще ми кажете, няма да стигне чужди уши.

— Кой председател? — поинтересува се Макс.

— Вождът на местните сиу — отговори му Ласкър. — Казва се Джеймс Уокър.

— Вождът на сиу е *председател*?

— Само индианците по филмите още имат вождове — обясни Редфърн. — Сега кажете за яхтата.

Макс кимна примирено.

— По всяка вероятност е доста по-стара, отколкото изглежда. — Край сградата мина камион с ремарке и подът се разтресе. Макс изчака и после описа резултатите от анализа на Ейприл, внимателно наблюдавайки Редфърн, докато разказваше. Очакваше всеки миг да го спрат и да го помолят да излезе кротко навън като превъртял.

Вместо това беше изслушан без прекъсване и без намек за видима реакция. Когато свърши, Редфърн остана замислен няколко секунди.

— Намеквате — уточни той, — че някой е плавал с яхта по Агаси?

Зададен по този начин, въпросът определено звучеше налудничаво.

— Не сме сигурни — призна Макс. — Но да, това изглежда възможно.

— Добре. — Редфърн отвори чекмеджето на бюрото си и извади адвокатски бележник с жълти листове. — Каква сума сте готови да платите за привилегията?

Ласкър бавно се облегна:

— Понеже не възнамеряваме да човъркаме земята, Арки, надявахме се, че ще ни оставиш просто да огледаме.

Редфърн кимна:

— Разбира се. Аз пък бих искал да разбереш, Том, че ако опираше само до мен, аз щях да ти кажа „да“ още сега, без никакво

колебание. Но племенният съвет има своите правила и на мен ми е наредено да се съобразявам с тях. — Той очаквателно погледна гостите си.

— Ами-и, мисля, че сме склонни да инвестираме сто долара — предложи Макс.

Редфърн кимна в знак на съгласие, съгласие не с предложението, а с някаква негова хипотеза, която явно вече си бе изградил.

— И как точно ще проведете огледа?

— Ще използваме радарна установка, пригодена за тази цел — опита се да обясни Макс.

Редфърн започна да пише нещо на листа пред себе си. В един момент се намръщи и допълни написаното. После вдигна поглед към тях.

— Просто не виждам как бих могъл да се съглася с по-малко от хиляда долара.

Макс се изправи.

— Но това е абсурдно...

— Такава е обичайната практика — поправи го Редфърн и остави изречението висящо, сякаш смисълът му бе повече от очевиден. И Макс се замисли. Вярно, имаше и други места за оглед, но Джонсън бе идеалният кандидат. Ако яхтата изобщо бе минавала из тези места, едва ли можеше да се намери по-подходящо място за пристан.

— Не сме в състояние да си позволим хиляда долара — каза той. — Но вероятно си струва да помислите за това, че ако открием нещо, то ще бъде от полза за всички ни.

— Сигурен съм, че е така — кимна Редфърн. После въздъхна: — Добре, ето какво ще направя. Ще говоря с председателя. Не изключвам, че е възможно да се съгласи на компромис и да свали цената заради каузата. Каква сума да му предложи? — и той вежливо се усмихна на Макс.

— Да кажем... петстотин?

Редфърн затвори за миг очи.

— Не знам дали това няма да му се стори малко скъперническо. Но не пречи да опитам. — Той отново драсна нещо в бележника. — Ще подготвя чернова на договор — усмихна се — и предполагам сте наясно, че всякакви артефакти с индиански произход, които евентуално бихте намерили, ще останат собственост на племето. Що

се отнася до останалите предмети с някаква ценност, по отношение на тях ще приложим обичайния принцип на подялбата.

— Любопитен съм да го чуя — осмели се да поиска Макс. Редфърн извади нов лист.

— В случаи като този — изрече авторитетно той, — изглежда подходящо да се приложат разпоредбите на раздел четири — и подаде документа на Ласкър. — Ето стандартната процедура за всички, които желаят да извършват археологически разкопки на територия на племето.

— Май и ние ще имаме нужда от адвокат — измънка Макс. Редфърн не скри, че идеята му се струва забавна.

— Винаги съм препоръчвал на хората, на които предстои да влязат в правни взаимоотношения, да потърсят юридическа помощ. Както и да е, аз ще подготвя проекта на договора, а вие, ако желаете, можете да се отбиете по-късно следобеда и да го подпишете. — Той стана, давайки да се разбере, че деловата част е приключила. — Има ли още нещо, с което бих могъл да ви бъда полезен?

На излизане Макс изрази възхищението си от лъка.

— Използвали ли сте го някога?

— Беше на баща ми — заяви адвокатът, сякаш това отговаряше на въпроса.

Пеги Мур бе израсла в Плимут, Ню Хемпшир, в подножието на Белите планини. Беше ходила на училище в Ню Йорк, бе оставила три брака зад гърба си и не беше склонна да маскира нетърпението си по отношение на хора, изпречващи се на пътя ѝ. Отговаряше за много неща в „Геотек“, но от всичко, с което ѝ се налагаше да се занимава, работата с търсача бе най-интересна. Не защото беше особено творческа дейност, а по-скоро защото точно тя можеше да донесе най-удовлетворяващи резултати. Нищо друго не бе сравнимо със седенето пред монитора и разпознаването на скалните формации, които обещаваха нефт. Нищо, освен може би превърналата се в апотеоз на кариерата ѝ командировка в Небраска, когато бяха намерили костите на мастодонт.

За себе си бе убедена, че търсенето във фермата на Ласкър има за цел намирането на втора яхта. Но ето че без никакво обяснение, екипът

й бе изпратен на хребета Джонсън. Какво, по дяволите, всъщност търсеха тези хора?

Този въпрос я изтезаваше с такава сила, че бе загубила съня си. Мур започваше да подозира, че става дума за нещо незаконно. Какво друго би обяснило тази упорита потайност? От друга страна Макс (той с нещо й напомняше за първия й съпруг) изглеждаше прекалено плах за престъпник, а на Ласкърови от разстояние им личеше, че са прями донемайкъде. Не беше така сигурна в Ейприл Кенън, която по принцип рядко се вясваше. В Кенън се долавяше някаква жилка на безцеремонност и имаше нещо в нея, което подсказваше, че тази жена няма да се поколебае да престъпи закона, ако си заслужава. Но това все още не отговаряше на основния въпрос. Какво търсеха тези хора? Изгубено съкровище? Скрити наркотици? Заровен бидон с нервнопаралитичен газ?

Тя седеше и гледаше Сара, която контролираше постъпването на данните от трактора. Времето малко се бе укротило и през последните дни дори се бе постопило. Чарли кръстосваше съгласно схемата по билото на хребета. Резултатите от сканирането влизаха в компютъра и в реално време биваха преобразувани в образи на скали и камъни.

След само ден-два необичайно топло за сезона време снежната покривка се бе разтопила. Почвата опасно се бе размекнала, така че Мур бе проявила особена предпазливост при изработването на схемата на търсене, внимавайки Чарли да минава на безопасно разстояние от ръба на пропастта. Въпреки това не го изпускаше от поглед и дори от време на време го предупреждаваше по радиото да се отдалечи, макар това да оставяше тесни ивици неизследвани.

Мощността на търсача им даваше приемлив образ до дълбочина сто фута. За археоложки цели — ако разбира се затова ги бяха довели тук — това бе повече от достатъчно.

Западният край на хребета Джонсън, там, където бе най-високата точка на задната стена, бе тревист, относително равен и представляваше издължено плато, дълго две хиляди ярда в северна посока и широко сто и петдесет ярда през самия гръбнак на хребета. На юг пропадеше по скален откос, разделящ платото от хълмовете. На север опираше в непроходима стена от дървета.

— Концентрирайте се върху периферията — инструктирал ги бе Макс.

— По-бавно — нареди тя на Чарли, който пак се бе приближил опасно по откоса.

— Прието — успокои я Чарли. Беше облечен в шуба за дървосекачи и бе нахлупил вълнена шапка със спуснати наушници.

Мур *искаше* да намери нещо. Не само защото държеше да узнае какво става тук, но и защото като истински професионалист вярваше, че клиентът трябва да бъде удовлетворен, дори когато съзнателно затруднява работата. И въпреки това, дразнеше се, че Макс и съдружниците му не й доверяват. Кой ли би се съблазнил да им открадне мънистата или наконечниците за стрели, ако си помисли човек? Но имаше в цялата тази история нещо, което даваше основания да подозира геоложки съображения от неизвестен характер: тези хора не й изглеждаха манияци, побъркани на тема натрошени грънци и други дивотии от този род. Колко пъти им бе казала, че ако търсят, да речем злато, най-добре е да й кажат, за да се спести време.

Седеше си все така спокойно с крака върху една от работните маси, отпивайки от чашата с кафе, когато на банката екрани изпълзя крайно необикновена картина.

— Маmicата му... — прошепна изумено тя и натисна бутона на монитора пред себе си, за да спре по-нататъшната промяна на образа.

9.

Защото окъпаните в лунна
светлина места,
където е ехтял човешки смях,
сега са само кости под
земята...

Уолтър
Аскуит,
„Древни
брегове“

Макс бе отишъл в Тъсън, за да вземе участие в търга за един бомбардировач, модел „Халифакс“, когато мобифонът му иззвъня.

— Мисля, че улучихме — чу се приглушеният глас на Ейприл.
— Нещо е заровено на върха на хребета.

— Какво? Още една яхта? — В този момент Макс седеше до прозореца в празния терминал на малко частно летище. „Халифакс“-ът бе отвън на пистата, наобиколен от конкурентите.

— Не. Този път е нещо значително по-голямо. С диаметър около четирийсет и пет метра. И се намира точно, където би следвало да бъде. На края на върха.

— Дявол да го вземе...

— Макс — каза тя, — *кръгло* е.

— Какво?

— Мисля, че ме чу.

И в слушалката се възцари напрегната тишина.

На разпечатките изглеждаше като дом с кръгла форма и куполообразен покрив.

— Проклетата да съм, ако някога съм виждала нещо подобно — изпъшка Мур. — Не е нито хижа на рейнджъри, нито силос. Още по-малко може да е къща на ранчер. — Тя подозрително изглежда Макс. — Ти предполагам знаеш за какво става дума.

Но Макс само знаеше какво се надява да бъде. За нещастие образът, подаден от антените на търсача, не подсказваше аеродинамична форма. Така че се задоволи да поклати отрицателно глава.

— Какво друго може да се разбере? — попита Ейприл.

— Нищо. Само че е голяма кръгла постройка. С периметър около сто и петдесет метра.

— Колко е висока?

— Шест метра по периферията. Около девет в най-високата точка на купола. — Стояха в микробуса на „Геотек“, спрял опасно близо до ръба на пропастта, но за сметка на това директно над обекта. — Ала има нещо друго, което е странно — продължи Мур. — Горната част на върха е скала, покрита с няколко метра пръст. Нали? А това нещо е построено в кухня в самата скала. Ето, вижте тези сенки. Всичко е плътен гранит.

Ейприл я помоли да увеличи образа.

— Кухината също е кръгла — обясни Мур. — Ъ-ъ... на мен ми се струва, че е издълбана точно, за да може да се помести в нея тази... ротонда. — Макс и Ейприл размениха погледи. — Но и това не е всичко — не спираше Мур. Тя посочи някаква тъмна сянка под и пред обекта (бяха приели за предна страна тази, която гледаше към скалния перваз). — Това е канал в скалата. — Линията започваше от точка под конструкцията и стигаше до стената на пропастта.

— И от какво е направена... ротондата? — попита Ейприл, която бе склонна да възприеме това наименование.

— Не знам. Но съм сигурна, че не, е от скален материал.

— Защо?

— Качеството на образа. Бих казала, че е нещо като стъкло — Мур почука с пръст по плота на работната си маса. — Но не мога да си отговоря какво прави това нещо тук! Ако бяхме долу в равнината, щях да приема, че може да е изоставен склад. Изглежда достатъчно голямо за подобни цели. Но защо ще строи някой склад на това диво място? Човек би построил тук вила, за да седне на верандата и да се

наслаждава на изгледа към долината. Така ли е? — Тя тежко погледна Макс. — Но това чудо няма предна веранда. — Макс се сви пред раздразнението в гласа ѝ и за миг бе готов да изплюе цялата истина. Но какво всъщност можеше да ѝ каже? Че му се иска да са намерили летяща чиния?

Излязоха от микробуса и се загледаха в земята под краката си, сякаш можеха да разберат със силата на волята какво лежи там долу. През нощта бе паднал сняг, но вятърът беше духал цял ден и бе измел платото. Слънцето бе залязло преди малко и температурата рязко падаше.

Тракторът кръстосваше недалеч от тях, търсейки други предмети. Периодичното форсиране на двигателя му режеше застиналия въздух. Далече долу чифт фарове следваха извивките на шосе 32. Сгъстяващият се мрак се разкъсваше само от светлините на две фермерски къщи. Около тях бързо се стъмваше и зоната на видимостта се скъсяваше с всяка следваща секунда.

В този миг Ейприл го изненада. Хвана го подръка и го отведе по ръба на пропастта встрани от Мур.

— Каналът... — прошепна тя. — И ти ли мислиш същото? Той кимна.

— Бил е за яхтата.

Ейприл потръпна от обзелата я възбуда.

— Мисля, че този път улучихме право в центъра.

— Съгласен съм.

За кратко никой не каза нищо повече. Макс се опияняваше от обзелите го чувства.

— Дали индианците ще се съгласят да копаем тук? — попита го тя.

— Естествено. Нали и те ще спечелят от това.

Двамата се обърнаха с гръб към вятъра и се загледаха в пропастта.

— Не ми харесва идеята да поставяме всичко на основата на понятия като печалба и загуба — каза след малко Ейприл. — Бих искала просто да можем да влезем там, без никой да разбере. Но едва ли ще бъде възможно — оформя се грандиозен проект.

Макс беше съгласен.

— Разкопките няма да бъдат никак лесни. Това нещо е много по-голямо от яхтата. — Камъчетата под краката му изскърцаха. — Питам се дали не е по-разумно да изчакаме до пролетта.

— Не — отсече Ейприл и мускулчетата на челюстите ѝ заиграха. — Никой не може да ме накара кротко да си седя на ръцете шест месеца, ей така. Няма никакъв проблем да съберем цяла малка армия от доброволци за нула време. Когато покажем на Лиса какво сме намерили, тя с готовност ще ни финансира. С това няма да има никакъв проблем. — Ейприл се сгуши зиморничаво в палтото си. — Можем да разлепим обяви в Университета на Дакота и ще намерим колкото искаме студенти-работници. Да не ти обяснявам колко много хора във Форт Мокси, Валхала и Кавалиър просто няма какво да правят по това време на годината. Убедена съм, че с лекота ще съберем работна група. Но първата ни задача е да изкачим тук на високото необходимото ни тежко оборудване. — Очите ѝ блестяха. — Какво мислиш, Макс? Ще стане ли?

Цялото ѝ същество излъчваше топлина и мекота. И някаква уязвимост. Подобно на Макс и тя не искаше да възлага прекомерно големи надежди, преди да са разбрали със сигурност.

— Не знам — призна си той.

На изток долината на Ред Ривър се простираше чак до звездите.

Лиса Ярбъроу бе прекарала прекрасна вечер с половин дузина приятели. Бяха гледали мюзикъла „Котки“ и след това бяха отишли в скъп тайландски ресторант. Наближаваше един и половина през нощта, когато тя паркира в гаража си. Влезе у дома, заключи отвътре вратата и провери кой я бе търсил по телефона.

Чу гласа на Ейприл: „Обади ми се, когато можеш“.

Поколеба се дали да не изчака до сутринта, но нещо в тона възбуди любопитството ѝ.

Ейприл вдигна слушалката на второто позвъняване.

— Какво намерихте? — попита Лиса.

— Нещо е заровено на хребета. Не знаем още какво е точно, но не би следвало да бъде там.

— Има ли отношение към яхтата?

— Едва ли има начин да се разбере, преди да сме го изкопали. Не искам да давам голословни обещания. Кой знае дали в миналото някой не е решил да копае там силоз. Наистина не знам. Но е *голямо*. И кръгло. Лиса, трябва да имаш предвид, че аз повече не мога да бъда обективна на тази тема. Но знай, че настоящите собственици притежават тази земя от 1920-а насам. И казват, че там просто няма как да има каквото и да било.

— Добре, разбрах. От колко имаш нужда?

Посветените в загадката бързо възприеха навика да измислят прозаични обяснения за съществуването на ротондата. В края на краищата имаше маса неща, която тя можеше да представлява. Санаториум за хора, които търсят спокойствие. Правителствено изпитателно съоръжение за нещо. Потънала в забвение тренировъчна база, примерно на Националната гвардия. Но имаше принципна разлика между това, което говореха, и онова, което си мислеха.

Макс пое ангажимента да откара горе парна земекопна машина. Вечерта, преди наетата строителна компания „Северната кралица“ да започне работа, Макс, Ейприл и Ласкърви се събраха край коледната елха в „Прерийната шхуна“, в тон с празничното настроение на сезона, което за тях беше свързано най-вече с успешния завършек на Максовите търсения на пристана. Духът им бе приповдигнат и от поздравленията на племенния председател, които Редфърн бе положил усилия да им предаде.

Седяха на масата в ъгъла и наблюдаваха двойките, полюшващи се в ритъма на Бък Клейтън, който умоляваше: „Не ме ритай, когато съм паднал, бейби“. Музиката разчувства Макс и го направи едновременно сантиментален, самотен и щастлив. Много вино, помисли си той.

Мъж, когото досега не бе виждал, покани Ейприл на танц и тя усмихнато прие. Беше рус и симпатичен. Около трийсетте.

— Казва се Джак — съобщи му Ласкър. — Работи в депото.

Макс се подразни от това, че Ейприл откровено се наслаждаваше.

Най-важното, сподели тя с него след няколко минути, е, че каквото и да се случи на хребета, те все още разполагат с яхтата. Която

според нея представлява неопровержимо доказателство за съществуването на по-висша технология.

— Но — допълни Ейприл, — не ме съдържа да погледна отблизо какво има в ротондата. — Очите ѝ блестяха.

Когато Макс небрежно попита Том Ласкър какво смята да прави с яхтата, едрият мъж се изненада от въпроса му.

— Ще я продам, разбира се — отговори той. — Веднага щом добия представа колко би могла да струва.

— Но тя е безценна! — възропта Ейприл.

— Не за дълго — каза той. — И честно казано, бих искал да се отърва от дяволското нещо колкото може по-скоро.

Думите му шокираха Ейприл.

— Защо? — смаяно попита тя.

— Защото ми писна от циркаджийската тента и тъпите тениски. Уморих се да слушам, че не правя достатъчно за града. Не, наистина ще я продам при първа възможност.

Макс изпитваше гордост от мисълта, че може би предстои да се окаже, че е имал пръст в откриването на истинско НЛО. Представяше си как развежда президента по палубата на кораба. *Това е навигационната система, господин президент. А ето тук, да, точно там, е стартовият механизъм на междузвездния двигател.* Не, едва ли щеше да бъде междузвезден двигател. По-вероятно бе да е свръхсветлинен или примерно... квантов? *По наша оценка полетът до Алфа Центавър би отнел единайсет денонощия при крейсерска скорост.* Да, това изречение той би произнесъл с голямо наслаждение.

Очакваше, че ще бъде направен телевизионен филм и се питаше на кого ли ще поверят ролята на Макс Колингуд. Трябваше да е човек едновременно твърд и раним. Представяше си своето име в списъка на най-знаменитите ергени, поддържан от списание „Ескуайър“. Виждаше се интервюиран от Лари Кинг (питаше се дали ще се притеснява пред обективите на камерите). Ако нещата се развиеха добре, реши той за себе си, щеше да задържи „Светкавицата“, а може би щеше да спонсорира построяването на малък музей, в който изтребителят да заеме централно място.

Музей „Колингуд Мемориъл“?

Опитваха се да не привличат вниманието на околните към себе си, но алкохолът течеше, искрите на темперамента се разпалваха и

самоналожената анонимност ставаше все по-трудна. Пиха за здравето на всеки от тях, за това на Лиса Ярбъроу, за екипажа на търсача, за езерото Агаси, дори за Форт Мокси („център на американската култура западно от Мисисипи“).

— Мисля, че ще имаме нужда от археолог — каза в един момент Макс. — Струва ми се, че ще трябва да наемем някой, който да организира разкопките. Така ще избегнем евентуалните издънки, ако се захванем с всичко сами.

— Не съм съгласна — обяви Ейприл.

— Моля?

— Нямаме нужда от археолог — твърдо заяви тя и невъзмутимо погледна през чашата с вино пламъчетата на свещите. — Не трябва да привличаме никой, без чиято помощ можем да минем. Поканим ли археолог, той веднага ще ни обяви за аматьори и ще се опита да вземе нещата в ръцете си. И в крайна сметка ще припише цялата заслуга на себе си — лицето ѝ подсказваше, че е мислила за тези неща и Макс трябва да ѝ се довери. — Познавам учените. Повечето от тях са прикрити хищници. Иначе просто не биха оцелели. Покажи им пръст и ще ти изядат ръката. — Тя пое дълбоко въздух. — Виж, нека сме откровени. Това не е стандартната археологическа площадка. Никой не знае какво се прави в подобен случай, значи имаме право да действаме сами.

— Искаш да кажеш — предпазливо заключи Макс, — че ти си единственият учен, имащ отношение към тази находка и искаш нещата да си останат такива.

Тя го погледна възмутено.

— Макс, това е *наше* дете. Искаш да докараш така наречените експерти? Направи го и ще видиш колко време ще те оставят да контролираш положението.

„Северната кралица“ достави малка парна машина за изгребване на земя и екипаж за нея. Земекопната машина едва изкатери стръмния наклон до билото на хребета, но веднъж озовал се на работната площадка, екипът се хвана за работа с удивително настървение.

— Момчета, внимавайте да не повредим това нещо, моля ви — повтаряше им Макс.

— Няма страшно — уверяваше го всеки път шефът на бригадата, як посивял мъжага, сгушил се в дебелия си шуба. Бяха му казали, че долу има стар склад за семена, в който може би са скрити безценни произведения на изкуството (за Макс ставаше все по-лесно да дава простор на въображението си). — Разбира се — продължи той, — ние можем да свършим само грубата работа и да ви помогнем да се доближите до онова нещо. След това ще има още много копане, но то вече си е ваш проблем.

Използваха колчета и жица с навързани по нея бели парцалчета, за да оградят работната площадка. Пеги Мур стоеше до вратата на микробуса, скръстила ръце върху якето си с емблемата на бостънските „Ред Сокс“ (времето за пореден път се бе постопило), наблюдавайки хората на „Северната кралица“, които излизаха на позиция. На няколко метра от нея Чарли гледаше от кабината на трактора.

Атмосферата в буса бе напрегната до крайност. Ейприл бе избрала място пред главния монитор (правилото, че никой, освен личния състав на „Геотек“, не може да стои в кабината отдавна бе забравено), откъдето даваше указания по хода на екскавацията. Сега, когато моментът на истината наближаваше, Макс бе загубил увереност и все по-често си казваше, че ще изкопаят някакъв силос или отдавна забравено селище на северноамериканските индианци. В мислите му марсианците на Ейприл се бяха изпарили на светлинни години оттук.

Парната машина се намести върху маркерите и застина. Операторът в кабината направи справка със скицата в бележника, включи радиотелефона и се премести няколко метра по-напред. Стоманените челюсти се издигнаха, разтвориха се и замряха. После се стовариха в скалистата почва и земята се разтресе.

Операторът премести няколко лоста и челюстите се издигнаха, сипейки струя от камъчета и пръст, после се изнесоха встрани и освободиха товара. След това се завъртяха обратно. Планът предвиждаше да се изкопае широка траншея около обекта. Утре тук щяха да пристигнат доброволците на Ейприл — в по-голямата си част това бяха фермери, които плетяха пръсти по това време на годината — и едва тогава щеше да започне същинската работа по разкриването на ротондата.

От небето падаха самотни снежинки.

Пеги Мур заснемаше с видеокамера развоя на изкопните работи. Тази жена имаше сериозен подход към всичко. Макс със закъснение осъзна, че сам би трябвало да се досети за това. Тази касета щеше да струва цяло състояние, когато се разбере какво става тук.

Всъщност съвсем скоро трябваше да спрат всякаква работа за момент и да организират пресконференция. Колко ли време щеше да мине преди медиите да надушат, че тук, на самия връх на хребета Джонсън, става нещо необикновено? Но пресконференцията пораждаше друг проблем: какво да им се каже? Не върви да говориш за НЛО, а да изкопаеш стара съборетина.

Към залез-слънце на билото беше изкопана траншея, дълбока десет и широка четири метра. Точно като каньона и тя имаше подковообразна форма и затваряше обекта от трите страни с резерв от около пет метра. Спуснаха в нея стълби и нахвърляха дървени мостове за преминаване.

— Предупреждавам ви да внимавате — каза бригадирът. — Съществува сериозна опасност от пропадане в дупки и пещери, а ако започнете разкопки покрай мостовете, което предполагам, че ще искате да направите, ще трябва да вземете мерки, за да ги укрепите. Бих ви предложил да поканите професионалист — някой, който има представа от тези неща.

— Благодаря — отвърна Ейприл. — Не се безпокойте.

Мъжът ѝ подаде за подпис някакъв документ.

Тя го погледна озадачено.

— Тук е написано това, което току-що ви казах — за опасностите, за необходимите предпазни мерки и препоръката да наемете професионалист.

— И освобождаване от отговорност — допълни Ейприл, която внимателно четеше.

— Да, и това също — съгласи се бригадирът и ѝ подаде бележника си.

Тя прегледа още веднъж документа и го подписа. Мъжът ѝ даде копие за клиента. Тя го сгъна няколко пъти и го прибра в джоба си.

Земекопната машина беше започнала да се изтегля в посока към пътя. Духаше лек вятър, който разхвърляше снежинките над върха.

Бригадирът огледа резултата от едnodневната работа на хората си с удовлетворение.

— Лека нощ, приятели — пожела общо той и на тръгване пак ги предупреди: — Бъдете внимателни.

Когато хората си заминаха, останалите вкупом обиколиха окръжността на траншеята, светейки с фенерчета към дъното ѝ.

— Ще падне яко копане — въздъхна Макс.

Ейприл кимна.

— Ще ни трябват много хора.

10.

*Магазинери, студенти,
чиновници, фермери,
обикновени мъже и жени, те
прииждаха
и се променяха завинаги...*

Уолтър

Аскуит,
„Древни
брегове“

На сутринта в голямата зала на кметството на Форт Мокси се изсипа орда доброволци. Пресата бе представена от Джим Стюйвезант — сивият кардинал на града, редактор и издател на седмичника „Форт Мокси Нюз“. Единственото известно на Стюйвезант във връзка с обявата за доброволци-работници бе, че на хребета Джонсън щяло да има разкопки, но в град, където новините пълзят, подобна информация напълно покриваше критериите за публикуване на първа страница.

Точно в осем часа Ейприл почука с показалец по микрофона пред себе си, изчака тълпата да притихне и благодари на всички за идването.

— Не знаем кой знае колко за обекта — продължи тя по същество, — не ни е известно колко е здрав и поне засега нямаме дори приблизителна представа колко би могъл да струва. Моля ви, внимавайте да не повредите нещо. Работата не е бърза. — Стюйвезант, който освен всичко друго, беше и фотограф на вестника си, направи няколко снимки. — Ако намерите каквото и да е, което не е камъни и пръст, веднага повикайте някой от супервайзърите.

— Свързано ли е с индианците? — попита мъж от предната редица, облечен в сако на червено каре.

— Не знаем какво е — търпеливо се усмихна Ейприл. — Помогнете ни да разберем и всички заедно ще научим. Моля всеки да остане с групата, към която е разпределен. Утре можете да се явите направо на работната площадка. Или ако предпочитате — елате тук. Ще има автобус, който ще тръгне в осем, а след това на всеки кръгъл час до два следобед. Ние ще приключваме работа в четири и половина. *Вие* можете да приключвате, когато пожелаете, но ви моля на тръгване да се обаждате на бригадира си. Освен ако заплащането не ви интересува.

Публиката вежливо се изсмя. Хората бяха в добро настроение — приближаваше Коледа и те бяха доволни на неочаквано открилия се шанс да припечелят нещо допълнително. На всичко отгоре и времето се понасяше.

— Има ли въпроси?

— Да. — Беше един от студентите. — Ще има ли там нещо горещо за подкрепяне?

— Подсигурили сме фургон, където ще се предлага кафе, горещ шоколад, сандвичи и хамбургери. Топлите напитки са за наша сметка. Напомням ви да внимавате с отпадъците. Ще има контейнери — използвайте тях. Всеки видян да замърсява ще бъде помолен да напусне. Друго?

Хората започнаха да закопчават ватираните си якета и да се отправят към изхода.

Тълпата се изсипа през портите на старата сграда и се разпреди по автобуси, коли и пикапи. Стюйвезант направи за всеки случай още няколко снимки и изчака излизането на Ейприл.

— Доктор Кенън — спря я той, — какво всъщност има горе на хребета?

— Джим — отговори му тя, — честно ти казвам, че не знам, а не бих искала да правя предположения. Може да се окаже, че е стар склад за зърнени храни от началото на века. Дай ми няколко дни и ще можеш да дойдеш и сам да видиш какво е.

Стюйвезант кимна. По стара традиция „Форт Мокси Нюз“ печаташе онова, което хората *искаха* да прочетат: екскурзии до Аризона, юбилейни събирания на родове, обяви за черковни мероприятия. По тази причина той просто не беше свикнал да комуникира с хора, които биха отбягвали въпросите му. А имаше и

друг проблем: трите дни преди „Нюз“ да се появи по будките. Дори вече бе закъснял с подготовката на следващото издание.

— Не мога да повярвам, че някой ще строи силоз на онзи гол връх. Изглежда малко неудобно за ползване, не сте ли съгласна с мен?

— Джим, трябва да вървя.

— Моля ви, дайте ми още минутка, доктор Кенън. Вие сте химик, нали?

— Да, такава съм.

— Откъде този интерес към археологията в един химик?

Ейприл не беше очаквала да попадне под огъня толкова скоро.

— Това ми е хоби.

— А поканихте ли истински археолог? Който да ви казва какво да се прави?

— Ами... всъщност не.

— Доктор Кенън, само преди няколко седмици един човек изкопа в нашия район яхта. Вашият проект свързан ли е с онази находка?

— Не знам — отговори Ейприл и собственият ѝ безсмислен отговор надигна вълна на паника в нея. — Джим, съжалявам, наистина трябва да вървя... — Тя видя Макс, махна му и тръгна към него.

Но Стюйвезант вървеше редом с нея.

— Носят се слухове, че е НЛО — подметна той.

Ейприл спря и усети, че е длъжна да помисли, преди да каже каквото и да било. Но не го стори.

— Нямам коментар — изтърси направо тя.

Това, естествено, беше възможно най-лошия отговор, който можеше да даде.

Бяха наели три фургона: един за кухня, вторият за команден център и третият за убежище, в случай че се наложи. Разпънаха и палатка, вместо навес за инструментите.

Макс се настани в мотел „Нортстар“. Обади се на Стел, каза ѝ, че ще бъде близко до разкопките през следващите няколко дни и я помоли да му изпрати по някакъв начин колата, за да има транспорт.

Ласкър се съгласи да се заеме с административната страна на работата. Без да губи никакво време, той състави общ план, назначи супервайзърите, сглоби работните групи, сведе им задачите,

разпредели ги по смени и направи график за работа, който позволяваше на хората да прекарват почти по равно на топло и навън.

Нещо повече, с ентузиазъм сам обърна няколко лопати. Примерът му се оказа заразителен, особено след като бе последван от Ейприл и Макс. Работата тръгна неочаквано бързо, така че в деня, когато „Форт Мокси Нюз“ хвърли сензацията с историята си за заровеното НЛО, Лем Хардин, който припечелваше на половин работен ден и в дъскорезницата, удари лопатата си в твърда зелена повърхност.

НЛО ЗАРОВЕНО НА ВЪРХА НА ХРЕБЕТА ДЖОНСЪН?

УЧЕНИТЕ: БЕЗ КОМЕНТАР

СЪОБЩАВА ДЖИМ СТЮЙВЕЗАНТ

Форт Мокси, 17 декември

Доктор Ейприл Кенън, която ръководи изкопните работи на хребета Джонсън, днес се въздържа да отрече набиращите сила слухове, че е намерила летяща чиния.

Кенън оглавява работна група от над двеста души, опитващи се да разчистят загадъчния обект, който бе открит съвсем наскоро след интензивно сондиране на земните недра със специален радар. Археолозите от Университета на Северна Дакота коментираха, че хребетът Джонсън не е най-вероятното място, където биха могли да се намерят артефакти от някогашните северноамерикански индианци и признаха, че не са в състояние да обяснят причините, които стоят зад начинанието на Кенън.

Историята незабавно бе подхваната от главните новинарски емисии.

Макс чу радостния възклик навън и разбра, че нещо се е случило. Стана иззад бюрото и вече посягаше към палтото си, когато телефонът иззвъня.

— Покривът — късо му обясни Ласкър.

Малко по малко новината обходи всички на площадката. Хората се изкатериха по дървените стълби и захвърлиха количките, за да видят с очите си тайнствения обект. Онова, което онези от вътрешната страна на струпалата се тълпа можаха да зърнат, бе гладък изумруденозелен ръб, стърчащ от земята на дъното на ямата.

Когато Макс пристигна, Ейприл вече беше там. Бе застанала на колене, със свалени ръкавици и разчистваше пръстта с длани. Макс слезе при нея.

— Прилича на скосено стъкло — обясни тя. — Мисля, че мога да виждам през него. — Ейприл извади фенерче, светна и го доближи към откритата гладка повърхност. Слънцето обаче беше прекалено ярко. Разочарована, тя съблече якето си и се опита да направи сянка с него.

— Какво има вътре? — не се сдържа един от наблюдаващите ги работници.

— Още не може да се каже — и Ейприл погледна Макс. — Лъчът прониква едва-едва.

— Ще замръзнеш — скара й се той, но също пъкна глава под импровизираната палатка. Там долу нещо се *виждаше*.

Ейприл извади от джоба си пила, изстърга няколко пращинки и ги прибра в плик. След това вдигна глава и съзря Ласкър.

— Внимавай — предупреди го тя, — край на копането с лопати, ако ще да ни отнеме година, за да изгребем всичката пръст. Нека не го повреждаме, преди да сме го извадили. — Облече си якето, сложи наново ръкавиците и се измъкна от голямата дупка. — Не знам, но това тук не ми прилича да е покрив на навес. Може и наистина да сме попаднали на нещо интересно. — Пликът бе от самозалепващите се. Ейприл го запечата и го прибра в джоба си. — Макс, имам молба.

— Казвай.

— Върни ме със самолета в „Колсън“.

— Но интересното е тук...

Тя нетърпеливо поклати глава.

— По-нататък сигурно ще е така. Но този следобед интересното ще бъде в лабораторията.

Ейприл така и не разбра как медиите надушиха толкова бързо. Телевизионният екип на „В десет с Бен“ успя да пристигне, преди двамата с Макс да се бяха спуснали от планината. Няколко часа по-късно вече имаше и журналисти от пресата.

— Не — твърдо заяви тя, — нищо не ми е известно за НЛО. — После им каза, че няма представа кой е пуснал този слух, че те не търсят нищо конкретно, че горе на хребета наистина има нещо заровено и че всичко на всичко са намерили някакво дебело зелено стъкло. — Толкова — завърши разказа си тя. — Засега повече не мога да ви кажа.

Но Каръл Дженсън от „В десет с Бен“ настоя за официално изявление.

— Нека го отложим за утре сутринта — помоли Ейприл. — Става ли? Девет часа. Това ще ни даде възможност да се опитаме да разберем на какво сме се натъкнали. Но ви предупреждавам, не очаквайте сензации.

Двамата с Макс излетяха и кацнаха на летище Челис. Без да губи време, Ейприл скочи в колата си и отклони поканата му да вечерят заедно.

— Ще ти се обадя, ако излезе нещо интересно — обеща тя.

Макс се отби в офиса, поръча си по телефона пица и включи телевизора, точно когато повечето програми излъчваха обедните си новини. Не му харесаха. Видя се изправен с глупава физиономия на лицето до Ейприл, докато тя по възможно най-нескопосания начин отбягваше да даде отговор на сипещите се въпроси. А най-лошото от всичко беше, че един от репортерите незнайно как успя да го идентифицира като собственика на „Съндаун Авиейшън“.

Водещият на „Новините по обед“ спомена накратко най-скандалните твърдения, разпространявани от НЛО-манияците, и дори напомни за едно събиране на хора само преди две седмици в планините на Айдахо, излезли да посрещнат кацането на извънземни.

— Дали разкопките край Форт Мокси ще се окажат поредната масова психоза? — риторично попита той. — Следете с нас по-нататъшния развой на събитията там.

По средата на следобеда видеоматериалите вече бяха стигнали до CNN, където бяха сметнали за уместно да гарнират информацията от хребета Джонсън с интервюта на откровено побъркани хора. Техният екип беше заснел видимо откачен млад човек, който твърдеше, че под възвишенията Пембина имало мощен източник на енергия, който позволявал на хората да се докоснат до истинската си същност. Група фермери от Минесота уверяваха, че са видели нещо със светлинки в него да каца сред горите до Саук Сентър. Следваха разкази за отвлечения от извънземни в Пенсилвания и Мисисипи. Друг мъж в Лъвлок, Невада, който се бе забил в крайпътна скала и бе дал положителна проба за алкохол, се кълнеше, че е карал с превишена скорост, защото го е преследвало НЛО.

— Макс, ти си знаменитост — изрече Сейл. Не я бе видял да застава на прага на офиса. Носеше безукорно изгладен блейзър с фирмения знак на „Тор Еър Карго“ — тъмосин със златен кант. Косата ѝ падаше върху раменете и меко се разпиля, когато тя се обърна, за да затвори вратата.

Макс въздъхна.

— Да, едва ли не поех по пътя на славата и богатството.

Сейл седна точно срещу него.

— Надявам се да стане така — изражението на лицето ѝ показваше, че таи нещо. — Днес ходих да хвърля око на онзи „Зиро“, дето съм си наумила да го купя.

— И?

— Не знам... ако там горе наистина има НЛО, тази работа вече ще ти изглежда банална.

— Не се лъжи да се обзалагаш на това — усмихна се той.

— Не се безпокой, Макс — и тя му се усмихна. Макс почувства в тялото му да плъзва топла вълна. — Виж какво, смятам да отскоча до Уинипег. Зает ли си?

Той поклати глава.

— Не, само чакам да ми позвънят. Колко дълго ще останеш там?

— Отивам и се връщам. Имам за доставка карго с телекомуникационни съоръжения. — Сейл го погледна сериозно. — Макс, има ли там нещо наистина?

— Съмнявам се — предпазливо ѝ отговори той. Думите му я разочароваха.

— Жалко. Както и да е... защо не ме придружиш? Ще ми покажеш отгоре къде копаете.

В същия миг Макс се видя в мечтите си да излиза от вашингтонско студио след интервю в предаването на Лари Кинг. Сейл сигурно щеше да го чака отвън, но когато се приближеше към него, той щеше да я отпъди с махване. „Ще говорим после — щеше да й каже той, — сега отивам да взема участие в тазвечерната програма.“

— Макс?

— А... Да, разбира се. Идвам с теб. — Но *искаше* да чуе какъв е резултатът от анализа на Ейприл. — С кой самолет ще летиш?

— „Бетси“.

— Добре, нека свърша тук и ще дойда при теб.

Обади се на Ейприл, чу записа на телефонния ѝ секретар и ѝ съобщи как да се свърже с него в С-47-ицата. След това остави бележка на Стел (тя явно бе в обедна почивка), облече си якето и излезе на пистата.

Сейл вече се бе качила. Виждаше я в кабината да приключва с предстартовата проверка на системите и възлите. С-47-цата все още беше с оригиналните си надписи. Единственото признание на новите реалности, което можеше да се забележи по корпуса, бе фирменият знак и надписа „Тор Еър Карго“ отзад към опашката.

Макс се изкачи през люка на товарния отсек и го затвори. Отсекът бе натъпкан със сандъци. Той си проби път през тях към кабината. Сейл, която говореше с диспечерите в кулата, вдигна ръка, за да му покаже, че го е видяла. Макс седна в седалката на втория пилот.

Двигателите бавно започнаха да набират мощност.

— За какво са им притрябвали така спешно телефони? — попита той. Подобна поръчка обикновено се изпълняваше с наземен транспорт.

— Някой е оплескал работата. Производството е спряло. Спасението е в мен. По-голямата част от поръчките ми стават възможни, когато нещо някъде се издъни. — Тя широко се усмихна. — Никаква опасност скоро да остана без работа.

Сейл рулира към северната писта за излитане. В сивото небе се рееха няколко облачета. Довечера ще вали сняг, помисли си Макс, който познаваше признаците. Харесваше му обстановката в С-47. Беше

як, надежден и изключително стабилен самолет. Ако ще пренасяш карго в сърдито небе, това бе самолетът, който ти трябва.

— Излитаме — информира го тя. Форсира двигателите, С-47 се втурна по пистата и излетя в ранния следобед.

Още преди година Макс бе почувствал, че романсът със Сейл няма да се състои. Освободен от затормозящата го мисъл как да я свали, той изведнъж бе установил, че му е леко и приятно да разговаря с нея. Тя беше внимателен слушател и неведнъж му бе доказвала, че може да разчита на дискретността ѝ.

— Плаши ме единствено това, че тази история се разнесе така светкавично — каза той. — Вече цялата страна е уверена, че ние мислим, че там има НЛО. Това ни прави да изглеждаме кукувци.

— А ти какво мислиш?

— Че ще се окаже нещо друго.

— Тогава защо харчите толкова пари?

— Ами ако все пак... — отговори след кратко замисляне Макс.

Разсмиването ѝ го прекъсна.

— Видя ли? Вие *сте* кукувци. Както и да е, аз на твое място не бих се вълнувала толкова много. Всичко ще бъде прекрасно, ако се окаже, че там има НЛО. — В кабината захладня и Сейл включи отоплението. — И ако е там, Макс, аз бих искала да излетя с него. — Тя го погледна и сега вече той се засмя и ѝ даде окуражителен знак с вдигнат палец.

Междувременно самолетът се бе издигнал на пет хиляди метра и Сейл пое на север. Животът в кабината на С-47 може да бъде прекрасен, ако слънцето грее и около теб не свистят куршуми.

— Кой ще бъде собственикът? — поинтересува се тя след малко.

— Предполагам, че индианците сиу.

— Сиу?

— Ами находката е на тяхна земя. — Стори му се забавна мисълта, че няколко индианци сиу могат да станат притежатели на звездолет, за каквото човечеството дори не си бе мечтало. — Чудя се как ли ще реагира Бюрото по индианските въпроси.

— Можеш да заложиш и двата си крака — отговори му тя, — че никой няма да им позволи да го задържат.

Близо до Хоуп прелетяха над Мейпъл Ривър и поеха, следвайки нейното корито, на север. Когато излязоха над долината Плезънт Вали,

телефонът извънтя. Сейл вдигна слушалката, изслуша казаното и я подаде на Макс.

Естествено, беше Ейприл. Звучеше задъхана.

— Сто шейсет и първи, Макс — изстреля тя.

— Като при яхтата? — Той стисна слушалката и забеляза, че Сейл внимателно го гледа. — Сигурна ли си?

— Да, Макс. Напълно. — Ейприл не правеше и опит да скрие задоволството си.

— Поздравявам те — каза Макс. Сейл дори не се опитваше да прикрива любопитството си.

— И аз теб. Виж какво, трябва да се върнем там.

— Всъщност аз кажи-речи съм се върнал. В момента летя на път за Уинипег. Ще се прибера довечера и ще излетим още тази нощ. Става ли?

— Разбира се. Чудесно. Звънни ми, когато се прибереш.

Макс обеща.

— Помисли ли какво ще говориш утре на пресконференцията? — напомни й той.

— Да, помислих.

— Струва ми се, че вече няма причини да пазим тайната.

Сейл изобрази с устни „Какво?“.

Макс буквално чуваше как колелцата в мозъка на Ейприл се въртят.

— Ще се чувствам по-комфортно — обади се накрая тя, — ако не разгласяваме истината, докато не изкопаем онова чудо.

— Съмнявам се, че ще ни оставят на мира.

— Да разбирам ли — открито попита Сейл секунди по-късно, — че държите в ръцете си НЛО?

— Не, новините за нещастие не са чак толкова добри. Не че са лоши — и той й обясни какво се бе случило.

Тя го гледаше, без да сваля поглед от него, а очите й ставаха все по-кръгли и по-кръгли.

— Страшно съм щастлива, че това ти се случва, Макс — заяви накрая.

Приближаваха към хребета Джонсън. Макс свали поглед към околните хълмове, гладки и бели под лъчите на следобедното слънце, разгледа седловината, видя скалния откос.

— О-о, я виж колко хора са се събрали долу! — извика Сейл.

Бяха наистина много, даже прекалено много. Навсякъде се виждаха дребни човешки фигурки, а паркингът беше задръстен с коли.

— Предполагам, че са надошли любопитни — въздъхна той.

Сейл наклони и започна голям, плавен завой.

— Според мен това е само началото — каза тя. — Ще бъде разумно от ваша страна, ако започнете да мислите за неща като контрол над големи тълпи и повишени мерки за сигурност. — Извади бинокъл от отделението за инструменти и го вдигна пред очите си в посока на стълпотворението върху хребета. — Според мен хората ви в момента просто не могат да работят.

Макс посегна към телефона, но Сейл го спря с докосване по китката.

— Защо не го направим лично? Нямах представа колко ми се иска да го разгледам.

Свали бинокъла и натисна щурвала напред. Самолетът започна да се спуска.

— Само не ми казвай, че ще кацнеш *там*! — изумено я погледна Макс. — Няколко километра източно има летище.

— Това ли е пътят? — попита го тя и посочи.

Двулентовото шосе за Форт Мокси изглеждаше задръстено с коли.

— Да.

— Не, нямаме време да се влачим с часове из задръствания. Виж какво, Макс, не знам какво не бих дала, за да видя с очите си истинско НЛО. Ти познаваш терена долу. Имаш ли възражения?

Плоското било на хребета бе дълго около две хиляди метра. Беше равно, по него не се виждаха дървета, а вятърът бе издухал снега.

— Имаш силен страничен вятър — предупреди я той.

Тя погледна към короните на дърветата отстрани и не се впечатли.

— Под двайсет взела. Никакъв проблем за „Бетси“.

— Е, щом е така — не намери какво друго да каже Макс. Тонът му я накара да се засмее.

— Не се безпокой, Макс. Ако някой започне да се кара, ще им кажа, че през цялото време си се опитвал да ме спреш.

Десет минути по-късно Сейл приземи машината с такава лекота, че дори кафето в чашите им не се разля. Всички се обърнаха да гледат, докато кацаха и рулираха по-близо до площадката на разкопките. Когато Макс отвори вратата, долу го посрещна Ласкър.

— Трябваше да се досетя, че си ти — каза той. Преди да може да допълни нещо друго видя Сейл и на лицето му се изписа все същото глупаво изражение, което се изписваше на лицата на мъжете, видели я за пръв път.

— Сейл — обърна се към нея Макс, — това е Том Ласкър. Нашият неофициален шеф.

Те се здрависаха.

Около тях гъмжеше от зяпачи и туристи. Дошлите бяха завързали разговори с работниците, бяха блокирали мостчетата над траншеята и пречеха по всевъзможни начини. Много от тях стояха в опасна близост до трапа, а други неразумно бяха застанали на самия ръб на пропастта.

— Ще трябва да направим нещо — замислено отбеляза Макс.

Ласкър въздъхна.

— Наредих на няколко от моите да ги държат настрана. Но тия станаха агресивни, а честно казано, не разполагаме с достатъчно хора, за да овладеем ситуацията. На всичко отгоре, тук никой няма никаква реална власт и това се знае.

Макс се загледа към несекващия поток от прииждащи коли.

— Добре — каза накрая той, — ще повикаме полицията, за да установи някакъв контрол поне над пътя. Да се надяваме, че ще имат разум да ограничат броя на туристите, намиращи се едновременно тук.

— Няма да им хареса.

— Но ще трябва да се съобразят с това. Преди някой да се е убил. И ще се наложи да раздадем някакви значки за идентифициране на нашите хора.

— А какво да правим дотогава? Както виждаш, сега практически сме спрели.

Макс пое дълбоко дъх.

— Изпрати работниците по домовете им по-рано. — Той погледна хорското гъмжило. — Кой е шеф на полицията?

— Емил Даутабъл.

— Познаваш ли го?

— Ами, да. Не че се въртим в едни и същи среди, но се познаваме.

— Обади му се. Обясни му какво става и поискай помощ. Кажу му, че ни пречат на работата и помоли да изпрати хора, които да разчистят терена тук.

— Добре — кимна Том.

— Междувременно — Макс се обърна към Сейл, — предполагам ти ще искаш да разгледаш онова нещо там, дето още няма име.

— Да — увери го тя, — стига да не възразяваш.

Минаха по дървеното мостче над главната траншея. Във вътрешната зона имаше купчинки изкопана пръст. Макс забеляза няколко новоизкопани дупки. Докато заобикаляха, той надзърна в повечето от тях. Накрая й каза да спре.

— Ето тук.

Разкопката беше значително по-широка от онова, което бяха оставили сутринта. Зеленото петно отдолу също бе с по-голям диаметър.

— Прилича на стъкло — възкликна Сейл.

Няколко минути по-късно към тях се присъедини Ласкър.

— Полицаяте са на път — уведоми той Макс.

— Добре. Между другото, Том, Ейприл ми каза, че пробата показва още от същия материал. Не знам дали този път наистина не сме попаднали на НЛО.

— Не мисля така — поклати глава Том.

Досега Макс не си бе позволявал да се увлече в надеждите си. Но коментарът на Ласкър и по-точно нещо в тона му, определено го разочарова.

— Защо? — попита той.

Ласкър го погледна с притеснено изражение.

— Елате — махна им да го последват той.

Тръгна назад към основната яма и там се спуснаха по една от дървените стълби. Сейл беше с тях. Долу бе студено и мрачно. По дъното бяха наслагани дъски. Тук поне се работеше — копаше се едновременно навсякъде. Част от хората събираха пръстта и я товареха в колички, други изтегляха количките с въжета, трети ги откарваха настрани и ги изпразваха.

— Ето — каза Ласкър. Сочеше извита странична подпора, която излизаше от пръстта на около метър и половина над главата му и влизаше обратно в дъното на ямата. — Открихме няколко такива — обясни той. — Горните им краища са свързани с външната стена на обекта. Долните — и той посочи в краката им — са забити в скалата. Каквото и да е това нещо и както и да изглежда, няма никакво съмнение, че неговото предназначение не е да лети.

11.

Цялата система на макроиндустрията се основава на устойчивото и статистически предсказуемо ниво на унищожаване и изхвърляне. С други думи на основните компоненти на понятието „използване“. Всяко значително намаляване на коя да е от горните две компоненти със сигурност ще доведе до незабавни и деструктивни по същността си икономически изменения.

Едуар Деньов,
„Основа на
промишлеността и
глобалното село“, трето
издание.

— Бих желала да започна, като сложа край на слуха за летящата чиния — изрече Ейприл право в насочените към нея телевизионни камери. До нея седеше Макс, който би дал много, за да бъде на някое друго място, но правеше всичко по силите си това да не му проличи. На стената зад тях беше опънато знамето на щата. — Не знам кой пусна тази история, но със сигурност не сме ние. Аз специално за пръв път я видях във „Форт Мокси Нюз“ — и тя се усмихна на Джим Стюйвезант, който стоеше със самодоволно изражение на лицето недалеч от нея.

Намираха се в сградата на кметството, Форт Мокси. Макс бе шокиран както от броя на явилите се журналисти, така и от известните лица сред тях. Тук бяха представители на CNN и ABC, информационните агенции, няколко големи вестника на Средния запад, имаше дори кореспондент на „Джапан таймс“. Самият Майк Тауър, знаменитият стършел на „Чикаго Трибюн“, седеше в центъра на

първия ред. В течение на следващите няколко часа малкото прерийно градче щеше да се превърне в място с национално значение.

Още предната нощ Макс и Ейприл бяха взели решение да не крият нищо друго, освен собствените си предположения. След като така или иначе щяха да ги показват по *CNN*, нека поне го направеха с гръм и трясък. Ейприл бе репетирала неколнократно встъплението си, а Макс се бе постарал да ѝ зададе всички мислими въпроси, които му хрумнаха. Но на живо се бе оказало съвсем различно. Ейприл в никакъв случай не бе шлифован оратор, а малко бяха нещата в живота, които можеха да изплашат Макс по-силно от това да се обърне публично към събрала се тълпа, каквато и да беше тя.

Ейприл извади сноп листове от куфарчето си.

— Както и да е, имаме новини. Това тук са резултатите от лабораторния анализ на мостра от платната, намерени с яхтата на Ласкър, и на проба от външната обвивка на обекта от хребета. Елементът, от който са изработени тези два обекта, е с пореден атомен номер сто шейсет и едно. — Приблжиха се фоторепортери и засвяткаха светкавици. — Този елемент се намира далеч напред в периодичната таблица. Толкова далеч, че изглежда по-безопасно да се каже, че е извън таблицата.

Вдигнаха се няколко ръце.

— Какво точно означава това? — попита първа висока млада жена в средата на салона.

— Означава, че не е елемент, който сме виждали досега. Всъщност, може би съвсем до неотдавна, аз самата бих ви казала, че такъв елемент би бил вътрешно нестабилен и не би могъл да съществува.

Още ръце.

— Кой е в състояние да изработи подобен материал?

— Според мен никой.

Журналистите започнаха да изваждат мобифоните си. Тълпата се люшна напред, в лицето на Ейприл се стрелнаха микрофони, във въздуха се разнесоха въпроси. Малцина бяха онези, които още слушаха. Ейприл помоли всички да задържат въпросите си и да ѝ дадат възможност да завърши официалното си изявление. След това очерта хронологията на събитията, като започна с откриването на яхтата. Представи Макс и Том Ласкър, отдавайки им пълната заслуга (или

може би отговорността) за находката на хребета. Описа подробно резултатите от анализа върху пробите от яхтата и обекта в разкопката.

— На излизане ще ви бъдат предоставени копия — обеща тя и призна неспособността си да стигне до удовлетворително обяснение. — Но — допълни веднага, — ние знаем със сигурност, че обектът на хребета е постройка, а не някакво транспортно средство. Така че по отношение на него поне въображението ни не е поставено на изпитание — и тя пленително се усмихна. — Изглежда съвсем като... като стар обръщател на локомотиви. С кръгла форма на ротонда.

Във въздуха отново се стрелнаха ръце.

„Уинипег Фрий Прес“:

— Доктор Кенън, да ви разбираме ли, че това нещо не може да е продукт на човешка технология?

CNN:

— Успяхте ли да установите възрастта на обекта?

„Гранд Форкс Хералд“:

— Има слух, че се планират още разкопки. Възнамерявате ли, да копаете и другаде?

Тя вдигна безпомощно ръце.

— Моля ви, един по един. — Погледна към репортера от „Фрий Прес“: — Доколкото ми е известно, никой не може да го произведе.

— Дори правителството?

— Не, не мисля. Но ще трябва да ги попитате вие. — След това се обърна към представителя на CNN: — Този елемент не се разпада. При това положение методите за датирание, които са ни известни, не могат да се използват. За щастие изглежда на строителите на ротондата се е наложило да копаят в скалата, за да освободят нужното им място за своето съоръжение. Може би ще бъдем в състояние да установим кога е станало това. Все още не сме направили нищо по този въпрос.

Една жена отляво на нея размахваше бележника си:

— Имате ли снимки?

Ейприл направи знак на Джини Ласкър, която стоеше права пред окачена карта. Тя отметна назад първия лист и под него се разкри скица на ротондата.

— Доколкото ни е известно — уточни Ейприл, — цялата външна повърхност е облицована от един и същи материал. Впрочем той на усещане е като стъкло.

— Стъкло? — попитаха от ABC.

— Да, точно това казах, на пипане е досущ като стъкло.

Още ръце:

— Какво има вътре?

— Сигурни ли сте, че не сте направили някаква грешка?

— Сега, след като вече разполагаме с този материал, ще можем ли сами да го изработваме?

И така нататък, и така нататък. Ейприл полагаше изключителни старания да отговори на всички въпроси максимално задоволително. Беше се погрижила анализът да бъде дублиран от друга лаборатория и обяви, че заключенията са идентични на нейните. Съобщи, че няма никаква представа дали някой ще се наеме да изработи материала.

— Но ако можехме да го правим — завърши тя, — щяхме да изработваме платна, които със сигурност щяха да имат дълъг живот.

— Колко дълъг? — пожела да уточни „Фарго Форум“.

— Ами... много — усмихна се тя.

Проблемите с мерките за сигурност един по един се решаваха — като първа стъпка на работниците бяха раздадени значки за идентификация, а като втора полицията прекрати опитите на туристите да се шляят из работната площадка.

Пресконференцията, ако не друго, поне помогна на Макс, така да се каже, да осъзнае природата на звяра, който се опитваше да оседлае. Той даде няколко интервюта, но внимаваше да не престъпи границите, които се бяха договорили да спазват. *Какво става тук? Кой е построил ротондата? Макс отказваше да бъде въвлечан в подобна дискусия. Ние не знаем кой знае колко повече от вас. Напълно ме удовлетворява, заяви той веднъж, ако с предположенията се захванат медиите.*

Журналистите на разкопките станаха повече от работещите. Правеха снимки, задаваха въпроси и търпеливо чакаха реда си на опашките, за да хвърлят лично поглед на полупрозрачната зелена повърхност, която вече бе разкрита на няколко места.

Малко преди обед Том Ласкър засече Макс в командния център. Слушалките на телефоните подскачаха на вилките от звънене, но те бяха повикали няколко от работниците да им помогнат да насмогнат.

— Историята проби по телевизионните мрежи, Макс — съобщи той. — Излъчват бюлетин след бюлетин. А, между другото, обади се Чарли Линдкуист. Каза, че много ни обичал.

— Кой е Чарли Линдкуист?

— Президентът на градския съвет във Форт Мокси. Знаеш ли какво ми каза?

— Не, какво ти каза?

— Каза ми, че това тук било по-хубаво и от Неси. — Том Ласкър не скриваше широката си усмивка, която сигурно можеше да се види и от самолет. — И най-удивително в това е, че е истина, Макс. Казвам ти, подобен бум тук не е имало от сухия режим насам. Кавалиър, Валхала, всички тези градчета ги чака просперитет.

Отвън някой заговори на висок глас. Макс погледна през прозореца и видя Ейприл да разменя къси шеговити подмятания с орда журналисти.

— Мисля, че те я обожават — отбеляза той.

— Да, и аз мисля така. Нали точно на нея трябва да се благодарят за страхотната сензация, която им поднесе на тепсия.

Вратата се отвори и Ейприл влезе заднешком през нея.

— Дайте ми един час — извика тя на някой отвън, — и с радост ще седна да си поговорим. — Влезе и озовала се в безопасност, възкликна: — Върнах се в детските си години. Някои от тези хора настояват да превърнат цялата история в разказ как една онеправдана чернокожа американка полита нагоре от калта. — Тя въздъхна, срина се в първия попаднал ѝ стол и едва сега забеляза Ласкър. — Здравсти, Том. Добре дошъл във фермата на смешките.

— Ха... ти да не мислиш, че у дома е по-различно — отвърна ѝ той. — Огромни тълпи, несравними с плахия интерес отпреди няколко дни, и армия репортери. Когато излязох тази сутрин, интервюираха децата, моля ти се.

Ейприл сви рамене:

— Ами, кой знае дали отсега нататък животът ни няма да бъде все такъв.

— На мен ми понася — заяви Макс, без да скрива удовлетворението си.

— Ей, аз съм гладна — извика тя. — Да има тук някой скрит сандвич?

Макс ѝ подаде сандвич с шунка и кутия „Пепси“ от хладилника. Ейприл разопакова сандвича и стръвно заби зъби в него.

— Доста добре се справяш отвън — похвали я Макс.

— Благодаря — устните ѝ се извиха в усмивка. — Честно казано, бях малко неспокойна.

— Не ти личи — една от онези лъжи, които се очаква да кажеш.

Някой почука на вратата. Ласкър се наведе и погледна кой е. После отвори вратата и на прага се появи слабичък, необикновено висок сивокос мъж.

Посетителят погледна Ейприл, без да скрива враждебността си.

— Доктор Кенън?

— Да. — Тя невъзмутимо отвърна на острия му поглед. — Какво мога да направя за вас?

Човекът видимо беше в състояние на крайно възмущение. Косата му бе започнала да оредява, но бе агресивно скупчена върху темето му. Две воднисти очи надзъртаха иззад двуфокусните лещи на очилата, които заплашително се бяха свлекли ниско върху носа му. Погледът му се плъзна по Ласкър и Макс, сякаш бяха стари мебели.

— Казвам се Айхнър — обяви той. — Оглавявам катедрата по археология в Северозападния университет. — Той изгледа Ейприл от висотата на ръста си, но тонът му подсказваше, че говори и от позиция, която намира за морално по-висока: — Предполагам, вие ръководите тази... — той направи многозначителна пауза — ... операция? — Думите му звучаха убийствено снизходително.

Ейприл не бе отместила поглед от него.

— С какво се занимавате, доктор Айхнър? — попита тя.

— Занимавам се с това да опазвам миналото, доктор Кенън. Ще ме извините, че ви го казвам, но този артефакт, този безименен обект, около който вашите хора не спират да копаят, може да бъде с изключителна ценност.

— Знаем това.

Ученият хвърли поглед на Макс, сякаш го предизвикваше да му възрази, ако посмее.

— Тогава би следвало да сте наясно колко е голяма вероятността да нанесете непоправими поражения. Тук никой не контролира нещата. На площадката няма нито един професионалист.

— Искате да кажете професионален *археолог*.

— Че какво друго бих могъл да искам да кажа?

— Предполагам — опита се да го укроти Макс, — намирате местоположението за интригуващо?

— Честно казано — Айхнър продължаваше да говори на Ейприл, — в момента съм твърде зает, за да искам да поема тези разкопки. Но вие сте длъжни незабавно да поканите тук някой, който ще знае какво прави.

— Уверявам ви, доктор Айхнър — спокойно отговори Ейприл, — че упражняваме необходимата предпазливост.

— Необходимата предпазливост от страна на аматьор е нещо силно обезпокоително. — Той извади тъничко книжле и ѝ го подаде. На корицата пишеше с едър шрифт: *Национална археологическа асоциация*. — Предлагам ви да позвъните в кой да е университет с добра катедра по археология. Или да се свържете с Комисията за исторически реликви — номерът им е на страница втора. Те с удоволствие ще ви помогнат да намерите някой достатъчно квалифициран. — И понеже тя не посегна да вземе книжката, Айхнър я хвърли на масата. — Не мога да попреча на това, което вършите. Бих искал да имам нужната власт. Ако беше възможно, щях да ви спра още в този миг. Но понеже не мога, апелирам към вашия разум.

Ейприл вдигна брошурата. Прибра я в чантичката си, без да я поглежда.

— Благодаря ви — каза тя.

Той се втренчи в нея, после премести поглед върху чантичката ѝ.

— Бях напълно сериозен. Вие тук имате професионална отговорност. — Айхнър отвори вратата, каза довиждане в пространството и си замина.

Никой не продума в течение на една дълга минута.

— Може би е прав — проговори накрая Ласкър.

— Не — поклати глава Макс. — В никакъв случай. Че какво повече от нас знае катедрата по археология, що се отнася до разкопки като тези?

— Съгласна съм — подкрепи го Ейприл. — Освен това, нали и Шлиман е бил аматьор.

— Чел съм някъде — отговори им Ласкър, — че си е оставил ръцете в Троя.

Всичко, на което Ейприл се бе надявала, беше налице. Тя изживяваше възможно най-вълнуващото научно приключение и щеше да остане безсмъртна. Един ден името ѝ щеше да се споменава редом с това на гигантите на мисълта. И нищо не можеше да ѝ попречи да постигне този резултат. Още не бе съвсем сигурна какво точно е открила, но знаеше, че е с изключителна, фундаментална стойност.

Събитията около тях бяха обект на новините тази вечер и този път информацията бе поднесена без обичайните насмешливи подмятания. „Часът на новините с Джим Лиърър“ предложи на зрителите си дискусия с няколко поканени химици, които изразиха общото мнение, че има някаква грешка.

— Но — намеси се Алън Наримото от университета в Минесота, — ако доктор Кенън се окаже права, става дума за откритие с уникално значение.

— Какво означава това? — поиска да уточни Лиърър.

— Нека за момент се абстрахираме откъде е дошло. Ако бихме могли да копираме технологичния процес и да възпроизведем този елемент... — Наримото поклати глава и се обърна към колежката си от университета „Дюк“, която подхвана мисълта му.

— Ще можем да ти ушием от него дрехи, Джим, които няма да се износят, преди да си се износил ти.

ABC пуснаха видеоматериал, който показваше Ейприл пред ротондата с широка ролка скоч в ръка.

— Обикновена залепваща лента за опаковане — каза тя. Откъсна около трийсет сантиметра от нея, обви с парчето картонена кутия, после го отлепи. Голяма част от картоната на кутията остана по лентата. — За разлика от картоната, нашият елемент взаимодейства доста слабо с другите елементи — продължи демонстрацията си тя. Откъсна второ парче, сложи го върху откритата и почистена част от обекта, натисна го силно и се изправи. Парчето бавно се отлепи, нави се в себе си и падна на земята. — Отблъсква сняг, вода, мръсотия... всичко. — Камерата фокусира върху зелената повърхност. — Можете да гледате на него като на върховната полирпаста за коли.

Отразяването на събитието бе може би предпазливо, но в никакъв случай не враждебно. Ейприл си помисли, че изглежда добре — образец на сдържаност и осведоменост. Голите факти, мадам.

Над всичко витаеше сянката на поредния атомен номер. Ако не над всичко, то поне зад ъгъла. *Този елемент се намира далеч напред в периодичната таблица. Толкова далеч, че изглежда по-безопасно да се каже, че е извън таблицата.* Научният коментатор на „Тайм“ определено бе онемял. Ах, какъв славен ден бе онзи! А за повечето изследователи в страната новината щеше да бъде като гръм от ясно небе. Тя още не беше публикувала статията си. Но какво от това, по-важното бе, че разполагаше с доказателство. Прекрасно усещане!

В „Нортстар“ нямаше бар. Ейприл бе твърде възбудена, за да заспи и понеже не ѝ се ядеше, готвеше се да позвъни на Макс и да му предложи да излязат някъде и да се повеселят (макар че сигурно бяха пийнали предостатъчно на шумното празненство в Ласкърови), когато телефонът иззвъня.

Обаждаше се Бърт Кода, заместник-директорът на „Колсън“. Кода работеше за фирмата може би от Втората световна война насам. Беше изморен, сърдит и объркан човек, който отдавна използваше „Колсън“ като заместител на жена, семейство, Бог и родина.

Първите му думи я изненадаха:

— Ейприл — осведоми се той, — ти да не си си загубила ума?

Това привлече вниманието ѝ.

— Какво искаш да кажеш?

— Видях, че днес си говорила по телевизията.

— И?

— Не спомена лабораторията. Нито веднъж.

— Бърт, но това няма нищо общо с лабораторията.

— Какви ги разправяш? Последния път, когато те видях, нали все още работеше при нас? Кога успя да напуснеш? Да не би да си си събрала нещата, без да те видя?

— Виж какво, опитвах се да държа лабораторията настрани от тази история.

— Защо? Защо, за Бога, си решила да постъпиш така?

— Защото тук става дума за НЛО, Бърт. За малки зелени човечета. Би ли ти се искало да имаш нещо общо с тях? Аз пък бях останала с впечатлението, че „Колсън“ е сериозна научна фирма.

— Моля те престани да изместваш темата.

— Изобщо не измествам темата.

— Разбира се, че го правиш. Защото ние говорим за известност и реклама. Тонове реклама. Напълно безплатна при това. И честно казано, днес не чух много приказки за НЛО-та.

— Ще чуеш.

— Не ме интересува — гласът му заплашително изръмжа: — Ейприл, показват те на всеки канал. Предполагам, че утре ще лъснеш и във всички вестници. *Ти*, Ейприл. Не „Колсън“, а Ейприл. — Той дълбоко пое въздух. — Чуваш ли ме какво ти казвам?

— Но това е отрицателна реклама.

— Няма такова нещо като отрицателна реклама. Когато те подхванат утре отново, защото няма съмнение, че ще го направят, моля те бъди така добра да споменеш своя работодател, който ти е плащал грешни пари години наред. Как мислиш, ще можеш ли да се насилиш да го сториш?

Секундите летяха. Страшно ѝ се искаше да отреже кучия син. Но истината бе, че този човек ѝ вдъхваше уважение.

— Добре — каза накрая тя, — щом го искаш.

— О, да. Искам точно това — представяше си го как се обляга в креслото си с измъчено изражение на лицето, лице на човек, принуден да се сблъсква с човешката глупост. — Да, страшно много бих искал именно това. Между другото, би могла по някакъв начин да споменеш, че сме особено добри в изследванията в областта на екологията. А, и още нещо... Ще ми бъде много интересно да те чуя да споделиш най-сетне с някой от онези репортери къде точно си се намирала и в чие работно време си работила, когато ти е бил възложен онзи анализ.

12.

Малък проблясък на време между две вечности, без втори шанс!

Томас Карлайл,
„Герои и боготворене“, V
част

В деня след пресконференцията температурите паднаха почти до нулата. Почвата се вкамени, хората слязоха от работната площадка с премръзвания, а Мак Ебърли — фермер на средна възраст, довякъл на хребета едва ли не половината си семейство — се оплака от болки в гърдите. През уикенда времето се влоши допълнително и Ейприл неохотно вдигна ръце и прекрати работата за сезона. Плати на всички щедра премия и обяви, че ще поднови проекта при първа възможност — най-вероятно напролет.

На другия ден се стовари и снежна буря. Ефективната температура — отчитаща субективното влияние на свирепия вятър — падна под минус осемнайсет. Историята бързо слезе от страниците на вестниците, изместена от надпреварата за суперкупата по американски футбол, от разразилия се грандиозен банков скандал със слухове за наркотици и перверзен секс, най-сетне от съдебния процес срещу известна личност, извършила убийство.

Ейприл публикува резултатите от анализа си и в съответствие с традицията новият елемент бе наречен кеноний — на нейно име. Националната асоциация за напредъка на цветнокожите ѝ връчи своя медал „Спрингарм“, а Националната академия на науките даде банкет в нейна чест. Оказаното ѝ внимание естествено я докара в състояние на екстаз. Въпреки това наложеното от обстоятелствата спиране ѝ тежеше на сърцето.

Макс се върна във Фарго, поднови работата си и се захвана да реализира облагите от новата си слава. Хора, интересувачи се от

купуване, продаване или ремонтиране на антични самолети, се обръщаха към „Съндаун Авиейшън“ като предпочитана фирма. Нещо повече, съвсем неочаквано за себе си Макс установи, че е много търсен като лектор. Вярно, че никога не се бе чувствал комфортно при изказвания пред събирания на хора, но тарифите, които му предлагаха, клоняха към хиляда долара за половин час. Така че взе няколко урока по ораторско майсторство и постепенно разбра, че с натрупване на опит е в състояние да се отпусне, да събуди интерес към дискутираната тема и дори да предизвика размиване на тълпата. Започна да се появява на срещи на Ротарианския клуб, на бизнес обяди, презентации на университетски награди и събирания на различни не много известни организации като например Рицарите на Колумб. А когато разбра, че Ейприл взема средно по шест хиляди за приемане на покана, той също повиши цената си и с изненада установи, че повечето групи нямаха нищо против.

Един от уикендите прекара с баща си. Полковникът беше на седмото небе от щастие. За пръв път, откакто Макс се помнеше, баща му изглеждаше горд с него и дори изгаряше от нетърпение да го представи на своите приятели.

Междувременно Ейприл малко по малко се превръщаше в желан гост на тържествени вечери. По някое време през този период Макс почувства в себе си нарастващо влечение към нея и трябваше да положи големи усилия, за да запази връзката им на чисто професионална основа. Каза си, че хребетът Джонсън е потенциално изключително важен проект, за да бъде рискуван успеха му с усложнения, които биха могли да произтекат от романтично увлечение по жена, която обстоятелствата бяха направили негов партньор в същия този проект. Всичко се усложняваше допълнително от различните им раси, от неговата неохота да се забърква и най-вече от страха му, че тя може да се дистанцира. А нали и Ейприл нищо не бе направила, за да го окуражи в тази посока. И все пак, когато тя го запозна с лейтенанта от полицията, с когото излизаше, и сподели тайно с него, че той ѝ харесвал, Макс бе съкрушен.

От време на време двамата се качваха в „Светкавицата“ и излитаха над възвишенията. Бръснещият сняг бе запълнил по-голямата част от изкопаната дупка и сега само върховете на купчинките земя напомняха за трескавата дейност, която се бе разгърнала тук. Унилата

гледка ги караше да се питат наистина ли и те са били някога долу. При един от тези полети — беше мразовит ден в края на януари — тя го помоли да кацнат.

— Не може — отказа той.

— Но защо? Сейл нали успя да кацне?

— Не знам колко е дълбока снежната покривка. При Сейл тя беше само един-два сантиметра. Освен това сега отдолу може да има и лед.

— Жалко — въздъхна Ейприл.

През февруари се отвори нетипично топло време. След няколко последователни дни с температури над десет градуса Ейприл отиде във Форт Мокси, взе Том Ласкър и направи обиколка на работната площадка с него. Беше прекалено рано, за да започват работа отново и двамата добре го разбираха. Но мисълта, че трябва да чака още цели няколко седмици, бе мъчителна.

— Може да имаме късмет — каза тя. — Може би вече няма да се застуди като преди.

Ласкър естествено не одобри идеята. Но Ейприл се консултира с Лиса Ярбъроу и след няколко дни пролетният сезон беше открит.

Мекото време се задържа осем дни. Екипът, който извършваше разкопките, се завърна и се възползва в максимална степен от откритата се благоприятна възможност. Хората изкопаха снега от траншеята и го изхвърлиха в каньона. После атакуваха коравата земя, събрали волята си в юмрук, и методично разкриха голяма зона от покрива. След това тръгнаха надолу по предната част на постройката и разчистиха извита стена от все същия зелен материал, приличащ на стъкло. За всеобщо разочарование не попаднаха на никакъв вход.

Напълно естествено всички се бяха надявали, че точно предната стена — тази, която гледаше към каньона — щеше да предложи някакъв начин да се проникне вътре. Но надеждите им не се оправдаха. Ставаше ясно, че трябва да разчистят навсякъде, да освободят коридор между постройката и заобикалящата я скала, за да разчитат на нещо повече. При това, понеже значителна част от работата предстоеше да бъде върху скалния перваз, опасността бе

повече от сериозна, така че напредването отсега нататък щеше да бъде бавно и небезопасно.

Ротондата (това наименование вече твърдо бе възприето от всички) заемаше по-голямата част от обема на неясно как издълбаната в скалата кухня и извитите ѝ стени отстояха на един метър от вътрешните стени на пещерата, а тази пролука бе запълнена с пръст и скални отломки. Точно със същото беше запълнен и канала, който бяха забелязали на екрана на търсача. През него по принцип можеше да се стигне бързо до самата постройка, но близостта му до ръба на скалата правеше използването му доста рисковано начинание. Ейприл взе решение да разчистят изцяло коридора около ротондата, преди да освободят и канала. Тя не се съмняваше, че все някъде ще намерят врата или някакъв вход.

Работниците издигнаха на билото и няколко сглобяеми модулни постройки, които да служат за складови помещения и където да се разположат комуникационните съоръжения.

Хората си бяха създали навика да слизат долу с фенерчета и да святкат с тях през зелената кенониева черупка. Имаше такива, които се кълняха, че виждат през нея, а двама заявиха, че нещо ги наблюдава отвътре. В резултат в началото плъзнаха шеги, но след време постепенно се изясни, че никой не иска да остава долу след залез-слънце.

На рождения ден на Вашингтон^[1] времето отново се нормализира. Долината на Ред Ривър пак замръзна, а когато Макс отпразнува собствения си рожден ден на 23-и в компанията на Ейприл и Ласкърови, навън вилнееше неописуема снежна буря. Все пак вятърът утихна през нощта, а утрото беше ясно, светло и мразовито. Всъщност бе толкова студено, че още преди обяд се наложи да върнат всички по домовете им.

Вече бяха успели да освободят по-голямата част на ротондата от гробницата ѝ. Не беше напълно разчистена още, но всички бяха единомислени, че е възхитителна с простите си форми. Стената се оказа с идеална сферична форма и подобно на издутия покрив, блесна, след като я измиха.

Макс все още гледаше първите коли на отиващите си работници да се спускат по склона, когато чу вик и смях от другата страна на конструкцията.

Откъм задната част на сградата се бе събрала малка групичка хора. Двама подсушаваха стената. Останалите надничаха вътре, заслонили очи с ръце. Няколко видяха Макс и възбудено замахаха с ръце.

Бяха открили образ в стената.

Глава на елен.

Виждаше се съвсем ясно и бе стилизирана: извита линия, подсказваща връзката с тялото, и друга, изобразяваща рогата. Окото беше само маркирано, както и муцуната.

Образът беше бял и контрастираше с тъмната кенониева черупка. Също като самата конструкция, най-отличителната му черта бяха изчистените гладки линии. Нямаше и намек за престараване. Никаква преструвка.

Ейприл свали фотоапарата от рамото си и внимателно огледа ротондата под светлината на сумрачния ден.

— Идеално — промърмори. Целия следобед прехвърчаха снежинки. Тя щракна с бутона, смени ъгъла и направи втора снимка. Снегът едва доловимо шумолеше при докосване до стената. — Сигурно изглежда прекрасно по време на буря — каза Ейприл. Бавно се разходиха по периметъра и тя направи още снимки. — В цялата човешка история това може да се случи само веднъж. Снима ротондата в общ план, после увековечи отблизо еленовата глава, околните хълмове, дори паркинга. — Застани там, Макс — нареди му тя и когато той се поколеба, засмя се, дръпна го сама, където искаше, каза му да мирува и направи още снимки. — Целия си живот ще помниш тези мигове. И ще има моменти, когато ще си готов да убиеш, само и само за да изживееш това отново и отново.

Макс не се съмняваше, че е права.

После той я снима на фона на приклепналата като праисторическо чудовище зад нея постройка.

— Добре — доволно кимна Ейприл, — много добре.

И когато най-малко очакваше това от нея, отпусна се в прегръдките му и го целуна.

На следващия ден се върнаха телевизионните екипи. Захванаха се да интервюират всеки и показваха подчертан интерес към еленовата

глава. Същата вечер Макс остана до късно на върха, защото имаше да довършва изостанала работа. Горещо още не се бе стъмнило напълно, когато Том Брокоу^[2] обяви последния обект на вечерната емисия, който по традиция се подбираше така, че да остави зрителите в добро настроение:

— В Северна Дакота екип от учени започна отново работа по разкопките на крайно мистериозен обект — каза той. Появиха се наземни и въздушни снимки на работната площадка и самата ротонда. — Обектът, който в момента гледате, бе открит преди няколко месеца недалеч от границата с Канада. Хората, които ръководят работите, не са многословни, но вътрешни източници подсказаха, че не е изключено тайнствената конструкция да е била изоставена от извънземни. Дали е така? — усмихна се Том Брокоу. — Каръл Дженсън от *KLMR* в Гранд Форкс разполага с подробностите.

Едър план. Дженсън стои пред издутата стена, загърната в модно палто. Без шапка е и вятърът разбърква косата ѝ. Вижда се, че ѝ е студено (за зрителите бе трудно да повярват, че в други райони на страната питчъри и кетчъри^[3] подновяват пролетните си тренировки).

— Том, вече чуваме маса спекулации относно тази находка още на времето миналия ноември, когато бе открита. Специалисти от цялата страна твърдят, че пробите, взети от материала на обекта, са просто невъзможни. Те заявяват също, че нямат ни най-малка представа как би могъл да бъде получен въпросния елемент. Кое не му пречи да съществува. Малката група археолози-аматьори поднови работата си. И не след дълго ние може би ще разполагаме с първото неопровержимо доказателство за съществуването на извънземни.

Да, помисли си Макс, добре го каза. Важното е да не излиза от нас.

Другите телевизионни канали приеха същия подход. Изключително предпазливо. Но сензацията беше налице и медиите, след като се уверяха, че няма никакви машинации, несъмнено щяха да разтръбят историята по всички краища на света.

Макс облече палтото си и излезе навън. Площадката бе обляна от лунна светлина и ротондата хвърляше сенки върху сферичната кухня около нея. Теорията на Пеги Мур, че тази пещера е с изкуствен произход и някой я е издълбал, за да направи място за ротондата, вече не подлежеше на никакво съмнение. Скалистият бряг сигурно е стигал

доста високо над водното ниво, мислеше Макс, представяйки си древното езеро. Така че строителите бяха изкопали в него пещера, бяха монтирали своето съоръжение и го бяха свързали чрез къс канал с водата.

Един ден вътрешното море беше изчезнало и бе оставило цялата площадка на суша високо в планината. И през следващите десет хиляди години вятърът беше запълвал пролуката с каквото му попадне.

Дали нямаше да намерят следи от изкопания скален материал? Макс се приближи до ръба на пропастта и надникна надолу.

Хари Ърнест бе единственият хулиган във Форт Мокси. Беше развил още в Чикаго страстта си към цапане на колите със спрей и бе дошъл да живее при роднините си в Северна Дакота, след като майка му бе починала (баща си изобщо не познаваше).

Големият проблем на Хари Ърнест бе, че в градче като Форт Мокси няма място, където свободният дух би могъл да се скрие. Той беше единственият известен вандал, северно от Гранд Форкс, така че когато на водната кула или на църквата, или на вратата на залата „Елкс“ цъфнеше непристоен надпис, заместник-шерифът знаеше точно къде трябва да отиде, за да сложи ръка на извършителя.

Трябваше да му се признае, че за ужас на семейството, в което живееше, Хари бе изцяло отдаден на своето изкуство. И понеже беше примирен, че така или иначе ще го заловят, научил се бе поне да избира целите си така, че въздействието да е максимално. Ето защо, когато на екраните на телевизорите показаха ротондата, в главата на Хари зави сирена.

Том Брокоу още не бе пожелал лека нощ на зрителите, когато Хари вече бе започнал да избира от флаконите със спрей, скрити предвидливо на тавана. Златно и бяло, беше решил той за себе си, преценявайки естетическото съчетание с основния цвят на обекта.

Обмисли внимателно съдържанието на бъдещото послание и сметна, че простото е най-добро. Щеше да изрази същите чувства, които го бяха вълнували, когато бе „работил“ на безбройните тухлени стени в и около Чикаго. Защото за Хари това бе реакция по отношение на обкръжаващия го свят.

Някъде към единайсет часа, когато всички в дома си бяха легнали, той взе ключовете на колата от бюрото на чичо си, излезе през прозореца на спалнята си и без да вдига шум, изкара форда от гаража. Половин час по-късно вече бе установил наличието на полицейско присъствие по пътя за достъп към площадката. Наложих да не отбива по него, а да продължи по шосето и да паркира на около километър надолу. Оттам пое през гората, излезе отново на серпантината към върха и тръгна *пеша* нагоре.

В този час на нощта ротондата представляваше тъмна цилиндрична сянка под мъждукащата светлина на звездите. Издигаше се като страж над долината, така че каквото и да напишеше на нея, щеше да се вижда от шосе 32, когато слънцето изгрееше.

Около конструкцията бяха издигнати няколко очевидно спомагателни временни постройки. В едната още светеше и вътре дери някой се движеше. Иначе районът си беше безлюден.

Хари прекоси голото било, като си подсвиркваше безгрижно и се наслаждаваше безмерно на храбростта си. Спря в сянката на ротондата и провери взетите флакони със спрей. Отново ставаше студено, но боята едва ли щеше да замръзне. Напълно удовлетворен от обстановката, той остана неподвижен близо цяла минута под бръснещия вятър. Да-а... Ето, това бе смисълът на живота. Вятър в косата ти. Падащ сняг. Идеални условия да го лепнеш на света.

Той се усмихна и стъпи на тясната пътека, която водеше до самата конструкция. Пропастта зад гърба му не бе в състояние да го развълнува по никакъв начин. Стигна до центъра на дупката и избра позиция така, че вятърът да духа в гърба му. Това беше важно, когато работиш със спрей.

С облекчение видя, че стената пред него е стъклена. Помнеше, че по телевизията бе имало някакъв спор от какво точно е изработена. Но хората бяха споменали стъкло, така че той бе донесъл емайллак.

Насочи светлината на фенерчето си към стената и му се стори, че лъчът прониква. Приблужи се и се опита да надзърне вътре. Мина му през ума мисълта, че тук може би няма такова нещо като „вътре“, понеже обектът можеше да е монолитен.

Сви рамене и извади флакона.

Първата дума щеше да бъде в златно. Вдигна поглед и оценяващо огледа целта пред себе си. Тъгълът не беше добър, може би защото

стоеше прекалено близко. Но друга възможност за работа не съществуваше.

Единствените звуци около него бяха свистенето на вятъра и бръмченето на далечен самолет.

Прицели се и натисна дюзата. От нея изскочи фината мъгла на разпръснатата боя и в тялото му се разля топлата вълна на осъществената страст.

Но за разлика от водни кули и църковни огради, ротондата се съпротивляваше на взаимодействието с околния свят. Мъглата отказваше да полепне. Част от нея дори се втечни и потече надолу по стената. Друга, много малка част, се загнезди в пролуки и шевове. А основният обем излетя обратно във въздуха и образува златист облак.

Облакът запази формата си за няколко секунди и започна да се разсейва.

Хари нямаше представа какво става. Изведнъж разбра, че лицето му е мокро. В следващия миг пареща болка проряза очите му.

Той изпусна флакона със спрей, извика и се загърчи. Заби юмруци в очите си, одраска ръката си в нещо и се сети къде се намира — не беше забравил къде е. Изведнъж земята под краката му изчезна и той полетя във въздуха. В офиса си на стотина метра от ротондата Макс чу писъка, надникна през вратата, не видя нищо особено и реши, че това е някакво животно.

[1] 22 (11-и по стар стил) февруари 1732 г. — Б.пр. ↑

[2] Известен водещ на централната информационна емисия на NBC, отразяващ най-важните събития със световно значение. — Б.пр.

↑

[3] Играчи на специални постове в бейзбола. — Б.пр. ↑

13.

*В огромното море на нощта
привличаше ни само
светлината...*

Уолтър
Аскуит,
„Древни
брегове“

Издирващият екип намери Хари едва по обед. Семейството му го бе обявило за изчезнал в осем сутринта, колата бе открита в девет и половина, а малко след десет работниците се натъкнаха пред ротондата на флаконите със спрей емайлак и изпуснатото фенерче. Останалото беше лесно.

Макс бе възмутен от мисълта, че някой може да реши да повреди артефакта. Беше му невъзможно да изпита съчувствие до следобеда, когато застана на ръба на пропастта и погледна надолу.

Към края на деня се появи Арки Редфърн. Той огледа заедно с Макс скалния перваз и поклати глава.

— Не мога да повярвам. — Макс се съгласи с кимване. — Съществува опасност да ни подведат под отговорност — допълни адвокатът.

Забележката му стресна Макс.

— Но той е дошъл тук с вандалски намерения.

— Няма значение. Бил е дете, а районът е опасен. Един добър адвокат ще пледира, че не сме го обезопасили. И честно казано, ще има право.

Дъхът на Макс увисна в леденостудения въздух. Температурата беше доста под нулата.

— Кога най-сетне ще заживеем в общество, в което хората носят отговорност за собствените си действия? — оплака се той.

Редфърн сви рамене. Беше облечен в плътно вълнено яке и бе нахлупил качулката си.

— Вече с нищо не можем да помогнем на хлапето, но бихме могли да се погрижим да няма повторения. Така поне ще демонстрираме, че сме се поучили от грешката си. — Той привлече вниманието на Макс към паркинга. Изпод дърветата, надвиснали над пътя, току-що бе изпъзлял зелен микробус. — Искам да те запозная с един човек.

Микробусът спря и вратата на шофьора се отвори. През нея слезе индианец в дълго синьо яке, погледна към тях и им махна с ръка. Беше може би на трийсетина години, среден на ръст, тъмноок, с черна коса. Нещо в погледа му казваше на Макс, че трябва да се опита да бъде максимално вежлив.

— Макс, запознай се с Адам-който-направи-дупка-в-небето.

Съплеменникът на Арки протегна ръка:

— Просто Скай^[1] е напълно достатъчно — каза той.

— Адам ще поеме службата за сигурност тук — обясни Редфърн.

— Каква служба за сигурност? — не разбра Макс.

— Тя съществува от тази сутрин — заяви адвокатът.

Скай кимна.

— Хората ми ще дойдат след час. — Той огледа възвишенията.
— Ще ни трябва команден пункт.

— Може би една от къщичките? — предложи Редфърн.

— Да — съгласи се той. — Става.

Макс се опита да възрази, че нямат място за повече хора, но адвокатът го прекъсна:

— Макс, ако искаш да продължите работа тук, ще трябва да има охрана. Препоръчвам Адам.

Скай пристъпи от единия си крак на другия. После погледна безизразно Макс.

— Да... — отстъпи той. — Добре, няма проблем.

— Хубаво. — Скай извади от портфейла си визитна картичка и я подаде на Макс. — Това е личният ми номер. — До края на деня ще сме организирали нещата тук.

Макс започваше да се чувства заобиколен от измамници. С какво, за Бога, се бе занимавал Скай досега? Последното нещо, от което имаха нужда в този момент, бе сбирщина въоръжени аборигени. Редфърн изглежда бе прочел правилно мислите му.

— Адам е консултант в охранителна фирма — обясни той. — Сред обектите, които са поели, има предимно летища, гари и транспортни фирми.

Скай погледна отново Макс, после се обърна към ротондата.

— Тази задача е уникална — каза той. — Но мога да ви уверя, че повече инциденти просто няма да има.

Само след час два камиона докараха няколко рула телени заграждения и специална работна група без никакво суетене се зае да ги монтира. Оградата щеше да се намира на десет метра около външния край на траншеята и щеше да заобикаля обекта от всички страни. Всеки, който пожелаеше да се хвърли от ръба, сега първо трябваше да се изкатери до него.

— Зад оградата вече няма да се допускат лични коли — обяви Скай.

Макс беше съгласен с това. Той все още недоумяваше как невръстният вандал бе съумял да напръска с боя очите си. Бе дочул слуха, че хлапето е използвало фенерчето си, за да светне през стената. И уж било видяло нещо, което го изплашило.

Оградата беше вдигната за по-малко от едно денонощие. Следващият ход на Скай бе да прекара осветление по периметъра на площадката. В пет точки бяха инсталирани видеокамери.

Появиха се униформени индианци сиу. Още първият от тях напълно пасна на представата, която Макс си бе създал за индианците по принцип. Беше грамаден, тъмноок и мълчалив. Казваше се Джон Малкия призрак и бе олицетворение на деловитостта. Холивудските филми бяха формирали у Макс идеята, че американските индианци са хора, понякога благородни, понякога свирепи и почти винаги неспособни да се изразяват. Мирогледът му в това отношение беше започнал да се разклаща след срещата с индианец-адвокат и индианец-охранител. Фактът, че се чувстваше по-комфортно край Джон Малкия

призрак, отколкото в присъствието на Скай или Редфърн, бе парадоксален и той го съзнаваше.

Дойдоха полицаи, разпитаха когото сметнаха за необходимо относно обстоятелствата около нелепата смърт на Хари Ърнест и се хванаха на работа по процедурата. Започна се попълване на различни формуляри и Макс бе помолен да отговори на няколко въпроса (каза, че е бил тук горе до полунощ и че когато си тръгнал, не останал с впечатление, че има още някой; вече беше напълно забравил за „животинския вой“, който бе чул). Започваше да се оформя впечатлението, че става дума за смърт по невнимание в резултат на хулиганско намерение. Полицаяте не намериха никакви улики в полза на тезата за престъпна небрежност. Казаха, че ще докладват където трябва и че едва ли ще има търсене на наказателна отговорност.

Макс отиде на погребението. Присъстващите бяха малко и повечето от тях бяха приятели на осиновителите на момчето. Никакви младежи. Самите опечалени, констатира с облекчение Макс, не изглеждаха прекомерно разстроени.

На следващия ден Арки му съобщи, че едва ли ще се стигне до съд.

Туристите продължаваха да прииждат на тълпи. Пускаха ги на билото, но не и зад оградата. Полицията отвори втори път по западния склон на планината и въведе еднопосочно движение.

Нямаше и помен от врата.

Оградата минаваше и пред предната стена на ротондата. Сега, след обезопасяването, работниците можеха да започнат разчистването на канала.

В присъствието на телевизионни екипи беше докарано момиче в инвалидна количка от местната гимназия и му оказаха честта да направи първата копка. Девојката се оказа гениална ученичка. Тя с удоволствие позира пред камерите и свърши каквото се очакваше от нея. След това започна същинската работа.

Знаеше се предварително, че няма да е никак лесно, поради ограниченото пространство. Само двама можеха да копаят едновременно. Междувременно небето потъмня и температурата се вдигна — сигурен белег, че предстои да завали сняг. По целия

периметър на конструкцията се бяха настанили хора с метлички, които почистваха стените и шестте скоби, приковаващи ротондата към скалния масив. Ейприл и Макс наблюдаваха на екрана на монитора в командния център.

Очакваше се, че това ще бъде последната седмица за наемните работници, с изключение на няколко специално подбрани. На останалите щеше да бъде заплатено, щеше да им се поблагодари и щяха да бъдат освободени. Чарли Линдкуист бе планирал благодарствен банкет в залата на кметството и бе организиран изработването на сертификати за всички, взели участие в работите, на които пишеше: „*Аз помогнах да се изкопае Ротондата*“ (към тази фаза на работата конструкцията вече бе заслужила своето главно **Р**). Отразяването от страна на медиите отново набираше скорост, а броят на посетителите пак бе започнал да расте. Шосе 32 бе задръстено от коли в двете посоки.

Ейприл периодично излизаше, спускаше се на дъното на разкопките и правеше обиколка покрай стената. Харесваше ѝ да е близо до нея, допадаше ѝ да я докосва с длани, обичаше да си мисли, че е на мястото на някакво съвсем различно от нея същество, което преди сто века е стояло тук и замечтано се е взирало през синята шир на отдавна изчезналото ледниково езеро.

Но днес в стената имаше някаква промяна. Тя спря в задната половина, близо до еленовата глава, загледа се покрай извитата стена към дърветата по северния склон и се опита да анализира онова, което инстинктите ѝ казваха. Защото на пръв поглед всичко изглеждаше както преди.

После докосна повърхността. Притисна пръсти в нея.

Беше *топла*.

Е, може би не точно топла. Но съвсем определено не беше толкова студена, колкото би могло да се очаква при тази околна температура. И тя остави пръстите си където бяха.

На запад се здрачаваше и вятърът пак набираше сила. Макс наблюдаваше работата на екипа за охрана при лоши метеорологични условия, който се бе събрал навън и разгъваше специалните брезенти. Разчистването бе спряло и работниците започнаха да разпъват

брезентите, чието предназначение бе да попречат на запълването със сняг на разчистените места. Когато приключиха, всички бяха освободени да си вървят.

Никой не искаше да бъде застигнат на пътя от надигащата се буря. Включително и Макс.

— Готова ли си? — попита той Ейприл.

— Да — отговори му тя. — Тръгвай, ще те настигна.

Макс облече палтото си. Вятърът започваше да навява сняг. Видимостта навън съвсем скоро щеше да бъде нулева.

— Ей, да спра ли за по една пица? — предложи той.

— Да. Но тогава ще се видим направо в мотела.

Макс кимна и без да се бави, излезе. Вятърът едва не изтръгна вратата от ръцете му.

Когато стигна до портала, там го поздрави Андреа Хоук, която бе в групата на охраната. Макс си спомни, че тя още е и радиоводец на някакво шоу в района на Дяволското езеро. На всичко отгоре беше доста привлекателна.

— Лека нощ, господин Колингуд — каза му тя. — И внимавайте. Пътят е коварен.

— Ами вие? — попита я той. — Кога си тръгвате вие?

— Ще останем тук тази нощ или поне докато не дойде смяната. Едно от двете.

— Сигурни ли сте? — намръщи се Макс.

— Разбира се — отговори му тя. — Ние ще бъдем в по-голяма безопасност от вас.

Снежната слепота казват на заредените със сух сняг вихрушки, които се носят с ураганна сила през равнините със скорост над седемдесет километра в час. Снегът може да се сипе от небето, а може и да е подхванат от земята. Няма особено значение. Важното е, че единственото, което шофьорът вижда, са безсмислено работещите чистачки на колата си.

Ейприл изпитваше чувство на безсилие пред тази стихия. Напоследък мислите ѝ се въртяха единствено около Ротондата. Страстно желаше да разбере какво има вътре и кои са строителите,

така че прекарваше по-голямата част от времето си, наблюдавайки мъчително бавното разчистване на канала.

Беше започнала да води дневник в деня, когато бе видяла яхтата на Том Ласкър. Чудейки се на собствената си арогантност, тя въпреки това съзнаваше, че е в центъра на събития с историческо значение и допускаше, че подробният ѝ отчет някога може да се окаже интересен. Първите няколко дни се бе ограничавала само със сух преразказ на случилото се. След като Макс бе открил хребета Джонсън, тя си бе позволила да изложи и някои свои предположения. А след като бе прекъснала работата поради настъпването на зимата, беше осъзнала, че в крайна сметка ще напише мемоари. По тази причина малко по малко бе започнала да описва и своите емоции.

Еленовата глава например силно я бе заинтригувала. Изглеждаше в толкова голяма степен дело на човешка ръка, че я бе накарала да подложи на съмнение собствените си резултати. Простата и напълно естествена скица правеше всичко останало да изглежда фантастично, ако не и налудничаво. Така че Ейприл бе прекарала по-голямата част от следобед в напъни да формулира максимално прецизно чувствата си, преди да ги материализира върху белия лист. За нея бе крайно важно да не звучи като смахната.

Тя прибра дневника си в чекмеджето и се вслуша във вятъра. Време беше да тръгва. Изключи компютъра и излезе в бурята. Макс беше тръгнал преди десетина минути.

Когато стигна при портала, Джон Малкия призрак със сила бутна вратичката, борейки се с вятъра и ѝ предложи да помисли дали не е по-разумно да остане да ноцува тук.

— По пътя ще е опасно! — извика той към нея.

— Ще внимавам — обеща Ейприл.

Добра се с труд до колата си, седна вътре, пое дълбоко дъх и завъртя ключа на запалването. Двигателят подхвана. На задното стъкло се бе натрупал сняг. Тя слезе, извади от багажника стъргалката, за да го почисти, върна се в колата и изчака температурата на отоплението на задното стъкло да се вдигне достатъчно, за да се справи с падащия сняг. После предпазливо излезе от паркинга и се насочи към просеката сред дърветата, маркираща мястото на пътя. Светът около нея беше в непрестанно движение. Бурята оглушително ревеше.

Може би Малкия призрак бе прав...

Зави наляво към западния изход. Налагаше се да измине дълъг път по голото било — цели неколкостотин метра, през които щеше да бъде изложена на пълната опустошителна сила на урагана. Все пак хвана здраво волана и отвори малко вратата, за да вижда коловоза, направен в снега от колите преди нея. Вятърът за миг стихна и секунди по-късно Ейприл се озова сред защитата на брястове и бъз.

Подмина изоставена „Тойота“ и предпазливо пое надолу.

Тук снегът бързо се трупаше и за да не заседне, се налагаше да поддържа постоянна, не много ниска скорост. Коловозът беше затрупан, очертанията на пътя се губеха, преспите скриваха канавките. На всичко отгоре това бе вторият път, открит наскоро от полицията, и Ейприл още не бе запомнила заслужаващите внимание места по него.

Правеше всичко по силите си да не спира. Плъзгаше се по стръмните участъци и се бореше с колата на завоите. Но въпреки че подаваше повече газ през преспите, не след дълго загуби контрол и се свлече странично върху снежния склон. Опита се да се измъкне на заден ход, но колата поднесе и затъна още по-дълбоко.

Дявол да го вземе...

Закопча всички копчета на палтото си, отвори предпазливо вратата срещу вятъра и стъпи с единия крак навън. Пропадна до коляно. Снегът напълни ботуша ѝ отгоре.

Час и четвърт по-късно, изплашена и полузамръзнала, тя стигна до помещението на охраната.

— Слава Богу, че сложихте оградата — каза тя на изумените пазачи, — защото иначе едва ли щях да ви откроя.

Андреа Хоук беше домакин на разговор със слушателите на радио *KPLI* в района на Дяволското езеро. Вече бе минала през поредица длъжности в администрацията на резервата и без никакви скрупули бе експлоатирала естествения си чар, за да продава кошници, мокасини и гребла за кану на по-заможните туристи. Една година бе работила за вътрешната полиция, преди да открие таланта си да говори в ефир, което бе започнало, когато я бяха поканили да прочете серия материали за децата, за опасностите от наркотиците и хлъзгавия път към престъпленията. Все още продаваше на ококорената си публика автомобили, дезодоранти, компактдискове и какви ли не още продукти. На бреговете на Дяволското езеро всички обожаваха Снежния ястреб^[2].

Беше на двајсет и шест и бленуваше да се прочуе по някакъв начин. Преди две години в региона се бе появил продуцент от Минеаполис, бе чул нейното предаване и ѝ бе направил предложение за работа. Тя бе отишла в града, мислейки, че животът ѝ се е променил към по-добро, но продуцентът се заби с колата си в тежкотоварно ремарке и заместничката му, отмъстителна жена на средна възраст, не пожела да се съобрази с даденото от него обещание.

Андреа планираше да излъчи няколко от своите прословути разговори със слушателите на живо от площадката на хребета Джонсън. Беше прекалено умна, за да не съзнава, че е участник в страхотна история и смяташе да се възползва максимално от този факт. Вече бе получила разрешение от Адам, бе нагласила програмата си така, че да не влиза в конфликт със смените ѝ и дори бе докарала в тясното помещение на отпуснатата им къщичка необходимото оборудване.

Вътре беше студено, въпреки включения на пълна мощност отоплителен радиатор. Сглобваемите постройки бяха по правило с отлична изолация, но не бяха направени да устояват на ураганните ветрове върху гол връх в Северна Дакота. Така че вятърът буквално пронизваше крехката постройка. Андреа седеше вътре, навлякла дебел вълнен пуловер, и мечтаеше за камина.

Все още се питаше дали по микрофона няма да се чува как зъбите ѝ тракат, когато стана девет нула-нула и я включиха в ефир. По стар обичай започна с преглед на темите, върху които желаше да разговаря по време на предаването и точно ги повтаряше, когато в стаичката им залитайки нахълта Ейприл.

Малкия призрак я прихвана и внимателно я положи да седне на стол.

— Здравейте — каза тя притеснено. После позна старата си приятелка. — Андреа, ти ли си това?

— Здравсти — отвърна ѝ Снежния ястреб.

Когато Ейприл се събуди, зад прозорците бе тъмно, а във въздуха се носеше сладкият аромат на картофи и ростбиф. В ъгъла на стаята примигваха екраните на няколко монитора.

— Как се чувстваш? — попита Андреа.

— Добре съм. — Ейприл притисна пръстите на единия си крак в глезена на другия. Някой бе нахлузил на краката ѝ дебели чорапи. — Какво правиш тук? — Спомняше си, че вече е задавала този въпрос, но не помнеше отговора.

Андреа дръпна стола си до леглото, така че Ейприл можеше да я гледа, без да се налага да се надига и извъръща.

— Работя в охраната — обясни тя. — Плащат ми добре.

— Защо не ми се обади?

— Сигурно щях да го направя в крайна сметка, но не бях сигурна за себе си, че е редно. — Тя сложи ръка върху челото на Ейприл. — Мисля, че наистина ще ти се размине — отбеляза. — А ти какво правеше там навън?

— Задържах се тук прекалено дълго и бурята ме застигна.

Андреа кимна.

— Ще хапнеш ли нещо? Бърза закуска, опасявам се, но става за ядене.

Ейприл се спря на шницел и Андреа сложи един в микровълновата печка.

— Обажда се Макс — съобщи ѝ тя. — Казахме му, че си тук.

В стаичката бе уютно и това допълнително стопляше Ейприл. Малкия призрак много не говореше, но бе добър слушател — качество, гарантиращо популярност на онези, които го притежават. Стоеше си безмълвно пред мониторите, макар че на тях не се виждаше нищо повече от танцуващи светли петна и извиващи се сенки. Двете жени се разприказваха и Ейприл разбра, че Андреа е запленена от Ротондата.

— Ще я сложа в центъра на това предаване — ентузиазирано ѝ обясни тя.

— Снежния ястреб на вълната на новите технологии — усмихна се Ейприл.

— Точно така, мила. Питам се... дали няма да се съгласиш да бъдеш мой гост на предаването тази нощ. Искаш ли?

Ейприл обмисли предложението. Чувстваше се в дълг пред младата жена, но не ѝ допадаше идеята да отговаря на телефонни обаждания.

— Мисля, че е по-добре да се въздържа — извини се тя.

Все пак беше заинтригувана, така че остана да слуша.

Предаването на Снежния ястреб бе от девет до полунощ. Макар централната тема да бе Ротондата, обадиха се хора с мнения за новата данъчна политика, училищата, устойчивата тенденция към непрестанно и ненужно поскъпване на пощенските услуги и други парливи въпроси. Снежния ястреб (любопитно с каква лекота Андреа сменяше пред микрофона поведението си и се превръщаше във властна натура, склонна дори към конфронтация) се справяше с подобни обаждания с обобщаващи коментари и дори безцеремонно ги прекъсваше по средата.

— Еди — беше способна да каже тя, — аз съм на хребета Джонсън и задникът ми се е вкочанил, а ти си някъде там на топло. Моля ви, приятели, нека се придържаме към темата. Тази нощ искам да говорим за Ротондата.

Ейприл бе впечатлена от обилния диалог. Не беше сигурна какво бе очаквала, Най-изненадващото бе впечатляващата рационалност на позвънилите слушатели. Хората откровено бяха възбудени от мистерията, заобикаляща находката, но четири на всеки един смятаха, че е опасно да се правят предположения за нещо изключително. Преобладаващото мнозинство от трезвомислещи предполагаше, че в крайна сметка всичко ще се окаже грешка. Ейприл слушаше и си мислеше за Макс.

Към края на предаването бурята започна да отслабва.

Ейприл дори вече различаваше купола на Ротондата, издигащ се над снежната вихрушка.

Струваше й се, че излъчва *сияние*.

Тя затвори за миг очи и погледна отново.

Не, беше игра на външното осветление. Трябваше да е така. От друга страна окачените лампи изглеждаха немощни и неспособни да пробият през виелищата.

На всичко отгоре снегът определено беше *зелен*.

Трудно бе да се прецени от вътрешността на осветеното помещение. Ейприл обу ботушите си и облече едно от окачените якета. Малкия призрак я погледна.

— Ще се върна — прошепна тя и излезе навън.

Ейприл пое въздух и го задържа. Над Ротондата се бе възцарило изумруденозелено сияние.

Снежния ястреб осъзна, че се е случило нещо необичайно, но в момента разговаряше с Джо Грийнбърг от Форт Мокси и не разполагаше с безжичен микрофон, който би й позволил да стане, без да прекъсва. Тя сви вежди в посока на Малкия призрак и изразително кимна в посока на вратата, през която Ейприл току-що бе излязла.

— Свети — късо обясни Малкия призрак.

— Кое?

— Ротондата.

Размяната на репликите естествено се чу в ефир. Дотук още нищо страшно не се бе случило. След това в ефира се разнесе:

— Майка му, дано не е радиоактивна!

[1] Sky (англ.) — небе. — Б.пр. ↑

[2] Фамилното име на Андреа на английски означава „ястреб“. — Б.пр. ↑

14.

Страхът има много очи.

Сервантес, „Дон
Кихот“

Валхала, Кавалиър и Форт Мокси, като повечето прерийни градчета в щатите Дакота, са общества от типа, характерен само за районите със сурови климатични условия. Хората в тях са обединени заради крайната изолация. Те добре разбират, че грешката да излезеш навън в зимата, без да си проверил какво ще е времето, може да бъде фатална. Също така се гордеят със способността си да държат престъпленията и наркотиците на повече от една ръка разстояние. Най-близкият до Форт Мокси пазарен комплекс от нов тип е на сто и двайсет километра, а най-близката голяма аптека е чак в Канада. Дори най-близкият киносалон е на половин час път, при това работи само през уикендите и то ако не е през ловния сезон. В резултат на тези особености обществата в тези градове имат много сходства с големите семейства.

Мел Хочкис си седеше в кухнята на своята къща в периферията на Валхала, слушаше с едно ухо Снежния ястреб и се наслаждаваше на любимото си хапване преди лягане, което в конкретния случай бе черешов пай. И точно си наливаше втората чаша кафе, когато стана свидетел на размяната на странните реплики в ефир. Повече от явно бе, че става нещо извънредно. Той остави каничката с кафе и се готвеше да отиде до прозореца и да погледне в посока на хребета Джонсън, когато Малкия призрак изрече сакралната фраза, на която бе съдено да взриви района: *Мамка му, дано не е радиоактивна!*

На всичкото отгоре на върха *наистина* се виждаше зеленикаво сияние.

Десет минути по-късно — колкото му трябваше да се обади на брат си и на един приятел — Мел, жена му, трите им дъщери и тяхното

куче вече бяха в пикапа заедно с два куфара и се носеха на скорост в западна посока, колкото може по-далеч от града.

В течение на по-малко от час цялото население на Валхала също бе започнало да се изнася. Под зловещото сияние на върха хората товареха деца, домашни любимци, семейни бижута и компютри и потегляха с колите си, без повече да се замислят. Малкото, които по принцип отказваха да вярват на каквото и да е, свързано с астрология, нумерология, кръгове в нивите или НЛО, бяха насила изведени от изплашени съпруги и винаги готови да се притекат на помощ тийнейджъри. Човешкият поток пое в две основни направления: на югозапад в посока на Лангдън, източно от Форт Мокси, и на север към границата, където вместо пропускателен пункт имаше само предупредителни знаци и конуси за отбиване на движението по магистралата. Понеже никой така и не спря, за да се съобрази с международните аспекти на преминаването от една страна в друга, част от населението на Валхала просто нахлу в Канада.

Без много да умува, щатската полиция направи проверка с Гайгеров брояч и в един и половина през нощта обяви района за напълно безопасен. Радио- и телевизионни станции излъчиха новината, но вече беше много късно. Градът просто бе обезлюден, а пътищата му бяха задръстени с катастрофирали и изоставени коли.

Ейприл, Малкия призрак и Снежния ястреб слушаха постъпващите съобщения и наблюдаваха с нарастващо чувство на ужас дългите колони коли със запалени фарове по двулентовите пътища.

За щастие всичко се размина без човешки жертви.

Най-сериозните инциденти се ограничиха само до три пожара и половин дузина сърдечни атаки. Няколко души прехванаха опитващия да се измъкне от къщата си Джими Пачман и го принудиха да отвори бензиностанцията си. Хората си платиха за бензина, но това не попречи на Пачман по-късно да заяви, че е бил отвлечен. Полиция, пожарна и бърза помощ бяха поставени на сериозно изпитание и още преди да дойде краят на тревожната седмица, трябваше да публикуват изчерпателни доклади кога точно и какво са правили. Кметството на Валхала похарчи девет хиляди долара, за да наеме оборудване и да

плати от вечно оскъдния си бюджет премия за удължено работно време на служителите си. Много от жителите на малкото градче бяха убедени, че някои хора на хребета Джонсън би следвало да бъдат линчувани.

Макс научи за случилото се едва на закуска. Той бе един от малкото, които знаеха, че вероятно става дума за същия безобиден ефект, изкарал преди няколко месеца акъла и на Джини Ласкър. Със съществената разлика, че се бе проявил в много по-голям мащаб. И този път щеше да има съдебни искиове срещу тях.

Той заряза бекона и яйцата, позвъни на охраната, свърза се с Адам и намери там Ейприл.

— Лоша нощ — събщи му тя.

— Никога не правя предположения — каза Макс. — Тръгвам веднага.

По магистралата имаше няколко катастрофирали коли.

Над главата му летяха полицейски хеликоптери.

При отбивката за върха бе спряла „Тойота“, чийто шофьор спореше с дежурния полицай. Ченгето разпозна Макс, извъртя очи към небето и му махна да минава. Жестът вбеси непознатия.

Макс изкачи разстоянието без да бърза, обръщайки специално внимание на големите преспи, натрупани отстрани след минаването на снегорина. На билото подмина индианец в униформа на службата за охрана. Беше регулировчикът, отговарящ за реда на върха. Изглеждаше премръзнал и държеше радиотелефон в ръката си. Той видя Макс и му махна да влиза.

Смяната, застъпваща по график в 8:30, вече бе дошла и се бе захванала да сваля защитните брезентови платници. Макс внимателно разгледа Ротондата. Така огряна от пряка слънчева светлина беше невъзможно да се различи дали все още излъчва собствено сияние. Той паркира на обичайното си място и остана седнал, като си правеше сянка с ръка, в опит да види нещо по-особено.

— Постепенно избледняваше с настъпването на зората — обясни му Ейприл няколко минути по-късно.

— Както при яхтата.

— Да. Само че този път това не бяха сигнални светлини. Цялата конструкция светеше. — Бяха записали ранните новини по няколко

телевизионни канала. Ейприл му ги пусна. Новинарите разполагаха с картина, заснета от самолет. Върхът наистина светеше с мека светлина.

— Не е като електрическа, по-скоро фосфоресцира — замислено каза той.

— И ние така решихме. — Тя отпи глътка от кафето си. Навън се разнесоха радостни възгласи.

Макс погледна през прозореца, но не видя нищо необичайно.

— Някаква реакция от градските власти във Валхала? — попита той.

— Реакция? Какво имаш предвид?

Той въздъхна.

— Имам предвид, че снощи изплашихме хората. Едва ли очакваш, че не могат да ни се нарадват.

— Макс, никой не е умрял — усмихна се тя. — Но аз ще говоря с Адам, да озапти Снежния ястреб. Повече предавания на живо отгук не трябва да има. Поне не от нашите хора.

— За кого ми говориш?

— Андреа Хоук. Работи в охраната на сиу. — И Ейприл обясни с няколко думи какво бе поставило началото на паниката.

— Ами — замислено каза Макс, — може би ще ни се отдаде да се възползваме от безплатната реклама. Ако върви все така, не знам дали скоро във Валхала няма да се играят баскетболни мачове от веригата на Асоциацията.

Телефонът иззвъня. Ейприл вдигна слушалката, изслуша каквото ѝ казаха и се намръщи.

— Не може да бъде. — Тя отново се заслуша. — Кой? — и направи знак на Макс с палец нагоре. — Идваме.

— Какво има? — попита Макс.

— Успели са да влязат.

Докато всички бяха съсредоточили вниманието си върху предната страна, един от хората на охраната бе успял да проникне през врата отзад. При еленовата глава.

Там вече се бе събрала тълпа и бе обградила щастливеца.

— Отлична работа, Джордж — поздрави го Адам Скай, който бе дошъл едновременно с Макс.

Човекът, към когото в този момент бе съсредоточено вниманието на всички, беше Джордж Фрийуотър — млад сиу с приятна усмивка. Но Макс не виждаше никакъв вход. В този момент се появи и Том Ласкър, завивайки към тях откъм другата страна.

Фрийуотър стоеше до еленовата глава и лъчезарно се усмихваше. После подчертано небрежно вдигна дясната си ръка — тя беше в ръкавица — и докосна стената. Точно върху муцуната.

Еленовата глава се изтегли нагоре и на нейно място се отвори проход. Тълпата изръкопляска. И леко се отдръпна.

В открития се коридор нямаше нито други врати, нито прозорци. Беше къс — на около седем метра от тях се виждаше задната МУ стена. В помещението нямаше нищо забележително, освен шестте правоъгълни плочки по стените, по-малки от капачките на ключове за осветление. Бяха монтирани на стената на височина на кръста — по три от двете страни.

Ейприл се отправи към отвора, но Фрийуотър я хвана за ръката.

— Нека първо ти покажа нещо — каза той.

— Добре. Какво?

— Гледай.

Зад гърбовете им възбудени гласове настояваха да разберат какво става. Някой държеше да се легитимира като представител на *UPI*^[1].

Без никакво предупреждение вратата се спусна и затвори прохода. Нищо не подсказваше какво има на това място.

— Какво стана? — не разбра Ейприл.

Фрийуотър гледаше часовника си.

— Стои отворено двацет и шест секунди — обясни той.

— Благодаря ти, Джордж — кимна Ейприл и натисна муцуната.

Нищо не се случи.

Фрийуотър демонстративно свали една от ръкавиците си. Беше черна на цвят и съвсем обикновена.

— Опитай с това — предложи той.

Ейприл се намръщи, свали плетената ръкавица с пръсти, която носеше, и сложи черната.

— Наистина ли има значение?

Получи в отговор само усмивка. Докосна стената и коридорът отново се появи.

— Дявол да го вземе! — възкликна Ласкър.

Макс почувства, че го лъхва излизаща топла вълна. *Там се отоплява*, мина му през ума.

Ейприл сравни недоумяващо своята ръкавица с чуждата.

— Какво става тук?

Но Фрийуотър нямаше обяснение.

— Работи, само ако някой използва моята ръкавица — сви рамене той.

— Как така? — обади се Макс.

— Не знам — продължи индианецът. — Но с голи ръце не става.

— Странно — призна Ейприл, погледна в коридора и отново върна поглед върху ръкавицата. — Джордж, ако не възразяваш, ще я задържа за известно време. — Тя я сложи в джоба си и погледна Макс. — Готов ли си?

— За какво?

— Да влезем вътре.

Челюстта на Макс провисна.

— Ти майтап ли си правиш? — смаяно попита той. — Можем да останем затворени там.

— Аз бих искал да вляза — предложи услугите си Джордж.

— Не. Никой друг. Ще се чувствам по-спокойна, ако си тук отвън, за да отвориш вратата, в случай че не успеем да я отворим отвътре. Предполагам, че и двете ръкавици стават?

Опитаха за всеки случай и с другата и ефектът беше същият.

— Дайте ни пет минути — каза Ейприл. — Ако не излезем сами, отворете я вие.

Тя се усмихна на Макс, сякаш той се бе пошегувал и влезе в коридорчето. Макс се поколеба за миг, усещайки погледите на всички върху себе си. И я последва.

Височината бе малко над два метра, а широчината към метър и половина. Беше доста тясно и клаустрофобично. Стените бяха бели и така плътно покрити с прах, че бе трудно да се различи от какво са направени. Подът също бе прашен.

— Отнякъде се топли — констатира Ейприл и вдигна ръце, опитвайки се да разбере откъде идва топлата струя.

Макс търсеше с поглед как ще отворят вратата. Единствените кандидати бяха шестте правоъгълника върху стените. Два чифта от тях бяха монтирани точно един, срещу друг. Петият и шестият се намираха

в двата края на коридора. Той се опита да запомни точното местоположение на плочката до външната стена, за да бъде сигурен, че ще може да я намери, когато вратата се затвори и останат на тъмно.

Ейприл прекара длан по стената и избърса праха от нея.

— Топлината като че ли се излъчва отвсякъде — каза тя.

Вратата започна да се спуска. Макс сдържа импулса си да се шмугне под нея, преди да е станало безнадеждно късно и я изгледа, без да помръдне.

Но не останаха на тъмно. По вътрешната страна на спусналата се врата минаваше хоризонтално сива ивица и излъчваше сияние, достатъчно, за да виждат около себе си. Макс избърса ивицата с ръкав, тя забележимо просветна и миг по-късно различаваше хората отвън.

— Прозрачна е — съобщи той.

Ейприл се усмихна.

— Чудесно.

Тя се бе захванала да разглежда внимателно плочките на стените. След малко се приближи до вътрешния край на коридора и сложи ръкавицата на Фрийуотър.

— Готов ли си, Макс?

— Направи го.

Ейприл пое дълбоко въздух.

— Това е малка крачка за една жена...^[2] — започна тя и докосна плочката. Натисна я.

Нещо в стената прещрака. Вдигна се нова врата. Пред тях се разкри вътрешността на кръгло помещение.

— Да — прошепна захласнато Ейприл. И пристъпи напред.

Светлината беше слаба и сива. Колкото да могат да се ориентират.

— Това е — каза тя. — Главната сцена...

Помещението беше празно. Няколко колони свързваха пода с мрежа от кръстосани греди над главите им. И толкова. По средата на пода минаваше широка бразда и отиваше към срещуположния край на купола, което би следвало да бъде предната му страна.

Вратата зад тях тихо се спусна.

Сърцето на Макс лудо заби, но след малко забеляза плочка на стената, идентична на онези отвън.

— Нашият канал — ненужно обясни Ейприл и посочи траншеята. — Яхтата е влизала отпред и е била завързвана тук. — Виждаха се няколко ниски стълбчета, които изглеждаха подходящи за целта.

Започваха да се задушават.

— Спокойно — каза Макс. — Въздухът е лош. — Какво друго можеше да бъде?

Подпряха вратите отдолу и оставиха помещението да се проветри. Когато сметнаха, че вече е безопасно, отвориха, за да пуснат своите хора и дошлите журналисти.

Траншеята беше дълбока към пет метра. Размерите позволяваха влизане на яхтата. Сигурно е трябвало да сгъват главната мачта, за да се събере вътре. Но изглеждаше напълно възможно да е било точно така.

Останалите четири бутона във външния коридор даваха достъп до четири стаи. Две от тях биха могли да бъдат апартаменти или складови помещения (трудно бе да се каже, защото сега те просто бяха празни). В другите две имаше шкафове и някаква канализация. Шкафовете също бяха празни. В една от стаите намериха ниска вана и някаква отводнителна система, като цяло подобна на онази от кеча. Другата изглеждаше като кухня.

Макс веднага забеляза, че хората са разочаровани. Дори Ейприл посърна.

— И какво очаквахме да намерим? — зададе той въпрос във въздуха.

Защото бяха намерили *празни* помещения.

Никакъв междузвезден кораб. Никакви древни архиви. Никакви праисторически компютри. Никакви загадъчни устройства.

Нищо.

[1] *United Press International* — голяма информационна агенция. Б.пр. ↑

[2] Парафраза на прословутото изречение, казано от Нийл Армстронг, първият човек стъпил на Луната на 20 юли 1969, когато при излизането от спускаемия модул „Ийгъл“ той тържествено изрича:

„Това е една малка крачка за човека, но гигантски скок за човечеството“. — Б.пр. [↑](#)

15.

*Центровете на истинска мощ
не са в земята.
Те са в нас.*

Уолтър
Аскуит,
„Древни
брегове“

Том Брокоу съобщава с добре премерена доза скептицизъм, в гласа си:

— Има нови данни, че може би Северна Америка е била посетена от извънземни към края на последната ледникова епоха. Днес учените успяха да влязат в загадъчна конструкция, която както изглежда е била заровена преди хилядолетия на хребет до границата с Канада. — На екрана до него се появява компютърно създадена карта на района Валхала-Форт Мокси. Следва бърза поредица кадри от въздуха, включващи Ротондата. — Сградата е построена с материали, за които ни бе казано, че не могат да бъдат възпроизведени от никаква земна технология. Робърт Бейзъл беше на мястото.

Бейзъл стои пред Ротондата и не крие, че му е студено. Вятърът се опитва да изтръгне микрофона от ръцете му.

— Здравсти, Том — казва той и леко се извърта, за да може камерата да обхване по-голяма част от постройката зад него. — Това, което виждате, е артефактът, за който учените смятат, че може да е оставен от някого преди десет хиляди години. Никой не знае откъде е дошъл, нито кой точно го е оставил тук. Построен е от материал, за който експертите твърдят, че не е виждан досега. Екип, ръководен от доктор Ейприл Кенън, днес влезе в него за пръв път и ето какво видяха те.

Камерата бавно се насочва към входа под звуците на Третия концерт за орган от Бах, плъзга се покрай зелените извивки и минава над зейналата дупка на траншеята.

Макс, който наблюдава репортажа в „Прерийната шхуна“ заедно с Ласкърови и Ейприл, изпитва отново чувството на разочарование и липса на късмет. Дори шкафчетата бяха празни! Макс щеше да се зарадва да намери в тях макар и само скъсана обувка.

Или каквото и да било друго...

— Ако Ротондата наистина е толкова стара, колкото учените твърдят, Том — продължи разказа си Бейзъл, — пред нас е чудо на технологията. Температурата вътре е шестнайсет градуса. Както виждате, тук навън е студено. Следва да приемем, че има отоплителна система и тя продължава да работи. — Камерата изтегля отново към общ план на върха, където снегът бръсне под наклон и хората стоят събрани един до друг с вдигнати яки. — Остава да добавя, че нощем постройката излъчва сияние. Или поне снощи е излъчвала. И то толкова забележимо, че изплаши Валхала и изпразни града.

Екранът се разделя на две. Брокоу не крие интереса си:

— Сигурни ли сме, че това не е някаква мистификация?

— Зависи какво влагаш в тази дума, Том. Експертите не са на единно мнение що се отнася до възрастта на Ротондата. Но са единодушни, че материалът, от който е изработена, не е по силите на човека.

Появява се образът на брадат, възрастен човек, седнал зад бюро на фона на стена, отрупана с книги. Течащ надпис го идентифицира като Елиът Риърдън, декан на химическия факултет към щатския университет, в Минесота.

— Професор Риърдън — задава въпрос Брокоу, — чувате ли ме?

— Да, Том.

— Професоре, какво е мнението ви за всичко това?

— Заявленията на тези хора изглеждат основателни — Риърдън не прави опит да скрие възбудата в очите си.

— Какво означава „изглеждат“, професоре?

Ученият се замисля.

— Не бих искал думата да се разбира като че ли има някакъв проблем с веществените доказателства — уточнява той. — Но

изводите, които следват, са от естество, което кара човек да бъде внимателен с приказките си.

— Какви изводи имате предвид? — спокойно разпитва Брокоу.

Риърдън се осмелява да погледне право в камерата.

— Струва ми се, че ако приемем за достоверни резултатите от анализите, трябва да направим единия от следните два извода: или из онези места в края на последната ледникова епоха са живели хора, които са били по-напреднали от нас в технологично отношение и които по някаква причина са изчезнали от лицето на земята, или... — той отглежда поглед от камерата, — или сме били посетени.

— За НЛО ли говорите, професоре? За пришълци?

Риърдън притеснено се размърдва в креслото си.

— Ако съществува трета възможност, би ми било любопитно да я чуя — признава той. После свива устни. — Безсмислено е да гадаем. Според мен правилният подход е да бъдем готови за различни възможности и да не прибързваме със заключенията.

На екрана се появява нощен план на Ротондата, окъпана от лунна светлина. Снимано е от самолет.

— След като учените успяха най-сетне да влязат — завършва Брокоу, — отговорите няма да закъснеят. *NBC* ще излъчи отделно предаване за загадката на хребета Джонсън тази нощ в „Специално издание“, девет часа.

Том Ласкър набучва на вилицата си парче от пържолата и посочва с него към екрана.

— Е, радвам се да чуя, че отговорите нямало да закъснеят.

Сутринта Ейприл и Макс пристигнаха на хребета още на съмване, точно навреме, за да видят избледняването на зелената аура. Над тях кръжеше хеликоптер. По пътя зад тях напиреха коли с журналисти.

Факс апаратът беше свършил цялата си ролка хартия през нощта, а справка с компютъра показва, че са се получили няколко хиляди съобщения по електронната поща. Сякаш всички на планетата се бяха наговорили да правят заявки за посещение на Ротондата.

— Ще трябва да измислим нещо — каза Ейприл. — Но нямам представа как бихме могли да се справим. Просто няма къде да

съберем всички тези хора.

Междувременно журналисти и високопоставени особи вече се изсипваха най-безцеремонно без никакви заявки. Ейприл отдели няколко минути за разговор с представители на медиите. Сподели страховете си, че резултатите от нейното изследване вероятно ще доведат до отхвърлянето ѝ от страна на колегите учени.

— Това още не се е случило — допълни тя. — Засега всички доказват, че са широко скроени. — После обоснова нуждата да се опази работната площадка от ордите посетители, докато не се разбере каква информация е скрита в Ротондата. — По тази причина — заключи накрая, — ще допуснем вътре шестима журналисти от информационния пул: трима от телевизията и трима от пресата. Сами решете кои да бъдат. Дайте ми трийсет минути да организирам нещата. Тези, които ще влязат, ще трябва да стоят до водача. Ако някой се опита да се отдели, ще бъде изхвърлен навън. Съгласни ли сте?

Някои възроптаха, повечето се засмяха. И докато се опитваха да изберат представителите, Ейприл и Макс заобиколиха сградата и спряха пред еленовата врата. Беше блокирана в отворено положение през цялата нощ, за да се проветри вътрешността. Ейприл дръпна лопатата и вратата се спусна. Свали ръкавицата си и опря пръсти върху главата на елена. Както Макс бе очаквал, нищо не стана.

— Значи да смятаме за доказано, че пропускът е ръкавицата на Джордж, нали? — попита тя.

— Очевидно — съгласи се Макс.

— Но защо трябва да е така? — не се примиряваше Ейприл. Тя извади шалче и с жест на фокусник го размаха под носа му. — Купих го от Кей-март. Шест долара. — Окачи го на пръстите си и докосна през него образа.

Вратата се отвори.

— *Voila!* — и Ейприл втъкна отново лопатата, подпирайки долния ръб на вдигналата се врата.

— Защо реагира на шалчето?

— Не съм сигурна. Кое е общото между шалчето и ръкавицата на Джордж, но не е общо с моята плетена ръкавица и с голата ми длан?

— Проклет да съм, ако се сезам.

— Ръкавицата на Джордж... — тя я извади от джоба си — е изработена от полипропилен. Шалчето е от полиестер. И двете са

продукт на относително развито в технологическо отношение общество.

— Обясни ми, ако знаеш отговора — намръщено помоли Макс.

— Не го знам, а само предполагам. Според мен, когато Ротондата активно е била използвана, тук е имало местни жители. И Бог знае още какво друго, освен тях. Може би мечки... Както и да е, как при такива обстоятелства ще настроиш вратата си, за да могат да я използват само свои хора?

— Не знам.

— Ами аз бих използвала датчик, който ще реагира примерно на пластмаса. Всичко останало — гола кожа, козина, каквото и да е — няма да задейства механизма за отваряне.

И ордите нападناха. Изсипаха се през граничните пунктове на САЩ, наводниха между щатска магистрала номер 29, задръстиха двулентовите шосета, водещи на север от Фарго и Дикинсън. Кацаха с чартърни полети на Форт Мокси Интернешънъл, откриваха шокирани, че службата за даване коли под наем с офис на летището разполага само с един автомобил и че пътят до града се обслужва само от едно такси. Катастрофа с пет верижно сблъскали се коли на 29-а междущатска до изхода за Драйтън блокира целия трафик в северна посока за два часа. На Шосе 18, до Парк Ривър, побеснели мотоциклетисти се озоваха в задръстване, обхванало дявол знае колко километра. Към залез-слънце на първия ден, след като започна пълното отразяване на събитията около Ротондата, вече имаше двама мъртви, повече от двайсетима ранени и близо сто, които трябваше да бъдат лекувани за измръзване на крайници. Имуществените щети грубо се изчисляваха на четвърт милион долара. Денят влезе в историята като рекорд с броя пътнотранспортни произшествия на територията на Северна Дакота.

Полицията не спря да излъчва молби за внимание целия следобед. В 14:00 губернаторът излезе с изявление по радиото и телевизията, апелирайки за спокойствие (малко странно, понеже в основата на проблема не бяха невъздържаните емоции). „Трафикът около Валхала е много натоварен — обяви той. — Ако наистина държите да видите какво става на хребета Джонсън, най-добре и най-

безопасно за вас ще бъде да го сторите от дивана в собствената си дневна.“

Обичаме да казваме, че повечето хора нямат чувство за историчност на момента. Подобно обвинение обикновено се основава на липсата на информация за това кой как е постъпил еди-кога си. От друга страна би ли отказал някой да присъства край Гетисбърг^[1] в деня на славата или да хапне хамбургер, наблюдавайки Цезар? Кой би пропуснал да се възползва от подобна възможност? Всички ние искаме да бъдем част от историята и от неумолимия ѝ ход. Точно така и тези хора, видели пред себе си шанса да станат съпричастни на уникално събитие, не искаха и да чуят, че може да им бъде отказано да докоснат хребета Джонсън и че е по-разумно да наблюдават онова, което щеше да стане там, на бира и пица пред телевизора.

Началникът на полицията беше мъж с крушовидно тяло и мрачен глас, чието безизразно лице и неподвижни очи не говореха в полза на бърз интелект. Казваше се Емил Даутабъл и полицаите го наричаха помежду си Даутфул^[2].

Той пристигна на върха късно сутринта. Макс и групата му помощници вече бяха прекарвали часове на телефона в разговори с металурзи, археолози, промишлени магнати, политици и търсачи на любопитни антики по целия свят.

Даутабъл не изглеждаше в настроение. Откриването на тази проклетия само усложняваше работата му. Не беше толкова глупав, за да не разбира, че в района на неговата юрисдикция се развиват събития с изключително значение, но му се искаше всичко това да става на друго място.

— Не е изключено да имаме нужда от помощта на Националната гвардия — каза той на Макс. — Защото от онова, което чувам, изглежда като че ли Северна Америка се е отправила насам.

— Каж ми нещо, което не знам — изморено отговори Макс. — Може би трябва да затворим пътя дотук. И изобщо да не допускаме качването на външни хора.

Даутабъл се огледа, като че ли се опасяваше някой да не ги подслушва.

— Сериозно ли говориш? Имаш ли представа какъв бизнес се върти в момента в нашия окръг? Опитам ли се да го спра и работата ми отива по дяволите. — Той погледна през прозореца. Паркингът беше

претърпан със стотици коли. — Виж какво, за градовете така е най-добре. Все още е доста студено. Никой не би могъл да издържи тук горе дълго. Идват, поглеждат и слизат. След това повечето се отбиват в някое от градчетата, хапват нещо топло и за разтуха отиват на пазар. Всички наши хора работят. Единственото лошо е, че движението стана много интензивно.

Макс кимна, доволен, че проблемът не е негов.

Даутабъл помълча около минута.

— Макс — проговори той накрая, — нали не възнамеряваш да ги пуснеш да се разхождат там вътре, а?

— В Ротондата ли? Не. В нея ще имат достъп само журналисти и изследователи.

— Хубаво. Защото това допълнително ще забави нещата. Трябва да ги задържим отвън на студено. Докато съумяваме да го правим, всичко ще е наред — и той енергично кимна на себе си. — Не променяйте това решение. — Полицаят стана и се отправи към вратата. — А ако имаме късмет, температурата може да падне и до минус двайсет. Това ни трябва.

Хеликоптерите долитаха на всеки няколко минути, за да разтоварят нови журналисти и важни особи. Ласкър имаше нужда от помощ, за да поддържа организацията, а Макс неочаквано за себе си се видя назначен на длъжността главен посрещач. Посетителите досаждаха на Ейприл с въпроси и искания за общи снимки, а тя правеше каквото можеше, за да ги удовлетвори. Но като цяло денят се оказа изнурителен и всички с облекчение посрещнаха залеза.

— Това е просто нелепо — горещеше се Ейприл. — Аз имам в ръцете си най-интересния артефакт в човешката история, а не мога да се откъсна от репортерите. Искам да видя какво има *вътре*! — Голямата ирония беше, че с това развитие на нещата, журналисти и репортери разполагаха с повече време за разглеждане интериора на Ротондата от нейните откриватели.

Но имаше и други отвличащи вниманието фактори. Макар още да не го бе осъзнала, Ейприл за една нощ се бе превърнала в най-известния учен на страната. Само през първите двайсет и четири часа от излизането им на световната сцена — те вече осъзнаваха, че става

именно това, — тя успя да получи, предложения от три големи компании, производителки на козметика, предложения да участва в промоцията на техните продукти, а също от веригата закувални „Тако Бел“ (пуснали в ход крилатата фраза „Нашите бурито^[3] са извънземни“), компания за даване коли под наем и от *MSI*^[4].

Ейприл развеждаше посетителите на Ротондата. Тя даваше интервюта и провеждаше пресконференции. Фоторепортерите вече бяха осъзнали, че имат работа с фотогеничен обект и светкавиците буквално не угасваха. Ейприл явно се наслаждаваше на популярността си и Макс бе щастлив за нея. От двамата тя бе по-умната и по-бързо реагиращата. Освен това усмивката ѝ можеше да разтопи сърцето на всеки, а скоро се разбра, че и гласът ѝ звучи добре по електронните медии.

На третия ден след проникването в Ротондата те започнаха бавно да изследват нейните помещения. Първо изнесоха насъбралата се мръсотия. Избрани участъци от стените бяха внимателно измити и под купола най-сетне проникнаха пречупени слънчеви лъчи.

Светлината много приличаше на онази, която би пробивала през короните на дърветата в гъста гора през късен следобед. Не че тук имаше дървета, разбира се. Но имаше зелени стени (както можеше да се предполага и те от кеноний), по всички признаци идентични на онези, които се виждаха отвън. Панорамен прозорец, който обхващаше в обзорното си поле дъга от двеста и седемдесет градуса, минаваше на нивото на гърдите по цялата предна част.

Ласкър помоли Макс да надзирава възстановителните работи. Ейприл сумира предпазните мерки, които следваше да вземат, и го пусна да се оправя. Междувременно наеха бившия кмет Франк Мол като директор на новоразкритата служба за връзки с обществеността.

Макс очакваше, че истинската информация образно казано ще „потече“ от стените. Искаше да научи какви са тези вградени в тях системи, които продължават да работят след десет хиляди години. От време на време прогонваше от главата си опасенията, че първият контакт няма да донесе нищо повече от запознанството с по-добра отоплителна система.

Остави на Ейприл бележка и тръгна за мотела. Естествено попадна в задръстването, така че пристигна във Форт Мокси чак след два часа, изморен и нервиран. Градът беше като под обсада. Навсякъде

бяха паркирани коли, а по улиците се движеха тълпи. Макс успя някак да се добере до паркинга на мотела, но там нямаше къде да паркира. В крайна сметка успя да се отърве от колата си на Легхорн Стрийт — на шест преки от мотела.

По обратния път зърна тийнейджър по тениска, на която бе изобразена Ротондата. Надписът отдолу беше: „Форт Мокси, СД: Извънземен“. Магазинът „Ключалка и резе“ беше изложил на витрините си цяла колекция от украсени с изгледи от Ротондата очила, чинии, кърпи за лице, подвързии за книги, солнички и какво ли още не. От другата страна на Банистър Стрийт суперът „При Майк“ беше възприел същата стратегия.

Срещу него бавно приближаваха два училищни автобуса. И двата бяха украсени отстрани с пърхащи под вятъра флагчета в ярки цветове, изобразяващи Ротондата. Върху капака на предното возило някой бе напръскал с боя през шаблон „Мъгливия дух“. Автобусите бяха пълни с млади хора, повечето на възраст за колеж и само малцина по-големи, и всички дружно му замахаха с ръце, когато го подминаха.

Макс им отвърна по същия начин, ускори ход (вече му бе станало студено) и най-сетне се добра до мотелската си стая. Резкият преход от студено към много топло изцеди малкото останали му сили. Той метна небрежно палтото си върху облегалката на стола и буквално рухна в леглото.

Автобусите спряха пред „При Клинт“. Ресторантът вече беше достатъчно запълнен, за да може да поеме още шейсет прегладнели посетители, но Клинт не бе от ония, които биха изпуснали подобна възможност. Предложи им да направи сандвичи и кафе за консумация извън заведението и с охота прие резервациите им за вечеря. Когато си тръгнаха, Клинт загрижено отчете, че запасите му от консервирано месо, туршия и картофена салата се изчерпват с непостижима бързина. Така че без много да му мисли, изпрати сина си в Гранд Форкс с дълъг списък за пазаруване.

В „Ключалка и резе“ Арнолд Уитакър не вярваше на скоростта, с която лавиците му с автомобилни части се изпразваха. Много се търсеха и игрите за деца (за да се занимават с нещо по време на пътя дотук и обратно), и — това вече беше многозначителен, ако не и зловещ факт — огнестрелното оръжие. Както и биноклите. Всичко с емблемата на Ротондата буквално излиташе през покрива. Вече бе

освободил голяма — опасно голяма, както му се бе сторило — пратка стока, но по всичко личеше, че до утре от нея нямаше да има и следа. А когато се престаши и телефонира за нова поръчка, снабдителят му в Уинипег за пръв път в съвместния им бизнес го сюрпризира с новината, че го включва в списъка на чакащите реда си.

Мотел „Нортстар“ бе препълнен за втора седмица поред. През цялата му дълга история това никога не се бе случвало. Горедолу по времето, когато Макс заспиваше, управата на мотела обмисляше удвояване на цените.

Цената на едно питие в „Прерийната шхуна“ плавно се бе вдигнала до абсурдно високо ниво. Собственикът, Марк Хенфорд, имаше две ценови листи: за местни и за гости. При обичайни обстоятелства Марк сам би признал подобна практика за неетична. Но обстоятелствата бяха далеч от обичайни. Един добър бизнесмен трябва да умее да се адаптира към променящите се условия на играта, казваше си Марк. Освен това той не допускаше, че някой ще забележи и досега поне се бе оказал прав.

Марк беше решил да предложи на кметската управа да издаде на Том Ласкър благодарствена грамота. Знаеше, че подобно предложение е обречено на пълен успех.

Шарлот Андерсън седеше на предната седалка на първия автобус и усещаше силовите линии. Изпълваха я, пронизваха вътрешностите ѝ, издигаха я на недостигано ниво на самосъзнанието. Автобусът се движеше на талази, но тя не обръщаше внимание на това, защото се опиваше от засилващия се триумф на приближаването до крайната си цел.

Източникът на енергията се намираще на югоизток и вече беше мъчително близко. Преди много години бе отишла да посети подобен източник в Аляска, недалеч от Бароу. Той също я бе извисил в космоса, бе ѝ помогнал да установи връзка между вътрешната си същност и вселената отвън, беше ѝ дал възможност да се подвключи към великата паяжина на съществуването. Още помнеше онзи екстаз. Но източникът, който така и не се разбра какво точно представлява, се бе оказал скрит под планина отвъд линията на глетчерите.

Шарлот бе слабичка, медноруса и прибрана. В поведението ѝ се долавяше насилена развеселеност, възторг, който изглеждаше по-скоро рефлексивен, отколкото спонтанен. Беше от Лонг Айланд и бе завършила Принстън не просто с отличие, а с похвална грамота, така че в момента притежаваше диплома за специализация по съвременна история на Европа. Беше израсла като католичка, но още по време на гимназията се бе почувствала ограничена в изповядването на вяра, която бе подредила за нея всички понятия. Бог — върховният съдник. Преди абитуриентския си бал беше казала на баща си, че става унитарianка. Сътворението е извън логиката на всякакво обяснение, заяви тя на смаяния си родител, човек може само да се облекне и да чака вятъра, който духа сред звездите. Баща ѝ бе уверил майка ѝ, че всичко е наред, че това са глупости и че чедото им ще изживее трудния си период.

Тя знаеше, че някои от момчетата в групата повече се интересуват от нея, отколкото от центровете на енергия, но това не беше лошо. След време те щяха да дойдат на себе си, което бе важното.

Автобусите идваха от Минесота, където Шарлот работеше като управител в „Макдоналдс“, след като бе напуснала родителската къща в търсене на себе си. Когато се разчу за яхтата, намерена далеч на север в някаква ферма, тя бе разпознала това като знак, сочещ към нещо повече. Същото бе почувствала и Кюри Милър от Медисън. Бяха обсъдили нещата по Интернет: групата в Манхатън, тази на Кюри, Сами Ротстейн в Бойзи, Бенетови в Джаксънвил, както и останалите им приятели из цялата страна — от Филадельфия до Сиатъл и Сакраменто. А когато ситуацията бе узряла за действие, повече от шейсет члена на мрежата, желаещи да бъдат подръка, бяха кацнали в Гранд Форкс, където Шарлот и още няколко от градовете-близнаци^[5] ги чакаха с автобуси. Групата нае салона на кметството във Форт Мокси и прекара две нощи там, очаквайки към тях да се присъединят всички заблудени овце. Сега вече бяха готови. А и моментът се оказа избран по възможно най-добрия начин: последните новини от хребета Джонсън разпалваха ентузиазма им (той всъщност много не се нуждаеше от разпалване) и Шарлот знаеше, впрочем както всички останали, че ги очаква среща с истинска магия.

Ейприл не бе сигурна кой точно от групата на Макс по почистването пръв забеляза образите в стената откъм задната част на

купола. Няколко души претендираха за първенство в откриването на иконите (в компютърния смисъл на думата), но тя бе поразена от факта, че цели батальони журналисти и физици, математици и конгресмени бяха минали най-невъзмутимо покрай тях, без да ги забележат. В това число и самата Ейприл.

Бяха шест на брой и изглеждаха вградени в зелената субстанция. В никакъв случай не можеше да се каже, че се натрапват на окото, може би защото бяха черни, а не бели, и по този начин лесно бяха пропуснати в общата суматоха.

Работниците се бяха изтеглили от помещението, оставяйки лопати и колички. Ейприл стоеше върху два пръста мръсотия и разглеждаше иконките. Бяха подредени в две колони и всяка имаше размери приблизително колкото дланта ѝ. Няколко напомняха пиктографско писмо: дърво, извита линейка, навяваща мисълта за пушек от комин, яйце, стрела. Виждаха се също два вплетени пръстена и фигурка, която смътно наподобяваше ключ сол.

Изглеждаха триизмерни и бяха изпълнени в елегантния стил на еленовата глава. Ейприл се взря отблизо в дървото — образът горе вляво. Също като другите и то изглеждаше като че се намира току под повърхността. Тя извади носната си кърпичка и избърса с нея стената, опитвайки се да различи подробностите.

И дървото се освети.

Ейприл отскочи назад.

Също като неонova лампа, картинката сега излъчваше меко кехлибарено сияние.

Тя поднесе ръка към това място на стената, но не почувства топлина.

Не се случи нищо особено. Никакво отваряне на скрити до този момент врати. Никаква промяна в интензивността на светлината. Ейприл отново докосна мястото над фигурката, за да провери дали няма да изключи светлината по този начин.

Но тя не изгасна.

На няколко стъпки пред нея изгря златиста аура. Плавно се разшири и в сиянието ѝ проблеснаха звезди. Ейприл се опита да извика, но гърлото ѝ беше като стиснато.

И в този момент светлината избледня. Със същата скорост, с която се бе появила. Като отсечена с нож.

Напълно беззвучно от първата секунда до последната.

Ейприл стоеше като прикована за пода. Нито можеше, нито искаше да помръдва. На мястото, където само допреди малко бе имало сияние, в пода имаше изчистен от праха кръг, блестящ под проникващите слънчеви лъчи.

Шарлот инспектира кашоните в задната половина на автобуса. Единият се бе разхлабил и заплашваше да падне на пътеката между седалките. Пресегна се към него, но Джим Фредрик от Мобил я изпревари и го намести преди нея. Тя му поблагодари и се върна на мястото си.

Закъсняваха. Автобусите вече втори час се влачеха едва-едва, заклещени в задръстването, обхванало цели петнайсет километра североизточно от мястото на разкопките. По цялото протежение на пътя имаше предупредителни табели, информиращи ги, че площадката ще бъде затворена в шест часа. Нямаше да успеят.

Членовете на мрежата бяха преимуществено студенти или млади професионалисти. В по-голямата си част бяха бели, сред тях имаше любители на бягането за здраве, ентусиасти на аеробиката и всички имаха пари. През 60-те години същите тези хора щяха да се возят на тогавашните автобуси на свободата. Вярваха и бяха убедени, че светът може да стане по-добро място за живот за всички и че средството за това вече съществува.

В автобуса духаше и прозорците бяха заскрежени отвътре. Въпреки това спътниците на Шарлот запазваха доброто присъствие на духа. Бяха отворили термосите си и сега си разменяха топъл шоколад и кафе. Пееха песни за из път с текстове от фолклора на Толкин и напевни ритми, научени на общия съвет миналата година в Юджийн. Разтъпкваха се на смени по пътеката между седалките, за да не им замръзнат краката. И с нетърпение поглеждаха към приближаващите се върхове на Пембина.

Автобусите завиха по шосе 32 преди залез-слънце. Колите необяснимо защо вече се движеха забележимо по-бързо. И все пак, когато пристигнаха във Валхала, минаваше шест. Шарлот се изкушаваше да обяви, че за днес това е всичко и да спрат за кафе и

хамбургери. Но когато двама от помощниците ѝ дойдоха при нея със същото предложение, тя се противопостави.

— Нека поне опитаме — каза тя. — А ако не ни пуснат тази нощ, има и нещо друго, което можем да направим.

Отново пое по двулентовото шосе и не след дълго шофьорът ѝ, китарист в рокгрупа от Ню Мексико, чието име бе Франки Атами, мушна с пръст в предното стъкло.

— Дотук — каза той.

От двете страни на пътя имаше окачени фенери, а пред тях се виждаше спуснатата бариера. Колите, стигнали до нея се връщаха назад.

— Отбий и спри — нареди Шарлот на шофьора.

Пред барикадата стояха двама униформени полицаи. Бяха облечени в дебели якета. Франки спря и отвори вратата. Тя се подаде навън, но полицаите им замахаха да обръщат.

— Дошли сме отдалече — извика Шарлот и потръпна.

— Съжалявам, госпожо — извини се по-високият от двамата. — Вече затворихме за нощта. Елате пак утре.

— В колко отваряте?

Но полицаят беше приключил с нея и изразително махна с ръка обратно към пътя. Франки провери в страничното огледало и внимателно излезе отново на шосето.

— Спри, където е удобно — нареди му Шарлот. — Ще се опитаме да се качим.

Той погледна със съмнение дълбоките отводнителни канавки покрай пътя, в които няколко коли бяха намерили края си.

— Не знам как ще стане.

Изпълнени с чувство на безпомощност, те продължиха на юг и постепенно загубиха от погледите си хребета. Шарлот извади карта.

— Добре — каза тя в един момент. — След малко завий наляво.

Не след дълго пътуваха по черен път, отстоящ наистина на няколко километра от хребета, но за сметка на това предоставящ великолепен изглед към него.

— Намери място да спреш, Франки — помоли Шарлот след известно време.

Отбиха на банкета. Следващият ги втори автобус направи същото. Хората слязоха и започнаха да пият кафе и топъл шоколад. В задната половина на автобуса Джим Фредрик отваряше кашоните. Мей

Томпсън и Ким Мартин изваждаха от тях фенери. Напълниха ги с газ и всеки получи по един.

Няколко души запяха и горе-долу по същото време окончателно се стъмни. Над главите им блеснаха звезди.

И също толкова неочаквано, буквално като че ли някой бе щракнал ключа на осветлението, на върха се разля изумрудено сияние.

След минутка някой се приближи плътно до Шарлот. Беше Мани Кристофър, програмист от Провидънс.

— Това е — каза Мани.

Двамата мълчаливо се прегърнаха и зашепнаха поздравления. Шарлот запали своя фенер. Това бе сигнал за останалите и те последваха примера ѝ, образувайки светеща човешка верига, обърната с лице към хребета Джонсън.

Шарлот усещаше напълно осезаемо привличане откъм хълма. Ротондата — така я бяха нарекли медиите. Но в миналото тя бе имала съвсем друго име, дадено ѝ от съвсем различно създание. Лицата на приятелите ѝ въпреки студа изглеждаха топли и живи под трепкащата светлина на фенерите. Фарове, помисли си тя. Фенерите и лицата. Фарове, сочещи към всеобщата енергия.

Тя вдигна своя фенер и другите повториха движението.

В този миг сърцето ѝ преливаше от любов към тях. И от любов към великолепия свят, в който се бе родила.

В течение на няколко секунди Шарлот виждаше приятелите си, цялата сложност на земния живот и мъждукащите над главите им звезди през очите на Бог.

— Гостът ни в *CNN* тази вечер — обяви водещият — е Алфред Макдоноу от университета в Торонто, Нобелов лауреат по физика. Доктор Макдоноу, какво точно става на хребета Джонсън?

Макдоноу, слаб, белокос и крехък на външен вид, погледна над ръба на очилата си.

— Тед, налага се да кажа, че сме свидетели на първото истинско доказателство за посещение.

Водещият кимна.

— Говори се, че в Ротондата има източник на енергия.

— Да. Едва ли би могло да има съмнение, че това... — той направи пауза, търсейки най-точната дума — място излъчва светлина и топлина.

— Знаем ли как става?

— Доколкото ми е известно, още никой не е разбрал механизма.

— И защо?

— Защото не знаем къде става това. Засега изглежда само, че за да установим как работят някои неща, трябва да разбием стените. Излишно е да споменавам, че никой не би искал да го прави.

— Доктор Макдоноу — обърна се към него водещият с малко по-различен тон, — говори се, че имаме всички основания да вярваме, че артефактът е на повече от десет хиляди години. Как реагирате на подобно твърдение?

— Не е невъзможно.

— Така ли? Но как могат лампите да светят след толкова дълго време? — Водещият се усмихна. — При положение че ние трябва да сме сигурни, че тостерът, който си купуваме, е с гаранция, защото той рядко издържа повече от година-две, без да се повреди.

Макдоноу се усмихна и без да иска изтърси онова, на което бе съдено да стане бомба:

— Мога да те уверя, Тед, че ако онова, което си мислим за обекта на хребета Джонсън, се окаже такова, каквото по всичко изглежда, че е, няма да ни трябва дълго, за да адаптираме тази технология за нашите цели. Тогава ще можем да ти продадем наистина издръжлив тостер. — Той се облегна на стола си, видимо доволен. — Аз дори бих се изразил, че ти ще разполагаш с първия тостер, който вярно ще служи на доста от следващите поколения в рода ти.

[1] Битката при Гетисбърг (1–3 юли 1863 година) се смята за повратна точка в хода на американската Гражданска война. — Б.пр. ↑

[2] *Doubtful* (англ.) — съмнителен, несигурен, подозрителен. — Б.пр. ↑

[3] Мексиканско ястие, представляващо джоб в пшеничена питка, запълнен с месо, сирене, пържен фасул и др. — Б.пр. ↑

[4] *MCI Communications Corporation* — вторият по значимост доставчик на телекомуникационни услуги в САЩ. — Б.пр. ↑

[5] *Twin Cities* — така са известни в Щатите практически слетите един с друг два града Минеаполис и Сейнт Пол в щата Минесота. — Б.пр. ↑

16.

Не спирам да се чудя как ли щяха да се развият нещата, ако не беше дистанционното на Уесли Фю за отваряне на гаража му.

Майк Тауър, „Чикаго
Трибюн“

— И какво стана с праха? Това е, което не мога да разбера.

Наистина, няколкото сантиметра прах ги нямаше и на тяхно място се виждаше абсолютно чист каменен диск. Дискът бе около метър и половина в диаметър и се издигаше на около един-два пръста над заобикалящия го сив под. Беше тъмнозелен на цвят, прорязан от тънка мрежа черни „спици“.

— Струва ми се, че сме открили високотехнологична прахосмукачка — каза Макс. Той вече беше оставил видеокамерата и сега наблюдаваше новооткрития обект от благоразумно разстояние. Неизвестните бяха толкова много, а Макс не изпитваше никакво желание атомите в организма му да се пренаредят по начина, по който изглежда се бе случило с праха.

— Ето, това беше — поясни Ейприл, посочвайки емблемката на дървото. — Достатъчно е само да докоснеш стената.

— Дали да не опитаме пак? — предложи той.

— Само че този път с нещо по-солидно от стар прах, нали?

В куполовидното помещение имаше няколко дървени стола, донесени за удобство на работещите. Макс взе един от тях и го постави върху мрежата от спици. След това се приготви да заснеме всичко, което щеше да се случи. После й даде знак, че е готов.

Ейприл сложи длан на стената, точно върху картинката на дървото.

То светна.

— Добре — каза тя.

Но не се случи нищо. Разнесе се късо извъняване и светлинката угасна.

Нямаше никакви странични ефекти.

Макс погледна шестте иконки. Бяха изработени с вкус, но нещо в тях създаваше впечатлението, че изпълняват някаква функция, а не са сложени само с декоративна цел. В този момент забеляза леко вдлъбната плочка близо до основата на стената. Тя явно се бе открила с изчезването на праха в тази част на пода. Нов датчик?

— Давай — окуражи го Ейприл. — Опитай да видим.

Той натисна плочката и нещо щракна. В стената се отвори панел. Дупката беше кръгла, с диаметър няколко сантиметра. Вътре се виждаха кабели.

— А така — възкликна Макс. — Най-сетне нещо конкретно. Сега вече знаем, че стенните ключове действително са свързани към хранващ източник.

— Дали да не изпробваме и някоя от другите иконки? — попита Ейприл.

Той насочи миниатюрната видеокамера към стола и започна да снима.

— А може би ще бъде разумно — спря го Ейприл, — да се уверим, че не стоим на нито една от тези решетки.

Макс събра с обувка малко от праха. Отдолу не се виждаше нищо особено.

— Мисля, че сме в безопасност.

Струйката дим беше съседна на дървото. Ейприл натисна плочката върху стената.

Но иконката остана тъмна.

— Не мисля, че работи — отбеляза Макс.

— Очевидно. — Без много да се замисля, Ейприл изпробва иконката с яйцето и тя светна!

— Запали се — извика Ейприл.

Макс отстъпи няколко крачки и започна да снима.

Ейприл погледна часовника си.

В зрителното поле на камерата светеше червена лампичка, означаваща, че се извършва запис. В един момент му натежа и Макс я повдигна по-високо на рамото си.

Вече започваше да подозира, че очакваното явление така и няма повече да се повтори, когато в центъра на зрителното му поле се запали звезда.

— Двайсет и три секунди — засече Ейприл.

Звездата се разширяваше и ставаше все по-ярка.

— Боже Господи — прошепна Макс, — какво е това?

Тя обхвана стола.

Светлото кълбо блестеше и се въртеше. Очите го заболяха. И в един миг изчезна.

А също и столът. Върху решетката на пода вече нямаше нищо.

Едуард (чичо Ед) Кроули вече трета година беше изпълнителен директор на „Тредлайн Корпорейшън“ — дъщерна компания на „Крайслер“, отделила се като самостоятелна също преди три години и пожънала голям успех с предлаганите на разумни цени качествени коли (впрочем такова бе мотото на компанията) и вниманието, отделяно на нейните клиенти.

„Тредлайн“ правеше всичко както трябва. Заложила бе на екипност в работата, беше се отърсила от автократите и ги бе заменила с мениджъри, които знаеха как да мотивират, бяха окуражавали служителите си да вземат решения и бяха намерили начин да направят така, че всеки да бъде заинтересован от общия успех. И ето че в крайна сметка всичко това бе започнало да дава своите плодове. Изминалото тримесечие бе донесло на „Тредлайн“ печалба за пръв път от отделянето ѝ и кривата на развитие определено вървеше нагоре. Колкото и да се взираше, чичо Ед не можеше да види в бъдещето нищо друго, освен успех.

Беше отворил календара със срещите на писалището пред себе си. След петнайсет минути започваше среща с германските търговски представители. Срещата явно щеше да продължи с делови обяд. За един часа бе планирана оперативка, от два без петнайсет имаше половин час лично време за размисъл, а след това щеше да посети Плановия отдел. Чичо Ед практикуваше управление чрез обикаляне. Разбираше колко е важно да бъде виждан. В три часа го чакаше разговор с юрист консулта, а в четири трябваше да се види с Брадли и техниците му. Това означаваше, че приемният му час днес щеше да

започне в четири и половина — всеки можеше да надникне през отворената врата и да каже: „Здрасти, шефе“.

Всъщност не се отбиваха кой знае колко посетители. Началниците непосредствено под него нямаха право да се възползват от тази възможност, понеже така или иначе не можеха да се оплачат от липса на достъп. А хората по-надолу в йерархията в известен смисъл се страхуваха да злоупотребят с времето му. Не че изобщо не идваха. Отворената врата беше символ за всички служители на фирмата, като се започне от най-обикновените работници и се стигне до заместниците му.

Чичо Ед бе преглеждал плановете за реструктуриране на дългосрочните дългове на „Тредлайн“ с надежда да намери някакъв скрит ресурс, за да финансира допълнителни дейности по развоя. Беше се уморил от взирането в числата, а и гърбът го бе заболял. Погледна часовника си и видя, че е посветил час и четвърт на това занимание. Прекалено много.

Време беше да си почине и да прочисти мислите си. Стана, разходи се до прозореца и погледна назъбения от силуети на сгради хоризонт на Индианаполис. Вътрешният телефон извъня.

— Да, Луиз?

— Господин Хоскин на първа.

Уолт Хоскин беше вицепрезидент по финансовите въпроси — дребен педант, който така и не се бе научил да надзърта отвъд периметъра на своите прерогативи. Кое то бе причината, поради която никога нямаше да стане нещо повече от това, което бе сега. Точно неговият финансов план лежеше отворен на бюрото му. План, безукорно съставен в рамките на общите правила и принципи на фирмената политика и текущата практика. От човек, на когото не би хрумнала мисълта да убие свещена крава. Ако „Тредлайн“ искаше да се възползва в пълна мяра от последните пазарни тенденции, налагаше се да скочат от старото бъги, на което Хоскин бе предпазлив шофьор. Чичо Ед вдигна слушалката.

— Да, Уолт?

— Ед, гледа ли новините тази сутрин? — гласът на Хоскин бе едновременно дрезгав и тънък.

Не ги беше гледал. Чичо Ед беше ерген. Имаше дни, когато се налагаше да работи до късно — както например снощи — и тогава

просто нощуваше в офиса си. Не се бе доближавал до телевизор нито снощи, нито тази сутрин.

— Не — тихо отговори той. — Защо? Какво има?

— Открихме с падане от седемнайсет пункта — събщи новината Хоскин с глас на грешник, обявяващ идването на Второто пришествие.

Чичо Ед се гордееше със способността си да реагира хладнокръвно на кризи и шокове. Но това вече го порази.

— *Седемнайсет пункта?* — изръмжа той. — Какво, по дяволите, става? — Не бе очаквал подобно развитие, не бе имало и намек за някакви лоши новини, за игри на пазара, за някакъв фактор, който би могъл да стои в основата на такъв ефект.

— Става дума за онова *нещо* в Северна Дакота.

— Какво нещо в Северна Дакота?

— НЛО-то.

До момента чичо Ед бе отдавал новините от хребета Джонсън на масова психоза.

— Уолт, какво, за Бога, бърбориш?

— Има слухове, че в най-скоро време ще стане възможно да се произвеждат автомобилни гуми, които едва ли не ще могат да се използват *вечно*.

Чичо Ед свали слушалката от ухото си и недоумяващо я изгледа в ръката си. После пак я вдигна.

— Никой няма да повярва на това, Уолт.

— Може би. Но хората могат да си помислят, че основните акционери биха повярвали. И са започнали масово да продават своите акции на безценица. Тази сутрин една жена каза по АВС, че кола, направена от онзи материал, щяла да има живот по-дълъг от този на собственика ѝ. Стига той да ѝ сменя редовно маслото и да се погрижи да не катастрофира.

Хоскин беше на ръба на истерията. Чичо Ед бавно се отпусна в креслото си.

— Там ли си, Ед? — попита Хоскин. — Ед, добре ли си?

Фондовите борси откриха деня раздвоени, неспособни да решат какво да правят в продължение на повече от час. Постепенно се

оформи тенденция към продаване. В късната сутрин състоянието вече беше на свободно падане. Индексът „Никей“ се срина с деветнайсет процента за един ден, а „Дау Джонс“ спадна с триста и осемдесет пункта.

Пуснаха заснетия материал на видеокасетопон.

Столът.

Светлината.

Празната решетка.

Върнаха и пак пуснаха кадър по кадър, наблюдавайки засилването на яркостта и как сиянието се протяга като език от протоплазма към стола.

— Сега бавно — извика Ейприл.

Столът изглеждаше като че ли избледнява.

Имаше два кадъра, по време на които Макс мислеше, че вижда през краката и облегалката. Сякаш бе наложил две картини една върху друга.

Намираха се в командния център. Телефоните около тях не бяха спрели да звънят. На всеки няколко минути кацаха и излитаха хеликоптери. Ейприл бе наела група студенти за екскурзоводи и да координират визитите на високопоставените особи. Двама от тези студенти, облечени в тъмносини униформи с емблемата на Ротондата, сега приемаха обажданията по телефоните и се стараеха във всеки момент да знаят къде се намира Ейприл.

— Трябва да опитаме отново — предложи накрая Макс. — Този път ще използвам филтър.

Само че щеше да се наложи да опитат с друга икона. Също като дървото, и яйцето изглежда разполагаше само с един заряд, защото повторният опит да го активират се бе оказал напразен.

Но Ейприл сякаш не го чуваше. Седеше, загледана в чашата с кафе. Накрая вдигна очи.

— Какво мислиш, че е това, Макс?

— Може би средство за освобождаване от боклука. — Идеята му се видя забавна. Той върна поглед върху екрана на монитора. Нещо привлече вниманието му.

— Какво?... — попита тя и проследи погледа му.

Зад почти прозрачния прозорец, на фона на стената, Макс различаваше две вертикални линии.

— Не съм ги виждал в Ротондата — каза той. Опита се пак да си представи пространството от решетката до задната стена. Там нямаше абсолютно нищо, което би могло да бъде причина за появата на тези линии. Нямаше ги и на стената, естествено.

— Какво мислиш? — не се сдържа накрая Ейприл.

Въображението на Макс препускаше с пълна скорост.

— Питам се — каза той, — дали не сме изпратили онзи стар стол в нечий вестибюл.

Ранди Кий започваше да изпада в отчаяние от убеждението, че вероятно е единственият човек на планетата, който знае истината за тайнствената постройка на хребета Джонсън. Вече се беше опитал да предупреди брат си. Опитал се бе да разкаже и на бившата си жена, за да ѝ даде шанс да скрие сина им. Дори се бе опитал да разкаже на отец Качмарек. Никой не му бе повярвал. Знаеше, че историята звучи налудничаво, но не беше в състояние да измисли начин, по който да убеди семейството и приятелите си за грозящата ги опасност. Или някой друг — който и да е. При това положение не му оставаше друг избор, освен да поеме нещата в ръцете си.

Онова, което бяха нарекли Ротондата, всъщност представляваше сигнализиращо устройство, което да предупреди, че човешката раса е готова за жътва. Ранди дори подозираше, че то е престояло на онзи гол връх много по-дълго от тези десет хиляди години, за които говореха в телевизионните програми. Не че можеше да бъде сигурен естествено, но това не беше толкова важно. Единственото съществено нещо бе, че той осъзнаваше опасността. И че знаеше как да се справи с нея.

Ранди работеше за „Монограм Констръкшън“. В момента бе изпратен в състава на бригада да ремонтира шосе 23 в района на Огилви, северно от Минеаполис. Изпитваше болка при мисълта как ще изглежда всичко — малките белосани къщички, празнично осветените пазарни комплекси, огромната плетеница от пътища, — когато пристигнеше врагът.

Вече беше късно да се попречи на излъчването на сигнала, разбира се. Той беше на път. Всичко, което оставаше да се направи,

всичко, което *можеше* да се направи, бе да се допълни този сигнал по такъв начин, че расата от другата страна да разбере, че на Земята няма да я чака безплатен обяд. Щеше да им покаже, че знае за тяхното съществуване и че трябва да са готови за дълга и жестока битка, ако дойдат тук.

Щеше да се качи на върха на хребета и да взриви дяволското устройство. В багажника на неговата „Исузу Родео“ имаше цели двеста килограма експлозив С-4, свързани към устройство за дистанционно задействане, което бе купил заедно с управляем модел на състезателен автомобил. Ако всичко се развиеше добре, щеше да изскочи от колата си светкавично, щеше да предупреди намиращите се наблизо да намерят прикритие и щеше да превърне Ротондата в купчина камъни. Надяваше се никой да не бъде убит, но това нямаше да го спре. В края на краищата хората все някога щяха да проумеят мотивите му. Може би не веднага, но когато се разбере какво е направил, образът му щеше да се появи на телевизорите по цял свят. И бившата му жена щеше да съжалява горчиво, че не го е послушала, когато ѝ е казал. Само че вече щеше да бъде много късно, защото той нямаше да вземе тази кучка обратно. Дори ако това бе единственият начин да си върне сина.

Ранди се носеше по магистралата, като хвърляше от време на време бегъл поглед на пустите, покрити със сняг полета. Откакто бе тръгнал от Минесота, постепенно го завладяваше чувство на странно спокойствие. Щеше да пристигне във Форт Мокси по средата на следобед. Беше чел някъде, че във Валхала няма места по хотелите, но Форт Мокси бе достатъчно наблизо. Още не беше измислил как точно ще се върне в мотела, след като използваше колата си, за да унищожи Ротондата. Но това бяха дреболии. Щом научеха за коварния капан, заложен в Ротондата, хората щяха да се преизпълнят с благодарност и без никакво съмнение някой щеше да прояви разбиране и да го хвърли обратно във Форт Мокси.

Ранди бе използвал управлението на играчката-кола, за да изработи ключ, който да взриви бомбата. Беше го нагласил както трябва, но за да не стане случайно някоя беля, бе сложил дървен клин между контактите.

Денят не се оформяше като най-добрия в живота му — следобед бе имал две неприятни изживявания. Първото от тях беше след като

подмина Драйтън на междуцатска магистрала 29. Червен микробус с регистрационен номер от Манитоба го бе засякъл, Ранди бе скочил на спирачките, беше се плъзнал странично и бе преминал осовата линия. Грамаден ТИР беше изревал покрай него и едва не бе отнесъл предницата му. По някакво чудо му се бе разминало и Ранди, който междуременно се бе завъртял в обратна посока, се бе почувствал безкрайно щастлив. Само дето беше избързал да се радва: дървеният клин се бе преместил веднъж и след това се премести още веднъж, когато даде рязко газ, за да изкатери стръмния, покрит със сняг банкет, под който се бе свлякъл пикапа му. Така че когато се върна на магистралата, клинът вече бе престанал да изпълнява жизненоважната си функция и контактите, макар още да не се допираха, се бяха приближили достатъчно близко, за да позволят прескачането на искра. Бомбата беше пред взривяване.

На най-северната отбивка — последната, преди навлизането в Канада — той свърна на изток по шосе 11 и не след дълго стигна във Форт Мокси. И тогава, точно когато приближаваше кръстовището с 20-а улица, му се случи второто и последно неприятно нещо. Още беше в периферията на града, на място, където имаше стара дъскорезница — самотна бяла сграда, подслонила в себе си закусвалнята „Тейсти фрий“ и къщата на Уесли Фю. По стечение на обстоятелствата Уесли, който вече шеста седмица се бореше с простуда, се връщаше у дома от банката с намерение да пийне нещо по-силно и да си легне рано. Но най-невероятното разбира се бе не това, а фактът, че дистанционното на Уесли за отваряне вратата на гаража от колата беше настроено на точно същата честота, на която бе настроена и радиоуправляемата играчка, използвана от Ранди за взривател на неговата бомба.

Съдбата бе избрала така, че задната стена на гаража излизаше точно на 20-а улица. Уесли зави в алеята, извеждаща пред входа на къщата му в момента, в който Ранди приближаваше откъм запад. Алеята бе частично блокирана от шейничката на дъщеря му. Уесли внимателно я заобиколи, каза си, че ще я смъмри, като се върне от училище, и посегна към бутона на дистанционното за гаража, което бе защитено за горния ръб на таблото. Натисна го и широкогълната антена — за да не се налага винаги да насочва *точно* към приемника в гаража — излъчи импулс електромагнитна енергия, който обхвана голяма част от Банистър Стрийт. Лъчът улови навлизания в

кръстовището Ранди и задейства взривателя на бомбата в багажника му.

В центъра на кръстовището изригна огнена колона. Експлозията унищожихи западния край на дъскорезницата, събори „Тейсти фрийз“, издуха до един прозорците в къщата на Уесли Фю и помете гаража му. Уесли се отърва с две счупени ръце и безброй порезни рани от стъклата, но оживя.

Само няколко парчета от колата на Ранди избегнаха пълното унищожение и можаха да бъдат разпознати впоследствие. Едното от тях бе табелата с регистрационния му номер, на която пишеше НЛО.

Движението беше толкова натоварено, че Макс реши да направи нещо по въпроса. Сутринта се свърза с Бил Дейвис от „Блу Джей Еър Транспорт“ и организира редовна хеликоптерна връзка. Това вече решаваше транспортния проблем между Форт Мокси, Кавалиър, Дяволското езеро и хребета Джонсън.

Матю Р. Тейлър беше стигнал в Белия дом по заобиколен път. Баща му бе притежавал сладкарница в Балтимор, приходите от която едва бяха стигали за съществуването на Мат и шестте му братчета и сестричета. Бащата обаче бе предал на децата си едно безценно качество: беше ги окуражавал да четат, без да се безпокои особено за съдържанието, явно придържайки се към теорията, че великите книги говорят сами за себе си.

Така че още на деветнайсетгодишна възраст Тейлър вече бе погълнал гръцките и римски класици, Шекспир, Дикенс, Марк Твен и маса изследователи на съвременната история. На всичко отгоре се оказа съвсем приличен аутфилдър в бейзболния отбор на колежа и покъсно на Западния мерилендски университет. През 1965 го изпратиха във Виетнам. Още на втория наряд в патрула бе улучен с куршум в хълбока. Лекарите му казаха, че има опасност повече да не стъпи на крака, но той бе проявил воля по време на шестгодишната терапия, така че сега имаше нужда единствено от бастун, за да обикаля из коридорите на Белия дом. Нещо повече, в крайна сметка бастунът се бе превърнал в символ на този мъж и неговия кураж.

Мат се бе оженил за медицинската сестра, грижила се за него през цялото време, и бе инвестирал парите си в автомивка, която бе фалирала, и в закусвалня, чиято съдба беше същата.

Всъщност оказа се, че Тейлър никакъв го няма в бизнеса, но беше безукорно честен и винаги готов да помогне на хора, изпаднали в беда. През 70-те години — тогава той работеше като счетоводител във веригата магазини „Сиърс Роубък“ — се остави да го убедят да се кандидатира за старши съветник, отговарящ за поддръжката на магистралите. Идеята принадлежеше на хора, заблудили се, че ще могат да го контролират изкъсо.

Но Мат се прояви като изненадващо съвестен пазител на парите на данькоплатците. Много преди да изтече мандата му, в затвора попаднаха няколко служители в управата на окръга, при това в компанията на един-двама строителни предприемачи, стойността на ремонтната дейност драстично падна, а пътната система значително се подобри.

През 1986-а Тейлър попадна в Конгреса, а осем години по-късно стана сенатор. Избраха го за председател на Комисията по етика. Предложи поредица реформи, които му донесоха национална популярност и вицепрезидентски мандат. Само шейсет дни след като положиха клетва, президентът получи сърдечен удар, парализира се и в съответствие с Двайсет и петата поправка на Конституцията Тейлър стана изпълняващ длъжността. На следващите избори го преизбраха.

Страната обожаваше Мат Тейлър така, както не бе обичала нито един президент след Франклин Рузвелт. Много хора го възприемаха като новия Хари Труман. И той наистина притежаваше някои от качества на Труман: непреклонна воля, когато бе убеден, че е прав, безкомпромисна честност и готовност да каже каквото има да казва, изразявайки се на разбираем обикновен английски. Именно последното често му бе носило неприятности, като например дочутата от стоящи наблизо журналисти небрежна забележка по време на посещението на високопоставена особа от Близкия изток, че трябва да приберат на скрито място сребърните прибори за хранене в Белия дом.

Тейлър обясняваше неизменно високия си рейтинг с откритото си нежелание да се слага за изборите и с това, че американският народ разбира правилността на неговата политика. „На хората това им харесва — казваше той. — Когато се стигне дотам вече да не се

доверяват на правилността на моята преценка... ами тогава просто ще ме изпратят по живо, по здраво оттук.“

През цялата зима президентът не бе успял да се отърси от безпокойствата си във връзка със ставащото в Северна Дакота. Съветниците му се бяха опитвали да го успокоят. Това е само една сензация като онези с кръговете в нивите, убеждаваха го те. Политическо самоубийство е един президент да говори за летящи чинии. Каквото и да стане след това, с кариерата му е свършено. Такива бяха горе-долу съображенията им. Беше ги послушал, не бе взел отношение и ето че сега кризата се бе разразила. Само днес, за един ден, борсовият индекс бе регистрирал спадане с цели 380 пункта.

— Ще остане в историята като „Черната сряда“ — уведоми го Джим Самсън, финансовият му министър. Самсън вече се опитваше да представи нещата така, сякаш през цялото време бе убеждавал президента да реагира по някакъв начин.

Напълно разбираем опит, защото навън цареше хаос. Щатите бяха замесени в цели шест войни, отбранявайки с различна степен на енергичност стратегическите си интереси, но по света имаше поне петнайсетина горещи точки, развитието на събитията в които трябваше внимателно да се наблюдава. Гладът из страните от Третия свят бе в атака, прирастът на населението изпреварваше всякакви прогнози, а ООН изглеждаше примирена с неспособността си да установи нов световен ред. Американският преход от промишлена към информационна икономика все още създаваше сътресения. Корупцията по върховете си оставаше проблем. На всичко отгоре продължаваше разпадането на политическата тъкан на обществото и в резултат никнеха малки отцепнически фракции, нежелаещи да признаят съществуването на останалите. От друга страна търговският баланс изглеждаше приличен, дългата битка с дефицита като че ли най-последно време промяна към по-добро, расизмът, сексизмът и съпътстващите ги проблеми отиваха в забвение, употребата на наркотици бележеше спад, а напредъкът в медицината обещавахе на хората все по-дълъг и по-здравословен живот. И макар това да не бе най-важното за един политик, дори медиите бяха благоразположени към него.

Истината бе, че Мат Тейлър не можеше да си присвои заслугата за положителните тенденции, точно както не можеше да бъде обвиняван за отрицателните. Но знаеше, че каквото и да се случи,

трябваше да може да се опре на здрава икономика. Загубеше ли тази борба, трусовете, съпътстващи еволюцията на западния свят в настоящата епоха, щяха да бъдат още по-трудно поносими. Това той не можеше да допусне. Нямахше да остане безучастен наблюдател на тълпите бездомни и безработни, които щяха да залееят американските улици. Щеше да предприеме нещо, без значение какво щеше да му струвало това.

— Дреболия — сви рамене Тони Питърс. — Случват се такива неща.

Питърс бе председател на Съвета за фискална политика към президента. Освен това беше стар единомишленец и притежаваше здрави политически инстинкти. Бе един от хората, дошли с него в Белия дом от Балтимор, и единственият, в когото Тейлър имаше абсолютно доверие.

— Тони — погледна го президентът, — щеше да бъде дреболия, ако в него нямаше нищо. Но какво ще се случи, ако там горе наистина са намерили метал, който не се чупи и не се износва?

— Съгласен съм — побърза да каже Самсън. — Трябва да разберем какви са фактите.

Питърс се намръщи.

— Доколкото разбирам, господин президент, не става дума за метал.

— Каквото и да е. — Тейлър се облегна в креслото си и скръсти ръце. — Наистина от него правят платна. Но сигурно могат да строят и сгради. Въпросът е какво ще се случи с производителите, ако изведнъж им дадат за работа материали, които не е нужно периодично да се подменят? — И той поклати глава. — Какво би означавало това за „Дженерал Мотърс“, например? — Свали очилата си и ги хвърли на писалището. — Господи, не мога да повярвам, че устата ми го е изрекла! Толкова години търсим начин да победим японците в тази игра. А ето че най-сетне го имаме, но той вещае катастрофа.

Тейлър беше възнисьък и здраво скроен. Носеше обикновени вратовръзки и добре изгладени костюми, ушити по модните канони от предишната година.

— Господин президент — подхвана Питърс, — това е тема за таблоидите. Никой няма да може да произвежда суперматериали за промишлеността.

— Откъде знаеш? Проучили ли сме въпроса?

— Да. Всички, с които разговарях, казват, че това няма да се случи.

— Но нали разполагаме с мостри?

— Човечеството е гледало светкавици хиляди години наред, преди да успее да ги окове в ключа за осветление. Първият ни приоритет е да отклоним вниманието на обществеността от тази тема. Да си изберем една от войните, ако трябва нека бъде Пакистанската революция, и да я раздухаме до всеобща тревога.

Да, Тони Питърс имаше тази способност: той единствен от хората, които Тейлър познаваше, разбираше какво движи икономиката и едновременно с това бе способен да помогне на другите да прозрат истината. Освен това познаваше Конгреса, брокерите на властта и посредниците между бизнеса и политиката. Беше незаменим помощник за президент, склонен да действа. Но Тейлър знаеше какви са недостатъците му. За Питърс опитът бе всичко. Кредото му беше, че ако черпиш от житейския си опит и прилагаш уроците му с мярка, никога няма да направиш груба грешка. Ала какво ще се случи, когато се изправиш пред проблем, излизащ извън ограниченото познание на този опит? Каква ти е ползата от него тогава?

— Искам — проговори Тейлър след кратко замисляне — да се срещнеш с хората, които работят там горе. С началниците сред тях. Разбери какво става. Какви са рисковете. Не искам повече да слушам какво твоите експерти твърдят, че не може да се случи.

Питърс го изгледа без притеснение.

— Не говорите сериозно — каза той. — Ние не би трябвало да се доближаваме до тази история, господин президент. Почнем ли да се интересуваме, все някой ще надуши.

— Опитай се да бъдеш дискретен, Тони. Нямаме избор, кризата диша във врата ни. Намери някой, който разбира от тези неща, и ми донеси отговори. Определени отговори, не увъртания. Искам със сигурност да знам дали онова нещо представлява реална опасност. И ако е така, какво може да причини на икономиката. — Неочаквано се почувства уморен. — Оттук нататък повече няма да гадаем.

17.

Понеже с вяра ходим, а не с виждане...

Второ послание на
свети апостол Павел до
коринтяните, 5:7

Ал Истър беше най-агресивният сменен бригадир, появявал се някога в дейтънския клон, Охайо, на „Кугар Индъстрис“. Всички се майтапеха, че мениджърите не си подавали носа навън сами след стъмване от ужас, че Ал може да броди из улиците. Управата най-внимателно търсеше мнението на синдикатите по повод всяко свое действие, което можеше да бъде възприето като промяна в условията на трудовия договор. И проявяваше търпимост към работниците. Дори Лиз Мулен, хваната, когато бе сама в магазина, да краде телбод машинки, компютърни дискети и най-различни аксесоари, минаващи под общия знаменател „канцеларска техника“, бе оцеляла. Бяха я сгълчали, вместо да я изхвърлят и осъдят.

Най-ефективната тактика на Ал беше заплахата с незабавна реакция. Дори за най-тривиалните неща той бе напълно способен (или поне управата смяташе, че е, а това беше все същото) да обяви спиране на работата или забавяне на темпото до максимум. Никакъв опит да се предупреди вироглав служител или да се смени работното време не бе извън угрозата от ответни действия, ако Ал сметнеше, че става дума за отстояване на принцип.

Бригадирът не криеше вярата си, че всеки от управата е склонен към злоупотреби с властта и че само той, Ал, стои между лешоядите в скъпи костюми и благоденствието на работниците.

Не беше упълномощен от националния синдикат да действа по този произволен начин, но епизодичните им опити формално да му се скарат бяха по правило лишени от ентусиазъм и бликаха от двуличието. Онези хора знаеха кой държи козовете в Дейтън. Когато Ал

разпоредеше забавяне или заповядаше на работниците да излязат навън, всички реагираха като един. Някой от Националното сдружение на помощните работници, бригадирите и техниците можеше и да мине след няколко дни, за да му се скара, но междувременно думата му беше чута.

Шефовете на няколко пъти се бяха опитвали да го повишат. Да му удвоят заплатата. Но тези номера не минаваха пред него. „Хората имат нужда от мен — заяви той веднъж на директора на завода Ейдриън Кокс, — за да попреча на теб и на останалите от вашата пасмина да ги изядете живи.“ Точно така... Но Ейдриън знаеше истинската причина: Ал страшно силно обичаше властта, за да се раздели с нея, камо ли да се откаже доброволно. А никой друг бригадир в „Кугар“ не притежаваше неговата власт.

Ал не харесваше мениджърите на „Кугар“ както лично, така и по принцип. Беше възприел строгото правило да не бъде виждан в тяхна компания, освен в случаите, когато се налагаше да приближи до тях, за да им извади душата. По тази причина Кокс неприятно се изненада, когато секретарката му го информира, че е пристигнал Ал и вече се качва по стълбите.

Първата реакция на Кокс бе дълбоко да поеме въздух.

— Спомена ли какво иска? — предпазливо се осведоми той.

— Не, сър. Джанет го попита, но той мина покрай нея, без да продума.

Секунди по-късно Ал пресече външната линия на отбранителната система на Кокс и влезе в кабинета му в мига, в който вътрешният телефон се опитваше да го предупреди за последен път.

Офисът беше просторен, а стените бяха украсени с награди в рамки, грамоти за добра работа и дори няколко скъпи маслени платна, лично подбрани от съпругата на Кокс. Самият той седеше зад махагоново писалище, осветено от слънчева светлина, филтрирана през листата на палми в саксии. Преструвката на бригадира, че не забелязва всичко това, го дразнеше. Ал пристъпи до центъра на персийския килим, нагло забравяйки да свали кепе, и впи поглед в директора на завода.

— Господин Кокс — каза той, — предполагам следите какво става в Северна Дакота?

Ал беше дребен, закръглен, отдавна излязъл от най-добрата си форма, каквато и да е била тя, с невчесана оредяваща коса. Коремът изпъваше до скъсване мазната му работна риза, в чийто нагръден джоб бе натъпкана мръсна кърпичка. Всичко това, естествено, беше само поза и нищо повече.

— НЛО-то ли? — Кокс не можа да скрие облекчението си, че този път не става дума за производствени проблеми.

— Да — въздъхна Ал и се стовари на един от столовете с облегалки за ръцете. — Какво ще правим?

— По отношение на какво? — наклони се напред Кокс. Той, разбира се, се досещаше накъде върви разговорът. Вече бяха говорили за това на заседания на управата и дори бяха обсъждали с централата естеството на материалите, които можеха да се появят като следствие от откритието на хребета Джонсън.

— На по-издръжливата гума — отговори Ал и възбудено се заклати напред-назад. — Какво ще стане с „Кугар“, ако промишлеността започне да бълва гуми, които издържат по триста хиляди километра пробег?

— Това няма да се случи — твърдо заяви Кокс.

— Радостен съм да го чуя — изсумтя бригадирът, който никога не мигаше.

— И какво искаш да ти кажа? — попита Кокс. — Всичко, което знам, съм го видял по телевизията.

— Да, и аз — по лицето на Ал не можеше да се прочете никаква емоция, освен долавящия се и в думите му сарказъм. — Помните как винаги съм твърдял, че ние трябва по-често да работим заедно. В края на краищата нали преследваме една и съща цел? Здрава компания за нас означава сигурна работа.

Кокс не се сдържа и се усмихна.

— Трудно ми е да не се съглася с това, Ал.

Бригадирът се озъби.

— Ако онзи материал може да прави това, на което твърдят, че е способен, в тази страна само след три години няма да има такова нещо като каучукова промишленост. И ако аз седях във вашето кресло, щях незабавно да изпратя при тях някой с предложение.

— Предложение ли? — намръщи се Кокс. — За какво?

— Да ги изкупите.

Кокс се втрени в Ал за няколко дълги секунди.

— Няма нужда от паника — отсече той накрая. Чувстваше, че думите му звучат неубедително, но не му идваше наум какво друго би могъл да каже.

Ал поклати глава.

— Ако се случи най-лошото, вас ще ви измъкне правителството. Ще има всеобща криза и компанията ще фалира по член единайсет. Но вие, лично *вие*, ще се оправите. Ще си гласувате по една тлъста премия и ще се оправдаете с цикличността в рецесиите. Заедно с всички като вас. Дребните риби ще излетят на улицата, преди да са се усетили, както се случва винаги. И в крайна сметка няма да получат нищо.

Кожата на Кокс настръхна.

— Ал! — опита се да бъде убедителен, но чуваше собствения си глас да трепери. — Ал, страховете ти са преувеличени. Нищо подобно няма да се случи.

— Така ли... Добре, но все пак, ако бях на ваше място, нямаше да седя така и да се моля всичко някак да ми се размине.

Ейприл избърса иконките с няколко влажни кърпи. Всяка от тях светна, като я докосна, с изключение на дима, който си оставаше все така тъмен. Но върху решетката не се забелязаха никакви странични ефекти. За нея това беше указание, че за да се появи сиянието, върху решетката трябваше да има нещо.

И точно тогава откри до шахтата седмата иконка. По-голяма от останалите, тя наподобяваше йероглиф. И също като дима остана тъмна, след като я докосна.

Мери Маклоски винаги бе чувствала близостта на светото присъствие. Никога досега не бе имало нито момент, дори и в най-тежките ѝ дни (когато бе научила за смъртта на Джоди при катастрофа по междущатска магистрала 29, когато съпругът ѝ за пръв път я бе пребил или когато ѝ казаха, че е болна от диабет) не бе имало миг, през който да не бе чувствала Иисус редом до себе си. Именно тази абсолютна убеденост ѝ бе помогнала да устои през всички трудни години и въпреки безбройните лични проблеми, ѝ бе донесла душевно

спокойствие, което тя не би заменила за никоя житейска наслада. Мери Маклоски беше щастлива жена.

Дошла бе във Форт Мокси на гости при сестра си и при нормални обстоятелства нямаше да прояви никакъв интерес към събитията на хребета Джонсън. Но градът, това тихо и спокойно място, бе превзет от туристи, продавачи, журналисти, колежани и продължаващи да пристигат в добре натъпкани автобуси посетители от всички краища на Северна Америка. Съвсем естествено бе да се заинтригува, а на всичко отгоре зет ѝ Корки Кейбъл прояви желание да види Ротондата. Така че качиха се в колата и заеха мястото си в колоната по шосе 32. Изкачиха се на върха, заобиколиха, без да слизат, странната зелена постройка, която изглеждаше като необичаен склад за сол, и се спуснаха от другата страна, говорейки за марсианци през цялото време. За Мери този разговор не означаваше нищо особено, но Корки не спря да бърбори възбудено.

Вечеряха в „Котешко око“ във Валхала, а после поеа обратно към хребета. Вече се бе стъмнило — мразовита, кристално ясна нощ, безлунна, но озарена от смълчаните звезди. И тримата седяха на предната седалка в маздата на Корки, така че когато завиха на поредния завой, едновременно видяха мекото зелено сияние на върха на хребета.

— Вижте това — ненужно каза сестрата на Мери.

Корки бе готов да отбие къде да е, за да могат да наблюдават без притеснение, но пътят беше задръстен от коли. Така че само намали и продължи напред, пълзейки с трийсет километра в час.

За Мери в спокойното сияние имаше нещо свръхестествено. Сякаш сам Бог бе поставил фар за загубените си земни чеда. Може би за да ги увери, че не е спрял да ги наблюдава.

Странно, но тя не бе почувствала нищо необичайно преди два часа, когато бяха минали съвсем близо до конструкцията. Сега обаче беше поразена от нейното значение.

— Вижда се от самата граница — поясни Корки. Беше митнически инспектор на контролно-пропускателния пункт при Форт Мокси и естествено преувеличаваше. Границата бе прекалено далеч. Но тази нощ дори това изглеждаше възможно. Тази нощ *всичко* изглеждаше възможно.

— Намали, Корки — помоли Мери.

Корки и без това едва-едва пълзеше и зад тях търпеливо се бяха наредили няколко коли.

— Чудя се на какво се дължи — обади се сестрата на Мери. — Може би е от фосфор.

В този момент Мери видя образ. Ако се отдръпнеш назад мислено, ако игнорираш подробностите и погледнеш така, отдалече, можеше да се види женско лице. И тя познаваше жената.

— Това е Девата — заяви тя.

Арки Редфърн въведе госта си, настани го да седне, заобиколи бюрото си, за да седне сам, и вежливо се усмихна.

— Доктор Уелс — каза той, — какво мога да направя за вас?

Пакстън Уелс бе висок слаб мъж с посивели мустаци и маниери, които можеха да се възприемат като аристократични, ако не бяха проваляни от прекомерно големите му уши.

— Господин Редфърн — отговори той, — правилно ли съм разбрал, че представяте племенните интереси на хребета Джонсън? — Адвокатът кимна. — В такъв случай имам към вас предложение от името на Националния енергиен институт. — Той отвори закопчалките на куфарчето си, потърси в него и извади проект на договор. — Бихме желали да получим от вас разрешение да изследваме енергийния източник на Ротондата. — Веждите му се повдигаха и спускаха, сигнализирайки според Арки състояние на стрес, което не се проявяваше по никакъв друг начин. — Съществува известна възможност да копираме някои от технологиите в споменатата конструкция. Ако в нея изобщо има такива, които се поддават на копиране. Защото това не ни е известно със сигурност.

— Естествено — съгласи се Редфърн.

— Независимо от това — продължи Уелс, — ние сме склонни да предложим значителна сума за правото на собственост и да поемем всички рискове и разноски по по-нататъшните работи, свързани с нея.

— Разбирам — каза Редфърн и взе документа.

— Предлагаме един милион долара — уточни Уелс. Подчерта с тон сумата и от възбуда дори задиша учестено.

Адвокатът методично прегледа всички страници, спирайки от време на време, за да обърне специално внимание на пасаж, привлякъл

вниманието му.

— Виждам — проговори той след известно време, — че желаете да получите всички права за разработка и употреба.

— Господин Редфърн — Уелс се наведе напред в поза, която според него трябваше да изобразява приятелска искреност, — нека бъдем откровени. Това е само подсигуровка. Националният енергиен институт е готов да заложи много пари в името на нищожната вероятност там горе на хребета да има нещо използваемо. Не знаем със сигурност какъв е случаят. Както и да е, в името на националните интереси ние сме склонни да поемем този риск. Племето естествено няма да прави нищо, ще си седи и ще си прибере парите. Един милион долара. За нищо.

Редфърн сгъна договора и му го подаде обратно.

— Не мисля така — възрази той.

— Мога ли да попитам защо? Какво толкова можете да загубите? Адвокатът стана от стола си.

— Доктор Уелс, днес съм доста зает. Ако Националният енергиен институт сметне за нужно да направи сериозна оферта, предполагам знаете къде можете да ме намерите.

— Не превишавате ли рамките на своите пълномощия, господин Редфърн? Според мен вие сте длъжен да се консултирате с вашия работодател.

Редфърн даде на Уелс да разбере, че думите му не са го впечатлили.

— Струва ми се, че правилно интерпретирам своята отговорност, доктор Уелс. Сега, колкото и да ми е неприятно, че се налага да ви...

— Добре. — Уелс се облегна на стола си. — Виждам, че умеете здраво да се пазарите, Редфърн. За да спестя време и на двамата ни, веднага ще назова крайната сума. Упълномощен съм да предложа два милиона.

Редфърн вдигна поглед към лъка на баща си. Имаше случаи, в които съжаляваше, че нещата не се уреждат по стария начин.

18.

Човек без пари е като лък без стрела.

Томас Фулър,
„Гномология“

През двете години работа в кметството Марв Уикъм така и не бе видял повече от десетина съветници на някое от месечните заседания. Тази вечер обаче беше съвсем различна. Като че ли цялото население на Форт Мокси, състоящо се от деветстотин двайсет и седем души, се бе натикало в заседателната зала на кметството на втория етаж, а онези, които не бяха успели, изпълваха коридорите (присъствието на членовете на сектата „Нова епоха“, на които кметът бе дал под наем салона на долния етаж, с нищо не облекчаваше ситуацията). Хората продължаваха да прииждат, когато председателят на градския съвет Чарли Линдкуист даде ход на обсъжданията по дневния ред.

Имаше няколко рутинни въпроса: молба за парцелиране, предложение да се пуснат облигации с цел подобряване на магистралата и предложение Форт Мокси да се включи с околните селища в схема за съвместно използване на училищата. Но въпросът, който бе привлякъл тук тълпата и който Линдкуист съответно бе оставил последен, бе искането до градския съвет да постанови закриване на разкопките на хребета Джонсън.

Линдкуист, който се смяташе за местния Соломон, ловко и методично насочваше предварителните изказвания. В девет и дванайсет минути той даде думата на Джо Торес — фермер в пенсия, сега живеещ в града.

Торес, четейки развълнувано от лист хартия, описа хаоса във Форт Мокси. Трафикът бе станал невъзможен. Имаше пияници, бандитски банди и случаи на сбиване. Посетителите паркираха колите си където заварят. Ресторантите бяха препълнени, а супермаркетите изпразнени, така че местното население трябваше да пазарува на сто и

двайсет километра оттук, чак в Гранд Форкс. Бяха станали обект за действие на малоумни с бомби, като онази, отнесла вчера „Тейсти фрийз“.

— Зная, че всичко това в речника на Майк и някои от вас, момчета, означава „добър бизнес“, но за останалите е източник на неприятности.

В този момент се изправи Агнес Хенфорд.

— Трябва да се възползваме от ситуацията, докато я има. В края на краищата от всичко това печели градът. — Съпругът на Агнес притежаваше „Прерийната шхуна“.

Но Джо поклати глава.

— За теб е лесно да говориш така, Агнес. Но нещата отиват към влошаване. И според мен е крайно време да направим нещо. — Като че ли за да подчертае важността на аргументите му, отвън мина кола с пълна газ, натиснат клаксон и надути докрай тонколони, тътенът от които разтърси старата сграда. — Ако позволим това да продължава, поне ще трябва да наемем допълнителни полицаи. — Исторически погледнато, Форт Мокси бе разчитал досега на Кавалиър за малкото необходима му помощ по отношение спазването на закона. — По тази причина предлагам — продължи той четейки, — градският съвет да разпореди на хората, копаещи на хребета, да спрат тази си дейност. А постройката, известна под името Ротондата, да бъде съборена. — Той се огледа и поясни: — Разглобена и свалена отгоре.

Линдкуист посочи с пръст Лори Каварака, която притежаваше мотел, „Нортстар“. Лори бе прекарала целия си живот във Форт Мокси. Мотелът бе построен от баща ѝ през 1945-а, след завръщането му от войната в Пасифика. Днес Лори бе собственик и управител.

— В „Нортстар“ се предлагат осем бунгала — започна тя. — Допреди две седмици не бях имала и един ден в живота си, когато да съм запалвала надписа „Няма стаи“. Сега няма нито една свободна. Запълнени сме до дупка. Харесват ли ми проблемите, с които се сблъсквам като всички във Форт Мокси? Не, разбира се, не. Едва ли някой би казал обратното. Но решението не е да затворим кой каквото има и да се заврем обратно в дупките си. — Беше започнала с леко треперещ глас, но бързо набираше увереност. — Чуйте ме, хора — продължи тя. — Повечето от нас живеем тук, защото сме родени тук. Обичаме този град. Но икономиката ни винаги е била на ръба. Днес за

пръв път, откакто всички се помним, имаме шанс да поспечелим нещо. Не само собствениците на магазини. Всички ще спечелят. Здравият бизнес е добър за всекиго. За Бога, не убивайте златното теле.

— Кокошка — извика някой. — Кокошка, която снася златни яйца.

— А бе каквото и да е — съгласи се Лори. — Това няма да продължи вечно. Нека доим, докато ни дават.

— Междувременно — обади се Джош Ейвърил, надигайки се с обичайното си достолепие, — някой ще умре. Както карат по улиците, не виждам как може да ни се размине. И какво ще стане тогава?

— Този град никога не е имал два гроша, които да му издрънкат едновременно в джоба — каза Джейк Торалдсън, чието летище неочаквано се бе превърнало в натоварена аерогара. — Какво ви става бе, хора? Толкова ли не ви понася малко просперитет?

— Просперитет ли? — възмути се Маами Бърк, преселник от Канада, работещ на гарата. — Що за просперитет е този, който кара всички да се щурат като мухи без глави? Джо е прав. Затворете площадката.

Арнолд Уитакър, доволният собственик на „Ключалка и резе“, възрази срещу предложението:

— Не виждам по какъв начин моментната ситуация отива срещу интересите на когото и да било.

Забележката му вбеси Морис Джоунс, деветдесетгодишен пенсионер, бивш служител на пощите, известен на всички най-вече с интереса си към моделите на електрически влакове. Двама подпийнали канадци се бяха врязали с пикапа си в работилницата на Джоунс, унищожавайки модела, на който той бе посветил четирийсет години от живота си. Джоунс заекна от възмущение и обвинително посочи с пръст Уитакър.

— Браво, Арни, момчето ми! — каза той. — Грижи се за себе си. И не се безпокой за останалите.

Мнението да се разпореди спиране на работите мина с мнозинство от осемдесет и седем гласа. Флойд Рикет се самопредложи да оглави комисията, която да изработи проект на заповедта.

Линдкуист го дръпна настрана при първа удобна възможност.

— Не се увличайте, Флойд — помоли го той. — Става ли? Нали не искаме да обидим никого?

Дъждът неуморимо шибаше прозорците на Овалния кабинет. Звукът като че ли подсилваше всички емоции в душата на президента. Днес определено не беше един от добрите му дни.

На писалището му лежеше разтворен брой на „Вашингтон Поуст“. Заглавията съобщаваха за гражданска война в Индия и глад в Трансваал. Разкриваха също и резултатите от последното проучване на общественото мнение: „Шейсет процента смятат, че Ротондата е свързана с летящите чинии“. Други двайсет процента бяха убедени, че става дума за секретен правителствен проект. За още осем процента обектът имаше божествен произход. Останалите не знаеха или не бяха чували за хребета Джонсън.

Тони Питърс седеше видимо опечален в креслото си, кръстосал крака.

— Почти всички смятат, че правителството се опитва нещо да скрие — въздъхна той. — Но това е неизбежно. Като че ли е най-добре да свикнем с подобно отношение.

— Видя ли какво става отвън? — Покрай оградата на Белия дом се бяха събрали над шестстотин манифестиращи. „Признайте си за хребета Джонсън“, настояваха едни. „Кажете истината за Ротондата“, искаха други. — И каква е истината? Какво знаем ние?

Питърс стана.

— Разговаряхме с над дузина специалисти в също толкова области, които или са били горе, или са запознати с резултатите от анализите. На всички тях им е трудно да приемат, че става дума за обект с извънземен произход, но никой не можа да предложи удовлетворително алтернативно обяснение.

— Не мисля, че ни пука откъде е дошло или кой го е закарал там горе. — Тейлър дълбоко пое дъх. — Моята единствена грижа е какво да правим оттук нататък. Каква енергия се използва там?

— Никой не е имал възможността подробно да изследва. На пристигащите се разрешава само да разгледат интериора. Съпроводени от екскурзоводи.

— Добре — Тейлър се облегна в креслото и скръсти ръце на гърдите си. — Перспективата, Тони? Накъде отиваме?

— Трудно е да се каже, господин президент. — Питърс изкриви лице и в ъгълчетата на устата и очите му се появи паяжина от бръчици. — Експертите не са единодушни относно нашата способност да възпроизведем новия елемент. Но са съгласни без изключение, че ако успеем, предметите, изработени от него, няма да стареят.

— А ще се износват ли?

— Да. Макар повечето от тези хора да са на мнение, че стоките ще бъдат много по-издръжливи от всичко, с което разполагаме в момента.

Тейлър въздъхна. Щеше да разговаря и с икономистите в екипа си, но сам знаеше какво би означавало това за интересите на производителите.

— Още нещо, сър. Знаете ли, че снощи някой е видял там горе Дева Мария?

Президентът извъртя очи към тавана.

— Какво ли още ни очаква? — попита той.

— Сериозно, сър — усмихна се Питърс и напрежението в кабинета, спадна. — Беше по *CNN* само преди минути. Една жена е видяла лика ѝ в сиянието.

Президентът поклати глава.

— Майната му, Тони. Как е пазарът? Какво ще се случи днес?

— „Никей“ отново го отнесе. Сигурен съм, че и спадането на Уолстрийт ще продължи.

Тейлър изморено се надигна на крака и погледна през прозореца. Тревата беше зелена и изглеждаше хладна. В дни като този му се искаше отново да е дете.

— Трябва да установим контрол над ситуацията, Тони.

— Да, сър.

— Преди да е станало невъзможно. Искам да поемем ние. Убеден съм, че ще се намери някаква благовидна форма... съображения, свързани с националната безопасност или нещо друго. Изровете ги.

— Може да не се окаже толкова лесно.

— Защо?

— За Бога, господин президент, това е земя на индианците. Ако беше на някакъв фермер, щяхме да обявим опасност за здравето или нещо подобно. Но това е собственост на сиу. Опитаме ли се да стъпим там, ще платим прескъпо... говоря в политически смисъл. На най-

верните ви поддръжници няма да им хареса, а медиите ще ви разнищят, че сте си го позволили.

Тейлър физически усещаше как стените се затварят около него.

— Не казвам, че трябва да им я *отнемем*. Можем щедро да ги компенсираме. Просто да я изкупим от тях.

— Сър, според мен най-добрата ни стратегия е да изчакаме. Нека не се втурваме презглава в нещо, което може да ни излезе през носа.

По природа Тейлър бе склонен да реагира при първите признаци за опасност. Но бе прекарал в политиката достатъчно дълго, за да е наясно с ползата от търпението. Освен това още не беше сигурен какъв е правилният курс. И никак не му харесваше да гони индианците от собствената им земя. Самата мисъл оставяше лош вкус в устата му. Да не говорим колко погрешно бе това, политически погледнато. Както впрочем и рухващият пазар.

— Ще се издуха над главите ни — успокои го Питърс. — Нека му дадем малко време. Може да се окаже, че не сме имали проблем. Да не го създаваме сами. Сега трябва да се концентрираме върху Пакистан.

— Пакистан ли?

— В Пакистан няма гласоподаватели. Но много хора намират там смъртта си. Направете още едно изявление. Осъдете насилието. Предложете да играем ролята на арбитър. И без това изглежда като че ли там нещата ще се изчерпат сами не след дълго. И двете страни са изтощени. Можем дори да си присвоим заслугата, че сме организирали примирието.

Президентът въздъхна. Питърс беше безнадежден циник и не бе трудно човек да му намери недостатъци. Колко жалко, че американската политика така бързо бе деградирала до положение да се вкопчва в подобни възможности. Та макар и това да го правеха свестни хора.

Арки Редфърн бе израсъл до Форт Тотен в индианския резерват край Дяволското езеро. Беше най-малкото от петте деца в семейството и първото, което се дипломира. Фактът, че братята и сестрите му бяха предпочели ранния брак и безперспективната работа на едно или друго място, бе съкрушило баща му, който още преди години беше обещал,

че ще направи каквото може, за да осигури на всяко от децата си висше образование. Редфърн бе получил лъка на баща си, за да се ознаменува дипломата му на юрист, получена от университета „Джордж Мейсън“.

Събитието бе станало повод да чуе и похвално слово от Джеймс Уокър — един от племенните старейшини, — който гордо бе заявил, че най-сетне лично познава адвокат, който не работи за правителството. Редфърн изгаряше от желание да стане защитник на интересите на „Мини Уакан Ояте“, както наричаха себе си индианците от Дяволското езеро на собствения си език (това означаваше „хора от езерото на духа“). Беше издържал от пръв път изпитите за приемане в адвокатската колегия и се бе върнал в Северна Дакота, за да отвори кантора и да започне да трупа практика, пишейки завещания и явявайки се на бракоразводни дела — работа, оказала се неочаквано добре платена. Освен това стана пълномощник на племето по правните въпроси — работа, оказала се не съвсем добре платена. Но имаща своите преимущества.

Горе-долу по времето, когато Мат Тейлър търсеше подходящ път за действие, Редфърн отведе Пакстън Уелс в резервата, за да направи той новото си предложение лично. Уелс, потънал в мрачни мисли, очевидно бе решил, че адвокатът има нещо против него и бе загубил надежда да го умилостиви по някакъв начин. Така че сега седеше и навъсено гледаше през прозореца равнината, която пресичаха.

Най-сетне се бе стоплило. В крайпътната канавка имаше купчини почистен сняг и тук-там те бяха започнали вече да се топят.

Щабквартирата на племето бе разположена в едноетажна постройка със сини тухли, известна като Синята сграда. „Олд Глори“^[1] и знамето на Мини Уакан Ояте се развяваха под студения вятър. Редфърн спря на паркинга.

— Това ли е? — недоверчиво попита Уелс, озъртайки се във всички посоки на ширналата се до хоризонта равнина.

Редфърн познаваше хората от типа на Уелс: освен ако не разговаряше с личности, за които бе сигурен, че са по-високопоставени от него, или такива, които биха могли по някакъв начин да му навредят, той щеше да се държи със сдържана надменност. Впрочем точно както се държеше в момента, явно възприемайки адвоката като начин да постигне целта си — някой да го доведе до „големия вожд на

сиу“, еквивалента на изпълнителен директор на компания. Което, разбира се, беше грешка.

Слязоха от колата и Редфърн влезе пръв.

Синята сграда бе подслонила в себе си пощенския клон, Бюрото по индианските въпроси, Индианската здравна служба и офисите на племето. Редфърн извести племенната секретарка, че са дошли и се отправи към кабинета на председателя.

Джеймс Уокър можеше да се слее с всяка тълпа. Беше с ръст понисък от средния и такива като Уелс биха решили, че мястото му е поскоро зад щанда в магазин за зеленчуци, отколкото в племенния съвет. Гласът му с нищо не показваше, че принадлежи на човек, притежаващ някаква власт, още по-малко издаваше стоманената твърдост на неговата воля, ако обстоятелствата го наложеха. Очите му бяха тъмни, погледът в тях — приятелски. Според Редфърн основната сила на Уокър бе в способността му да накара хората си да му кажат какво мислят по един или друг въпрос — рядък талант за индианец, както впрочем и за останалата част от населението.

Когато влязоха, Уокър стана иззад бюрото си и предложи ръка на госта.

Уелс я пое, раздруса я енергично, съобщи колко е щастлив, че може да посети резервата и седна.

Кабинетът беше украсен в индиански стил: бойни диадеми, тотеми, шамански колела с церове, церемониални лули. До писалището имаше библиотечен шкаф и масичка за кафе, на която вече бълбукаше кафеварка. Стаята бе обляна в слънчева светлина.

Уелс прочисти гърло.

— Председателю — започна той, — представител съм на организация, която би желала да помогне на вашето племе да постигне просперитет. Пред нас се отварят големи възможности.

— Арки ми каза — проговори Уокър, сякаш не бе чул думите му, — че проявявате интерес да закупите част от нашата земя.

— Да, сър — Уелс изглеждаше като човек, който се опитва да изглежда замислен. — Председателю, нека не говорим празни приказки. Националният енергиен институт е консорциум на индустриални и банкови интереси, които искат да ви предложат огромна сума за собствеността, известна като хребета Джонсън. Феноменална сума, сър.

Лицето на Уокър бе абсолютно безизразно.

— Искате просто да купите собствеността?

— Точно така. И сме готови да платим добре. — Той се усмихна. Тънка усмивка, която не излъчваше никаква топлина. Отбранителна. Редфърн реши за себе си, че Уелс е бил от онези деца, дето ядат пердах от всички останали. — Да сложим картите на масата.

— Но, разбира се.

— Председателю, съмнително е дали на онзи хребет има нещо ценно. Сам знаете това. И аз го знам. Правителството също се качи горе и реши, че там няма нищо, което да ги засяга. — Редфърн се съмняваше, че е така. — Следователно, говорим за изстрел в тъмното. И все пак, залагайки на минималната вероятност да намерим нещо, което да ни донесе печалба, ние сме готови да си платим за възможността сами да се уверим. И пак ще повторя, става дума за добра сума. — Той извади синя папка, чекова книжка в кожен калъф и златна писалка от джоба си. — Защо не приключим сега? Да кажем... пет милиона? — и отвъртя капачката на писалката. — Можете да направите доста неща с тези пари. Истината, председателю, е, че след няколко години с любопитство бих дошъл да видя в каква посока се е променил резерватът.

Уокър успя да скрие изненадата си от сумата. Погледна Редфърн, който не направи опит да го окуражи. Каквото и да предложат сега, мислеше си Арки, то ще е прекалено малко.

— Няколко корпорации — проговори председателят, — вече открито проявиха интерес. Имат намерение да издигнат тук хотели. И ресторанти. От „Дисни“ пък смятат да построят тематичен парк за забавление. Не бих искал да ме сметнете за алчен, доктор Уелс, но на този фон пет милиона са дреболия.

Редфърн беше горд с председателя.

Веждите на Уелс се повдигнаха на невъзможна височина.

— Разбирам... — проточи той. — И вие разполагате с твърди оферти?

— О, да. Доста щедри, уверявам ви. При това всички онези хора искат само да *наемат* терена. А вие се стремите да се докопате до сърцето на най-ценното там. При това, ако продадем на вас, на нас няма да ни остане нищо, освен парите. Доктор Уелс, при тези обстоятелства парите трябва да бъдат много, наистина много...

Уелс свали поглед върху чековата си книжка.

— Умеете добре да се пазарите, сър. Но мисля, че мога да разбера вашата позиция. Упълномощен съм да наддавам. Мога ли да ви попитам каква сума ще приемете като сериозна оферта?

Уокър затвори за миг очи.

— Защо просто не ми кажете максимума, който сте готов да предложите? Това определено ще ни спести време.

Уелс не скриваше притеснението си. Арки буквално виждаше въртящите се в главата му зъбни колелца.

— Петдесет милиона — сумата бе казана с глас, който адвокатът едва чу.

— Това е доста прилично — одобри Уокър. — И средствата ще бъдат изплатени...?

Редфърн успя да прехване погледа му. Не го прави, каза му той с незабележим жест.

— Десет процента при подписване на договора. Балансът при окончателно оформяне на сделката. — Той предложи писалката си на председателя. — Споразумяхме ли се?

Този път Уокър не направи опит да скрие шока си.

— Вие изглежда не можете да разберете, че решението не принадлежи на мен. Аз мога само да го предлага на съвета.

— Естествено. Но господин Редфърн ме увери, че имате значително влияние. Сигурен съм, че ако вие сте за сключване на тази сделка, съветът ще се съобрази с волята ви.

Уокър се опита да изобрази на лицето си съмнение в изказаното мнение. Това явно не му се отдаде. Уелс се усмихна, уверен, че съветът ще сграбчи парите и ще избяга.

— Мисля, че Арки е склонен да преувеличава влиянието ми — и Уокър погледна своя адвокат. — Питам се, доктор Уелс, дали ще ни извините за минутка?

— Но разбира се! — Уелс бързо се усмихна в посока на Редфърн. *Кучи сине*, казваше погледът му, *скъпо ми излезе, но нека сега те видя как ще промениш решението му.* — Ще изчакам в приемната отвън — каза той. Отвори синята папка, извади от нея проекта на договора, подбутна го към Уокър и излезе.

Председателят широко се усмихна. Нито можеше, нито искаше да скрива задоволството си.

— Съветвам те да не приемаш — поля го със студена вода Редфърн.

— Че защо? — не спираше да се усмихва Уокър. — Защо, за Бога, да не вземем тези пари?

— Стойността на онова нещо там няма да спада. Как мислиш, защо ти предлагат толкова много?

— Но там наистина може да няма нищо. Нещата може така да се извъртят, че да си останем само с печалбата от продадените тениски. Виж, Арки, нямаме нужда от повече от петдесет милиона. Не разбираш ли какво можем да направим с тези пари? Той е прав, да знаеш. С такава сума можем да се запасим с доста дърва за през зимата. Не мисля, че трябва да сме алчни. И ще препоръчам на съвета да одобри.

— Този човек отвън — заговори Арки, след като търпеливо го изслуша — не е от онези, които биха ни подарили и клечка за зъби. Предлага петдесет милиона, защото мисли, че каквото и да има там, то струва повече. Значително повече. Предложи на съвета да потърси алтернативна оферта. Уверявам те, че резултатът ще те изненада.

Удоволствието на Уокър започна да се изпарява.

— Ти сериозно ли очакваш от мен да се изправа и да препоръчам да не приемаме тази сума? И да забравим за опасността да останем с празни ръце? Дори ако отворя уста, за да кажа подобно нещо, мен просто ще ме изхвърлят. — И той пое дълбоко дъх. — Дай ми истинска причина. Ако можеш да се сетиш за такава.

Арки не харесваше позицията, в която се бе озовал. Издънеха ли се нещата, той много добре знаеше кой щеше да го отнесе.

— Ако Уелс и хората му сложат ръка върху него, те ще го третират единствено като средство за забогатяване. Би ли могъл някой да гарантира, че някои ценни за човечеството открития няма да бъдат потулени?

— Е-е, това едва ли е причина да нададем бойния вик — възрази Уокър.

— Не е, наистина. Но дали не стоим върху втори остров Манхатън^[2]?

— Май ти не си слушал, Арки. Той не говореше за двайсет и шест долара.

— Вярно. Но ако търсиш причина за боен вик, имай предвид, че в момента вероятно притежаваме откритие, което може да стане източник на нови технологии. Пътят за бъдещето, председателю, не е изключено да минава точно през хребета Джонсън. А ти си готов да го подариш.

— И аз бих погледнал на нещата по същия начин — призна Макс. — Грабваш парите и изчезваш.

Арки не направи опит да скрие отвращението си от тази мисъл.

— Точно това очакват да направим. — Той методично опустошаваше порцията риба с картофи. Ейприл, Арки и Макс седяха в сепаре в ресторанта „При Мел“ в Лангдън. Вече бе невъзможно да се доберат до „Прерийната шхуна“, която бе постоянно претъпкана. — Съветът ще реши, че е престъпно да се отхвърля такова предложение. И честно казано, самият аз не се чувствам достатъчно убеден, че трябва да дам препоръка в тази посока. — Арки не скриваше, че е дълбоко нещастен. — Имаш ли представа какво ще стане с мен, ако последват съвета ми и след време се окаже, че на хребета няма нищо ценно?

— Ще те скалпират ли? — невинно попита Макс.

Но Арки не го чу.

— Не че би имало някакво значение. Защото те наистина ще вземат парите и ще избягат. Точно както казваш ти.

— Дявол да го вземе — проговори Ейприл, — ако го продадат, на следващия ден и нас ще ни изритат оттам.

— Не мисля, че има някакво място за съмнение — съгласи се Макс и се заслуша в шума от смесени разговори около тях, в подрънкването на приборите за хранене и епизодичните избухвания на смях.

— Арки — каза Ейприл, — аз просто не мога да понеса мисълта, че няма да бъда тук, когато откритията започнат да ваят.

Адвокатът не скри съчувствието си:

— Знам. Но мисля, че въпросът вече е извън моята компетенция.

— С колко време разполагаме? — поинтересува се Ейприл.

— Ами, хората на Уелс ще прехвърлят тук екипите си в момента, в който подпишем договора. Утре късно следобед съветът ще се

събере, за да обсъди офертата. Ако я приемат, а аз съм убеден, че ще го сторят, Уелс ще позвъни по телефона и вие ще станете история.

Дяволското езеро, СД, 15 март, Ей Пи:

Има слух, че консорциум на бизнес интереси е готов да предложи сто милиона долара на индианците сиу от района на Дяволското езеро за правото на собственост върху хребета Джонсън, където се намира Ротондата — археологическата находка, за която се смята, че е с извънземен произход. Според информирани източници племенният съвет ще се събере утре вечер в извънредна сесия, за да обсъди офертата, чиято стойност бе в процес на постоянно повишаване през последните няколко дни. Официални лица от двете преговарящи страни отказаха да коментират.

Когато се върнаха в „Нортстар“, за Макс бе дошъл пакет.

— Филтри — обясни той на Ейприл. — За видеокамерата. Така може би ще видим по-добре какво става, когато се появи сиянието.

Двамата се прибраха по стаите си в мрачно настроение. Но само след няколко минути Ейприл почука на вратата на Макс.

— Влез — покани я той. — И без това смятах да ти позвъня.

— Какво да правим? — тревожно го попита тя.

В стаята имаше само един стол. Макс ѝ го предложи, а сам седна на леглото.

— Не мисля, че имаме големи възможности нещо да променим. Не и от момента, в който се намесиха големите пари.

— Макс — каза му тя, — петдесет милиона са *нищо*! Сам знаеш, че най-вероятно сме намерили връзка към *друго място*. — Изрече думите, сякаш отправяше апел към свръхестествена сила. — Столът не анихилира. Той беше *пренесен* някъде.

— Така мислиш ти.

— Да, аз мисля така. — Ейприл изморено разтри челото си. — Знаеш ли, че има и седма иконка?

— Не — изненада се Макс. — Къде е?

— Точно до канала. От вътрешната му стена — там, където са привързвали яхтата.

Макс си представи мястото.

— На един от стълбовете?

— Да. Знакът прилича на японски йероглиф. Когато го докоснах, не светна. Дори опитах да сложа стол в канала, но пак нищо не стана. Макс, мисля, че по този начин са вкарвали яхтата вътре. Директно от... откъдето и да е.

Макс поклати глава.

— Съжалявам. Но аз просто не вярвам в тези неща. Ти ми говориш, сякаш играем в „Стар трек“. „Телепортирай ме, Скоти“, така ли беше?

Двамата седяха заслушани във вятъра отвън.

— Вярвам, че това е истина, Макс.

— Добре, желая ти успех в търсенето на доказателства. Каквото и да са, иконките изглежда работят само по веднъж. Каква е ползата от система за телепортиране, която работи еднократно?

Ейприл вдигна краката си на стола и обхвана коленете си с ръце.

— Мисля, че работят по веднъж, защото онова, което изпращаме, остава в приемната зона. Някой трябва да го премести и да освободи решетката там. Ако не бъде направено, системата блокира този канал.

— Е, това вече е най-фантастичното предположение, което съм чувал.

— Макс, ние двамата с теб видяхме как столът избледнява. Не можеш да отречеш — *избледня*. Не се взриви. Не се разпадна. Просто се пренесе някъде. Въпросът е къде?

Макс поклати глава:

— Мисля, че цялата тази идея е налудничава.

— Може би — Ейприл пое дълбоко въздух и бавно го изпусна.
— Аз пък мисля, че е време да кажем на Арки каквото знаем.

— Искаш да му кажем, че според нас тук става дума за врата към друго измерение? Или за Марс? Е, аз знам какво ще си помисли: същото като мен — бълнуване.

Очите ѝ бяха пълни с отчаяние.

— Няма да помисли така, ако му направим демонстрация.

— Каква демонстрация? Всичко, на което сме способни, е да караме нещата да изчезват. Което нищо не доказва.

Никой от тях не искаше да изрече очевидното.

[1] „Старата слава“ (англ.) — под това име е известен националният флаг на САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Съществува легендата, че през 1692 година Петер Минуит, тогавашен първи управител на провинцията на Ню Недерланд, закупил острова (днес мястото с най-висока концентрация на богатство в света) от местните индианци манхатън (племе от конфедерацията уапингер) за дребни бижута и дрехи на обща стойност 60 гулдена, равностойни на днешни 0.7 кг сребро. — Б.пр. ↑

19.

*Радостни поемаме в морето
и безстрашно търсим чужди
брегове.*

Уолт
Уитман,
„Пътуване до
Индия“

Ейприл затвори очи. Ветровете на вечната прерия тресяха прозорците. Беше обезкуражена, но вярваше, че убедеността в правотата ѝ ще ѝ помогне да преодолее кризата.

Чу отвън да спира кола. Вратата с трясък се затвори и се разнесоха приближаващи се гласове.

Ако бе разполагала с повече време, може би щеше да успее да подготви експеримент, елиминирайки поне част от риска. Но време нямаше. Въздъхна. Алтернативата беше проста: възползвай се или го загуби.

През стената се чуваше неспирното бърборене от телевизора в стаята на Макс.

В какво се състоеше опасността?

Можеше да бъде анихилирана. Но от стола не бе останало и най-малко парче, а и нямаше никакви индикации за неконтролируемо развитие на нещата. Предметът просто бе загубил своята материалност. *И бе заминал за някъде.*

Втора опасност: можеше да се озове във враждебна към човешкия живот среда. Например в метанова атмосфера. Но нали посетителите се бяха чувствали прекрасно в Северна Дакота (яхта, разходки и други)? Имаше всички основания да очаква, че онова, което

се намира от другата страна на вратата, по същество е близко до условията на Земята.

Трето: можеше да остане там, без възможност за връщане. Но чувал ли е някой за врата, проходима само в едната посока?

В полунощ тя напълни термоса си и сложи в пластмасова торбичка два сандвича и малко плодове. Презареди с нова лента фотоапарата си и преизпълнена с чувство на удовлетворение от взетото решение, облече якето с надпис „Минесота Туинс“. Четирийсет минути по-късно мина през полицейската бариера, изкачи стръмната височина и излезе на върха. Тази нощ сиянието откъм скритата в огромната яма Ротонда изглеждаше по-ярко от всякога. Запита се дали това не е страничен ефект от зареждането на акумулаторите и реши, че има смисъл да започнат да водят дневник за паднала яркост.

Беше студено — явно температурата бе под нулата. Паркира пред караулката, отвори жабката и извади оттам бележник. Помисли няколко минути, затруднена да реши какво точно иска да каже. Когато свърши да пише, сложи бележника на седалката до нея, взе фенерчето и слезе от колата.

На прага на караулката се появи един от охранителите — мъж на средна възраст, когото познаваше само като Хенри.

— Добър вечер, доктор Кенън — поздрави я той. — Забравихте ли нещо?

— Не, Хенри — каза тя. Дъхът ѝ се виждаше под жълтата светлина на инсталираните неотдавна натриеви лампи с високо налягане. — Не можах да заспя. Реших да дойда и да видя не мога ли поне да свърша някаква работа.

Той погледна часовника си, без да скрива неодобрението си.

— Добре. Няма никой друг. От персонала, искам да кажа.

— Благодаря — кимна му тя.

Мъжът се прибра в караулката. Ейприл мина покрай бариерата, влезе направо в Ротондата и остави вратата зад нея да се затвори.

През нощта под купола цареше плетеница от светлини и сенки. Помещението изглеждаше запълнено с полуосветени ниши. Светлините непрестанно се местеха, следвайки нейното придвижване: светваха пред нея, плавно изгасваха зад гърба ѝ. Когато се приближи до решетката, тя също просветна, сякаш знаеше за какво бе дошла.

Ейприл се поколеба. Доволна бе, че Макс го няма, защото в противен случай връщането назад беше немислимо. А тя до последния момент бе мислила, че ще се откаже. Сега установяваше, че колкото ѝ странно да беше, страхът я бе напуснал. Там имаше нещо и то я очакваше. Осветената решетка изглеждаше едновременно напълно безопасна и приканваща. Време беше да се отпрати на път.

Изключи фенерчето и се приближи до иконките. Ключовете за задействане.

Докосни иконка и ще разполагаш с цели двацет и три секунди, за да стигнеш до решетката и да стъпиш върху нея.

Погледна стрелата, пръстените и ключа-сол.

Стрелата.

Знакът едва се забелязваше в сумрака. Ейприл леко докосна стената с връхчетата на пръстите си. И натисна.

Знакът светна.

Тя дълбоко въздъхна, прекоси разстоянието и стъпи върху решетката. Някогашният канал за яхтата се сливаше със сенките. Срещуположната стена на купола се губеше в мрака, светлините в тази посока потъмняваха и стигаха до границата на нощта. Ейприл намести фотоапарата на рамото си, търсейки успокоение в простото движение. Вдигна ципа на якето си до шията и за последен път се пребори с неудържимото желание да скочи от решетката.

Още беше тъмно, когато телефонът изтръгна Макс от обятията на дълбокия сън. Той се претърколи в леглото и протегна ръка за слушалката.

— Ало?

— Господин Колингуд? Обажда се Хенри Шорт от караулката на охраната.

Думите моментално го разсъниха.

— Да, Хенри. Какво има?

— Не можем да намерим доктор Кенън — обясни гласът в ухото му.

Съобщението го накара да се отпусне.

— Тя спи в съседната стая.

— Не, сър. Дойде тук около половин час след полунощ. Влезе в Ротондата. Но сега там я няма. — Макс погледна часовника си: беше три и четвърт. — Проверихме и другите сгради. Никъде я няма. Не можем да разберем какво става.

— Колата ѝ там ли е още?

— Да, сър. Не е излизала през бариерата.

Макс беше озадачен. За него подобен разговор посред нощ, с всичките възможности, пропуски, варианти и прочее, бе напълно безсмислен.

— Хенри, проверихте ли задните апартаменти в Ротондата?

— Погледнахме навсякъде.

— Добре. Извикайте полицията. Тръгвам към вас.

Остави слушалката на вилката, вдигна я обратно и позвъни на номера в стаята ѝ. Никой не му отговори. Макс се загледа в телефона и в съзнанието му постепенно се материализира подозрението, че е използвала решетката. Вече сериозно обезпокоен, той се облече набързо, качи се в колата си и потегли към хребета Джонсън. Трябваше да каже на Хенри да погледне в канала. Ами ако бе паднала там? Мястото беше такова, че можеше спокойно да не са я забелязали.

Включи мобифона си, набра номера на караулната и чу нов глас. Джордж Фрийуотър.

— Нещо ново? — попита го той.

— Няма новини. Полицията е на път. — Дълга пауза. — Макс, ако е отвън, няма начин да е издържала дълго. Студено е.

— Знам. Погледнахте ли в канала?

Чу размяна на реплики от другата страна и после отново гласа на Джордж:

— Да, погледнали са в канала. Вижте, господин Колингуд, намерили са нещо. Има бележка, адресирана до вас. Била е оставена на предната седалка в колата ѝ.

— До мен ли? — Стомахът на Макс се сви. — И какво пише в нея?

— Искате да я прочета?

— Да, Джордж. Моля те.

— Добре. Казва... един момент, осветлението е слабо. Аха, казва: „Скъпи Макс, ще последвам стрелата. Щом четеш това, значи нещо

може да не е наред. Съжалявам, беше ми приятно да работя с теб“. — Джордж изсумтя. — За какво говори?

Фаровете на Макс се забиваха в мрака и потъваха в него.

— Не съм сигурен — отговори той. Но знаеше.

„Мъжът в белия костюм“ е жив и е добре. Онези, които си спомнят класическия английски филм с Алек Гинес в ролята на човек, изобретил тъкан, която не се мачка или цапа, вероятно са в състояние да си представят какво става тези дни с шивашката промишленост. Печалбата за предприятията в тази сфера постепенно се свива, започвайки от деня, в който плъзнаха слуховете за възможността да се изработи материя, наподобяваща онази от филма. Голям брой експерти вече заявиха официално, че е само въпрос на време да се заимства и да стане широко достъпна технологията от Ротондата, позволила създаването на свръхустойчивите материали, използвани в нея. Какво точно ще се случи, когато това стане факт, все още е неясно. Но сега-засега се знае, че бяха закрити хиляди работни места и че цялата индустрия е в хаос. Нашият вестник е гледал винаги с неохота на намесата на правителството в частния бизнес. Този път часът за такава намеса изглежда наистина е ударил.

(Редакционна статия, „Уолстрийт Джърнъл“)

Когато Макс влезе в Ротондата, той беше бесен на Ейприл. Тази жена го бе поставила в ужасно положение. Не можеше да си прости, че не се бе усетил накъде отиват нещата и не се бе опитал да ги предотврати.

И какво, по дяволите, се очакваше от него да направи сега?

Атмосферата под купола му се видя потискаща.

Вътре беше Хенри Шорт в компанията на двама полицаи. Единият гледаше надолу в канала. Беше млад, не повече от двайсет и една годишен. Пясъчнорус, дългнест, ъгловата челюст, голям нос.

Партньорът му — плешив и вече раздразнен — прекъсна разговора си с Джордж Фрийуотър, като видя Макс да влиза.

— Сър, вие ли сте господин Колингуд?

— Да — потвърди Макс.

— Аз съм заместник-шериф Ремиров — представи се той и извади бележник, в който Макс позна бележника на Ейприл. — Какво означава това?

Ще последвам стрелата.

— Каква стрела? — осведоми се по-младият.

Макс се поколеба само за миг.

— Не знам — излъга той.

Отговорът му явно не задоволи Ремиров.

— Нямате представа какво се е опитвала да ви каже?

— Точно така — отговори Макс. — Ни най-малка.

Полицаят не повярва на думите му.

— И защо ще ви пише бележка, която не можете да разберете? — гневно попита той.

Макс вътрешно се сгърчи. Никак не го биваше да лъже. Още по-малко му допаднаше да го усуква пред полицаи. Почти не му се бе налагало да контактува с тях през живота си и сега не се чувстваше никак уютно.

— Просто не знам — настоя той.

Загубил търпение да се занимава с него, Ремиров се обърна отново към Джордж:

— Сигурен ли сте, че не е минала покрай караулната, без да сте я видели?

— Има монтирана камера — напомни му Джордж.

— Това не е отговор на въпроса ми.

— Предполагам, че може и да е възможно. Но се стараем през цялото време някой да седи пред мониторите.

— Значи не можете да кажете със сигурност — заключи Ремиров.

— Не и преди да сме прегледали лентите със записа.

— Ами защо не вземем да ги прегледаме? — с язвителна вежливост предложи полицаят.

Макс се отдалечи, за да хвърли крадешком поглед на решетката. Нямаше абсолютно никакъв начин да познае била ли е използвана или

не. Не се виждаха отпечатьци от обувки, нито никакви следи.

Редфърн, облечен в кожено яке и обут в тежки ботуши, влезе под купола. Размени тихо няколко приказки с Джордж и двамата полицаи и едва тогава видя Макс.

— Организират група за издирване — съобщи му той.

— Добре — съгласи се Макс.

Настана дълга, притеснителна и за двамата пауза.

— Джордж ми каза, че е оставила бележка за теб. Макс, къде е тя?

— Предполагам, че вече е мъртва — отговори уклончиво Макс. Надяваше се, като каже на глас какво си бе мислил от момента, в който научи за съществуването на бележката, ужасната възможност да стане някак по-малко реална.

— Как така? — намръщи се Редфърн и стисна челюсти.

Макс помисли дали да не направи демонстрация, но се поколеба, понеже всяка от иконките като че ли работеше само по веднъж. Затова просто посочи решетката с набора бутони за задействане и обясни какво според него се бе случило.

— Това — каза той, насочвайки вниманието на адвоката към символа в горния край на втората колона — е стрелата.

— Искаш да ми кажеш, че има устройство, което анихилира неща, и ти мислиш, че тя го е използвала върху себе си?

— Горе-долу това мисля — отвърна Макс.

— Дяволите да го вземат! Вие, хора, имате ли ум в главите си?

— Виж, аз изобщо не съм предполагал, че подобно нещо може да се случи.

— Да, сигурно. Добре, дали да не поразгледаме по-отблизо?

Макс се опита да възрази, но Арки го прекъсна по средата:

— После ще умуваме кой е виновен и кой не. Тя е смятала, че отива някъде, така ли? И как е очаквала да се върне?

— Не знам. Недей да мислиш, че сме седели и сме го обсъждали. Все пак предполагам, че е очаквала да намери подобно устройство на другия край. Ако такъв изобщо съществува.

Арки се обърна към Джордж, който се бе присъединил към тях:

— Кога, казваш, е станало всичко това?

— Мина през портала в нула и трийсет.

Арки погледна за справка часовника си. Беше четири и десет.

— Предполагам имаме основания да смятаме, че не може да се върне сама. — Той скръсти ръце на гърдите си. — И какво ще правим оттук нататък? — попита, без да крие обвинителния тон в гласа си.

Макс се чувстваше като пълен идиот. *Дявол да те вземе, Кенън!*

Лицето на Арки беше потъмняло. Потрепването на ъгълчетата на устата и на очите му издаваше вътрешна борба.

— Може би наистина ще е най-добре племето да продаде това нещо — каза той накрая. — Струва ми се, че тук може прекалено лесно да се умре. — Стана и се отправи към вратата. — Ще позволим на полицията да търси както са решили. Може би има все някакъв шанс да е излязла и да се е изгубила из планината. — Арки се поколеба. — Макс...

— Да?

— Обещай ми, че няма да я последваш.

Искането го постави в неудобно положение. Макс Колингуд *никога* не би опитал подобно изпълнение. Това беше върхът на тъпотията. Но в някакво тъмно и непознато за него ъгълче на съзнанието му изпита удоволствие, че Арки го смята за способен на такова нещо.

— Не — отговори той с чувство. — Няма.

По лицето на адвокатата пробягаха някакви скрити емоции.

— Добре — кимна той. — Да изпратим сега издирвателната група да си върши работата. Междувременно ще се опиташ ли да разбереш кои са най-близките ѝ роднини?

Най-близките роднини на Ейприл? Макс разбра, че знае много малко за нея. Сигурно трябваше да провери в лабораториите „Колсън“.

Арки поспря на вратата.

— Макс, има ли още нещо за това място, което трябва да знам?

— Не — честно отговори Макс. — Нищо, което да е известно на мен самия.

Макс слушаше докладите, постъпващи от спасителната група, а навън небето бавно започваше да просветлява. Малкото момиченце с кестенявите къдри го наблюдаваше през прозореца на самолета. Спомен, който смяташе, че е погребан завинаги.

Харесваше Ейприл Кенън и още не можеше да повярва, че вече я няма, че е изчезнала в тъмната страна, откъдето никой никога не се връща. Образът на избледняващия стол, вертикалните линии, едва видими през облегалката и краката му, бяха като застинали на изгасналите екрани на мониторите пред него.

Линиите може и да не означаваха нищо... дефект във филма, моментно отражение. Но можеха да бъдат и поглед към друго място. Спомни си, че тогава му се бяха сторили като нефокусирани колони. Представи си дървения стол, поставен в заградената с колони галерия на гръцки храм.

Ако това наистина бе транспортна система, тя трябваше да функционира в двете посоки. Защо, в такъв случай, Ейприл не се бе върнала?

Може би системата вече бе остаряла. В края на краищата нали бутонът с дима така и не бе задействал нищо. Може би Ейприл просто е останала там, без възможност да се върне.

Това поне можеше лесно да се провери.

Макс сложи филтър пред обектива на видеокамерата, намери лопата, събра купчина сняг и се върна в Ротондата. Помещението беше празно — издирването бе съсредоточено в близката околност на планината. Стъпките му глухо отекнаха по прашния под и той осъзна, че за пръв път е свършено сам тук вътре.

Струпа снега на малка купчинка в центъра на решетката. Нагласи камерата на един стол, насочи я към решетката и я задейства.

После натисна бутона със стрелата.

Той се освети.

Макс отстъпи, без да откъсва поглед от снега, и несъзнателно започна да брои наум.

Въздухът над решетката сякаш пламна. Запали се, кълбото се разшири и от него излетя златист облак, който блесна с такава яркост, че трябваше да отмести поглед. И после внезапно изчезна.

Снегът го нямаше. Не бе останала и следа от него — нито струйка, нито капка вода.

Добре. Той прибра камерата, върна се бързо в микробуса и зареди касетата във видеокасетофона.

Първо я пусна с нормална скорост, за да се увери, че е заснел всичко. Нямаше никакво съмнение, че снегът бе станал прозрачен, миг

преди да изчезне окончателно.

Пренави и пусна отново. Когато ефектът започна, той натисна пауза и продължи напред кадър по кадър. Сиянието бавно набра яркост, замъгли се и се разшири. В мъглата се появиха звезди. Ядрото на ярката част като че ли търсеше купчинката сняг. Ослепителни пипалца се протегнаха към нея и тя започна да избледнява. Кадър по кадър купчинката губеше от материалността си, но образът не се размаза. Когато накрая почти бе изчезнала, в зрителното поле се появи нов образ.

И той го парализира.

Гледаше на екрана обезглавения ѝ торс. Беше се свила и ръцете ѝ бяха безжизнено отпуснати.

Обзе го чувство на истинска загуба. Усети по лицето му да се стичат сълзи и тогава се досети, че това може да е само якето ѝ!

Якето ѝ!

„Минесота Туинс“. Да, наистина можеше да прочете надписа. Нямаше никакво съмнение в това. Но предницата не изглеждаше както трябва. Някакъв предмет... цилиндър, тръба, нещо такова, стърчеше оттам.

Фенерчето. Това беше тялото на електрическото ѝ фенерче. Без крайника.

Цилиндърът изглеждаше смачкан.

Беше от стандартните евтини пластмасови модели, които се използваха от всички тук горе на работната площадка. Но какво му се бе случило?

Макс обмисли новата загадка в продължение на няколко минути. Какво би направил той, ако се окажеше там — където и да бе това там, — без възможност да се върне? Със сигурност щеше да опита да изпрати съобщение.

Тук съм.

Друго?

Фенерчето е счупено?

Не, трябваше да е нещо по-важно. И той пое дълбоко въздух.

Нещо е повредено.

Транспортната система не работи:

Повика Арки.

— Оцеляла е — събщи му той. — Това нещо е врата. *Пролод.*

— Как разбра?

— Якето ѝ е на другата страна. Заснех го.

Адвокатът не можеше да формулира мислите си. Макс го гледаше да клати глава пред него и да мърда с устни, в опит да прозре смисъла на станалото.

— Сигурен ли си? — попита го накрая той.

— Да. Сигурен съм.

— И какво ще правим сега?

Беше повече от ясно.

— Имаме нужда от железарски магазин.

Извадиха собственика от леглото му и купиха от него генератор, два галона втечен газ, волтметър, дрелка с мощност една и половина конски сили, още няколко дреболии. Отнесоха всичко обратно на Ротондата. Макс използва дрелката, за да пробие задната стена.

В пространството зад стената намериха плосък правоъгълен кристал, монтиран на стойка. Имаше размерите приблизително на стандартен лист хартия формат А4 и бе дебел към половин пръст. Беше матов и върху него личаха няколко „родилни петна“. Устройството бе свързано към иконката с разноцветни кабели.

— Това изглежда изпълнява ролята на нашите електронни платки — предположи Макс.

Арки го изгледа ужасен.

— Не можем да поправяме подобно нещо — възкликна той.

— Вероятно. Все пак зависи какъв е проблемът. Ако е нещо с кристала, тогава сме безсилни. Но Ейприл може да е видяла откъсната жица. Или изгорял генератор — той сви рамене. — Не бих искал да сглобявам такъв, почвайки от нула, но поне външно не ми изглежда чак толкова сложно.

— Не мисля, че е захранващият източник — каза Арки. — Ако там нямаше захранване, тя едва ли би се пренесла.

— Сигурно си прав, Арки. Кой би могъл да знае? Да видим какво още имаме тук... — Той завря глава в пространството зад кристала. Отзад имаше още кабели — един от тях отиваше в пода, а другите се извиваха нагоре. Групичка кабели бяха скрепени заедно. — Един от тях трябва да е захранващ — замислено отбеляза Макс. — Готов съм да се обзаложа, че този сноп активира механизма на транспортната система. Каквото и да представлява тя.

— Ще ни отнеме доста време да се оправим кое какво е — поклати глава Арки.

— Е, може и да скъсим процедурата — успокои го Макс, коленичи на гумената подложка и хвана кабела, който смятаха, че може да отива към захранващия източник. Дръпна го съвсем предпазливо и за негова радост той се измъкна, сякаш съединението бе направено вчера. Под кабела се показа разклонение. — Добре. Подай ми волтметъра. — Достъпът до кабела беше труден, така че в крайна сметка му се наложи да разшири дупката, в която работеше. Но успя да разчете показанията на уреда: — Прав ток... осемдесет и два волта.

— Странно число — промърмори Арки.

— Е, не можем да очакваме да играят по нашите правила, предполагам.

Арки наля газ в резервоара на генератора. Регулира го, разглоби една от кабелните обувки и с клещите я изви, за да може да бъде съединена с извода на задната страна на кристала. Когато свършиха, Макс натисна стрелата и иконката светна.

— Така... — въздъхна той. — Мисля, че дойде моментът да си сложим главата в торбата.

Беше се надявал, че няма да могат да направят нищо. После се бе опитал да намери оправдание да не отива. Но накрая се беше озовал в ъгъла, без никакви аргументи в полза на бездействието и сега се питаше ще намери ли в себе си смелост да стъпи на решетката.

Разкачи генератора и свърза оригиналния кабел. Сложи генератора на решетката, стовари чантата с инструменти до него и взе със себе си бележник.

— Не съм много сигурен — каза неуверено Арки. — Ако нещо се издъни, мога да си загубя лиценза. — Той се усмихна и Макс внезапно разбра, че се бе издигнал в очите му. Струваше си усилието, та макар и само заради това. — А за какво ти е бележникът?

— За комуникация — Макс показва черния маркер. — Ако заседнем там и това чудо откаже да сработи, ще изпратя съобщение. — С внезапно отмалели крака той стъпи на решетката и затвори очи. После се сепна и отново ги отвори. — Готов съм, Арки — въздъхна той. — Натисни бутона.

20.

*Неизбродени води, небленувани
брегове.*

Уилям
Шекспир,
„Зимна
приказка“

Светът се изпълни със светлина. Извитите сводести стени станаха прозрачни и през тях проникна ослепително синьо-бяло сияние. Пред очите му се появиха теменужни хълмове и бавно започнаха да се фокусират и размиват. Подът пропадна и той заплува, без да пада, реейки се в пространството. През тялото му мина вълна на световъртеж. Миг по-късно се просна по очи на твърда земя.

Виждаше пред себе си надписа и емблемата на „Минесота Туинс“. Якето бе метнато върху счупен клон, подпрян на стъклена стена.

Намираще се във вътрешността на друг купол, разположен близо до билото на хълм. Около него се простираше гората, която бе зърнал за миг в началото на прехода. С тази разлика, че сега изглеждаше напълно материална. И напълно различна от всяка гора, която бе виждал до момента.

Нямаше зеленина. Растителността тук отдаваше предпочитание към наситения теменужен цвят. Огромни бели и жълти цветове висяха от дървета, които изглеждаха наполовина човекоподобни — като хора, които се бяха опълчили срещу боговете, а те за наказание им бяха дали корени и ги бяха посадили в земята. Сочни червени и жълти плодове висяха от дебели извити възлести клони. Почвата бе скрита под пътен килим от окапали листа.

Слънцето бе надвиснало над линията на хоризонта, но дали бе вечер или утро беше невъзможно да се каже.

Куполът изглеждаше изработен от кристално прозрачно стъкло. В него имаше врата, която стоеше откритата. Теренът отвън се издигаше може би около една стъпка над пода на помещението вътре. Какво ли означаваше това? Че куполът, също като Ротондата, е отдавна изоставен?

Гората бе смълчана, с изключение на непрестанното жужене на насекоми и епизодичното пърхане на крила. Къде ли бе Ейприл?

Беше сигурно, че не е напуснала този район доброволно. Може би я бяха отвлекли. Опита се да изтласка назад в съзнанието си тази мисъл, докато вдъхваше топлия ароматен въздух.

Бутна вратата и тя се стовари върху тревата. Макс подскочи и след секунда се усмихна на собствената си нервност.

Когато Ейприл бе пристигнала тук, вратата (а вече бе ясно, че тя явно не е била използвана отдавна) сигурно е била блокирана от издигащата се по-високо почва отвън. Така че Ейприл явно бе махнала пантите, за да излезе.

Макс мина през отвора. Едра птица тремаво се понесе през небето и изчезна сред дърветата. В далечината се чуваше разбиването на прибой.

Той извика името на Ейприл. Нещо дрезгаво изкреця в отговор.

Къде, по дяволите, беше тя?

Погледна сплетената трева, гъстите храсталаци и непроходимата стена на джунглата. В основата на хълма се виждаше полянка и там шубраците не изглеждаха толкова гъсти, че да не позволяват преминаване през тях. Ейприл можеше да е тръгнала във всяка посока.

Макс се обърна към купола и влезе обратно вътре. Постройката имаше най-общо формата на камбана с четири метра диаметър. Върхът ѝ достигаше до короните на дърветата. Беше пристигнал тук в средата на кръгла чиния — горе-долу с размерите на решетката в Ротондата. До чинията се издигаше стълб, в който бяха монтирани иконки за преход. Знаците им изглеждаха тримерни и имаха формата на глифи. Бяха с цвета на земята и се различаваха от тези в Ротондата (с изключение на един), макар стилът на оформяне да бе явно същият.

Изключението бе еленовата глава. Билетът му за дома. Докосна го съвсем леко и го натисна.

Нищо не се случи.

Представи си седящата тук Ейприл, с блокираната врата зад нея, трескаво търсеща изход от ситуацията.

Погледна още веднъж към иконките със съмнение. Напълно възможно бе вече да се е прехвърлила в друга реалност. Може би с надежда да намери връзка към дома.

Тази възможност никак не му допадаше.

Минаването през друг терминал щеше да бъде акт на отчаяние. Не, нали бе оставила якето си. То казваше: *Тук съм. Ела и ме намери.*

Иконките бяха осем на брой. Пет от тях представляваха геометрични фигурки, шестата можеше да се оприличи на цвете, седмата имаше крила.

Беше повече от ясно: седем нови направления. На какво, за Бога, се бяха натъкнали?

Хвърли нов поглед към гората, за да се увери, че никой не го дебне оттам. Първият му приоритет сега бе да намери изход оттук.

Отвори чантата с инструменти.

Дискът изглеждаше изработен от твърда гума. Центърът му бе заоблен и повдигнат.

Използва дрелката, за да пробие дупка в стълба. Материалът отново се оказа много як и му трябваша близо четирийсет минути, за да го преодолее. Междувременно се бе изяснило, че слънцето залязва.

Вътре в стълба намери монтиран кристал, подобен на онзи в Ротондата. Дотук добре. Захранващият кабел изглеждаше наред. Провери връзките зад иконките. Схемата изглеждаше същата: жиците от всяка иконка формираха цветно кодиран сноп, който отиваше нагоре в стълба. Три жици обаче липсваха и бутоните изобщо не бяха свързани. За нещастие еленовата глава не бе сред тях, така че причината беше друга.

Отново погледна кристала и започна да се безпокои. Ако проблемът бе в него, това означаваше край за тях.

Стълбът беше висок три метра. Изостряше се нагоре и се извиваше над диска, за да се разшири в крайна сметка в кехлибарена леща. В задната му част имаше стълба. Макс взе дрелката, качи се по стълбата и заби острието на бургията точно под лещата. Тук кабелният сноп пристигаше разделен на жици, всяка от които се свързваше към

отделен извод. Жицата към еленовата глава — тя беше бяла и се познаваше лесно по цветния код — висеше свободна.

Опита се да я пристегне, но след няколко неуспешни опита слезе, взе изолирбанд и накрая свърши работата.

Извади бележника, отвори маркера и написа:

*Арки,
Аз съм добре. Ейприл някъде се е запиляла и тръгвам
да я търся. Чакай ни.*

Махна счупеното фенерче и свали якето от клона, на който бе метнато. Откъсна листа с посланието, натъпка го в джоба, оставяйки края му да се вижда и сложи якето върху решетката. Когато свърши, пое дълбоко дъх и натисна еленовата глава. Иконката светна и двайсет и три секунди по-късно усилията му бяха възнаградени с блясването на яркото сияние. Когато то угасна, якето го нямаше. Бинго...

На втори лист от бележника написа ново писмо и го прикрепил с изолирбанд върху вратата:

*Ейприл,
Тук съм. Моля те задръж се на едно място. Тръгвам
да те търся и ще се върна след няколко минути.*

Макс.

Хълмът, на който се намираше купола, може би не беше с изцяло естествен произход. Изтъркани бели стъпала, почти скрити под слой пръст, се спускаха до нивото на гората. Слезе бавно по тях, съжалявайки, че не бе съобразил да вземе със себе си оръжие. Полковникът щеше да се смае, като научеше за безразсъдността му.

Изпитваше едновременно страх и досада. Знаеше, че тя бе искала да изследва новия свят и можеше напълно да разбере, че не бе сметнала за разумно да стои в купола и да чака спасителна експедиция, която можеше и никога да не дойде (това между другото му

подказваше какво доверие изпитва към него). Но колко добре щеше да бъде, ако я бе намерил веднага.

И така, накъде?

Заслуша се в далечния грохот на приборя.

Да, би трябвало да се е отправила точно в тази посока. Всеки на нейно място би постъпил така.

Не след дълго вече вървеше през гората и небето над главата му се скри от плътната пелена на растителността. Но усещаше, че денят изтича.

Искаше да я намери и да се върнат, преди да се е стъмнило съвсем. Хълмът с купола бе най-високото място в околността. Но нощем излизат опасности, които не можеш да видиш през деня.

Тръгна с по-бърз ход. Беше лесно да върви: растителността бе пищна, но нито много гъста, нито толкова висока, че да му пречи. Почвата беше камениста и той на няколко пъти спира, за да събере купчинки камъни, с които да маркира пътя, по който се движеше. Не видя животни, но ги чуваше. На няколко пъти му се стори, че шубраците помръдват.

Направи му впечатление, че е по-енергичен, а може би дори и посилен от обикновено. Вероятно това бе субективно усещане, свързано с времето. Намираще се на открито, въздухът бе свеж и чист.

Вървя с максималната скорост, на която бе способен, в продължение на половин час. Накрая остави гората зад гърба си и излезе на широк бряг. Отляво се издигаха сиво-червени скали, озарени отзад от последните лъчи на почти залязлото слънце. Пред него се отвори синя морска шир. Прохладен солен вятър опари ноздрите му. Където и да се намираще, това място бе много далеч от Северна Дакота.

Видя я почти веднага. Беше излязла почти на линията на прилива и седеше до запален огън. Прибойт ожесточено блъскаше брега. Грохотът бе толкова силен, че Ейприл не го чу, когато извика името ѝ. Беше загледана към морето, така че го усети, едва когато застана зад нея.

Скочи на крака изплашена.

— Макс — извика тя. — Добре дошъл от другата страна. — Дълга вълна пречупи гребен и укротена се плъзна към тях. Ейприл

протегна ръка, после смутено сви рамене и се хвърли в ръцете му. — Радвам се да те видя — прошепна тя.

— И аз. Безпокоях се за теб.

Беше се увесила на врата му. Стискаше го с всичка сила.

— Имам лоши новини — каза Ейприл. — Не можем да се приберем у дома.

Той я отдръпна от себе си, за да вижда лицето ѝ.

— Можем. Вече работи.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя трескаво се притисна в него и го целуна. Бузите ѝ вече бяха мокри.

Беше прохладно. Седнаха край огъня. Няколко птици прелетяха по дължината на брега. Имаха дълги клюнове и ципа между пръстите на краката. Докато ги наблюдаваха безмълвно, една от тях кацна на мокрото място, оставено от изтеглящата се вълна, и клъвна нещо в пясъка.

— Мислех, че ще остана тук завинаги, Макс.

— Знам.

— Мястото е прекрасно, но не бих искала да умра тук. — Ейприл се замисли и попита, за да се увери: — Сигурен ли си? Опита ли?

— Да, сигурен съм.

Отговорът му изглежда я задоволи.

— Нямахте да те изоставим — успокои я Макс.

Тя му подаде пластмасова торбичка.

— Фъстъчено масло — и извади сандвич. Усети, че е гладен. — Последният — предупреди го Ейприл.

Макс отхапа.

— Чудесен е. — И след малко попита: — Знаеш ли къде се намираме?

— Не сме на Земята.

Той се приближи към огъня.

— Трябваше да ти донеса якето.

— Няма нищо, и така ми е добре.

Морето бе загубило синевата си и вече беше тъмно. Над главите им бяха започнали да се появяват звезди.

— Чудя се кой ли живее тук — замислено каза Макс.

— Не видях никого. И не останах с впечатление, че транспортната система скоро е била използвана.

Макс проследи укротяването на поредната вълна в брега.

— Сигурна ли си? Искам да кажа, че това не е Земята? Малко ми е трудно да го приема.

— Огледай се, Макс.

Гората, извадена от Страната на чудесата на Алиса, също се бе стъмнила.

— Силата на притегляне е различна. Струва ми се, че тук е осезаемо по-слаба. — Ейприл изучаващо го изглежда. — Как се чувстваш?

— Добре — отговори той. — По-лек.

— Видя ли слънцето?

— Да.

— Не е нашето.

Тя не пожела да обясни, но Макс не поиска да разбере какво бе имала предвид.

— Трябва да се връщаме — каза той вместо това. Погледна часовника си. — Арки ще се безпокои.

Ейприл кимна.

— Не знам дали ще ме разбереш, но някак не ми се иска да си тръгвам. Защо не пренощуваме тук? Можем да се върнем утре.

Едва няколко часа по-късно Макс се сети да потърси подтекст в думите ѝ. Дали това не беше завоалирана форма на предложение? Но в момента бе толкова развълнуван от последните събития, че не бе в състояние да мисли трезво.

— Трябва да им съобщим, че сме добре — настоя той.

— Хубаво.

Небето се превръщаше в неопишуема панорама. Звездите сякаш се включваха с гръм и не след дълго над главите им блестяха хиляди лагерни огньове, напълно достатъчни, за да осветят морето и да попречат на спускането на истинска нощ. Бяха се появили и черни страховити облаци, предвещаващи буря, но Макс примигна, защото му се стори, че и те са пълни със звезди.

— Странно — обади се той, — небето бе чисто допреди малко.

— Според мен — прошепна в отговор тя, — тези облаци не са в атмосферата. — Макс се намръщи. Вълните все така тежко се разбиваха. — Виж — и Ейприл му посочи с ръка над морето. Там високо над хоризонта се носеше буреносен облак с формата на глава.

Беше пропит с течна светлина и набоден с безброй примигващи синьобели точки. — Виждала съм това преди — все така боязливо прошепна тя.

И Макс бе виждал тази незабравима картина. Изглеждаше като приближаваща буря, но имаше отчетливата форма на шахматна фигура. На кон.

— Мисля, че това е мъглявината Конска глава — възкликна той.

Ейприл стана и извървя няколко крачки по брега.

— Аз пък мисля, че си прав, Макс — гласът ѝ трепереше.

Той я гледаше, загубил желание да бърза. Заслуша се в пукота на клоните в огъня и в мелодичния рев на прибоя. Може би за пръв път от смъртта на онова дете в избухналия самолет душата му бе намерила покой.

21.

*Този страховит посланик на
Земята при Небето...*

Самюъл
Тейлър
Колридж,
„Псалм преди
изгрев“

Лондон, 14 март

(информационна емисия на Би Би Си):

Последният бум при убийствата на работно място в Обединеното кралство изглежда може да се обясни сръс събитията на хребета Джонсън, според психолога Тимъти Клейтън, пишещ за списание „Икономист“. „Днес хората се страхуват повече за работата си, отколкото когато и да било след Голямата криза — заявява Клейтън. — Те не са уверени кой е отговорен, но се наблюдава изключително увеличение в броя на застрелванията на началници, секретарки, разпространители на печата и изобщо всички, които им се изпречат на пътя.“

Петимата членове на племенния съвет, четирима мъже и една жена, се бяха подредили в заседателната зала, край дълга дървена маса. Зад тях висеше окачено знамето на Мини Уакан Ояте, свещеният щит на племето сиу от района на Дяволското езеро, бизонски череп и знакът на полуслънце. Председателят Уокър стоеше в центъра на групата.

Залата бе толкова претъпкана с журналисти и фоторепортери, че не бе останало много място за индианците от племето. Малцина от тях бяха успели да се вмъкнат вътре, така че по-голямата част чакаха из коридорите и навън, пред Синята сграда. Хората открито ликуваха и когато Уелс пристъпи напред, разнесоха се ръкопляскания.

— Председателю — започна той, — уважаеми членове на Съвета, както ви е известно, аз съм тук от името на мъжете и жените, работещи за Националния енергиен институт, които се надяват да им бъде разрешено да изследват археологическата находка на хребета Джонсън и да я запазят за идните поколения. За да постигнем това, ние предлагаме да заплатим на Мини Уакан Ояте сумата от двеста милиона долара срещу правата върху собствеността. — Тълпата колективно ахна. Разнесоха се нестройни ръкопляскания, но Уокър бързо въдвори ред. Уелс се усмихна, явно наслаждавайки се на ефекта от думите си. После извади някакво писмо и наведе очи към него: — Все пак обаче, моите началници ми наредиха да ви съобщя, че според някои от нашите инвеститори, подобен начин на разпореждане с парите им не е разумен. Така че офертата може да бъде изтеглена всеки миг. — Той смачка на топка писмото и го напъха в джоба си: — Дами и господа — продължи със загрижено лице, — вземете парите, докато можете. За нещастие не съм в състояние да ви гарантирам какво би могло да се случи в мига, в който изляза през тази врата.

Председателят кимна.

— Благодаря ви, доктор Уелс. Съветът ви е благодарен, че се съгласихте да дойдете тук тази вечер и да говорите пред нас. — Уелс леко се поклони и седна. — Има още една заявка за вземане на думата по този въпрос — и той погледна надясно, където Ейприл и Макс седяха в компанията на Арки: — Доктор Кенън?

Ейприл изглеждаше изумително. Беше облечена в тъмносин делови костюм, обува в обувки с високи токчета, а изражението на лицето ѝ бе като че ли е открила лекарство против рака.

— Председателю — започна тя — и членове на съвета. Двеста милиона долара звучат като доста пари...

— Те са си доста пари — прекъсна я жена на средна възраст от първия ред.

— ... но днес се случи нещо, което значително променя оценката на вашата собственост — Ейприл направи драматична пауза. —

Ротондата е врата към друг свят. — Публиката не реагира и Макс схвана, че хората не разбират какво им бе казала. Дори представителите на медиите чакаха нещо по-вълнуващо. — Тази сутрин ние двамата влязохме в сградата и излязохме в *друг свят*. Това означава, че Ротондата реализира тайната на мигновеното пренасяне. Това е технология, която ще позволи на всеки от нас да се пренесе във Фарго, Лос Анджелис или ако щете Китай, за време по-кратко, отколкото отнема мигване на окото.

През събраната тълпа мина невидим мощен електрически заряд. Засвяткаха светкавици. Журналистите наизвадиха мобифоните си.

Уокър удари с чукчето.

Придържайки се към съвета на Арки, Ейприл описа мястото, което тя и Макс бяха видели, като свят по-млад от нашия, царство на девствени гори и къпеци се под звездната светлина морета.

— Нещо повече — каза тя, — ние смятаме, че става дума за няколко врати. Водещи може би към различни гори. Още не знаем със сигурност. Това, което ни е известно извън всяко съмнение, е, че Мини Уакан Ояте притежава мост към звездите... Не го продавайте за някакви си няколко милиона долара. Не го продавайте и за няколко милиарда. Защото той струва много, много повече.

Ейприл седна и в залата настана всеобщ хаос. Мина най-малко минута, преди председателят да съумее да въдвори ред.

— Сега — мрачно обяви той, — ще чуем коментари от залата.

Андреа Хоук стана, за да я видят всички.

— Искам да напомня на Съвета, че ставаше дума не за няколко, а за *двеста милиона долара*... Познавам Ейприл Кенън и много се радвам на нейното откритие. Вратата, за която тя говори, ако наистина съществува, несъмнено е от изключително значение. Но това е въпрос на бъдещето. Реалността, с която, уви, трябва да се съобразяваме, е, че има наши близки, които страдат в момента. С тези пари бихме могли да направим много за нас, за нашите деца. Умолявам членовете на Съвета да не забравят това нито за миг.

След нея се надигна висок мъж в износена куртка от еленова кожа и припомни притчата за койота, който искал да захапне прекалено много и останал с празна уста.

Един по един хората на племето ставаха и споделяха с другите семейни трагедии за деца, тръгнали по кривия път, за мъже и жени,

умиращи от наркотиците, за това какво е да си безпомощен в общество на богати. Уелс седеше, благочестиво отправил поглед към тавана.

— Светът отвън — напомни старец, прехвърлил деветдесетте, — си спомня, че сме тук, само когато реши да поиска нещо от нас. Но каквото и да са ни предлагали, винаги са се опитвали да ни изиграят. Бъдете внимателни.

Най-окуражаващото изказване се чу, когато стана Арки.

— Тази вечер — заговори той, — сърцето ми е преизпълнено с тъга от онова, което чух, и аз се безпокоя за моя народ. За пореден път бледоликият ни предлага пари, а ние бързаме да ги дръпнем от ръката му. И не се замисляме за какво всъщност става дума... Проблемите, които всички вие изредихте, не се дължат на това, че нямаме пари. Техният корен е в това, че загубихме наследеното. Забравихме кои сме и какви бихме могли да бъдем. Казвам ви, братя и сестри, позволим ли и този път да ни съблазнят... по-добре да не видим следващия изгрев. — Хората започнаха шепнешком да коментират. Журналистите продължаваха да държат високо вдигнати касетофоните си, операторите не отместваха включените видеокамери. Всичко се записваше. Арки се обърна отново към Съвета: — Показаха ни един нов свят. Може би е време да спрем да живеем из резерватите, които бледоликите ни пробутват. Може би е време да постъпим така, както са сторили на времето нашите предци. Нека видим онова царство на горите, което Ейприл Кенън откри за нас. Нека се опитаме да го направим наше. Ето, това е изборът, пред който сме изправени тази вечер: да вземем парите на онзи човек или да заживеем отново такива, каквито сме се родили.

Съветът се оттегли да заседава, а медиите обсадиха Ейприл. И докато тя отговаряше на въпросите на журналистите, Макс дръпна Арки настрана.

— Не мисля, че успя да убедиш Съвета — каза му той.

Адвокатът обаче се усмихна.

— Не съм се и опитвал. Вярно, че бях обърнат към тях, но говорех на старите воители.

Дяволското езеро, СД, 15 март (Ей Пи):

Племенният съвет на индианците сиу от района на Дяволското езеро днес отхвърли офертата за двеста милиона долара, направена му от консорциум, опитал се да закупи правото на собственост над хребета Джонсън, където се намира площадката на предизвикалите толкова противоречиви слухове разкопки. Това решение се свързва с откриването на т.н. „междузвезден мост“ (вж. уводния материал по-горе). Има сведения за размирици сред индианците от племето. Група от тях дойде днес в града на протестна демонстрация и полицията се готви за следващите им действия...

Минаха втори път през вратата и взеха със себе си групичка колебаещи се журналисти. Онази нощ, по думите на Джей Лено, страната бе обхваната от „ротондна треска“. На челните страници на извънредните издания на всички вестници и по всички телевизионни програми излязоха снимки на другопланетния бряг, на мъглявината Конска глава и на хората, изчезващи в златни сияния. С идването на деня Ротондата и безлюдният чужд свят станаха основна новина.

Охраната затегна до максимум мерките за сигурност. VIP-овете пристигаха на тълпи с хеликоптери: от големите университети, от изследователски центрове, от всякакви щатски и федерални агенции. Зачестиха „отбиванията“ на чужди дипломати и един ден, напълно объркан, Макс се усети, че го представят на френския президент. Ейприл подготви презентация с много диапозитиви, изобразяващи яхтата на Том Ласкър, резултатите от най-разнообразните анализи на материала, използван за изработване на яхтата и Ротондата, ранните етапи на разкопките и въздушни снимки на хребета Джонсън, направени през нощта.

Ейприл най-сетне бе получила желанието отпусък от лабораториите „Колсън“. Единствена от цялата работна група тя имаше квалификацията да говори с различните изследователи. Междувременно списъкът на желаещите да посетят Ротондата и новия свят наброяваше хиляди. На шестнайсетото число Ейприл обяви, че комитет, съставен от известни учени, ще се събере в десетдневен срок, за да формулира изследователска стратегия. Сред неотложните

въпроси, с които комитетът щеше да се занимае, щяха да бъдат: „Какво да правим със света от другата страна?“ и „Как да се подготвим за първия контакт?“.

Кълъмбъс, Охайо, 16 март
До Президента Матю Р. Тейлър
Белия дом
Вашингтон, окръг Колумбия, 20003

Уважаеми г-н Президент,

Знам, че сте много зает, но се надявам да намерите време и да помогнете на моя татко. Миналата седмица той загуби работата си в хартиената фабрика. Същото се случи и на още няколко деца. Аз уча в пети клас на училище „Тиодор Рузвелт“ и казах на някои от приятелите си, че ще Ви пиша. Знаем, че ще ни помогнете. Благодаря Ви.

Ричи Уикършам

Ейприл Кенън бе решила да покани на вечеря всички — Макс, Ласкърви и Арки Редфърн, — още вечерта, когато племенният съвет бе решил да отклони офертата на Уелс. Но изобщо не бе предвидила, че само за няколко часа ще излети от положението на местна знаменитост в орбитата на международната слава.

В мига, в който направените от групата оператори снимки на девствения свят обиколиха света, всяка надежда за по-нататъшна анонимност за нея и Макс бе погребана веднъж и завинаги. Веднага щом се разбра, че компанията е отишла в ресторант „Синя светлина“ в Графтън, там нахлуха репортери, а постоянните посетители се скупчиха около масата им, настоявайки за автографи.

Още повече бяха репортерите в „Прерийната шхуна“, така че в крайна сметка всички отидоха в дома на Ласкърви и дадоха импровизирана пресконференция от предната веранда. Когато Ейприл предложи да съкратят отпразнуването на събитието, с надеждата за малко уединение, Макс, доволен от развитието на нещата, възрази:

— Това е част от историята. Нека и те получат онова, което очакват. На нас нищо не ни струва, а така можем да си спечелим

тяхното благоразположение. Може да ни потрябва, преди всичко да е приключило.

В първоначалните му намерения бе влизало да се отърве с няколко общи фрази и да направи неангажиращ коментар за това как някой е оставил безценен дар на човечеството. Но когато застана пред камери и касетофони, емоциите му надделяха (той бе пийнал повече от обикновено — може би не чак толкова, че да фъфли, но достатъчно, за да паднат задръжките му).

— Видяхте картини от новия свят — каза той. — Но образите не могат да предадат цялостното усещане. Морето е топло, брегът е широк и аз предполагам скоро ще установим, че плодовете се ядат. Имах късмета да намеря една прекрасна жена на плажа и не изгарях от желание да се върна в Северна Дакота. — Репортерите се засмяха. Ейприл улови погледа му и се усмихна, но изглежда се досети накъде отива разказът, защото беззвучно изрече „Не!“. Но вече беше късно. Макс не можеше да спре: — Онова място не е като нищо, което сте виждали досега. То е... истинска магия. — Погледна през прозореца към потъналата в мрак равнина и се вслуша във вятъра, свирещ покрай ъгъла на хамбара. — Това е Едем, Райската градина — завърши той.

Няколко минути по-късно всички големи телевизионни мрежи по света прекъснаха програмите си за извънредно съобщение.

Преподобният Уилям Адисън, известен още като „Стария Бил“, бивш шофьор на цистерна за бира, бивш агент по продажба на недвижима собственост и бивш системен инженер, беше основател и движеща сила на телевизионната църква, наречена от него „Проект 40“ — дан към годините, прекарани от израилевите племена в пустинята и към големия телевизионен канал, излъчващ неговото шоу. Той беше още и пастор към Църквата на доброволеца в Уитбърг, Алабама. Бил беше вярващ. Вярваше, че краят приближава, вярваше, че хората по рождение са негодни за нищо и имат нужда от помощ свише във всяка своя стъпка, най-сетне вярваше, че Бил Адисън представлява достойно изключение от общото правило.

Беше осъзнал се грешник. На времето бе женкар. Познаваше в детайли порока на пианството, а на младини бе вдигнал във въздуха не един „Шевролет“ в Чатануга не за друго, а просто за кеф. Беше

отхвърлял властта във всичките ѝ възможни проявления. Дори божествените.

И ето че точно както се бе случило на времето с Павел, така и той стъпи на магистрала, извела го право до Всевишния. В случая с Бил, магистралата се казваше „междущатска-95“. Бил пътуваше към Джаксънвил в дъждовната вечер, планирайки да прекара нощта в компанията на няколко грешници, когато изгуби контрол над колата, завъртя се на пътя и спря в канавката. Трябваше да умре. Колата избухна, Адисън излетя от нея и се заби в дънера на дърво, отстоящо на трийсет метра. Но между момента на експлозията и пристигането на полицията десетина минути по-късно, Бог му каза няколко думи и му възложи задача. И ето че мисията му сега го отвеждаше от малката черква откъм южната страна на Уитбърг към неговите последователи из цялата страна и в Канада.

На сутринта след необмислената бележка на Макс, Бил отвори темата пред електронното си паство. Намираще се в кабинет, чиито стени бяха скрити под лавици, отрупани с книги (за да придаде научно звучене на проповедите си).

— Снощи — обясни той, — не можах да спя добре. Не знам защо се случи така. Обикновено имам здрав сън, братя и сестри, защото никога не ми се случва да си лягам с гузна съвест. Но снощи нещо ме държеше буден. И както лежах с отворени очи, запитах се дали някой не се опитва да говори с мен... Не, не казвам, че е бил Бог — произнесе името така, сякаш бе съставено от две срички. — Чуйте ме добре, приятели: не казвам, че е бил Бог! Но както ни учи свети Павел в Послание до коринтяните, време е да се събудим от съня си... Слязох долу и малко почетох. В къщата беше тихо. Включих телевизора и избрах CNN, за да имам компанията на човешки глас... Ако сте чели вестници тази сутрин или сте гледали сутрешните новини, знаете какво видях. Учените твърдят, че са намерили пътя към един нов свят. Гледах и не можех да откъсна погледа си. Показваха картини от този свят, от необятната виолетова гора, от синьото му море. И от мрачното му небе... Добре, признавам, че не знам на какво сме се натъкнали в сляпото си любопитство. Но определено е нещо тревожно за всеки християнин. Първо помислих, че става дума за някаква шега, но не може да е така, защото това е лесно да се разбере. Така че на тези от вас, които ме попитаха, аз казвам: „Да, вярвам, че съобщенията,

постъпващи от Северна Дакота, са истински“... Други от вас зададоха въпроса: „Преподобни Бил, какво мислиш за тази новина? Какво представлява мястото, което наричат Ротондата?“. Нямам отговор. Но ще споделя с вас подозренията си и защо мисля, че ние трябва да затворим онази врата завинаги... Учените там в по-голямата си част са безбожници. Но един от тях поне е прозрял истината, криеща се зад „моста“ от Северна Дакота. Бил е привлечен от нея и сподели, че е искал да остане в притихналите гори на онзи свят. Нарече го Едем... Братя и сестри, според мен точно за това става дума. Нищо, че онзи човек е атеист — с някаква част от себе си, с някаква дълбоко скрита частица от душата си той е познал отдавна загубения дом и е изплакал желанието си да се върне в него... Знаем, че Бог не е унищожил Райската градина. Може би я е оставил, за да ни напомня какво сме изгубили завинаги. Каква е цената на човешката арогантност. Не знам. Никой не знае...

Вярващите схванаха намека.

— Амин — Извикаха те.

— Може да кажете: „Но, преподобни Бил, в Библията не се споменава за виолетови гори. Нито за странни облаци“. Да, ала това не се изключва. Там се казва, че Бог е сътворил две велики светлини, едната да управлява деня, другата да управлява нощта. Можем ли да твърдим със сигурност, че втората е нашата днешна луна, а не великият облак, който видяхме на екраните на телевизорите си днес? Братя й сестри, казвам ви, ще поемем ужасен риск, ако се върнем през онази врата. Защото, ако отвъд нея наистина се намира Райската градина, тогава ние се опълчваме срещу волята на Всемогъщия.

Акрон, Охайо, 17 март
(Юнайтед Прес Интернешънъл):

Днес „Гудиър Тайър енд Ръбър Къмпани“ опроверга съобщенията, че значителните съкращения, обявени миналата седмица, имат връзка с разкритията, постъпващи от хребета Джонсън. „Достойни за съжаление — така нарече слуховете говорител на компанията. — Ние сме в процес на реорганизация и

реконструкция. Но сме уверени, че в тази страна винаги ще има сигурен пазар за автомобилните гуми.“

В момента борсовият индекс е паднал с 650 пункта. Най-големи са загубите в автомобилната и авиационна промишленост. Аналитиците обясняват безпрецедентното продаване на акциите на тези компании със страховете, че на хоризонта се задава нова транспортна система, базирана на технология, използвана в Ротондата.

В Бостън „Юнайтед Текнолоджис“ днес отрече, че се планират големи съкращения на персонала.

(CNN, Обедната информационна емисия)

ДжерEMI Карлучи беше толкова развълнуван, че имаше проблеми с дишането. Обичаше да казва на интересуващите се, че е астроном от четиригодишна възраст, от времето, когато е излизал на задната веранда в къщата на дядо си, северно от Кеноша, за да наблюдава Марс и Венера. Карлучи бе към края на дългата си и изпълнена с отличия кариера.

И ето че стоеше на някакъв плаж, на пет хиляди светлинни години от Кеноша, вдигнал поглед към небе, набодено с диаманти и обхванато от звездни вихрушки. Изумителните облаци под Конската глава бяха осветени от вътрешни огънове и приличаха на лятна светкавица, застинала в далечината.

— Великолепно — възкликна някой зад него.

На изток се издигаше обгърнато в облачна пелена кълбо.

Но най-впечатляващи от всичко бяха младите сини гиганти, клас А. Мъглявината представляваше инкубатор на нови звезди. Радостта на ДжерEMI бе толкова голяма, че му идеше да заплаче с глас.

— Трябва да направим тук обсерватория — прошепна той на Макс.

— С телескоп от категорията на Хабъл — допълни Едуард Банерман, представител на Института за съвременни изследвания. — Това би следвало да е първият ни приоритет. Трябва да намерим начин да разширим прохода, за да изнесем тук тежко оборудване.

Вятърът шумолеше из листата на дърветата. Една вълна се плисна и се втурна към тях по брега.

Банерман, който бе дребен, с остри черти на лицето и оредяваща бяла коса, я проследи и после обърна поглед към Конската глава.

— Ние сме на по-малко от три километра разстояние от хребета Джонсън — отбеляза той. Вълната се смири и попи в пясъка. — Абсурдно... Какво става с физическите закони?

ЧУДО В СЕВЕРНА ДАКОТА

Вратата работи.

Група от единайсет души днес стъпи на свят, за който астрономите казват, че е на хиляди светлинни години от Земята...

(„Уолстрийт Джърнъл“, уводна статия, 18 март)

Има ли хора на Едем? Ако има, ние може би скоро ще разберем за съществуването им. Който и да е построил моста между Северна Дакота и мъглявината Конска глава, той вероятно ще прояви по-малко търпимост от северноамериканските индианци преди няколко хиляди години, когато някой е превърнал земите им в ад.

(Майк Тауър, „Чикаго Трибюн“)

Тони Питърс излезе от кабинета си в сградата, където се намираше канцеларията на президента, малко след затварянето на борсите. Лицето му бе пепеляво бледо. Чувстваше се безкрайно стар. Мобифонът му мелодично иззвъня, точно когато стъпваше на Уест Екзекютив Авеню.

— Очакват ви — съобщи му секретарят. Президентът бе избрал да прекара този уикенд в Кемп Дейвид. — Хеликоптерът ще кацне на поляната след десет минути.

Питърс бе очаквал повикването. Изморено тръгна да си пробива път с куфарчето в ръка през тълпите и протестиращите по

Пенсилвания Авеню („Бомбардирайте Ротондата!“) и мина през главния портал, точно когато хеликоптерът на флотата се спускаше над площадката за кацане. От колодата на глобалната икономика бе изтеглен възможно най-дивия жокер. Имаше само едно нещо, което можеше да препоръча на президента при тези обстоятелства.

— Светът има нужда да бъде успокоен — каза му той половин час по-късно в присъствието на цяла дузина съветници. — Миналата есен колелата на пазара се счупиха, защото хората решиха, че техните автомобили няма да имат нужда от подмяна на всеки пет години. А ето сега те мислят, че колите изобщо вече ще станат излишни. Заедно със самолетите и асансьорите. И заедно с гумите, радарите, карбураторите и един Бог знае какво още. Кажете ми нещо и аз ще го свържа с транспорта.

Насядалите около заседателната маса неспокойно се размърдаха. Вицепрезидентът — висок, посивял и сериозен — гледаше в бележника си. Държавният секретар — агресивен адвокат, натрупал внушителен стаж из съдебните зали, за когото се говореше, че се готвел да подаде оставка, понеже президентът обичал сам да си бъде държавен секретар, — седеше със затворени очи, подпрял глава на юмруците си.

Президентът погледна към Джеймс Самсън — министър на финансите.

— Съгласен съм — потвърди той.

Когато секретарят не показва желание да продължи, президентът отбеляза нещо в кожената папка, която винаги му беше подръка, и почука замислено с химикалка по масата.

— Какви биха били последиците за икономиката, ако допуснем, че устройството наистина работи и че може да се адаптира за нуждите на обикновено пътуване?

— В чисто теоретичен план — отговори Питърс, — техническият напредък по правило има благоприятно въздействие. Стратегически погледнато, ние можем да спечелим невероятно много от разработването на средства за евтино и практически мигновено пренасяне от едно място на друго. Доколкото разбрах, необходимото за това оборудване консумира енергия колкото един телевизор. Изгодите са повече от очевидни.

— А в краткосрочна перспектива?

— Ще има сътресения.

— *Сътресения* ли? — насмешливо попита Самсън. И той беше дребен, посърнал човек, може би приближаващ края на дните си. Бе сбъркал в дадения на президента съвет относно Ротондата през зимата, но въпреки това всички го смятаха за най-умния човек в настоящата администрация. — Думата *хаос* ми се струва малко по-близка до истината. — Гласът му трепереше. — Колапс, разруха... сами изберете най-подходящата. — Той се изкашля деликатно в кърпичката си. — Не забравяйте, господин президент, че не трябва да се безпокоим за следващото десетилетие. Позволим ли това да продължи, дори *стратегически погледнато* — ако мога да използвам същия израз, — Съединените щати може и да не спечелят чак толкова, просто защото няма да ги *има*. Както със сигурност няма да го има президентът Тейлър. — Той задавено се закашля и спря.

Тейлър кимна.

— Други коментари? Адмирале?

Адмирал Чарлз Бонър „Бомбардировача“ бе началник-щаб на Обединеното командване на родовете войски. Беше еталон за висш офицер: висок, с безукорно изгладена униформа, строг. Изглеждаше все още в превъзходна форма, макар да бе вече над шейсетте. Вървеше с леко накуцване, спомен от самолетна катастрофа във Виетнам.

— Господин президент — започна той, — това устройство, ако съществува, представлява сериозна заплаха за отбранителната ни способност. Ако бъде направено широко достъпно, с негова помощ ще могат да се прехвърлят ударни части, а може би и цели армии, в самото сърце на всяка нация на Земята. Без никакво предупреждение. И най-вероятно без никаква възможност за адекватна защита. Доколкото разбирам, единственото необходимо условие за целта е сглобяването на приемна станция където трябва. — Той се огледа, за да види дали думите му имат очаквания ефект. — Нито едно място на света, достъпно примерно с камион, няма да бъде в безопасност от подобна атака.

Тейлър пое дълбоко дъх.

— Предлагате да конфискуваме устройството, адмирале, така ли? И какво да направим с него?

— Предлагам да го *унищожим*. Господин президент, няма такова нещо като сигурна военна тайна. Ако това устройство стане част от

нечий арсенал — имам предвид чужда военна сила, — то ще нулира ефекта от нашите самолетоносачи, военновъздушните ни сили, стратегическото и тактическото ни оръжие и всичко останало, с което в момента разполагаме. Това устройство е абсолютният изравнител на силите. Идете там, купете проклетото нещо от индианците, ако можете, отнемете им го, ако се наложи, но идете, вземете го и го направете на атоми.

Хари Итън поклати глава. Хари беше началникът на канцеларията в Белия дом.

— Индианците току-що отклониха оферта от двеста милиона долара. Не ми се струва, че мисълта за продажба ги вълнува.

— Предложете им милиард — обади се Роли Грейвс, директор на ЦРУ.

— Не вярвам, че ще го продадат — настоя Итън. — Дори да го сторят, представяте ли си отзвук? Дадем ли им милиард, пресата няма да се умори да пита до самите избори какво са получили данъкоплатците срещу парите си. И какво ще им обясним ние? Че сме го направили, за да защитим интересите на „Дженерал Мотърс“ и „Боинг“?

— Не ме интересува какво ще им кажете! — изгърмя Бонър. — Подобно оръжие превръща всичките ни самолетоносачи в скрап. Помислете за това, господин президент.

В този момент Марк Аниок, министър на вътрешните работи, се наклони напред.

— Не можем просто така да им го отнемем — каза той. — Това е равносилно на политическо самоубийство. Боже Господи, ще останем в историята като хората, посегнали на индианците отново. Представям си заглавията...

— Можем да им го вземем и още как — възрази Итън. — Но веднага след това трябва да организираме инцидент и от онова нещо на хребета Джонсън да не остане и следа.

— Съгласен съм — одобри Бонър. — Да прекратим тази история в зародиш, докато можем.

Елизабет Шумахер, съветник по въпросите на науката, седеше в далечния край на масата. Беше сивоока, вгълбена жена, рядко удостоявана с покана за участие в заседания по стратегически въпроси. Администрацията на Тейлър, загрижена най-вече как да намали,

дефицита, не бе схващана като първи приятел на научната общност. Президентът съзнаваше това и изпитваше известни угризения, но бе готов да посрещне упреците в името на по-висшата цел.

— Господин президент — обади се Шумахер, — откриването на Ротондата е събитие, уникално по своята значимост. Ако я унищожите или ако позволите да бъде унищожена, можете да бъдете сигурни, че идните поколения *никога* няма да ви простят.

Не каза нищо повече, но Питърс разбра, че думите ѝ имаха ефект.

Заседанието продължи още два часа, без да стигнат до определени заключения. В полза на Ротондата се изказаха само Аниок и Шумахер. Тони Питърс в началото бе раздвоен, но постепенно стигна до становището, че трябва да експлоатират хребета, поемайки съответните рискове с икономиката и общото въздействие на артефакта в останалите сфери на живота. Но беше прекалено предпазлив по натура и достатъчно лоялен към благополучието на своя началник, за да предложи открито този начин на действие. Всички останали в залата настойчиво търсеха пътища за отървяване от артефакта.

Когато заседанието свърши, президентът дръпна Питърс настрана.

— Тони — каза му той, — искам да ти благодаря за приноса тази вечер.

Питърс кимна.

— Какво ще правим?

Тейлър никога досега не си бе позволявал лукса да проявява нерешителност. Но тази вечер, за пръв път, откакто Питърс можеше да си спомни, президентът се поколеба.

— Да ти кажа ли истината? Не знам как да продължим. Нещо ми казва, че това ще срине икономиката и никой не може да предвиди как ще изглеждат нещата, когато изплуваме на другата страна. Но в същото време знам, че Елизабет е права. Позволя ли Ротондата да бъде унищожена, историята ще ме изкорми.

Не криеше, че е сериозно загрижен.

— Е, и?...

— Казах ти, Тони, не знам. Честна дума, не знам.

— Давай нататък, Чарли от резервата.

— Здравсти, Снежен ястреб, искам да направя коментар относно срещата.

— Слушаме те.

— Когато снощи дойдох на срещата, мислех също като теб. Исках да вземем парите.

— Какво мислиш сега, Чарли?

— Видя ли снимките?

— На другата страна ли? Да.

— Според мен Арки е прав. Мисля, че трябва да си съберем багажа, да се пренесем там и да изключим системата.

— Не съм сигурна, че Арки се изрази точно така.

— Не си го разбрала. Аз стоя зад него. Виж, Снежен ястреб, всички пари на земята не могат да ни помогнат да се махнем оттук. Нека си задържат двестата милиона. На мен ми дай плажа и горите.

— Добре, Чарли. Благодаря ти за мнението. В ефир си, Мадж от Дяволското езеро.

— Здравей, Снежен ястреб. Виж, убедена съм, че последният, който говори преди мен, е абсолютно прав. Готова съм да тръгваме.

— В пустошта?

— Да, точно така. Да не се бавим.

— Добре. Джек от резервата...? В ефир си.

— Ей, Снежен ястреб. И аз бях там.

— На срещата?

— Да. Ти бъркаш. Пред нас е шансът да започнем от самото начало. Ще бъдем проклети глупци, ако не се възползваме. Казвам: събирайте си багажа и да изчезваме. И този път без европейци, моля! Стъпим ли там, нека направим както каза онзи... как му беше името? Да залостим вратата.

22.

*Нашето знание е като факла
от боров клон,
осветяваща само стъпка
напред
пътя ни през бездна на тайни и
ужас...*

Джордж
Сантаяна,
„Сонет III“

Арки бе непреклонен:

— Никой друг няма да отиде в онази пустош, докато не се убедим, че няма опасност.

Ейприл беше готова да експлодира:

— По дяволите, Арки! За всекиго е ясно, че никога няма да сме абсолютно сигурни в това. Никога!

— В такъв случай може би следва да се откажем отсега. Да вземем най-добрата цена за Ротондата и да оставим някой друг да се безпокои за неизбежните съдебни процеси.

— Какви процеси?

— Онези, които ще бъдат заведени срещу нас в секундата, в която някой от твоите заваяни академици бъде изяден.

— Никой няма да бъде изяден.

— Откъде знаеш? Как можеш да бъдеш толкова сигурна? Можеш ли да го гарантираш?

— Разбира се, че не мога.

— Ами в такъв случай трябва да имаме предвид и тази възможност. — Той дълбоко пое дъх. — И на първо място трябва да се запитаме: наистина ли искаме всички тези хора да се мотаят там?

— Не се мотаят! — Ейприл овладя гласа си. — Става дума за обучени хора. И освен това, нали не си въобразяваш, че можем да задържим това само за нас? Длъжни сме да пуснем колкото може повече хора да видят онова, което видяхме ние.

— Нека те попитам пак: какво ще се случи, ако един от тях бъде убит?

— Там няма едри хищници.

— *Ти* не си видяла едри хищници, Ейприл. Разликата е от земята до небето. А болестите? А дребните екзотични микроби?

— Ако ги има, вече е малко късно: Макс и аз бяхме там и се върнахме.

— Знам — сурово я изглежда Арки. — И недей да мислиш, че много ми допада. Виж, досега действахме като каубой, който стреля от хълбок. Време е да сложим нещата под контрол. Преди да сме се опарили жестоко. Първо, искам ти и Макс да си направите подробни медицински изследвания. Възможно най-изчерпателните. Междувременно ще спрем екскурзиите, докато Адам не каже, че е безопасно. Не искам никой повече да стъпва там, докато това не се изпълни. Никой, включително *и вие*.

— Арки — изплака Ейприл, — не можем просто да заключим тази врата и да обясним на хората, че на другата страна не е безопасно.

— Току-що го направихме — заяви той.

Адам събра екипа си. В него влизаха Джек Суифтфут, Андреа Хоук, Джон Малкия призрак и още двама, които Ейприл не познаваше. Раздаде карабини М15, гранати и револвери.

— Изглеждате като че ли ви очакват динозаври — каза им тя.

Той сви рамене.

— По-добре да се презастраховаме, вместо след това да съжаляваме. — Направи знак на хората си да стъпят на решетката, натисна иконката със стрелата и се присъедини към тях. — До довечера — махна ѝ той. Закрепваше пълнител на колана си, когато започнаха да избледняват.

Макс влезе, носейки два жълти балона и вечната си видеокамера.

— Не бих възразявала — посрещна го Ейприл, — но това създава неприятен прецедент. Какво да правим сега? Да изпращаме

десантчици всеки път, преди да хвърлим поглед на кое да е от всичките тези места?

— Ако изобщо има повече — уточни Макс. — Аз специално още не знам. И честно да ти кажа, не съм сигурен, че идеята ти е чак толкова неуместна. — Тя изръмжа, но не каза нищо повече. — Мислиш ли — попита я Макс, — че онзи, който е построил системата, все още се намира някъде там?

Погледът в очите ѝ загуби фокус.

— Изминали са десет хиляди години — каза Ейприл. — Доста дълъг период от време.

— Може би не и за тях.

— Може би. Но знаем, че Ротондата е била изоставена отдавна. А и на Едем не видяхме никакви следи някой да се е отбивал скоро. Какво мислиш, че ни казва това?

Макс гледаше през прозореца. Навън туристите правеха снимки.

— Питам се, къде ли свършва мрежата? — замислено се обади той.

— Изгарям от нетърпение да науча това — пламна погледът ѝ.

Външната врата се отвори. В коридора се чуха стъпки и на прага се появи Арки Редфърн. Махна им с ръка, съблече якето си и го метна върху облегалката на един от столовете.

— Хората казват — съобщи им той, — че май е редно да ви направим почетни членове на племето.

— Идеята ми допада — усмихна се Ейприл.

Макс беше научил, че единственият друг човек, удостоен с тази чест, е самият Сам Хюстън^[1]. Компанията не беше никак лоша.

— И на мен — съгласи се той.

— Така-а, а това за какво ни е? — попита Арки, гледайки балоните.

— Искаме да разберем с какво още разполагаме.

На балоните имаше надпис „Форт Мокси“ и изглед от Ротондата. Под тях висеше дълго парче канап. Като се наслаждаваше на вниманието на двамата, Макс дръпна два стола, постави ги в двата края на решетката, но извън периметъра. После завърза балоните за столовете, така че да се издигнат във въздуха точно над решетката.

— Какво се опитваш да направиш? — недоумяваше Арки.

— Не искаме да задръстваме системата — обясни Ейприл. — Ако изпратим стол и никой не го махне от приемната решетка, това означава край на играта. Губим канала завинаги. Трябва да изпратим нещо, което само ще се отмести.

— Добре — кимна Арки, доволен, че е разбрал идеята.

— Готови? — погледна ги Ейприл, която стоеше до иконките.

Макс фокусира камерата върху единия балон и започна да записва.

— Давай — каза той.

Ейприл натисна иконата с вплетените пръстени.

Макс преброи до двацет и три и видя балона да изчезва. Две прерязани парчета канап паднаха на пода в двата края на решетката.

— Имам въпрос — обади се Арки. — Какво ще се случи, ако нещо не е изцяло в обхвата на полето, когато системата се задейства? Само половината от него ли ще се пренесе там?

Ейприл го погледна като дете, заловено да бърка в буркана със сладко.

— Добър въпрос, съветник — отбеляза тя. Повториха експеримента и с последната икона — онази с ключа-сол — и се прибраха в микробуса, за да прегледат на спокойствие записа.

Според Макс пръстените означаваха изкуствено съоръжение. Следователно, твърдеше той, представляваха най-сериозния им шанс да се срещнат с някого.

И може би точно така щеше да стане. Касетата беше запечатала вторичен образ — едва забележимо ехо: стена с прозорец. Стената беше чиста и навяваше на мисли за кораб или военно съоръжение. Прозорецът изглеждаше дълъг и краят му излизаше извън полето на образа. А от другата му страна изглежда бе нощ.

— Прилича на някакво помещение — констатира Ейприл.

Арки бе приседнал на ръба на масата. Наклони се напред, за да разгледа по-добре.

— Как ще реагираме, ако там наистина има някой? — попита той.

— Ще му кажем „здрости“ и ще се усмихнем — отговори Макс. Адвокатът се намръщи.

— Мисля, че тук няма място за шеги. Вижте, тази станция, терминал или каквото и да е не е използвана от дълго време. Но това не означава, че цялата система е изключена. Трябва да решим какво ще правим, ако някой се появи. — Той се поколеба как да продължи: — Например... не трябва ли да сме въоръжени?

Ейприл бавно поклати глава.

— На мен ми се струва — бавно произнесе тя, — че последното нещо, от което имаме нужда, е война със създателите на това съоръжение.

— Но той има право — възрази й Макс. — Трябва да сме внимателни.

Арки се отпусна на стола.

— Защо не видим какво има на другото място? — предложи той.

Ключът-сол. Макс превъртя касетата до началото на второто пренасяне.

Отново видяха балонът да избледнява. Този път образът на фона изглеждаше като стая, застлана с мокет. Стените бяха голи. Нямахте и следа от мебели.

— Отнякъде идва светлина — забеляза Ейприл.

— Какво мислите? — попита Макс.

— Може да е друга Ротонда.

Ейприл беше готова веднага да установи:

— Има само един начин да се разбере.

Макс се поколеба.

— Мисля, че е по-добре да се въздържим — каза той. — Ако там наистина има някой, нищо чудно да оплескаме нещата. Нека използваме твоя комитет, за да видим как е най-добре да се постъпи.

— Но това значи след шест дни — извика Ейприл. — Колкото повече информация съберем дотогава, толкова по-правилно решение ще могат да вземат. И от друга страна, какви специалисти могат да участват в подобен проект? Искам да кажа, че никой не би могъл да има опит в тези неща.

— Досещам се накъде биеш — въздъхна Макс.

— Въпреки това аз съм склонен да се съглася — изненада ги Арки. — Никой не е подготвен да взема решения в подобна ситуация. А ако някой изобщо ще ходи, защо да не бъдем *ние*? — Макс отбеляза местоимението.

Ейприл също.

— Арки — погледна го тя, — не се обиждай, ама нямаме нужда от адвокат. Нека първо опитаме само двамата.

Но Арки изведнъж се извиси.

— Не мисля така — каза той. — Според мен племето също трябва да бъде представено.

— Шегуваш се — погледна го Макс.

— Никога не се шегувам — усмихна се Арки.

Макс събра необходимото за експедицията: генератор, чанта с инструменти, две фенерчета, две манерки с вода и добилия вече популярност бележник с два черни маркера.

Дейл Трий (след заминаването на Адам той изпълняваше ролята началник на охраната) подаде на Арки револвер 38-и калибър.

— А на мен? — попита го Макс.

— Имаш ли разрешително? — погледна го въпросително Дейл.

— Не. — Макс не бе изстрелял и един патрон през живота си.

— Тогава забрави — отсече Арки. — Иначе ти ще си по-опасен от всичко, което може да ни се изпречи на пътя. — После хвърли поглед на Ейприл.

— И аз съм така — призна си тя.

Дейл не скри загрижеността си.

— Мисля, че ще е най-добре и аз да дойда с вас — каза той.

— Ще се оправим — успокои го Арки.

Ейприл възмутено ги изгледа.

— Това сигурно е дневната на някое същество. Не вярвам да ни се отвори голяма нужда от огнева мощ.

Макс постави багажа в центъра на решетката и добави една лопата към него.

— Когато пристигнем там — обясни той на Дейл, — ще изпратя лопатата обратно. Дай ми половин час, в случай че се наложи нещо да се ремонтира. Ако нищо не се случи дотогава, изпрати сандвичи.

— Ще напишем съобщение, ако има проблеми с връщането — поясни Ейприл. — Никой да не тръгва след нас, докато не ви известим — и тя погледна за потвърждение спътниците си. — Нали така?

Арки кимна. Същото направи и Макс, но не толкова убедено.

Стъпиха на решетката. Дейл застана до иконките.

— Готови? — попита той.

— Да! — каза Ейприл.

В стаята миришеше на мускус. Стените бяха покрити с материя в светлозелен цвят, украсена с шарка от цветове и преплетени лиани. Бледото осветление беше дифузно — без определен източник, точно като в Ротондата.

Няколко секунди останаха на място, без да помръдват. Позволиха си само да завъртят глави и да огледат голямото празно помещение, в което се бяха озовали. Макс не чуваше нито звук. Решетката, върху която бяха стъпили, изглеждаше по-различна, но бе с размера на досегашните две. Той слезе от нея, стъпи на червения мокет и изненадан отдръпна крак, когато усети, че потъва в него.

— Що за под е това? — попита Ейприл.

Опита отново. Подът издържа на тежестта му, но беше ясно, че ходенето няма да е лесно. Кой би се чувствал удобно на такъв под, запита се Макс.

Пред него беше по-светло.

Стаята се оказа с L-образна форма и единият ѝ клон бе два пъти по-дълъг от другия. Имаше два изхода, разположени в двата края. През тях се излизаше в потънали в мрак коридори. На стената до решетката Макс зърна вече познатия панел от иконки. Този път бяха девет на брой: картинки в кръгли дискове, монтирани непонятно как, без никаква следа от работа, в дървото. На единия се виждаше еленовата глава. Никой от останалите не дублираше някоя от предишните иконки, както на Земята, така и на Едем.

Ейприл се задържа пред тях, разглеждайки ги внимателно.

— Безкраен свят — прошепна тя.

Макс кимна. Свалиха оборудването, той сложи лопатата върху решетката и опита да активира еленовата глава. Иконката светна с мека светлина.

Лопатата изчезна в сияние, което беше не златно, а зелено.

— В тон с декора — впечатли се Ейприл.

— Добре — обади се Арки, — хубаво е да знаем, че можем да се измъкнем тук по спешност, ако се наложи.

Таванът беше висок и части от него не се виждаха, скрити в сенките, хвърляни от преплетени греди.

— Не виждам балона — отбеляза Арки. В същия миг на лицето му се изписа изненада и Макс проследи погледа му. В тавана имаше правоъгълна дупка, през която се виждаше друга стая.

И там бе светло, но не повече, отколкото в помещението, където се намираха в момента.

— Не мисля, че горе има някой — каза Ейприл.

Правоъгълният отвор беше с размери към два на три метра. Не се виждаше стълба.

— Балонът — ненужно поясни Макс — сигурно се е издигнал в другата стая. — Температурата бе с няколко градуса по-ниска от онази в Ротондата. Макс вдигна ципа на якето си. — Чувствам се лек — констатира той.

— Мисля, че си прав — съгласи се Ейприл. — Отново различна сила на притегляне.

— Значи не сме на Земята? — поиска да се убеди Арки.

Тя само поклати глава.

Адвокатът не спираше да поглежда алтернативно ту в единия, ту в другия коридор. Не беше извадил оръжието, но ръката му бе пъхната в джоба.

Отсъстваха прозорци. Ейприл свали фотоапарата от рамото си и направи няколко снимки. Макс и Арки погледнаха отблизо в коридорите. Накъдето и да мръднеха, светлината пред тях се усилваше, а зад тях отслабваше. Мокетът имаше гъбеста структура.

Единият коридор свършваше в голяма стая с форма на ромб. Другият минаваше покрай няколко празни помещения, преди да направи завой. Никъде никакви прозорци. И никаква мебелировка.

Спряха, за да обсъдят видяното дотук.

— Не ми харесва да се намирам в място с ограничена видимост — каза Арки. — Предлагам да се връщаме.

— Без да сме разбрали къде се намираме? — тежко въздъхна Ейприл и погледна Макс. — Какво мислиш *ти*, Макс?

Макс беше съгласен с Арки. Но не можеше да го каже пред Ейприл.

— Защо не разгледаме в малко по-голям кръг? — предложи той.

— Двама срещу един — усмихна се Ейприл.

— Не знаех, че ще си играем на демокрация — измери ги с поглед адвокатът. Недалеч от тях коридорът завиваше под прав ъгъл. — Добре — неохотно се съгласи той. — Да опитаме.

Завиха по коридора. Нови стаи. И нова дупка в тавана.

И все така без прозорци. И без следа от неотдавнашно обитаване.

— Това място не изглежда изоставено — каза след малко Ейприл. — Няма и следа от прах. То просто е празно.

Следващият завой беше наляво и Макс се залови да чертае карта.

— Къде, по дяволите, са прозорците? — недоумяваше Арки.

Макс вече усещаше тъпа болка в глезените. Ходенето по потъващия под краката им под беше истинско изпитание.

Влязоха в дълга тясна стая. Концентриран в картата, Макс не гледаше пред себе си. В един момент усети, че под краката му няма под. Той залитна напред и видя пропаст, дълбока поне два етажа. Ейприл го сграбчи за ръкава на якето и го задържа няколко секунди, необходими на Арки да го хване през рамо. Дватама го изтеглиха назад и Макс се отпусна на четири крака, за да изчака стомахът му да престане да се бунтува.

Дупката беше широка около метър и половина и пресичаше стаята от стена до стена. Подът от другата страна продължаваше до следваща врата и нов коридор.

Успокоила се, че на Макс му няма нищо, Ейприл коленичи до ръба.

— Не може да е повреда — констатира тя. — Така е построено. Това си е *шахта*.

— В центъра на пода? — попита Арки. — Кой, по дяволите, е архитектът?

Нямаше никакъв начин да заобиколят, така че се върнаха по пътя, по който бяха дошли, и поеха по друг завой. На много места пътят им се преграждаше от подобни шахти, така че маршрутът им се диктуваше от това необичайно конструктивно решение.

Не пропускаха да поглеждат във всички стаи, покрай които минаваха. Малко по малко осъзнаха, че това не са стаи в стандартния смисъл на думата. Бяха по-скоро пространства с безкрайно разнообразни форми. Някои изглеждаха прекалено тесни, за да бъдат обитавани от същества с габаритите на земни хора. Други, като стаята,

в която бяха пристигнали, не бяха нито квадратни, нито правоъгълни или имаха стени под особени ъгли спрямо пода.

И никъде нито следа от мебелировка. Както и от стълбище или някакъв начин да се мине на горния етаж, или да се слезе един етаж по-долу. Цветът и текстурата на приличащото на мокет подово покритие се сменяха от стая в стая. Но най-странно от всичко наистина беше пълното отсъствие на прозорци, което в крайна сметка ги наведе на мисълта, че се намират под повърхността.

Макс бе готов да се връщат още в мига, в който спътниците му го бяха изтеглили от ръба на дупката в пода и сега само чакаше някой да го предложи, за да го подкрепи. Междувременно се занимаваше с картата, като вече внимаваше къде стъпва.

Както досега, пред тях осветлението се засилваше, зад тях отслабваше. Ефектът бе доста тревожен, защото създаваше впечатлението, че по периферията на зоната на видимост някой се движи. Макс започна да се преструва, че работи над картата, но с ъгълчето на очите си следеше дали някой няма да се покаже. И в крайна сметка го видя!

— Къде? — попита Арки. — Аз не виждам нищо.

— Ето там — Макс посочи завоя на коридора, откъдето бяха минали само преди минутка.

— И аз го видях — потвърди Ейприл.

— Какво сте видели? — В ръката на Арки се бе появил револверът.

— Светлината се промени — обясни Макс. — Виж там... онова по-бледо петно.

Въздухът около тях се раздвижи.

Светлото петно ги следваше. Но когато спряха задълго, загледани към него, то се премести към тях. Сякаш някой ги дебнеше.

— Там няма нищо — възрази Арки, опитвайки се гласът му да остане спокоен. — Това е игра на светлината.

Но когато отстъпиха, петното пристъпи напред. Ейприл отвори широко очи.

— Макс — попита тя, без да обръща глава към него, — можеш ли да ни върнеш при решетката?

Макс вече разглеждаше картата си.

— Няма да е много лесно — промърмори. — Единственият сигурен път е този, по който дойдохме дотук — и той неспокойно вдигна поглед към приближаващото се петно.

— Така няма да стане — каза Арки. Тримата отново тръгнаха в посоката, в която бяха вървели досега. Адвокатът зае място в ариергарда. — Да намерим заобиколен път.

Свърнаха наляво в първия пресичащ ги коридор, като се надяваха да намерят нова възможност за следващ завой, така че да се озоват зад *нещото* в коридора (Макс бе започнал да мисли за него като за *нещо*; всеки филм на ужасите или за вампири, който някога бе гледал, сега събуждаше в съзнанието му тревожни образи).

— Знаете ли — проговори в един момент смълчаната досега Ейприл, — не мога да се отърва от впечатлението, че всичко свързано с вратите за телепортиране изглежда някак си подготвено за посетители. Туристи. Хора, тръгнали да си доставят удоволствие с яхта. Конската глава... Все места за отдых. Може и това да е такова.

— В качеството на какво, например? — попита я Макс. — Лабиринт на тръпката?

— Може би... Не знам. Това може да е сграда на забавленията, лунапарк. — Вече вървяха доста бързо. Осветлението все така се преливаше от тъмно, през светло и пак в тъмно. Накрая Ейприл забави ход и се обърна. Арки едва не се блъсна в нея. — Ей! — извика тя с изкуствена приветливост. — Има ли някой там?

Макс стоеше зад Ейприл и наблюдаваше приближаването на нещото. Той отстъпи неволно, пребори се с желанието да се извърне и да побегне и в същия миг зрението му се замъгли. Неочаквано за себе си разбра, че я гледа *отпред*. Тя се появяваше и изчезваше като електронен образ и главата му се завъртя. Стомахът му отново се обърна и Макс падна на едно коляно, борейки се със замаяването. Затвори очи, разтърси глава в опит да я прочисти, после пак видя лицето ѝ, устните ѝ, които се мърдаха, протегнатите ѝ към него ръце, прикования в него поглед на очите ѝ. Сега гледаше *надолу* от тавана.

— Хайде, Макс — каза Арки, — включвай се в играта. — Той го вдигна на крака, хвана Ейприл през рамото и я изтегли назад. Сега вече отстъпваха на пълен ход.

Затичаха се през стая с клиновидна форма, излязоха в коридора, завиха първо наляво, после надясно. Главата на Макс бързо се изчисти,

може би благодарение на адреналина, който организъмът помпаше в кръвта му.

— Мисля, че се отървахме — не скри облекчението си Арки. Минаха през широко помещение и заобиколиха поредната шахта. Спряха на изхода от отсрещната страна. Когато бялото петно не се появи, Макс се опита да анализира случилото се.

Единственото му обяснение беше, че е изпитал пристъп на моментна слабост, така че сметна за най-добре да се концентрира върху това как по-бързо да се върнат при решетката. Макар да се намираха в лабиринт, той усещаше, че знае накъде трябва да вървят. Показа им пътя на картата.

— Сега сме тук — обясни той. — А трябва да стигнем тук. — Чакаше ги около километър и половина път.

Изведе ги през изхода в коридора. Почти веднага завиха наляво и влязоха в стаята с решетката.

Стомахът на Макс се сви.

— Това не може да бъде! — възкликна той.

Но Арки беше доволен.

— Макс — извика той, — ти си гений.

Макс обаче недоумяващо клатеше глава.

— Не е възможно — прошепна той. — Това не може да е *същата* стая.

Прекосяха разстоянието до решетката, тревожно наблюдавайки входа откъм другата страна — онзи, през който бяха тръгнали на обиколка. Стаята изглеждаше абсолютно същата, буквално идентична.

Ейприл махна с ръка на безпокойствата му.

— Ще му умуваме после. Безпокои ме, че първият контакт не се развива както трябва — но продължаваше да говори шепнешком. — Бягството ни към къщи няма да изглежда много достойно, когато описват този епизод в учебниците по история.

— Майната им на учебниците — ядоса се Макс. — Историците ще знаят само онова, което *ние* ще им разкажем. Да вървим.

— Наистина ли искаш да останеш? — попита я Арки с тон, който й казваше: „Внимавай какво ще отговориш! И не ни губи времето“.

— Ще трябва пак да се върнем — каза тя. Но стъпи все пак на решетката.

— Следващия път ще записваме всичко. — Макс натисна еленовата глава.

Чакането му се стори непоносимо дълго. Макс си спомни как веднъж като дете беше влязъл в празна къща и се бе изплашил до смърт от някакъв шум на тавана. Мислеше си за това, когато светлината около тях се сгъна, Ротондата се материализира и той почувства неудържимо желание да изтича навън на слънце.

[1] Американски адвокат и политик (1793–1863), водач на борбата на американските емигранти в Тексаската територия за контрол над Тексас и за присъединяването към САЩ. — Б.пр. ↑

23.

В Америка основният бизнес е бизнесът.
Калвин Кулидж

ИЗСЛЕДОВАТЕЛИТЕ НА ХРЕБЕТА ДЖОНСЪН ОТВАРЯТ НОВ СВЯТ

Валхала, СД, 22 март (Ей Пи):

Група изследователи днес минаха през втора врата и попаднаха в свят, който се описва като „изцяло вътре“. Не бяха намерени никакви следи от скорошно обитаване, според говорителя Франк Мол, който допълни, че няма да бъдат допуснати никакви посетители, докато не се установи точното естество на станцията.

Понеже не бяха намерени никакви индикации за съществуваща опасност, на 23-и Едем бе отворен наново за представители на медиите и изследователи. Групите (които се прехвърляха на всеки два часа) бяха съпроводжани от водач и член на охраната. Хората гледаха с опасение на необичайния начин на транспортиране и някои дори се отказваха в последния момент. Но онези, които имаха смелостта да отидат, се връщаха разтопени от удоволствие.

Всички подписваха декларация за освобождаване от отговорност, макар Арки мрачно да предупреждаваше, че подобни документи не са в състояние да повлияят на евентуалната присъда.

Изследването на кръвта при Ейприл, Макс и хората от охраната, които извършваха редовно прехода, дадоха отрицателен резултат.

Ейприл бе особено доволна, че Едем не им бе създал никакви проблеми и обичаше да го показва на академици от цял свят (по отношение на втория свят, който нарекоха Лабиринта, тримата решиха да отложат по-нататъшните изследвания, докато не им остане време да обмислят случилото се там; Макс още не можеше да повярва, че напълно се е объркал и за себе си реши, че станцията, е с формата на сфера).

Тя даваше неофициални пресконференции и организираше специални обиколки, когато заявките ѝ се стореха обосновани. Беше започнала да гледа на себе си като на Водач из девствения свят и веднъж тайничко призна на Макс, че страшно ѝ допада да бъде световноизвестна. Показваха ги редовно по телевизионните новини из най-затънтените кътчета на света. Набързо бе взето решение за снимането на филм и плъзнаха слухове, че нейната роля ще бъде изиграна от Уитни Хюстън.

Андреа Хоук бе дежурна на вратата, когато от Едем се върнаха двама геолози. Бяха брадати, сивооки и говореха едновременно. Изглеждаха толкова погълнати от разговора си, че не обърнаха никакво внимание на Андреа. Но една често повтаряна от тях дума привлече вниманието ѝ: *ПЕТРОЛ*.

Час по-късно това се превърна в най-горещата новина на информационните агенции.

Основната точка в дневния ред на пленарното заседание на Генералната асамблея бе искането от страна на Танзания да бъдат отслабени бариерите пред световната търговия. Но вестниците, които и досега бяха пълни със слухове и догадки, свързани с междузвездния мост в Северна Дакота, в момента отдаваха предпочитание на материали за намерения на Едем петрол.

Делегатите в Обединените нации може и да намираха разговорите за други светове и извънпространствени кръстовища за объркваци и несъществени по отношение на световната политика (тези хора гледаха на себе си като на закоравели реалисти, ако не нещо повече), но думата *петрол* им бе отлично позната.

Беше ред на бразилския представител да вземе думата по дебатите за световната търговия. Но всички в сградата знаеха накъде ще тръгне дискусиата тази сутрин.

Бразилският министър беше достолепна жена с черна коса, дебел врат и бързи очи.

— Въпросът пред нас днес — започна тя, — отива далеч отвъд проблемите на таксите и тарифите. Ние гледаме към един нов свят, може би действително разположен на малко странно място, но не в Съединените щати. Не знаем никакви подробности за този свят. Не знаем колко е голям и дали е гостоприемен. — Жената погледна право към креслата на американските дипломати. — Бразилия предлага на останалите членове да се изработи и приеме декларация, в която да се изтъкне изключителното значение на това откритие за всички нас и да се заяви, че нито една нация не бива да има правото да обяви суверенитет над него. Вратата трябва да бъде оставена отворена за цялото човечество. — Тя направи пауза, изслуша коментара на съветника си, кимна и отпи глътка вода. — Бразилия е уверена, че Съединените щати, които винаги досега са били борец за защитата на гражданските свободи и човешките права, ще признаят изконното право на всички да изследват и в крайна сметка да колонизират това необичайно ново място. И ние отправяме апел към Съединените щати да декларират своята готовност в този смисъл.

Маргарет Яката никога нямаше да стане сериозен кандидат за президент. Не че страната не бе узряла да избере жена за най-високия пост, тя по-скоро не беше готова да се примири с японския ѝ произход. Така че Яката бе изоставила амбициите си — които впрочем я бяха отвели в губернаторската резиденция в Сакраменто — и бе използвала значителното си политическо влияние, за да осигури вицепрезидентството на Мат Тейлър през първия му мандат.

Тейлър ѝ се бе отблагодарил, като я бе изпратил за посланик в Обединените нации, където тя бе заслужила всеобщо уважение с позицията си за глобално сътрудничество по въпросите на опазването на околната среда. Освен това се бе проявила като радетел на мерките за колективна сигурност, чрез подкрепа на новоизникващите демокрации в мига, в който заявяха за съществуването си.

„Демокрациите — обичаше да казва Яката на представителите на полицейските държави — са върховната надежда за мир на тази планета, защото те не воюват една с друга.“

И ето че сега седеше в кабинета си в ООН и наблюдаваше на един от екраните бразилската делегатка, а на другия — реакцията на президента на изказването ѝ. Някой му подаде бележка. Той я прочете, без да позволи на лицето му да се отрази каквато и да е реакция, и после я погледна в упор.

— Иран — каза ѝ президентът, — ще поиска хребета Джонсън да бъде посетен и инспектиран от делегация на Обединените нации, след което да бъде поставен под международен надзор.

— Това ще получи значителна подкрепа — отбеляза Яката.

— Знам. Оформя се нов остен, с който да ни ръчкат. — Сега вече лицето му се изкриви от неподправена гримаса на болка.

— Господин президент — заговори тя, — много хора се плашат от хребета Джонсън. Дори британците са неспокойни. Вече ни информираха, че ще гласуват заедно с нас, ако гарантираме, че ще бъде унищожен. Иначе... запазвали си правото на собствена преценка.

— Ти чу ли за петрола?

— Да, чух.

— И какво мислиш?

— Като се има предвид, че оттам могат да се очакват всякакви изненади, тази ми се вижда тривиална. Но слухът накара всички тук да насочат вниманието си към природните ресурси. Има ли там и злато? Уран? Колко е голям онзи свят? Случайно дочух, че палестинците щели да поискат къс земя на Едем. — Тя се усмихна. — И Израел, разбира се, щял да ги подкрепи.

— Това започва да се превръща в кошмар — въздъхна Тейлър.

— Японците ще настояват Ротондата да мине под опеката на Обединените нации и впоследствие да бъде унищожена. Твърдят, че технологията за пренасяне ще унищожи глобалната икономика.

— Не са сами в това мнение — каза Тейлър. — Целият свят се ужасява от мисълта, че може да се смали. Буквално за една нощ.

Сега беше ред на Яката да въздъхне.

— Трудно ли ще бъде да се възпроизведе тази технология, господин президент?

— Още не сме успели да я изследваме достатъчно добре, Маргарет. Но според моите хора, ако успеем да създадем работещ прототип, няма да има проблеми с разпространението.

— Така си и мислех. Господин президент, знаете повече от мен по този въпрос, но по мое мнение хората, които изказват загриженост относно мерките за сигурност, имат известно основание. — Тя се замисли над думите, които следваше да каже и те не ѝ харесаха. Не беше от загубилите вяра в технологията или в разума на човешката раса. И въпреки това... — Мат — каза тя, — искаш ли съвет от мен?

Той мълчаливо кимна.

— Унищожи проклетото нещо. Измислете някакво произшествие. Установете, че е престанало да работи. Направете каквото и да било, за да го извадите от обръщение. И тогава, чак тогава, поканете Обединените нации да видят за какво става дума, така че да се сложи край на спекулациите.

Факс машината на Арки бълваше хартия, без да спира. „Барбекюто на Сони“, „Хутърс“, „Международния дворец на палачинката“, „При Уенди“, „Макдоналдс“, „Пържола с бира“ и дузина още вериги от заведения за хранене искаха да открият ресторанти на хребета Джонсън. „Шератон“, „Хайят“, „Холидей Ин“ и „Бест Уестърн“ вече бяха депозирали оферти за строеж на хотели. „Олбрайт Райт“ искаше да издигне тук пазарен комплекс, а пет петролни компании настояваха да имат бензиностанции на подстъпите към върха.

Няколко корпорации замисляха да започнат операции от другата страна на моста. Компании за добив на дървесина държаха да изследват подробно горите на Едем. Строителни предприемачи смятаха, че плажът под звездите на Конската глава има нужда от добър път и сергии за хотдог. Бяха започнали да постъпват заявки за проучване на петролните залежи.

Групировка, наричаща себе си „Кюрди за по-добър свят“, бе изпратила молба за предоставяне на земя и бе информирала Макс, че се надява да прехвърли шейсет хиляди души с цел създаване на независима колония на Едем. Представители на изтласкани от властите малцинства по целия свят сипеха декларации пред журналистите, от

които ставаше все по-явно, че ще има много желаещи да се преселят. Във Вашингтон бе създадена организацията „Кръстоносен поход на бедните“ и тя вече беше започнала да отправя заплахи.

— Може и да са прави — отбеляза Ейприл. — Може би трябва да отворим широко вратата и да пуснем всеки, който иска да се възползва. Какво лошо има в това?

Арки се намръщи.

— А какво ще се случи, ако опитаме да заселим този свят и изведнъж се появят неговите собственици?

— Не мисля, че има никакви собственици — каза Макс. — Никого не бих искал да изпратя на Лабиринта, но Едем според мен е празен.

Погледът на Арки блесна.

— А може би собствениците му го харесват именно такъв — празен. Както мисля аз например.

— И това е истинската причина, нали? — попита Макс.

— За какво?

— Че не искаш никой друг да отиде там, освен твоя народ.

Арки понечи да отхвърли обвинението, но после сви рамене.

— Никой друг няма да го поддържа както трябва — заяви той. — Предай го на някоя от онези групировки и само след няколко години ще си имаме там нещо като центъра на Фарго. И то при добро стечение на обстоятелствата. — Погледът му минаваше над Макс и беше фокусиран някъде далеч. — Това е нов девствен свят. Веднъж вече допуснахме чужденци в земите си. Не мисля, че ще повторим тази грешка.

— Загрижени сме за вратата — погледна Уокър през трифокусните си очила с рогови рамки Джейсън Фльори. Имаше някаква трудноопределима липса на блясък и финес в него, качество, което допринасяше към усещането, че е честен човек. В никакъв случай не бе онова, което председателят бе очаквал да види в представител на президента. — Председателю — продължи той, — сигурен съм, че прекрасно разбирате изключителното значение на това, което имате тук, този... мисля вече мога да го нарека национален ресурс. Запознат ли сте с онова, което става в Обединените нации?

— Да. Дипломатите там спорят дали Ротондата не принадлежи на цялото човечество.

— И каква е вашата реакция?

— Тя е собственост на Мини Уакан Ояте.

Фльори кимна съчувствено.

— Знам, знам — въздъхна той, — дори мисля, че ви разбирам. Но тук става дума за политически реалности. Утре Обединените нации ще обсъдят предложение от Съединените щати да бъде поискано да обявят хребета Джонсън за международна зона. При обичайни обстоятелства това би било смехотворно. Но Ротондата се превърна в уникален световен проблем. Хората се ужасяват от мисълта какво ще се случи, ако технологиите, използвани в нея, станат широко достъпни. Някои регионални икономики вече тръгнаха равноускорително надолу. Например производството на автомобилни резервни части в Мароко беше закрито. Цената на петрола се срива, шивашката индустрия в повечето големи западни страни умира. *Умира*, председателю — той уморено се облегна назад. — Едва ли е нужно да ви казвам какво безумие цари на фондовата борса. Златото поскъпна непредсказуемо, няколко големи западни банки фалираха, инвестиционният процес е практически преустановен. Северна Корея пак заплашва да хвърли атомна бомба над Южна Корея, ако не й бъде гарантиран достъп до Ротондата. Все едно че сме в тенджера под налягане, сър. Все някога нещо някъде ще поддаде.

По прозорците чаткаше леден дъжд. Отвън спря училищен автобус и от него слязоха деца, които тичешком нахлуха в сградата. Екскурзианти — децата искаха да научат за предците си.

— Не бих казал, че едва сега чуваме за тези проблеми — отговори председателят. — Според мен те в по-голяма степен са резултат на страха, отколкото на някакъв осезаем ефект, свързан с откритието на хребета Джонсън. Но... ние сме готови да помогнем. — Да, Фльори му харесваше, защото създаваше впечатление на свестен мъж. — Според нас трябва да се учреди консултативен съвет, който да се изказва по всички предложения, свързани с използването на технологии или информация от Ротондата. И ние сме напълно готови да участваме в дискусии по учредяването на подобен съвет.

Думите му доставиха удоволствие на Фльори.

— И на нас ни мина през ума тази мисъл, председателю. Но истината е, че не можем да бъдем сигурни дали това ще сработи.

— А защо не, ако мога да попитам? — Племенният съвет бе очаквал упражняването на известен натиск, но те бяха сметнали, че предложението им не е лишено от достойнства и дори е напълно разумно.

— Хората вече загубиха доверие в правителствата — въздъхна Фльори. — Не вярват, че са честни или компетентни. Излишно е да дискутираме дали подобна преценка е основателна или не. — По устните му се плъзна лека усмивка. — Истината е, че докато Ротондата съществува, хората ще се плашат. Те няма да повярват, че някакъв комитет може да бъде достатъчна гаранция. Честно казано и ние се съмняваме. Не и в дългосрочен план. Истината е една: ако хората не вярват, че ще помогне, значи няма да помогне.

Уокър усети в стаята да полъхва студ.

— Какво точно искате да ми кажете?

— Бих искал да го кажа неофициално.

— Добре.

Фльори стана и затвори вратата на кабинета.

— Артефактът трябва да изчезне. Трябва да бъде унищожен. Предлагаме да го купим от вас. Става дума за значителна сума, чувствително повече, отколкото бихте получили от групата на Уелс. След което ще има инцидент.

Председателят кимна.

— Няма да остане нищо?

— Нищо.

— И как предлагате да стане това?

Но Фльори не знаеше.

— Не е по моята част — призна той. — Най-вероятно ще я взривят; и ще бъде съобщено, че е станало в резултат на вътрешна нестабилност или неоткрито устройство за самоунищожение. Хората, които ще го направят, имат богато въображение. — Не криеше, че идеята не му доставя удоволствие. — Ще получите добра цена. Повече от добра.

Председателят дълго време не помръдна. Когато накрая проговори, гласът му беше суров:

— Някои от нашите хора възнамеряват да се преместят там.

— Моля?

— Даден ни е втори шанс, господин Фльори. Шанс да си спомним какви сме били. Това няма нищо общо с помощта на правителството. Нито с резерватите. Нито дори с този така натъпкан с хора свят, че вече не може да се диша. Не, ние ще запазим Едем. И ще установим контрол над точките за достъп до него.

— Не можете да направите това.

— Господин Фльори, по-скоро не можем да постъпим иначе.

Най-привлекателният във финансово отношение сегмент на телевизионната империя на Стария Бил беше сутрешното шоу, официално наричано „Проект 40“, а неофициално — „Късна закуска с Иисус“. Горедолу по времето, когато председателят Уокър разговаряше с представителя на президента, Бил седеше в студиото на „Проект 40“ и записваше шоуто си. Беше обграден с Доброволци, както официално наричаха всички присъединили се към него, за да служат на Бога.

Формата на предаването бе събеседване или разговор, но нямаше нищо за отбелязване в разговорите, въртящи се около изгонването на Бог от училищата или изтъкването на обезпокоителните прилики между показваното по телевизията насилие и древноримските гладиаторски игри. Някъде по средата на шоуто специалната гостенка на Бил, писателка, потресла света с изповедта си на закоравяла алкохоличка и неударима развратница — и спасила се чудотворно от тази зла съдба, — описваше случай, при който двацет и тригодишният ѝ син се бе възползвал от временното ѝ състояние на опиянение, за да я убеди да приподпише молба за заем за нова кола. Няколко седмици по-късно синът ѝ естествено обявил, че не е в състояние да изплаща погасяващите вноски.

Бил по правило се прехласваше от подобни истории. Почитателите му обожаваха да наблюдават реакциите му по време на разкази, илюстриращи човешката слабост или глупост. Беше известен с това, че удря с юмрук по масата, губи дар слово от възмущение, понякога затваря очи със сила или просто седи и по бузите му се стичат сълзи. Винаги, когато приближеше кулминацията в разказа, режисьорът послушно превключваше на едър план върху лицето му.

В конкретния случай Бил просто седеше — олицетворение на човек, страдащ от болка. Зрителите виждаха как мощният му гръден кош развълнувано се повдига и спуска. Накрая той махна с ръка пред лицето си, сякаш за да прочисти въздуха.

— Има моменти — каза Бил, — когато наистина се чудя как Всевишният се въздържа. Не, не искам да гадая мотивите му, но мога да ви уверя, че ако аз управлявах света, нещата щяха да бъдат коренно различни. Щях активно да защитавам невинните. И щях да посипя огън и жупел върху главите на грешниците. — Той тежко въздъхна. — Но нашият Бог е всеопрощаващ Бог. И търпелив Бог.

Ако на някого сред огромната зрителска публика се бе сторило, че тази забележка намирисва на богохулство, това така и не си пролича в пощата.

Майк Суонсън, собственик на „Супера на Майк“ във Форт Мокси, беше фен на шоуто. Той също чу коментара и нещо в него го обезпокои. Трябваше му доста размисъл, за да разбере защо, така че причината изникна в съзнанието му едва в късния следобед, когато вече подготвяше седмичната поръчка за доставки.

Внимавай какво си пожелаваш.

Цяла Северна Дакота обичаше губернатора Ед Полинг. Той намираще начини да финансира училищата и едновременно с това бе способен да намали данъка върху продажбите с цял пункт. Беше реорганизирал щатската администрация и някак бе съумял да намали стойността на нейната издръжка, като същевременно я бе направил по-ефективна. Беше създал работни места и бе основал няколко фонда, средствата в които отиваха за ремонт на рухващи мостове и скапани пътища. Ед дори бе успял да помогне на фермерите. Под негово ръководство Северна Дакота уверено крачеше към слънчеви бъднини.

От столицата Бисмарк губернаторът с тревога наблюдаваше съгъстяването на облаците над хребета Джонсън. Колапсът на фондовата борса само за няколко дни бе унищожил икономиката на щата и бе върнал в изходна точка всичко направено от него през последните три години. Всяка голяма банка в Северна Дакота бе

поставена на голямо изпитание и невероятен натиск. Няколко корпорации имаха сериозни проблеми. И доста от хората, на които Ед дължеше услуги, си ги бяха поискали. *Направи нещо*, казваха му те.

Знаеше, че няма начин президентът да не му позвъни. Когато това стана, той беше по средата на съвещание с икономическите си съветници. Извини се, излезе, върна се в кабинета си и изключи апарата за записване на разговора.

— Здравейте, господин президент — каза той в слушалката. И продължи, без опит да скрива иронията си: — Как я караме?

— Здравсти, Ед. — Всичко можеше да върви на провал, но Мат Тейлър не беше от онези, които щяха да издадат това. Всъщност тонът му създаваше впечатлението, че именно при Мат Тейлър нещата никога не могат да се изплъзнат от контрол. — Справяме се — отговори той.

— Прекрасно. — Ед остави репликата си да увисне във въздуха.

— Ед, не искам да записваш този разговор.

— Вече изключих машината.

— Двамата с теб не сме разговаряли за Ротондата.

Ед се засмя искрено.

— Вчера ми показаха една анкета, според която седемдесет процента от пълнолетните американци не могат да намерят Северна Дакота на картата.

— Това е на път да се промени — успокои го президентът.

— Знам.

— Ед, има ли начин да сложиш край на това чудовищно откритие?

Ако бе имало, досега да го бе използвал.

— Бих се радвал да мога — призна той. — Но говорим за земя на сиу. Ако фразата „свещена територия“ някога е имала някакъв смисъл, той най-пълно се отнася точно до хребета Джонсън. Нужно е да се обяви извънредно положение в национален мащаб. Направи го и аз ще изпратя Гвардията.

— Подобно изсилване би изглеждало доста неуместно, Ед. Индианците сиу не представляват никаква военна заплаха. Не са извършили престъпление. Не мога просто така да изпратя войска там. Та нали вестниците ще ме налагат с това до следващите избори. — Той

опита гърлено да се изсмее, но успя само да изръмжи. — Вече виждам карикатурите на първа страница: аз като Къстър^[1].

Ед му съчувстваше.

— Опитва ли се да ги купиш? Сигурно имат цена.

— И аз мислех така. Но вече започвам да се чудя дали северноамериканските индианци не са решили най-сетне окончателно да си разчистят сметките със Съединените щати. — Той замълча за момент. — Ед, имаш ли някакво предложение?

— Ако опре до заплахата срещу обществената безопасност, ние можем да превземем мястото. Разбира се, дори в този случай не съм сигурен какво трябва да направим с него. Мен да питаш, това е най-горещият картоф, за който някога съм чувал.

— Не мога просто така да прегазя някого — въздъхна президентът. — Знаеш, че медиите вече никому не прощават.

— Ами тогава да се молим да имаме късмет — каза Ед. — Може да стане някаква издънка и тогава ще получиш повод да влезеш при тях.

Кас Дийкин се бе върнал от Едем в състояние на духа, за което имаше една-единствена дума — екстаз. Беше ботаник и джобовете му бяха пълни с мостри от извънземна флора. Знаеше, че не трябва да взема нищо оттам и дори бе подписал клетвена декларация, че няма да го направи, но нали хората от охраната не могат да огреят навсякъде. Беше му се открила възможност, прекалено добра, за да я изпусне.

Слезе от решетката заедно с Жуан Барсера, астроном от Калтек, и Джанис Решевски — математичка от Бръшляновата лига. Безстрастен индианец с бележник в ръка стоеше до иконките и отмяташе имената им. От другата страна имаше дванайсет групи, но тази на Кас бе извадила нещастieto да се прибере първа.

Той и спътниците му възбудено обсъждаха невероятното изживяване да стъпят на чужда планета и едва сдържаха емоциите си, когато решетката се освети в златисто.

Човекът от охраната погледна иконките, за които Кас знаеше (всъщност всички жители на Земята знаеха), че контролират транспортната система.

Взря се в пулсиращата светлина, очаквайки да се появи още някой. После дежурният промърмори на себе си:

— Грешна икона.

Кас нямаше представа какво има предвид, но бе повече от ясно, че се бе случило нещо необичайно. Пазачът сложи ръка върху револвера, но не го извади от кобура. Златното кълбо се стабилизира и започна да избледнява. На решетката нямаше никой.

Кас обаче усети нещо да се намърдва в главата му и сетивата му се разбунтуваха. Извитите стени на купола му заговориха шепнешком, пространството под него се сви и се опита да се напъха през гърлото му. Съзнанието му излетя над пода и бе подхванато от въздушните течения. Те се смесиха с кръвта му, той мина покрай дългия прозорец, като преглъщаше сълзите на опиянение, намери и запълни със себе си коридора, изтече през него и се понесе към петното слънчева светлина, което бе отвор в безкрая.

Кас погледна вътрешната страна на клепачите си, усети светът да се разлюлява и почувства нечии ръце да повдигат главата му. Чувстваше лицето си студено и мокро.

— Чакай — каза му някой. — Не мърдай.

Друг глас:

— Ще се справиш, Кас.

А трети извика:

— Насам.

Кас рискува да отвори очи. Оказа се, че му говори индианецът.

— Спокойно — изрече той. — Помощта е на път.

— Благодаря — отвърна Кас. — Добре съм.

Но мракът отново се спусна над него като лепкава мъгла. Дочу някакви хора нещо да говорят. И после пак чу изненаданата реплика на пазача: *Грешна икона...*

24.

Фантомът на Кас Дийкин може и да не стане толкова известен, колкото призрака на Хамлетовия баща. Но е

сигурно, че успя здравата да изплаши доста повече хора.
Майк Тауър, „Чикаго Трибюн“

Кас Дийкин знаеше, че колегите му ще очакват от него да им разкаже за Едем. Но още не можеше да се съвземе. Беше се върнал със самолет в Чикаго, но не успя да заспи нито по време на полета, нито когато се прибра вкъщи. Остави лампите да светят навсякъде. Унесе се на няколко пъти, но бе измъчван от ужасни кошмари.

На сутринта се обади в работата си да съобщи, че е болен. После почувства нужда от компания и първо слезе да закусва в „При Мини“, а след това отиде в обществената библиотека „Лайл“.

Малко след единайсет часа цъфна в „Коландър бар енд грил“. Кас по правило се въздържаше да пие, понеже лесно трупаше килограми. Но случаят беше особен.

Поръча си халба наливна бира и не след дълго завърза разговор с продавач от магазина на „Шевролет“ на отсрещната страна на улицата. Продавачът се оказа представителен мъж на средна възраст, който като че ли не можеше да забрави, че е продавач. Не че Кас имаше нещо против, днес той направо желаше да чува човешки глас.

Продавачът нещо му разправяше за моментната нестабилност на бранша и едновременно с това превъзнасяше удоволствието да обикаляш Америка по черните пътища.

— Виж кво — каза му той, ухилен до уши, — даже и да го могат този номер от „Стар Трек“, така че да влезеш тук и да излезеш право в Бисмарк, аз не сменям моя „Блейзър“ за някаква въшлива кабина. И не ми пука кой кви ми ги разправя.

Не след дълго Кас осъзна, че продавачът го наблюдава внимателно.

— Добре ли си, приятел? — загрижено го попита той. Казваше се Харви и усмивката му бе сменена от смръщване.

— Да — опита се да го успокои Кас. — Добре съм.

— Сигурен ли си? Изглеждаш ми малко...

Повече не му трябваше. Кас му разказа историята си, описа полета си из купола с най-големи подробности, спомена за чувството, че съзнанието му е *абсорбирано* от нещо и за опасенията си (той вече

бе имал време подробно да обмисли случилото се), че някой е проникнал в него.

— Каквото и да е — прошепна той с широко отворени очи, — то е невидимо.

Продавачът кимна.

— Ами-и... — каза той и погледна часовника си, — трябва да вървя.

— Беше там — веднъж започнал, Кас имаше проблеми със спирането. — Господ ми е свидетел, то мина през вратата. И дежурният разбра, но едва ли ще признае нещо. — Той събори халбата си. — Виж, знам как звучи тази история. Но е истина. Някой се вмъкна тук, при нас.

Десет минути по-късно един репортер се опитваше да го интервюира. Но Кас бе взел решение повече да не говори. Разбира се, беше прекалено късно.

Сиу Фолс, СД, 27 март (Ройтерс):

Днес полицията залови в местен мотел обвинения в убийство Кармине Малачи „Изверга“. Малачи, който бе обявен за национално издирване след убийството на федерален съдия в Милуоки, бе арестуван по сигнал на местни жители, разпознали го по снимката му от документалния сериал „По следите на престъпленията“. Малачи бил на път за хребета Джонсън, Северна Дакота, където се надявал да избяга през вратата за Едем.

Полицейски източници съобщиха, че не е оказал съпротива. Задържали са го, когато се връщал от закуска в сладкарница за палачинки...

Кърт Холис мина покрай ремарке, натоварено с дървени трупи. Отиваше към депото, на около три километра разстояние, когато вятърът заговори.

Заедно с гаровия диспечер Джей-Джей Бендър бяха разпечатвали товарни вагони за митническа инспекция на съдържанието им. Бяха приключили с влака, който се оказа от 186 вагона, и той току-що бе поел по обратния път. Бендър и митничарката вървяха пред него и имаха аванс не повече от четирийсет крачки. Бяха пъхнали ръце

дълбоко в джобовете си. Вързаните на каишки бележници се клатеха на вратовете им.

Бендър и инспекторката бяха рамо до рамо, навели глави срещу пронизващия вятър, който идваше от северозапад. Вървяха естествено от източната страна на влака, използвайки дългата композиция за заслон. Всъщност Кърт не се впечатляваше от времето толкова, колкото другите. Бендър и митничарката може и да бяха прекарвали по-голямата част от живота си зад прозорци в стая. Кърт обаче бе сякъл дърва, бе работил по пътищата, бе товарил автовакове и бе полагал релси. Кожата на лицето му беше станала на гъон, още като бе чукал трийсетте.

Но ето че вече гонеше седемдесетте и тялото му беше започнало да сдава багажа. Рамене, колена, хълбоци щяха да го скъсат от болка. Имаше диабет, а от време на време го пробощдаше и в гърдите. Ала думата доктор го хвърляше в ужас.

Затова бавно се влачеше през снега. Като се върнеха в депо, него го чакаше още работа. Другите нека си бързат, на него му беше добре и така. Кърт обичаше дългия обратен път след приключване на поредната композиция. Вече бе късен следобед и слънцето бързо се спускаше. Два дизела чакаха на паралелен коловоз да потеглят към Канада. В пролуката между вагоните се виждаха части от шосе 75. Някакъв пикап пътуваше на север към границата.

Кърт беше останал сам. Децата му отдавна бяха запитали да живеят в Калифорния и Аризона. Джини, която му бе останала вярна съпруга цели трийсет и седем години, бе починала през пролетта.

Вятърът свиреше в сумрака. Лашкаше табелите на дървените трупи и посипваше вагоните с прах. И въздишаше името му.

Кърт.

Той спря и вдигна поглед към сивото небе.

Спътниците му решително вървяха напред. Някаква сойка, кацнала на цистерна, внимателно го наблюдаваше.

Кърт.

Този път още по-ясно. Леден вятър докосна лицето му.

На шосе 75 автовак смени скоростите и премина с грохот, насочен на юг. С изключение на митничарката и диспечера, наблизко не се виждаше никой. Вагоните стояха смълчани, сгушени, тежки и ръждясващи.

— Има ли някой тук? — попита Кърт за всеки случай.

Сойката трепна при звука на гласа му, стрелна се в небето и се насочи на югоизток. Той я проследи с поглед, докато не изчезна.

Кърт.

Беше като шепот, като въздишка в далечината.

Озадачен, едва ли не изплашен, старецът окончателно спря. Митничарката също бе спряла за миг и се бе обърнала към него.

Никой не можеше да се скрие от другата страна на композицията. Нямаше никой и в товарния вагон до него. Никой, с изключение на двамата, които пак упорито вървяха напред.

Сърцето му тежко заби.

Зрението му се замъгли, после отново се изчисти. Той свали поглед и видя долу товарния вагон. *И себе си.*

Дори да се бе изплашил, сега страхът му изчезна, стопи се. Обхвана го спокойствие и безразличие. Без никакви емоции се видя да лежи на земята.

Почувства присъствието на Джини. Млада, усмихната и безстрашна, каквато я помнеше отпреди дългите зими и преди паричните проблеми да похабят нейната жизненост. Очите ѝ блестяха и тя се наведе към него.

В този миг светлината се смени и Кърт видя, че до него е коленичил Бендър. Отново го прободете познатото чувство на загуба.

— Кърт? Какво стана?

Но той не знаеше.

— Прилоша ми — каза. И добави: — Чух името си.

— Какво? Виж, леж и не мърдай. Сега ще повикаме кола.

— Тук има нещо — заяви Кърт, борейки се с Бендър, за да се надигне.

— Прав е — обади се митничарката, широко отворила очи. — И аз го чух.

Еленът явно вече бе започнал да кърви.

Джек Макуиган насочи снегомобила си през гъстите шубраци и погледна към следата. Яркочервените капки се открояваха върху тънката снежна покривка.

Можеше естествено да убие дивеча още преди часове, но Джек обичаше да се прави на следотърсач. Допадаше му мисълта, че скъсява делящото го разстояние сантиметър по сантиметър. Струваше му се, че така дава на животното максимален шанс. Но то вече не препускаше. Следите не бяха така ясни и отчетливи. Сега очертанятията им в предната част бяха размазани, а това, в комбинация с други следи в снега, говореше, че еленът е загубил увереност и започва да залита.

От време на време — все по-често и по-често — го зърваше. Нямахше никакво съмнение, че силите го напускат и постепенно приближава фазата на пълното изтощение. Джек спря, свали ски маската и извади сандвич от раничката. Искаше да му даде още малко време, за последен път. Вече всичко бе ясно. Нямахше за какво да бърза.

Наля си кафе от термоса.

Днес горите бяха пълни с птици. Джек обожаваше горските обитатели. Наслаждаваше се на аромата на дърветата, опияняваше се от спуснатото над короните им небе, оставяше съзнанието си да се плъзга между клоните, харесваше му щракването на добре смазания затвор на карабината, напомнящо къде се намира. Колко лесно бе да се живее тук, далеч от бетона и децата.

Дом в гората... Мъжът е създаден за такъв живот.

Понякога, към края на лова, започваше да се чувства едва ли не виновен. Следите разкъсваха душата му. Удивляваше се на почти мистичната връзка между дивеч и ловец. Без гняв. Без враждебност. Еленът вече се е примирил и ще приеме фаталния куршум, докато с последни сили се опитва да изправи предните си крака, но ще се досети кой стои срещу него и също ще почувства невидимата връзка, чието начало сигурно идваше още отпреди ледниковата епоха.

Джек не претендираше, че я разбира. Подобно на елена и той просто я приемаше такава, каквато бе. Изпълнен със състрадание, той бавно отпиваше от кафето си. Когато свърши, сгъна грижливо пластмасовата торбичка, в която се бе намирал сандвича му, и внимателно я прибра в раничката (случвало му се бе да вижда хора, хвърлящи боклуци из горите, и нищо не бе в състояние да разяри Джек по-силно от тези кретени; миналата година, горе-долу по това време, той бе попаднал на един такъв — педераст, нацвъкал по пътя си Бог знае колко бирени кутии — и когато се бяха разделили, нещастникът бе останал с окървавен нос край лагерния си огън).

Време беше да приключва.

Моментът бе дошъл и Джек щеше да сложи край, както винаги с един-единствен изстрел.

— Идвам — обяви той в пространството настъпването на финалната фаза. Качи се обратно на снегомобила си, завъртя ключа на запалването и усети прилив на мощ в слабините си. Сепнати птички излетяха срещу вятъра.

Върна се при следата и пое напред. На едно място обреченото животно бе спряло и се бе пъхнало под ниските храсти. После се бе спуснало по стръмен склон. Трябваше да изостави пътя за повече от километър, за да стигне и той до дъното. После се наложи да го проследи по коритото на замръзнал поток.

Беше великолепно животно. Когато най-накрая го настигна, тъкмо се опитваше да се скрие под прегънатата от тежестта на снега растителност. Но, разбира се, нямаше как да заличи следите си. Джек свали карабината от рамо и вкара патрон в цевта. Погледите им се вплетоха в един необясним момент на взаимно разбиране и животното за последен път се опита да се изтегли назад.

Джек вдигна пушката, прицели се в сърцето му и натисна спусъка. Изстрелът се разнесе из гората и рикошира от дърветата. В очите на елена трепна изненада. Околността оживя и ято птици излетя във въздуха. По гърдите на елена изби кръв.

Предните му крака се подгънаха. Той рухна, потръпна конвулсивно и се отпусна.

Джек спря на място, преизпълнен с наслаждение от първичната красота на сцената, и изчака тръпките да престанат. Когато всичко свърши и еленът замря неподвижно, той се върна при снегомобила, за да вземе пластмасовото платно, в което щеше да загърне трупа. И в този миг нещо тъмно мина през диска на слънцето.

Джек вдигна поглед, като очакваше да види облак. Но небето над сплетените клони беше чисто. Той извади платното и снегът заскърца под ботушите му, когато го просна край трупа и разглади гънките му. Животното някак се бе заплело в храста и се наложи да счупи няколко клонки, за да го освободи и хване за предните крака.

Температурата започна да пада.

Джек неспокойно погледна назад към пътеката до мястото, където тя извиваше. После погледна напред, където тя се изкачваше

към билото на нисък хълм.

Порив на вятъра разклати дърветата. Дълбоко в душата му, далеч зад преплетените емоции, в които обитаваше съзнанието на истинския Джек Макуиган, нещо се размърда. *Нещо*, което не беше част от него.

И той почувства да го обхваща вълна на гняв.

На лудост.

Около него гъмжеше от дребен дивеч и птици. Топъл вятър погали бузата му. Далечният грохот на колите по пътя се смеси с оглушителната тишина. Джек усети как нещо в него се изключва и отделя. После с ярост видя от друг ъгъл елена, снегомобила и стоящата до него фигура, която не можеше да принадлежи на никой друг, освен на него самия.

Докосна с длан върховете на дърветата, топли и живи. Те се разклатиха. Сняг и счупени клонки се посипаха надолу.

Нещо се размърда. Слънчевата светлина се промени, премести се, поляризира се. Тук, редом с него, имаше някой. Джек вдигна ловната карабина и се обърна. Въздухът се стопляше, а кръвта на елена се открояваше върху снега.

— Това е кошмар — изрече Тейлър, изключи звука и се облегна в креслото си.

Тони Питърс масажираше онова място над лявото си око, откъдето винаги започваха мигренозните му пристъпи.

Репортажът, който току-що бяха наблюдавали, бе от Обединените нации, където всеки момент предстоеше Съветът за сигурност да започне разглеждането на искане за предоставяне на международен достъп до Ротондата.

— Ще трябва да наложим вето на тези глупости — мрачно заключи президентът.

Питърс все още смяташе, че могат да оставят бурята да отшуми и разбираше, че сега задачата му е да успокои президента и да предотврати вземането на прибързани решения.

— Всички знаят — заговори той, — че не можете просто така да подарите контрола върху наша суверенна територия. Не сме в състояние да го направим, дори ако искахме. Това е частна собственост.

Тейлър се изсмя.

— Не съм толкова сигурен — каза той. — Има маса прецеденти за предаване на частна собственост. Но в случая наистина няма значение. Това би било *погрешно*.

— Би било политическо самоубийство.

— Следователно, според теб всичко, което в момента се разиграва, е опит да ни бъде изпратено послание?

— Не. Разбира се, че не. Всички са изплашени. Но все още има много хора, които не искат да изпуснат шанса да ни поставят в неловко положение.

— И те се справят дяволски добре. — Президентът напълни отново чашата си с шери и предложи на своя съветник бутилката. Питърс поклати глава. — Тони, кой би повярвал, че в рая може да има петрол? — въздъхна Мат Тейлър. — Нещата се развиват от лошо към по-лошо.

— Не би трябвало това да има значение. Че колко петрол може да хвърлиш на световния пазар, ако го докарваш тук варел по варел през онази дупка или както там я наричат?

В думите му имаше логика и президентът се ободри от единствената добра новина за деня.

— Но ще има значение — продължи той след малко. — В крайна сметка. Защото, ако там има много ценни суровини, ние така или иначе някога все ще намерим начин да ги прехвърлим тук. И всички го разбират. Но не това е проблемът, нали?

— Не е.

За Тейлър беше повече от ясно, че залогът е много по-голям, отколкото състоянието на икономиката или резултатът от изборите. По един невероятен, буквално приказен начин, пред тях се бе спуснала стълба, водеща към небето. Съзнанието му инстинктивно отказваше да анализира последиците. Той не искаше да закрива уникалния проект. Човекът, който би сторил това, щеше да стане нарицателно за мракобесник през следващите едно-две столетия. А Мат Тейлър, подобно на всеки президент, твърдо държеше да остане с добро име в учебниците по история. Беше вярвал, че самото влизане в Белия дом автоматично ще му гарантира това. Но след като бе усетил атмосферата тук, вече бе започнал да завижда на Вашингтон, Линкълн, Рузвелт и Труман. Още в началото бе разбрал, че тяхното извисяване

няма да бъде постижимо за него, понеже възможността за величие се открехва само по време на криза. Всяка администрация си има проблеми, но до появата на Ротондата неговите проблеми бяха банални: без необходимост да налага свое правителство, без нужда да спасява профсъюзи, без враг като Хитлер, с когото да воюва.

И ето че кризата бе ударила. При това силно. Така че сега му оставаше най-простото: да намери правилния курс.

Но кой, по дяволите, беше той?

— Тони — проговори президентът, — мисля, че търпяхме предостатъчно. Индианците не желаят да сътрудничат, така че ще трябва да намерим друг начин да сложим край на работите там. Не ме интересува какво ще ни струва, но аз няма да допусна тази страна да се разпадне на парчета по време на моя мандат.

Валхала, СД, 27 март (Ей Пи):

Тази сутрин в Северна Дакота загина човек, изтичал от гората край шосе 32 южно от града и попаднал под колелата на микробус. Жертвата е Джон Макуиган от Форт Мокси, който както изглежда е излязъл на лов извън сезона. Снегомобилът му е намерен на километър и половина от шосето в добро състояние. Полицията не бе в състояние да обясни защо Макуиган е изоставил машината и на всичко отгоре е тичал като обезумял. Разследването продължава. Макуиган оставя вдовица на име Джейн и две деца.

— Доктор Дийкин, абсолютно сигурни ли сте в това какво сте видели?

Кас погледна в обективите на телевизионните камери.

— Да — каза той. — Напълно.

— Но защо хората при хребета Джонсън мълчат по въпроса? Прикриват ли нещо?

Дийкин обмисли отговора си, преди да продължи:

— Не мисля. Разбирате ли, каквото и да е това нещо, то беше невидимо. Така че те може би просто не знаят за неговото

съществуване.

— Значи твърдите, че нещо, което не може да бъде видяно, е минало през вратата?

— Мисля, че е така.

— И сега е на свобода в Северна Дакота?

— Да, склонен съм да вярвам в това.

Интервюиращият се обърна с лице към камерата:

— И така, може би имаме невидим посетител. Гледайте ни пак след минута, когато ще се опитаме да установим дали има връзка между преживяното от доктор Дийкин, днешните слухове за безтелесни гласове край една далечна гара и мистериозната смърт на един ловец, недалеч от хребета Джонсън.

[1] Джордж Армстронг Къстър (1839–76) повел двеста души на смърт (и сам загинал) в една от най-противоречивите битки от американската история при реката Литъл Бигхорн, територия Монтана, изпълнявайки заповед да изгони от свещените им ловни територии индианците от племената сиу и шайен, обединени под ръководството на вожда Седящия бик. Армията била избита до крак и от нея оцелял само един кон, години след това извеждан в паради от 7-ма кавалерия оседлан, но символично без ездач. — Б.пр. ↑

25.

*Аз съм този, който пътува с
ветровете,
аз съм този, който шепне с
бриза...*

Поема на
оджибва

Цитат от „Часът на новините с Джим Лиърър“, 28 март. Разговор с доктор Едуард Банерман от Института за съвременни изследвания на тема „Вратата в Дакота“, водещ Джим Лиърър. Доктор Банерман е два пъти носител на Нобелова награда за физика.

БАНЕРМАН: Може наистина да се окаже онова, което физиците наричат мост, т.е. връзка между отделни вселени. Мъглявината Конска глава в небето на Едем, например, не е задължително да бъде *нашата* Конска глава. Просто не знаем. И ако искаме да бъдем напълно откровени, ще трябва да признаем, че най-вероятно никога няма да разберем цялата истина по въпроса. Впрочем, това ми дава повод да отбележа, че ако случаят се окаже такъв, онези сред нас, които се надяват да използват тази технология, за да пътуват между Сан Франциско и Ню Йорк, ги чака голямо разочарование.

ЛИЪРЪР: Няма да пристигнат в Ню Йорк, така ли?

БАНЕРМАН: О... предполагам, че ще пристигнат. Само че няма да бъде *нашият* Ню Йорк.

Джери Тъли беше осемгодишна. Умственото ѝ развитие обаче отговаряше на тригодишна и специалистите бяха предупредили родителите ѝ да не се надяват на драстично подобрене. Никой не знаеше какво не беше наред с Джери. Семейната ѝ история бе чиста по линия и на двамата родители, а конкретна видима причина отсъстваше. На всичко отгоре имаше две по-малки братчета, които си бяха напълно нормални.

Баща ѝ бе патрулен офицер по границата, а майка ѝ — бивша секретарка в юридическа кантора — беше забравила всякакви мисли за кариера, когато последва съпруга си във Форт Мокси.

Джери ходеше на училище във Валхала, където бе единственият клас за бавноразвиващи се. Училището ѝ харесваше, защото в него имаше много приятели, а и всички се надпреварваха да се грижат за нея. Изобщо утрините в дома на семейство Тъли минаваха в трескави приготовления да се тръгне колкото може по-рано за училище.

Валхала се намирал на петдесет километра. Семейството имаше уговорка с училищните власти: понеже районът на училището обхващаше прекалено голяма площ, за да могат специалните деца да бъдат обслужени като другите с училищен автобус, родителите на Джери поемаха грижите за транспорта, а училището им възстановяваше разходите.

На майката на Джери, Джун, тези пътувания два пъти дневно бяха започнали да ѝ харесват. И детето се радваше да бъде в колата, всъщност това може би бяха най-щастливите моменти в живота ѝ. Втората половина от пътуванията, когато Джун беше сама, тя използваше за почивка — можеше да гледа нивите, край които минаваше, или включваше аудиокнига в касетофона.

Приключението на Кърт Холис се бе случило в четвъртък. На следващата вечер бащата на Джери застъпи нощна смяна, а когато се прибра от работа на сутринта, жена му го чакаше с препечени филийки френска франзела, бекон и кафе. И докато закусваха, случи се нещо странно. За пръв път в краткия си живот Джери се отдалечи от дома. Обсъждайки впоследствие случилото се, родителите ѝ сметнаха, че е решила да отиде сама на училище и понеже не е имала представа за понятието „разстояние“, както и за „ден от седмицата“ (защото все пак беше събота и занятия нямаше), тя все пак бе тръгнала за някъде.

Без да я види който и да било друг, освен двугодишното ѝ братче, Джери бе сложила галошите си, беше облякла сама палтото си, бе излязла през вратата на верандата, бе стигнала до шосе 11 и бе поела наляво. Къщата на Тъли се намираще в най-западната част на града, така че на детето му трябваша само няколко минути, за да мине покрай срутената закусвалня „Тейсти фрийз“ и да се качи на надлеза над междуцатската магистрала. Температурата все още беше под нулата.

На километър извън Форт Мокси шосе 11 рязко завива на юг и почти веднага поема пак на запад. Ако пътят бе почистен от снега, Джери най-вероятно щеше да върви по него и сигурно след минути някой щеше да мине с кола край нея и щеше да я вземе. Но падналият лек сняг бе покрил двулентовото шосе. Джери нямаше навика да обръща внимание на нещата, така че още на първия завой не видя причина да продължава по пътя, а слезе от шосето и продължи направо. Няколко минути по-късно снегът ѝ се видя прекалено дълбок, така че тя зави надясно и още повече се отдалечи от шосето.

В този момент родителите ѝ вече бяха забелязали изчезването. Бяха се втурнали да я търсят, но не им хрумна, че има смисъл да търсят по-далече от една пряка от дома.

Джим Стюйвезант, редактор и издател на „Форт Мокси Нюз“, бе тръгнал за Ротондата. Знаеше се, че тази сутрин ще има официално опровержение на слуховете, че някакво привидение се е промъкнало на Земята незабелязано и Джим държеше да присъства на пресконференцията. Намираще се вече западно от града, когато забеляза някакво движение в нивата на Джош Макензи, отдясно на пътя. Снежен дявол се носеше напред-назад с озадачаващо правилна честота, дяволът представляваше идеално конструирана вихрушка, тясна в основата и широка в горната си част. Тези неща, доколкото Джим знаеше, обикновено не бяха така добре очертани и границите им се размиваха, освен това бяха недобре определени и най-вече се носеха из равнината по най-случаен начин. Но този вихър изглеждаше почти плътен и с неизчерпаемо търпение правеше тегели по една и съща отсечка.

Стюйвезант спря и се загледа.

Картината бе почти хипнотизираща. Леден вятър се носеше над шосето и поривите му клатеха колата. Беше достатъчно силен, за да разбие дявола на парчета. Нищо подобно...

Стюйвезант не излизаше без видеокамерата си. В няколко случая това му бе дало възможност да продаде заснети обекти на „В десет с Бен“ или на някоя друга от местните програми (веднъж, например, бе успял да заснеме с прекрасно качество верижната катастрофа в Деня на благодарността на междущатска-29, а миналото лято бе запечатал блокадата по границата от гневните фермери срещу вносното говеждо). Снежният дявол невъзмутимо продължаваше все така бавно и все така прецизно да кръстосва напред-назад. Джим включи камерата, пристъпи няколко крачки в нивата и започна да снима.

Използваше телеобектива си и вече бе направил запис от може би няколко минути, когато вихрушката замря.

И се отправи към него.

Той снимаше.

Приближаваше се с равномерна скорост. Имаше нещо странно в движението, нещо... целенасочено?

Вятърът развяваше полите на якето му, но беше безсилен да окаже дори най-малко въздействие върху снежния дявол. В един момент инстинктите на Стюйвезант издадоха тревожен сигнал и той отстъпи крачка назад в посока към колата.

Дяволът спря.

Удивително. Сякаш реагираше на действията му.

Джим също спря, колебаейки се какво да прави. Вихърът отново се задвижи, този път странично, отстъпи малко и се върна в предишната си позиция.

Джим го наблюдаваше през окуляра на камерата си. Червената лампичка в зрителното поле го уверяваше, че в момента записва.

Мен ли чакаш?

Нещото отново приближи. Вятърът опитваше да се завре под яката на човека и да отскубне косата му.

Направи крачка напред. Онова отстъпи.

Подобно на всички останали в района на Форт Мокси и Стюйвезант бе чувал какви ли не теории, измислици и фантазмагории, откакто бяха разкопали Ротондата. Така че без някой да му подсказва, той се запита дали в прерията не съществува някаква неизвестна до

този момент форма на живот, решила да се открие пред него точно в този момент. Мисълта му се стори толкова нелепа, че неволно се засмя. Освен това го подтикна към решението да види отблизо за какво става дума.

И Джим тръгна напред.

Нещото се изтегли.

Той продължи да върви. Снегът ставаше все по-дълбок, пълнеше обувките му и вкочаняваше глезените му.

Снежният дявол продължаваше да се изтегля назад. Джим се надяваше, че всичко това ще остане запечатано на касетата.

Вихърът се въртеше и блестеше под слънцето, но стриктно поддържаше едно и също разстояние от Джим. Забавеше ли той, забавяше и *то*.

На магистралата спря втора кола. Стюйвезант се запита как би могъл да обясни поведението си и съзнанието му изрисува заглавие в следващия брой на „Нюз“: „Задържан полудял редактор“.

Ловът беше безсмислен. Равнината продължаваше оттук, та чак до Уинипег. Прекалено далече, реши Стюйвезант.

— Съжалявам — изрече той на глас. — Аз съм дотук.

Нещото се отдалечи на още двацет метра. И се разпадна.

А в снега под него остана тъмен предмет.

Джери Тъли.

От този ден Джим Стюйвезант стана религиозен. Разказът, който в крайна сметка все пак се появи във „Форт Мокси Нюз“, бе съкратена версия на цялата истина.

За нещастие във Форт Мокси нямаше готова църква подръка. Но Бог се грижи за всичко и в конкретния случай той се погрижи да го има Кор Йенсен. Кор възнамеряваше да замине за Аризона, за да види дали ще може да живее в семейството на сина си и снаха си. Още не му се искаше да продава прекомерно голямата за сам човек своя къща, преди да се е уверил, че ще може да живее в чужд дом. Възможността да я даде за кратко под наем на телевизионен проповедник беше повече от добре дошла. Така и не му хрумна, че подобно решение може да доведе до постоянен разрив със съседите — те бяха предимно методисти и лютерани, — които предпочитаха по-консервативна

форма на изповядване на религията от шумните възхвали и ораторски изстъпления, характерни за практиката на Стария Бил.

За да може да изпълни функцията си, къщата на Кор се нуждаеше от известно обновяване. Доброволците събориха три вътрешни стени, за да обезпечат нужното пространство за срещи (те изпратиха на Кор по пощата декларация, че всичко ще бъде възстановено, както си е било). Монтираха нови стени в тъмна ламперия, украсени от пода до тавана с лавици с книги, за да пресъздадат характерната за Бил творческа атмосфера. Сложиха орган, построиха подиум за изпълнители и инсталираха нужните комуникационни съоръжения, последен крясък на модата. Два дни след тяхното пристигане и точно навреме за съботната вечерна служба Църквата от Дълбоката провинция беше готова за използване.

Точно в 19:00 местно време жизнената музикална тема от „Тази стара религия...“, с която започваше шоуто на Бил, разтърси основите на къщата и на трийсетата нота самият Бил мина величествено пред камерите и приветства огромната си телевизионна аудитория от Форт Мокси. Обясни, че Доброволците са дошли тук, за да поведат битка с дявола и запя начело на хор от осемнайсет души (благодарение чудесата на съвременната техника за възпроизвеждане на звук, те звучаха като стотици) гръмогласна версия на „Каква могъща крепост е нашият Бог“. След първия куплет хорът (неговото местоположение на втория етаж бе умело скрито с драперии и завеси) се включи и доста бързо бе създадена необходимата атмосфера.

— Братя и сестри — изрече Бил, като вдигна ръце, — може би се чудите защо трябваше Доброволците да дойдат чак тук, на границата в Дакота. Защо толкова много от нас почувстваха, че Бог иска да бъдем тук... Днес ние се намираме в сянката на хребета Джонсън. — Той погледна покрай камерите и взорът му мина през стаи и прозорци, за да стигне навън, където вярващите продължаваха да прииждат на тълпи. — Само на няколко километра оттук учените отвориха врата към друго... — направи драматична пауза — ... място. Казах *друго място*. И какво е това място, което те намериха? Говорят за дървета и езера, за бели цветове и безвредни твари, за красиви небеса и топли нощи. Речникът, който използват, е добре познат на всеки от нас, поглеждал в книгата „Битие“. — Бил извинително се усмихна. — Те, разбира се, не осъзнават това. Те не могат да познаят *онова място*,

защото са силно свързани с *този* свят... Но ние знаем къде са били те, братя и сестри...

— Амин — обади се публиката в импровизираното студио.

Алма Каята, репортерка от „Уинипег Фрий Прес“, го хвана за интервю след службата.

— Преподобни Адисън — започна тя, — наистина ли вярвате, че сме открили Рая?

Намираха се в неговия офис, на горния етаж в задната част на новопоявилата се църква. Обстановката беше спартанска и доста скромна на фона на властта и влиянието на човека, който се намираше в нея. Той беше донесъл тук само бюро, два стола, а няколкото екземпляра на Библията, „Светата воля“ на Меткалф и „Оксфордски теологични студии“ стояха на мраморна полица. На стената висеше маслен портрет на майката на Адисън.

— Да — отговори ѝ той, — аз наистина вярвам, че е така. Не можем да сме напълно сигурни, наистина, но съм убеден, че ако отидем там, ще мога да ви отговоря с положителност.

Отговорът допадна на Алма. Човекът реагираше смислено на въпроси, а това бе важна предпоставка, за да се получи добър очерк.

— Възнамерявате ли да отидете там? На Едем?

— Не — каза той. — Моят крак няма да стъпи в Градината. Това място е забранено за смъртните.

— И все пак казахте, че ще познаете Рая, ако го видите.

— Точно така. Всеки ще го познае.

— Но хората, които са били там, не са стигнали до този извод.

— Като казах всеки, имах предвид всеки *християнин*. Извинете ме, но аз мисля с категориите на вярващ.

— А как ще разберете?

Клепачите на Адисън леко трепнаха.

— Раят е част от светлата същност. Адам и Ева бяха отпратени оттам доста бързо. Което беше умен ход, ако мога да си позволя подобна преценка — и той се усмихна като голямо, приятелски разположено куче. — Така Градината остана неомърсена. Чиста. О, да, това място е свещено и аз съм убеден, че всеки, който е загрижен за спокойствието на своята душа, ще разпознае този факт незабавно. Най-малкото заради ангела.

— Ангела?

— Да: „И Той постави ангел с пламтящ меч“. Уверявам ви, че наистина не бих искал да съм сред нахлулите там.

Алма си тръгна убедена, че Адисън не вярва на нито една дума от казаното. Но нали беше получила информация за своя материал, на който бе писано да изкара ангелите на значителна част от провинциалистите.

Тя така и не разбра, че е останала с погрешно впечатление за Бил. Защото той вярваше на всяка своя дума.

Андреа Хоук помогна на Макс с екипировката за път и се дръпна настрана.

Видеозаписът на прехвърлянето в света на пръстените бе показал стена с дълъг прозорец в нея. Прозорецът беше тъмен. Стената бе гола. Никой не можеше да каже нищо повече за последното място, до което можеше да се стигне през Ротондата.

Картината беше оставила в тях впечатление за студено място, така че всички се бяха облекли добре.

— Знаете ли — обади се в последния момент Арки, — въпрос единствено на време е да останем някъде завинаги, без възможност за връщане.

— Точно така — съгласи се Андреа. — Трябва да измислим някакъв тест. Начин да сме сигурни, че ще можем да се приберем, преди да сме отишли.

— Ако измислите как да стане — каза Ейприл, — организирайте нещата.

Макс знаеше, че тя няма намерение да седи и да чака. Искаше да види всичко, което можеше да бъде видно през Ротондата, и беше убеден, че тя планира след това да отиде на Едем и да изследва връзките оттам. Опасяваше се, че рано или късно щяха да я загубят окончателно.

Андреа застана до иконките, а Ейприл, Макс и Арки стъпиха на решетката.

— Готови сме за прехвърляне — официално съобщи Ейприл.

Андреа натисна иконката.

— Старата история — напомни Макс и повдигна лопатата. — Преди да предприемем каквото и да било друго, ще проверим

възможността за връщане. — А на Андреа каза: — Ще изпратя лопатата обратно. Ако не мога, тогава ще напиша обяснение.

Андреа кимна.

Макс се опита да се отпусне. Затвори очи, заслепен от появилото се сияние, и дълбоко пое въздух в гърдите си. И може би именно това спаси живота му.

Вече беше установил, че световъртежът минава по-бързо, ако се пренесе със затворени очи. Наблюдаваше внимателно яркостта на сиянието през клепачите си и почувства обезпокоителната липса на физическа реалност около себе си, сякаш самият той повече не съществуваше. След това светлината угасна, силата на тежестта се върна и тялото му се материализира.

И едновременно с това Макс установи, че не може да диша.

Ледена вълна го удари безмилостно и той падна върху решетката. Ушите му пищяха, сърцето му всеки момент можеше да изхвъркне.

Вакуум!... Бяха се пренесли във вакуум.

Ейприл вкопчи пръсти около китката му. После залитна настрани от решетката. Той я последва.

Намираха се в дълга, цилиндрична кабина, натъпкана с машини. Черният правоъгълник, който бяха видели на записа, наистина се оказа прозорец, но в нощта отвън нямаше дори една звезда.

Зад тях имаше други прозорци и именно те обезпечаваха единствената светлина тук вътре: сиянието на грамадна елиптична галактика. Макар и парализиран от ужас, Макс бе поразен от величието на смайващата картина.

Арки се отправи през кабината към задната част на устройството за прехвърляне, което висеше на стълб като в терминала на Едем. От мястото си Макс можеше да види колоните с иконки.

Адвокатът погледна иконките и извърна очи към Макс. Той видя в изкривените черти на лицето му осъдителност. И още нещо.

Сега.

Макс прочете правилно смисъла.

Върви.

Тъмните очи се преместиха върху решетката. Макс сграбчи Ейприл, докато Арки натискаше нужната иконка. Един от символите светна, но пръстите му залепнаха и не можеха да се отлепят.

Космическият студ изсмука последната глътка кислород от гърдите на Макс. Светът пред очите му вече се размиваше и избледняваше. Обхвана го безразличие, всъщност не, изведнъж му се прииска всичко да свършва по-бързо.

Но Ейприл го държеше здраво. И го дръпна обратно върху решетката. Той залитна и тя се свлече зад него.

Арки беше паднал на колене и ги наблюдаваше.

Кабината започна да избледнява и ако имаше въздух в гърдите си, Макс щеше да изкрещи срещу нахлуващата светлина.

Лентата, която бе показана в предаването „Контрапункт“ на NBC, беше запечатала всичко по-интересно. Прикованата към екраните публика от цялата страна гледеше призрачната колона да се движи напред-назад. Ако някога в цялата история на телевизията бе имало видеообект, създаден да ужаси публиката си, това бе именно този запис.

— И детето — подбирайки думите си, попита водещият — беше намерено на полето, когато вие прогонихте това нещо?

— Не мисля, че стана точно така — уточни Стюйвезант.

— А какво точно стана, Джим?

— Според мен то се опита да ми покаже къде се намира детето.

Водещият кимна.

— Можем ли да повторим целия епизод, Фил?

Всички заедно повторно изгледаха как снежната вихрушка систематично отстъпва и спира, напредва и пак се връща. За нещастие зрителите не можеха да видят връзката с движенията на човека с камерата, но идеята бе повече от ясна.

— Истина ли е — поинтересува се водещият, — че Джери никога преди не е постъпвала така?

— Това ми казаха родителите ѝ. Щом те го твърдят, аз им вярвам.

— Как мислиш, защо този път го е направила?

— Не знам. Случило се е просто, защото е трябвало да се случи.

— Джим, има ли някаква истина в слуха, че е била *подмамена*?

Че това нещо се е опитало да я отдалечи максимално от града?

— Не мисля — отговори Стюйвезант.

Камерите се завъртяха за едър план на водещия, който обърна озадаченото си лице към телевизионната публика.

26.

*О, сине мой, сбогом!
Ти стигна отвъд Великата
река...*

Поема на
индианците
блекфут

Ако по време на целия този период имаше някой от Форт Мокси или околностите му, по отношение на който да бе извършена истинска несправедливост, жертвата се казваше Джери Тъли.

По причини, неизвестни на изследвалите я специалисти, Джери не бе започнала да расте правилно и черепът ѝ така и не бе станал достатъчно голям, за да помести мозъка. В резултат детето не само бе по-ниско, но и бе останало бавноразвиващо се. Вътрешният свят на момиченцето представляваше объркана каша, понятията ѝ бяха фрагментарни, поведението ѝ хаотично и непредсказуемо, а причинно-следствените връзки в главата ѝ като че ли изобщо не действаха.

Удоволствията на Джери бяха свързани основно със сетивните ѝ възприятия: усмивката на мама, куклата-астронавт, към която необяснимо защо особено се бе привързала, по-малките ѝ братчета и петъчното парче пица. Телевизията не я интересуваше много, а в игрите на нормалните деца не можеше да вземе участие по обясними причини. Ставаше ѝ много приятно, когато някой ѝ обърнеше по-специално внимание. Много обичаше филмите от сериата „Междузвездни войни“, но не на касета, а само в киносалон.

Джун Тъли почувства промяна в детето си почти веднага след като Джим Стюйвезант я върна у дома онази студена априлска събота. Почувства, но не можа да формулира. Чувството бе толкова ефирно и неопределимо, че тя така и не спомена за него пред съпруга си.

Джери, разбира се, изобщо нямаше да разбере от какво я е лишила съдбата, следователно поне огорчението ѝ бе спестено. И тази семпла гледна точка беше единственото успокоение на родителите ѝ. И все пак, когато падна полузамръзнала в снега край шосе 11, с нея се случи нещо уникално. Беше се изплашила, но не за живота си, защото не разбираше какво означава понятието опасност. Изплаши се, защото не знаеше къде се намира и къде е домът ѝ. И още защото не можеше да прогони студа.

Изведнъж нещо нахлу в света ѝ. Съзнанието ѝ се отвори, точно като цвят, обърна се към слънцето. Издигна се в небето, понесе се по вятъра и почувства радост от съществуването, несравнима с нищо, което бе изпитвала дотогава. Съзнанието ѝ се протегна напред, далеч отвъд жалките ограничения, които го бяха сковавали.

През тези няколко секунди Джери осмисли правилата в играта между вятър и топлина, както и напрежението, съществуващо в отношенията между небе и облаци. Стрелна се в небесата, спусна се стремглаво надолу към земята, почувства се като буря, като... като нещо изградено от равни части слънце, сняг и ураганни ветрове.

През целия живот, който ѝ предстоеше, недъгавият ѝ мозък щеше да остане вкопчен в спомена за небето, в екстаза на кратките секунди, когато тъмнината, хаосът и слабостта се бяха свили някъде далеч зад нея, в онзи пренебрежимо кратък епизод от живота ѝ, когато Джери Тъли бе разбрала какво е да си... Бог.

Адам и Макс се върнаха в скафандри, за да приберат тялото на Арки. Сбогуваха се с него два дни по-късно на скромна католическа церемония в параклиса на резервата. Свещеникът, който също живееше край Дяволското езеро, произнесе на езика на сиу древните думи за сбогуване.

Опечалените бяха разпределени в две приблизително равни групи от индианци и техни приятели. Имаше голям брой доста привлекателни млади жени, както и девет играчи от училищния баскетболен отбор, на който Арки се оказа помощник-треньор.

Макс бе информиран, че като един от спасилите се благодарение саможертвата на Арки, от него ще се очаква да каже няколко думи за случилото се. Така че той използва бележника, за да систематизира

мислите си. Но когато настъпи сублимният момент, намиращия се в джоба му бележник изведнъж му се стори в друга вселена. Притесни се от мисълта, че някой може да се удиви как така един човек не може без странична помощ да опише чувствата си към приятел, пожелвал за него своя живот.

— Арки не ни познаваше двамата с Ейприл много добре — започна Макс, изправен на олтара в параклиса. — Само преди няколко месеца ние дори не се бяхме виждали... Днес тя и аз сме тук не само благодарение на смелостта му, но и защото той единствен успя да запази хладнокръвие в условията на смъртна опасност. Според мен Арки знаеше, че няма да се спаси. Така че се пожертва заради нас... — Макс пое дълбоко въздух. Публиката го слушаше, затаила дъх. — Когато го посетих за пръв път в офиса му, забелязах, че държи един лък на видно място на стената. Бил на баща му, обясни ми той, и не скриваше гордостта си. Лъкът беше оръжие на воин. Моят баща също е бил воин. И знам със сигурност, че той би се гордял да има такъв син. — Гласът на Макс затрепери. Той отново видя в съзнанието си малкото момиченце, залепило личице на прозореца на самолета.

Беше решил, че този спомен е окончателно погребан, когато бе минал през вратата, за да се опита да спаси Ейприл. Но сега, в студената кристална чистота на този момент, разбра, че той винаги ще го спохожда.

Сред индианските племена от Дакота и далечния северозапад е обичай на погребение да се минимализира чувството на загуба. Вместо да се държат като опечалени и скърбящи, тези хора празнуват живота и постиженията на духа, приел тленна форма и настанил се временно сред тях. Част от това празнуване е сведеното до ритуал правене на подаръци между членовете на семейството.

В края на церемонията Макс бе повикан от хлапе, което му се представи за брат на Арки.

— Имаме нещо за теб — загадъчно му каза момчето.

И докато всички в компанията шушнеха на ухо предположенията си, то извади дълга тясна кутия, увита в ръчно тъкана материя. Макс поблагодари и отвори кутията. Беше лъкът.

— Не мога да взема това — протестира Макс.

Тогаваше се изправи Джеймс Уокър и се обърна така, че събралите се да чуят думите му:

— Ти нали сам каза, че този лък е оръжие на воин.

Всички шумно изразиха одобрението си.

— Но аз не съм воин — обясни Макс. — Аз съм бизнесмен.

Председателят на племето се усмихна.

— Ти носиш духа на воин, Колингуд. Арки даде живота си за теб и решението да получиш лъка му е на неговото семейство. — И понеже Макс продължаваше да се колебае, Уокър допълни: — Той би искал лъкът му да намери новия си дом близо до теб.

Един от студентите въведе посетителя, погледна въпросително Ейприл и се оттегли.

Тя стана и протегна ръка:

— Господин Аскуит?

— Приятно ми е да се запозная с вас, доктор Кенън. — Ръкостискането на Аскуит беше малко неуверено — той хвана само пръстите ѝ. — Не знам дали сте чували за мен.

Свенливостта в тона му подсказваше по един деликатен начин, че Аскуит съзнава собствената си значителна популярност. Това беше, разбира се, Уолтър Аскуит — двукратният носител на наградата „Пулицър“, критик, есеист, поет, новелист — най-известен с поредицата си унищожителни коментари на социални теми. Последният му сборник „Късни новини от Вавилон“ бе останал в списъка с бестселъри на „Ню Йорк Таймс“ цели шест месеца. Ейприл помнеше от колежанските си години един свой учител, който бе в залеза на дълга кариера като редактор и писател. Бяха им дали да разработят книгата на Аскуит „Осъдени на варварство“ — друг сборник разгромни атаки срещу различни литературни знаменитости и продуктите на техния труд, в една от които въпросният даскал изплуваше за миг от блатото на посредствеността, колкото да поеме между веждите си стрелата на великана. Този човек гордо бе показал страницата и дори реда със своето име на учениците и в този миг Ейприл бе разбрала, че заядливата забележка е върхът на неговата кариера. Нещо като да си... бръснаря на Данте?

— Знаем с какво се занимавате, господин Аскуит — каза тя. — Какво мога да направя за вас?

Беше едър, с отпуснати рамене. Косата му бе бяла и грижливо сресана върху петно, започнало да оплешивява. Говореше с къси, властни фрази и Ейприл си помисли, че този човек може да бъде отличен съдия.

— Искам да прекарам известно време на Едем — заяви той.

Ейприл написа на едно листче телефонния номер на службата, която изготвяше графика, и му го подаде:

— Хората ще бъдат щастливи да ви включат в някоя група.

— Не... Не ме разбрахте. Аз вече бях там. Сега желая пак да се върна. Честно казано, искам да разпъна палатка и да се преселя в нея. За известно време.

Ейприл погледна многозначително часовника си. Известността на този мъж повече не я впечатляваше. Възмутителното предложение си остава възмутително, независимо от това кой го прави.

— Съжалявам, господин Аскуит. Не мисля, че можем да позволим...

— Доктор Кенън, аз прекрасно разбирам чисто научното значение на Ротондата. Но се питам дали дори вие си давате сметка за психологическите и философски последици. Възходящата еволюция на човешкия вид е на кръстопът. Забихме се в необятна гора. Светът, който познаваме и в който живеем, очаква нещо да се случи. Но не се знае какво може да бъде това нещо. Точно по тази причина финансовите пазари са в хаос, пак това обяснява защо пред Белия дом има демонстранти, защо в Обединените нации са стигнали до задънена улица в най-ожесточения дебат от цяло десетилетие насам. Когато преди две седмици вие прекосихте междузвездната бездна, за да се озовете в онова място, с това бе сложено началото на нова ера... Някой трябва да хроникира всички тези събития. Да постави ежедневието в правилната му историческа перспектива. Свикнали сме да смятаме, че ако двайсети век изобщо остане запомнен с нещо, това ще бъде заради кацането на Луната. Но... — Той невъзмутимо я изгледа. — Кацането на Луната е дреболия, доктор Кенън. Решителният момент и то не за нашия век, а за цялата записана история на човечеството, е сега. Знаем, че вече сте започнали да каните експерти, математици, геолози, астрономи и какви ли още не. И всичко това е прекрасно. Така трябва да бъде. Но има нужда от още един вид хора: такива, чиято единствена функция ще бъде да осмислят значението на ставащото тук и сега.

Хора, готови да се отдръпнат назад, докато другите мерят, претеглят и гадаят, за да приложат тези събития към прогреса на човешкия дух. — Той събра пръстите си замислено и подпря брадичка върху тях. — Мисля, че имам уникалната квалификация да изиграя тази роля. Вече съм подготвил голям обем записки в суров вид. Излишно е да казвам, че за мен ще бъде изключителна чест да участвам във вашето начинание.

Аскуит е прав, помисли си Ейприл.

— Какво по-конкретно имате предвид? Серия репортажи?

— О, не, не — поклати глава той. — Нищо подобно. Искам да бъде нещо по-значително по форма. Защото ще стане моят магнум опус.

— Нека обмисля предложението ви — каза тя. — Ще ви се обадя.

— Работното заглавие ще бъде „Древни брегове“ — и той й подаде визитната си картичка. — Не трябва да се бавим повече.

След като остана сама, Ейприл реши, че предложението на Аскуит е уместно. Този вид известност не можеше да им навреди. Но първо трябваше да го съгласува с Макс.

Тя прибра получената на нейно име поща. На Пег Мол — която отговаряше за дневната им програма и беше общо координатор — се бе обаждал някакъв мъж, идентифицирал се като агент на „Шаги Дог“. Рап групата искала да изнесе концерт на хребета Джонсън.

— Обещават да продадат двеста хиляди билета — съобщи Пег.

Телефонът иззвъня, точно когато Макс и Ейприл обсъждаха планове да се изпрати ремонтна група в кабината, отнела живота на Арки (това място вече изпреварваше Едем по брой на изследователите, които искаха да отидат там).

Ейприл вдигна слушалката, изслуша каквото имаха да й казват в продължение на близо минута, благодари с една дума, обърна се към Макс и му обясни:

— Някакви инвеститори сформират корпорация, която има за цел да контролира пътуванията до всички светове, свързани с Ротондата. Предлагат три четвърти милиарда долара за изключителните права.

— Да, цената взе да се вдига — отбеляза Макс.

— Нарекли са се „Небесни пътешествия“ — усмихна се тя тъжно.

Детройт, 1 април (Ройтерс):

„Детройт Фрий Прес“ днес съобщава, че съществува възможност „Детройт Лайънс“ да се преместят във Фарго, Северна Дакота. Според източник, пожелал да остане анонимен, клубът се е съгласил на сделка с Мануел Коразон, главен изпълнителен директор на „Прери Индъстрис“, и за тази сделка ще бъде официално обявено утре. В очакване на съгласието на останалите участници в лигата, отборът планира преместване следващата година, когато ще смени името си на „Фарго Визитърс“.

„Прери Индъстрис“ е конгломерат, специализиран главно в производството на селскостопанска техника.

Специалното издание на предаването на Лари Кинг, 1 април, *TNT*. Гост: Дмитрий Полкаевич, лауреат на наградата „Пулицър“ за „Железни мечти“ — най-новата история на СССР. Тема: новата руска революция (подказана от страховете в неизбежността на десен преврат в Русия).

Кинг: Следователно не очакваш възраждане на национализма?

Полкаевич: Светът се променя много бързо, Лари. В Русия наистина има кръгове, готови, ако им бъде позволено, да ни наложат своята особена разновидност на фашизма. Точно както има и от другите, готови да ни върнат при Ленин. Но течението на историята е срещу тези две групи.

Кинг: Добре, щастлив съм да го чуя. А сега, преди да обърнем внимание на зрителските позвънявания, мога ли да попитам накъде всъщност ни носи течението на историята?

Полкаевич: Да се предсказва бъдещето е опасно занимание.

Кинг: Да, но нали сам подсказа...

Полкаевич: Че някои тенденции са очевидни. Лари, не се съмнявам, че следиш развитието на събитията на канадската граница, нали така?

Кинг: Ротондата ли? *(усмихва се)* Не знам как бих могъл да стоя настрана от тях. В действителност другата седмица ще направим предаване от самото място.

Полкаевич: Мостът към звездите е нашият Рубикон.

Кинг: За руските политици ли?

Полкаевич: О, да. Както и за американските. Или китайските. Виж, Лари, аз вече не гледам на себе си като на москочанин. Ако щеш даже и като на руснак. Не. И ти, и аз сме граждани на Земята — ерата на националните граници, на правителствата, които ни дистанцират с незначителните си заяждания едно с друго, тази ера решително отива в историята.

Кинг: Правителствата стават излишни?

Полкаевич: Индивидуалните правителства — да. Мисля, че съвсем скоро ще видим едно ново Световно правителство. За нещастие преходният период ще бъде опасно време. Хората са склонни да съдят сурово своите правителства, но в този случай те ще се борят до смърт, за да ги запазят. Защото страховете им не са лишени от основания. Къде например може да избяга човек, ако Световното правителство започне да провежда потисническа политика? Макар че... може би вече имаме отговора на този въпрос, *(засмива се)*

Кинг: Дмитрий, коментарът ти, че вече не гледаш на себе си като на руснак, ме заинтригува. Дали не би могъл малко да го разшириш?

Полкаевич: Лари, сега вече знаем, че не сме сами. Там някъде има и други и те не са чак толкова далеч. Точно това знание ще ни сплоти.

ФБР/ПОВЕРИТЕЛНО

До: Разузнавателен отдел IV

От: Стратегически военновъздушни сили, Мортън,
Индиана

Относно: Доклад/SIR27

В района се наблюдава сформирание на нова дясна фракция, която си е поставила задача да установи контрол върху вратата към другите светове на хребета Джонсън, СД. В ход е изготвянето на харта, в която се призовава за окупирането на новия свят с последващо искане за признаване на суверенност.

В Приложение 1 е даден списък на активните членове. Включени са имената на почти всички лица, имащи отношение към управителното тяло на тази организация. Приложение 2 съдържа направените изявления за пресата, а също речите на Джон Фийлдър, говорител на групата, и Абнър Райт — неин основател. Ясно личи тяхната загриженост да изземат Ротондата от ръцете на чужденците (изглежда така наричат индианците сиу) и откровената им готовност да използват сила. Ще ви държим в течение за промени в ситуацията.

До: Директора на Главно управление на митниците,
Чикаго, Илинойс

От: Регионалният директор, Форт Мокси, Северна
Дакота

Относно: Статута на Ротондата

Както ви е известно, през „трансдимензионалната врата“ на хребета Джонсън преминават в двете посоки голям брой хора. Моля, уведомете ни дали това място следва да бъде разглеждано като граничен пункт в митническо отношение. Вярно е, че никой не внася през него стоки с търговска стойност, поне доколкото сме в

течение. Но има разпоредби, отнасящи се до рибата и дивеча, както и някои други закони, които биха могли да се приложат.

Ако разпоредите установяването на митнически контрол, моля, имайте предвид, че това предполага назначаването на допълнителен персонал.

Рейтингът на „Проект 40“ се изкачваше като ракета в небето. В резултат обаче се засилваха и критиките срещу Стария Бил.

Негови врагове бяха основно централната преса, либералните политици, църквите с ляв уклон, с две думи всички онези сили, които сега мълчаливо си затваряха очите пред моралния колапс на американския народ. Върху него се сипеха обвинения във всички мислими престъпления, включително злоупотреба и лицемерие, опит да използва религията, за да изкопчи средства от спонсорите, ехидни насмешки, че е измамник-теолог, за да се стигне до върховната обида — че може би изобщо не вярва в Бога.

Нищо от това не беше истина в точния смисъл на думата. Например по повод вярата му в Бога: Бил никога не бе мислил над теологията достатъчно дълго, за да се безпокои относно подробностите, но той напълно искрено смяташе — и много пъти го бе казвал в проповедите си, — че всеки има пряка линия до кабинета на Бога. Не се колебай да използваш телефона, твърдеше той, кажи каквото ти е на душата и Бог никога няма да ти затвори.

Също така искрено той вярваше в собствената си праведност, защото нали даваше надежда на отчаяните, упование на загубилите пътя, усещане за принадлежност в отхвърлените. На всички, които идваха при него — хората, изкачили своя Синай в живота, за да съхранят в себе си духа на Доброволеца, — той предлагаше изкупление, спасение от болката и небесен компас.

О, да, Бил беше вярващ. Та нали именно Бог стоеше до него, когато хорът запееше, а Доброволците започнеха да изплакват греховете си и да се кълнат, че ще променят живота си.

А най-голямата лъжа беше, че го прави заради парите.

Парите бяха чудесно нещо и никога не го бе отричал. Но той гледаше на тях като на благоприятен страничен ефект, когато правиш

добро, като възнаграждение, че вървиш по Божия път и живееш според догмата. Истинската му мотивация можеше да се намери в екстаза да стоиш пред тълпата и да тръпнеш с реакцията на човешките същества, чули Божията истина. Обичаше да ги омайва със силата на Словото, да държи емоциите им в шепата си и със силата на своята реторика да разчупва техните окови, обричащи ги на прозаичен живот.

Бил прекрасно усещаше романтиката в историята за един Бог от пустинята, който бе обичал своя народ и в крайна сметка бил разпнат на кръста, за да спаси всички създания, дишали някога на земята. Да! Хората разбираха това и обожаваша този разказ. А покрай другото обожаваша и *него* самия, защото той успяваше някак да стане част от посланието.

Второто му предаване от Форт Мокси бе по време на последната снежна буря за сезона. В досегашния си живот Бил не бе виждал много сняг, така че това стана повод да почерпи вдъхновение. Докато снежинките бръснеха по прозорците отвън, той разказа по нов начин за любовта на Бог към Адам, въпреки неговото неподчинение. И накара сърцата на хората да затуптят в синхрон с неговото.

— Но Адам се върна в Градината.

— Амин! — извикаха Доброволците.

— О, Господи, нуждаем се от силната ти ръка.

— Алилуя!

— Дай ни знак. Покажи на неверниците, че си на наша страна.

Той помоли слушателите си да пишат до техните представители.

— Настоявайте да се изтеглим оттам. Защото другото би означавало да сме глухи пред заповедта му. — Очите му се напълниха със сълзи. Вятърът отвън се засилваше. Бил усети Присъствието. — Покажи им силата си, Боже на Авраама — извика той. — Моля ти се в името на твоя Син.

Хорът избухна в тържествен псалм. Стаята се разтресе, хората се заплакаха и вятърът любовно обгърна къщата. Аманда Декстър, на която винаги можеше да се разчита, че ще откачи в кулминационния момент на добра служба, изкрещя благодарността си към своя Създател и се свлече на земята, продължавайки да потръпва конвулсивно.

Песнопенията продължиха в съпровода на играещия си с прозорците вятър, а Бил усети нещо в душата му да се отваря и в него

да се влива силата на Ангела — пратеник на Всевишния. И за пореден път изпита екстаза от довеждането на тези хора в лоното на Бога. Сля се с Ангела, превърна се в едно цяло с него, напипа пулса на бурята, видя отгоре сипещата се по покривите снежна пелена и губещите под нея очертанията си сгради.

Изведнъж се озова отново вътре. Органът беше спрял, Доброволците стояха изнемощели на пътеките между редиците седалки, крепяха се прави взаимно, шепнеха „Алилуя“ и рухваха обратно на столовете.

— Възхвала на Бога! — изрече Марк Майер с пепеляво лице. — Почувства ли го? — въпросително погледна към Бил той.

— Да — разтърсен от дъното на душата си призна Бил. — Почувствах го. — Тази вечер, повече от всеки друг път в цялата си кариера, той бе уверен, че е вървял редом с Него. — Мисля, че това е нашият знак — допълни той. — Уверен съм, че това е *знакът*.

Спомни си за телевизионните камери. И точно, докато се питаше дали микрофоните са уловили последните му думи, осветлението изгасна.

— Проверете прекъсвачите — извика веднага някой.

Инцидентът не бе в състояние да развали доброто настроение на хората и те запяха нов псалм.

Бил си сложи слушалките, за да чува Хари Стейпълс, неговия технически директор.

— След секунда ще оправя нещата — обеща Хари.

В стаята беше абсолютно тъмно. Бил не виждаше даже светлината, която би трябвало да прониква отвън. Това можеше да означава само едно: уличното осветление също бе изгаснало.

— Всички да останат по местата си, докато не бъде отстранена повредата — нареди с висок глас той.

Продуцентът му го информира, че не са в ефир.

— Но поне ни изключиха с гръм — допълни той. Студиото в Уитбърг бе реагирало своевременно и вече запълваше паузата с госпълни.

Доброволците завършиха поредния псалм и заръкопляскаха на себе си, доволни, че са победили изневерилите им лампи по същия начин, по който побеждаваха всичко останало.

В слушалките отново се чу гласът на Хари:

— Повредата е извън нас, преподобни. И отоплението спря.
На стълбите се появила хора с фенерчета.

— Добре — извика Бил, — приключваме и си тръгваме. — Бяха наели мотели в Морис, Манитоба, на около половин час отук на север, в Канада. Той се обърна с лице към публиката: — Приятели, справихте се отлично. Да се прибираме.

Но те и без това вече бяха тръгнали да излизат и сега търсеха в тъмното връхните си дрехи. Бил изчакваше, говорейки с най-близките си помощници. После чу предната врата да се отваря.

Груб мъжки глас, съвсем не в тон с досегашното възвишено настроение на вечерта, каза:

— Ей, какво, по дяволите, е това?

Някой изхлипа.

От външната страна на прага имаше плътна снежна стена.

Франк Мол си беше у дома и слушаше концерт на Моцарт, когато токът спря и музиката секна. През прозореца се виждаше, че и уличното осветление е изгаснало.

Пег излезе от стаята си с фенерче в ръка и се отправи към разпределителното табло с бушоните.

— Навсякъде е изгаснало — каза Франк и посегна към телефона.

— Съжаляваме — чу се запис на номера на електроснабдителната компания, — но нашите техници в момента са заети. Моля, изчакайте.

Той остави слушалката обратно, седна на мястото си и сложи крака на възглавничката.

— Скъсан кабел някъде — промърмори Франк. Навън беше кучешки студ, но къщата бе добре изолирана.

Двамата се разприказваха, доволни от инцидента, внесъл малко разнообразие в ежедневието им. От другата страна на улицата предната врата на Ходж Елиът се отвори. Ходж изнесе петромакс на верандата и погледна към улицата.

Телефонът извън.

— Франк? — беше гласът на Иди Торалдсън. — Нещо се е случило в дома на Кор. Изпращаме хората.

Ставаше дума за Групата за бързо реагиране, която преди време Франк бе ръководил.

— Какво? — не разбра той. — Какво се е случило?

— Не съм сигурна — призна тя. — Някой е затрупан. Повиках и полиция от Кавалиър. Мисля, че няма да е лошо и ти да хвърлиш един поглед.

— Добре — съгласи се той, без да скрива, че е озадачен.

Пег го погледна обезпокоена.

— Какво има? — поинтересува се тя.

— Не знам. Иди ми каза, че някой бил затрупан. Но какво, по дяволите, може да означава това? — Вече беше облякъл палтото си. — Заклучи след мен — нареди за всеки случай той.

Къщата на Кор отстоеше на някакви си шест преки от неговата. Изчака в алеята, защото отвън минаваше цяла колона на пожарникарите-доброволци. След това излезе на заден ход и зави наляво. Две минути по-късно паркира зад тълпата, започваща на половин пряка от дома на Кор. Беше точно зад Групата за бързо реагиране. Кварталът бе гъсто озеленен с бързи дървета, така че беше трудно да види оттук какво точно се бе случило. Но хората наоколо се вълнуваха и разговаряха на висок глас.

След малко пристигна и пожарната кола. Тълпата се раздели и се оттегли встрани, за да даде път на линейките, които следваха. Франк най-сетне получи шанс да погледне.

Там, където се бе намирала къщата на Кор, впоследствие превърната в Църквата от Дълбоката провинция, сега имаше снежен цилиндър, висок два етажа. На върха му снегът беше навят като сладолед във фунийка.

27.

Той поиска знак.

Майк Тауър, „Чикаго
Трибюн“ (в коментар за
Стария Бил и
необичайната буря край
неговата Църква от
Дълбоката провинция)

Хари Милс обичаше да казва, че е истински продукт на провинциална Америка. Беше прекарал трийсет години в Конгреса на САЩ, осем от тях в качеството на Председател на сенатския Комитет по въпросите на въоръжените сили, преди да стане вицепрезидент на Мат Тейлър. Хари казваше на хората, че няма други политически амбиции, освен тази да служи на нацията по подобаващ начин. И сигурно беше искрен, защото щеше да е навършил седемдесет и седем, преди да му се отдаде шанса да се кандидатира за най-високия пост в страната.

Така че взе решение да излезе в пенсия в края на първия мандат на Тейлър, докато още бе достатъчно млад, за да се наслаждава на свободното си време. Щеше да пише мемоари, да пътува из страната и да прекарва повече време с внучетата си, пръснати от Спокейн до Кий Уест. Възнамеряваше и отново да започне активно да играе бридж — любимо занимание, което бе изоставил преди четвърт век.

Истината всъщност бе, че Хари може би вече беше станал твърде стар. Загубил бе страстта си към политиката, вкуса си за власт. Не му доставяше удоволствие както преди да въздейства върху процеса на вземане на политическите решения, да стои рамо до рамо с истинските хора, които ги вземаха, дори да прави станалата му навик неделна обиколка като гост на различни телевизионни програми. Ето, тази вечер го бяха поканили на прием в чест на йорданския крал, а той

усещаше, че би дал мило и драго да си бъде у дома с Мериан, събул обувки и седнал пред телевизора да гледа някой свестен филм.

Както винаги се случваше на подобни светски мероприятия и този път го обградиха половин дузина хищници, които се надяваха да го използват като лост за постигане на целите си. Единият например беше директорът на НАСА, Рик Кео, който го залови на масата с ордьоври.

Хари не харесваше много Рик Кео. Директорът беше бивш астронавт и се радваше на естествена популярност сред обикновените хора. Но имаше склонност към позьорство и повече се интересуваше от развитието на собствената си кариера, отколкото от проблемите на поверената му организация.

Кео се движеше сред гостите с чаша ром с кока-кола в ръката и правеше всичко по силите си да изглежда като човек, принуден да се занимава с нещастни инциденти и да търпи тъпотата на бюрократите. Двамата си размениха няколко общи фрази и Кео доста безцеремонно си дойде на думата:

— Господин вицепрезидент, имаме проблем. Говоря за онова нещо на хребета Джонсън. Хората ми започват да се питат има ли някакво бъдеще в онова, с което се занимават.

Още на времето, когато общественото мнение бе склонно да подкрепи подобна идея, Кео бе застанал начело на инициатива за поставяне началото на агресивна програма за управляеми полети, но през последните години също толкова убедително бе защитавал нуждата от повече икономии, засилен научен подход и на първо място — безопасност. Беше възнисьък, под метър и седемдесет, тесен както в раменете, така и в интелекта. Имаше нещо особено в характера си — склонност да се разсейва и да сменя темата на разговора просто така, изведнъж. Да говориш с Кео, както веднъж един от известните учени в столицата бе допуснал да го цитират в интервю, бе като да разговаряш с човек, криещ се зад дърво.

— Какво искаш да кажеш? — попита Хари.

— Ти сериозно ли ме питаш? Може би тогава ще ми обясниш какъв е смисълът от ракетни двигатели и совалки, ако можеш да свършиш същата работа ходейки? — и той доизпи питието си на една глътка. — Какво смята да предприеме президентът по този въпрос?

На Хари му бе писнало да слуша за Ротондата. Не беше от онези, които се тревожат за щяло и нещяло, а и бе убеден, че цялата тази история ще отшуми сама, ако много не се човърка. И когато това станеше, животът пак щеше да си тръгне постарому.

— Спокойно, Рик — подметна той. — Винаги ще има мисии за НАСА.

— Хубаво, нека тогава някой каже това на моите хора, защото те почнаха да се озъртат. Господин вицепрезидент, хората ми са на ръба да започнат да напускат. А това не са какви да е хора — те са влюбени в работата си. И са незаменими. Почувстват ли веднъж, че онова, което вършат, е лишено от смисъл, смятай, че са си отишли. И тогава организацията ще умре.

И твоята сладка работа с нея.

— Ще говоря с президента — обеща Хари. — Сигурен съм, че той ще прояви желание да прочете декларация за намеренията на администрацията.

— Мисля, че може да направи нещо далеч по-добро. Искаш ли да ти кажа какво? — Хари завъртя чашата в ръката си, чакайки да чуе неизбежното: — Затворете онзи район. Изпратете ескадрила F-111 и унищожете онзи връх. Ако държите, можете да се извините по-късно, но не вярвам някой да се оплаче. Никой няма да го стори.

**ШОФЬОР, ПОСТРАДАЛ ПРИ УЖАСНА КАТАСТРОФА, ТВЪРДИ, ЧЕ Е БИЛ АТАКУВАН ОТ
ИЗВЪНЗЕМЕН**

Гранд Форкс, СД, 2 април
(Юнайтед Прес Интернешънъл):

Шофьор, обвинен в причиняването на верижната катастрофа от събота по междущатска магистрала 29, в която пострадаха седем коли, заяви, че „нещо“ му изтръгнало волана от ръцете и насочило колата през осовата линия в лентата за насрещно движение. Джон Кълвър от Фарго, двацет и деветгодишен, вчера упорито твърдеше, че не е имал никаква възможност да си върне контрола над своята „Хонда“, модел 1997 година. Полицията установи, че Кълвър е бил в състояние на

алкохолно опиянение, когато се е забил челно в микробус, поставяйки началото на верижната катастрофа, отнела живота на трима души.

Пресконференциите на хребета Джонсън се провеждаха веднъж дневно в един часа по обед. Репортери на главните информационни агенции, облечени в скафандри, вече бяха посетили галактическия терминал, разположен на космическата платформа. Всъщност никой не знаеше със сигурност къде точно се намира капсулата, защото кабината се оказа без изход. Но ако тя действително се рееше някъде из космоса, това означаваше, че изкуствената гравитация е нещо физически постижимо. Така че в ход бе подготовката на сериозна научна експедиция.

Днес обаче никой не се интересуваше от нищо друго, освен от Посетителя.

В компанията на Адам Скай, Ейприл започна да чете кратко изявление, в което се признаваше ненулевата вероятност някой все пак да е преминал през вратата.

— Ние не смятаме, че това наистина се е случило — каза тя. — Сигурни сме, че единственото извънредно събитие е кратковременна неизправност. Неизправност, отворила канал между хребета Джонсън и някой от светове с терминали на тях.

— Лабиринта? — попита Питър Арнет от *CNN*.

— Да — потвърди тя.

— Ейприл — настоя за повече подробности той, — кога ще отворите този свят за нас? Лабиринта имам предвид.

— Когато се уверим, че не е населен, Питър. — (Грешна дума, трябваше да каже „зает“ — това щеше да прозвучи не толкова многозначително.) — Но аз пак ще повторя, че досега сме прекарвали там общо не повече от два часа. Засега не сме видели признаци на живот. И съвсем определено не сме били атакувани или заплашвани от никого там. След като се върнахме, системата се активира самостоятелно. Никой не се появи и няма никакви свидетелства в полза на твърдението, че става дума за нещо по-различно от неизправност. Надявам се това да сложи край на слуховете.

— И нищо не видяхте, така ли? — попита „Ла Паризиен“.

— Точно така.

— Но как иначе би могло да бъде, ако това същество е невидимо? — зададе основателен въпрос лондонският „Таймс“.

— А вие какво очаквате от мен да отговоря на подобен въпрос? — контрира го Ейприл. — Не сме видели нищо. Какъв по-силен израз бих могла да използвам? Но, разбира се, ако „Таймс“ иска да се занимава с предположения, тогава моля, действайте.

— Как ще коментирате изявленията на Дийкин? — поинтересува се кореспондентът на „Правда“. — Защото Дийкин се кълне, че нещо се е пренесло тук.

Ейприл си позволи изражение на загриженост:

— Ще трябва да попитате господин Дийкин за това.

Репортерите, подобно на всички останали, обичат интригуващата история. Ейприл добре разбираше, че те сега се разкъсват между естествено вродения си скептицизъм и трудноизразимата надежда, че в този слух все пак има зрънце истина. За всички бе пределно ясно, че точно слухове като този продават вестниците. И вдигат тиражите им до небето.

Тя естествено си бе позволила да не бъде искрена докрай. Пазачът, видял светването на погрешната иконка, беше Джордж Фрийуотър. Джордж също вярваше, че нещо е преминало през вратата. Но екипът вече бе изпитал на собствения си гръб последиците от това да се разкрива пред обществеността всичко, което им беше известно.

— Дадем ли им да разберат какво мислим — бе отбелязал Макс, — и ще избухне паника.

Адам обаче не се бе съгласил.

— Никой няма да изпадне в паника. Така говорят правителствените служители... защото точно от това се опасяват. Но аз мисля, че е най-добре да кажем истината.

— Истината... — изморен от спора го погледна Макс. — Какво толкова всички са се загрижили за тази истина? А някой от вас разхождал ли се е из околните градове скоро? Известно ли ви е, че хората нощем си заключват вратите? Знаете ли, че няма да видите много деца по улиците?

Водещият: Нови странни събития из Форт Мокси днес, Джули. Нека първо излъчим специалното интервю с човека, който твърди, че е говорил с невидимото същество, обитаващо района край границата. — *(Изглед от високо на района на депото с композициите цистерни и празните открити товарни вагони — изтегляне в общ план.)* — Има ново съобщение, свързано с така наречения „Посетител“. Каръл Дженсън е в Нойес, Минесота.

(Показват Дженсън, стъпила на ж.п. линия, зад нея се вижда бял вагон.)

Дженсън: Случило се е тук, Клод. Намираме се край малко депо, в Нойес, Минесота, на около километър и половина южно от канадската граница. Преди два дни местен ж.п. служител може би е имал контакт с извънземното същество, за което се твърди, че е избягало през Ротондата на хребета Джонсън. Работникът, който се казва Кърт Холис, е откаран след инцидента в местната болница, но днес вече е на крака и изглежда напълно възстановен. — *(Камерата се премества от репортерката и се фокусира върху Холис, който стои до нея.)* — Как се чувствате, господин Холис?

Холис: Добре съм, благодаря.

Дженсън: Всъщност какво точно се случи тук?

Холис: *(неспокойно)* Нещо изрече името ми. Звучеше като вятър. — *(Опитва се да имитира звука.)*

Дженсън: Чу ли го и някой друг?

Холис: Да, инспекторката го чу. Питайте я. Стана точно тук.

Дженсън: Каза ли нещо друго?

Холис: Не беше с думи.

Дженсън: Не с думи? А как?

Холис: Не знам точно. Почувствах се много странно.

Дженсън: По какъв начин, господин Холис?

Холис: Сякаш полетях. Вижте... нали искате истината? Ами, ще ви я кажа... — *(Колебае се.)* — Страшно се изплаших.

Дженсън: И какво се случи след това?

Холис: Припаднах.

ДЖЕНСЪН: Това е историята, Клод. — (*Камерата се изтегля за общ панорамен план на магазина.*) — Поне още един човек тук е чул гласа. Въпросът е: можем ли да твърдим, че преди седмица това място е станало сцена на първия контакт с извънземно същество? Или става дума само за излязлото извън контрол въображение на един човек, жител на район, където напоследък доста хора съобщават за странни явления?

ВОДЕЩИЯТ: Благодаря, Каръл. Сега отиваме във Форт Мокси, където Майкъл Уайдеман е готов с нов репортаж за Църквата от Дълбоката провинция, чието религиозно телевизионно шоу „Проект 40“ снощи бе прекъснато по доста необичаен начин.

До Участниците в
пенсионния план на „Холиоук Индъстрис“

Уважаеми пенсионери,

Както несъмнено ви е известно, икономиката на страната минава през период на изключителни затруднения. Пенсионните фондове са тясно свързани с икономическото благосъстояние на нацията и нашият не прави изключение. През годините ние правихме всичко по силите ни, за да гарантираме нашите ресурси чрез тяхното консервативно и предпазливо инвестиране. Но никаква предвидливост не би могла да предскаже злощастното развитие на събитията през последните няколко седмици, а още по-малко беше възможно да се приложат мерки за тяхното неутрализиране.

Вашият пенсионен план, подобно на много други корпорации, беше подложен на отрицателното въздействие от спадането на цените на ценните книжа през последните няколко дни. За щастие ние разполагаме с резервен фонд, заделен специално за случаи като разразилата се криза. Но мащабът на проблемите, стоварили се върху нацията,

изисква от нас да манипулираме с тези резерви изключително внимателно. За да можете и за в бъдеще да разчитате на редовното изплащане на вашата пенсия, сумата за месец май ще бъде намалена с \$421,00 и ще стане \$1166,35. Надяваме се това намаление да бъде единствено. Бъдете сигурни, че Управителният съвет на пенсионния фонд прави всичко по силите му, за да опази колективното ни бъдеще.

Благодарим ви за подкрепата и разбирането през този труден период.

Дж. Б. Холдуей,
И.д. директор

В деня, в който „Холиоук Индъстрис“ разпрати лошите новини по пощата до своите пенсионери, в „*Des Tagesspiegel*“ се появи статия от Хайнц Ерхард, професор в Берлинския университет и носител на Нобеловата награда за икономика за миналата година. Ерхард призна, че световната икономика е сериозно разклатена от новините, които идват от Северна Дакота.

„Неизбежно е спадането на повечето показатели в краткосрочен план — казваше той. — Но ако се окаже възможно откритите технологии да бъдат приложени в промишлеността и транспорта — а несъмнено някой ден това ще стане, — тогава светът ще тръгне към период на просперитет, несравним с всичко от досегашната история на човечеството.“

Но като че ли никой не се вслуша в думите на експерта. Към края на деня „Дау Джонс“ спадна с нови 240 пункта и всички бяха съгласни, че дъното още не е достигнато.

ЛАРИ КИНГ НА ЖИВО. ГОСТ: ДОКТОР ЕДУАРД БАНЕРМАН ОТ ИНСТИТУТА ЗА
СЪВРЕМЕННИ ИЗСЛЕДВАНИЯ

Кинг: Доктор Банерман, цитират думите ви, че голямата новина била така наречения „галактически свят“. Защо?

БАНЕРМАН: (*засмива се*) Лари, това наистина си е голяма новина. Но възможността кабината, в която Арки Редфърн намери смъртта си, действително да е разположена в открития космос, е монументално развитие в досегашната серия от невероятни събития.

Кинг: Защо?

БАНЕРМАН: Ще използвам някои чисто практически съображения.

Кинг: Добре.

БАНЕРМАН: При прехвърлянето си хората са *паднали* в тази кабина. Последните съобщения показват, че галактиката не променя местоположението си, съдейки по неизменната картина през прозореца. Следователно съоръжението, или нека го наречем както желаете, не се върти. Или дори да се върти, прави го незабележимо бавно. Сега, това е много важно наблюдение, понеже означава, че мястото не е разположено на повърхността на някаква планета (която няма как да не се върти), следователно съществува изкуствена сила на тежестта.

Кинг: Струва ми се, че виждам защо това е важно. Но...

БАНЕРМАН: Лари, ако можем да създаваме изкуствена гравитация, ние сигурно ще можем да намалим, дори да елиминираме, гравитационните ефекти. Добре, ще изрека думата: това е антигравитация. Помисли какво означава подобно откритие за собственика на един дом, например. Ще дам възможно най-банален пример: искаме да преместим онзи диван ли? Ами лепваме му антигравитационния диск и с един пръст го избутваме в съседната стая.

Хоръс Гибсън бе започнал трудовата си кариера като застрахователен агент. В един момент му бе доскучало и тогава постъпи в морската пехота. Там постепенно бе повишен до командир на батальон, спечели Сребърна звезда за войната в Залива и Почетен медал в Йоханесбург. Почетните грамоти, с които бяха отрупани

войниците в частите под негово командване, можеха да покрият като тапети стените на дневната му. През 1996 излезе в запаса, опита цивилно превъплъщение като агент по недвижима собственост и изненадващо за себе си издържа почти цяла година. В деня на напускането на армията, една година по-късно, той постъпи в службата на американските шерифи.

За две години се издигна до командир на Групата за специални операции (ГСО). Базирана в Пайнвил, Луизиана, ГСО беше шерифският еквивалент на прословутите отряди на специалните сили.

Хоръс бе обичан от подчинените му. Понеже имаше желание служебното му издигане да продължи из етажите на по-висшето управление, той не жалеше сили, за да осигури изпълнение на възложените му операции с максимален ефект и при минимален риск.

Беше два пъти развеждан. Животът му бе минал на път и без дневен режим, което се бе оказало прекалено много и за двете му бивши съпруги. Имаше двама сина, които (не без известно основание) обвиняваха Хоръс за брачните му неудачи и чиито отношения с баща им бяха доста хладни. Хоръс не бе намерил заместител за липсващото му семейство и поради тази причина работеше до изнемога. Началникът му, Карл Росини, обичаше да подмята, че дори Хоръс има нужда от жена в този живот. Хоръс знаеше, че е така.

Междувременно той далеч не бе аскет и се възползваше от повечето открити му се възможности. С годините това се случваше все по-рядко и по-рядко — резултат не само от застаряването, но и от стесняването на вкуса му. И все пак не беше станал напълно безразличен към плътските наслади, доказателство за което бе сегашната му връзка с Емили Пасенджър — пищна млада жена, — с която се бе запознал на благотворителен прием в полза на библиотеката в Пайнвил. Двамата бяха излезли на вечеря няколко пъти, бяха отишли на няколко мюзикъла и бяха започнали да тичат за здраве заедно. Той обаче бе забелязал известна неохота от нейна страна да развие връзката им в нещо повече и бе отдал това на досегашния си начин на живот. Според него Емили просто не искаше да се превърне в третата жертва.

Това подозрение бе накарало Хоръс да покаже, че е помъдрял и е достатъчно опитомен за домашен уют. Първата стъпка бе да я покани на вечеря у дома си и когато тя изненадващо лесно се съгласи, той

ентузиазирано се захвана с приготовленията. Купи два големи котлета и бутилка скъпо шампанско, инвестира в ненужната му до този момент газена лампа, която трябваше да допринесе за създаването на поинтимна атмосфера, и прекара деня в общо почистване. Но само двадесет минути след като бе отворил шампанското, телефонът му иззвъня.

28.

*О, какво не бих дал за покрив
над главата
в някое усамотено място...*

Уилям
Каупър,
„Задачата“

Слабичък брадат мъж гледаше към Пасифика от дома си край Лагуна Бийч. Някъде в далечината товарен кораб пъплеше към хоризонта под прихлупеното небе. Морето беше равно и спокойно.

Имаше някаква неувереност в позата на мъжа и страничен наблюдател би се затруднил да определи накъде е насочено вниманието му. Държеше в дясната си ръка чаша шардоне.

Градът, също като залива, се бе разпрострял пред него. Крайбрежната магистрала беше задръстена с коли. Той погледна часовника си. Последния час го бе правил през няколко минути.

Телефонът иззвъня.

Мъжът се извърна от прозореца и седна пред бюрото си.

— Да?

— Грег? Всичко е задействано.

Във Фарго бе почти два часа.

— Добре. Знаят ли, че идваме?

— Не още. Виж... Имаш ли някакво влияние сред федералните?

— Не бих казал.

— И аз.

Мъжът от Лагуна Бийч вече гледаше самолетните си билети.

— Имай вяра, Уолт. Ще се видим след няколко часа.

ШЕСТИМА МЪРТВИ, СТОТИЦИ РАНЕНИ ПРИ ЛОКАУТ НА КОМПАНИИ ОТ
АЕРОКОСМИЧЕСКАТА ПРОМИШЛЕНОСТ

Сиатъл, 4 април (Ей Пи):

Социалните напрежения вчера избухнаха в истински бунт днес, когато три големи компании в сферата на аерокосмическата промишленост затвориха врати и не допуснаха по местата им своите работници, които искаха да започнат работа след провеждането на несъгласувана спонтанна стачка. Насилието е продължение на вълненията след едновременното обявяване през миналата седмица на „предстоящо фирмено реструктуриране“, довело до страхове от масови съкращения в отрасъла.

ИМА ЛИ ПОСЕТИТЕЛ ВЪВ ФОРТ МОКСИ?

Няколко независими източника пуснаха слуха, че през вратата на върха на хребета Джонсън се е промъкнал пришълец от друг свят и сега броди на воля из района на Форт Мокси. Разказват се истории за гласове отникъде, за отвлечения на деца, за бури, насочени срещу конкретни личности. И вече има поне една смърт при, най-меко казано загадъчни обстоятелства.

Миналата седмица Джек Макуиган изостави снегомобила си в горите край шосе 32, окръг Кавалиър, и тичешком излезе на магистралата, където бе ударен от микробус. Шофьорът на микробуса каза, че Макуиган е изглеждал като че ли се е спасявал от някой. Или от нещо.

Полицията в окръг Кавалиър е буквално засипана със съобщения за наблюдения, а последните посетители в района съобщават, че за пръв път, откакто се помнят, местните жители заключват външните си врати.

Междувременно плъзнаха още по-фантастични истории. Старият Бил Адисън, яздил поне няколко небесни

коня през кариерата си, предупреждава, че сме нахлули в райската градина Едем и сме освободили от нея ангел-отмъстител. Или може би дявол. Преподобният Адисън не уточнява.

Изглежда, че с изравянето на Ротондата ни е писано да изживеем повторно някои от старите психози. Още не знаем фактите около смъртта на господин Макуиган. Но не изглежда трудно да се сглоби един възможен сценарий на случилото се: тръгнал на лов извън сезона, помислил, че може да го следят, загубил за момент ориентация и излязъл объркан на шосето. Подобни инциденти се случват всеки ден. Гласовете около Форт Мокси спокойно могат да бъдат отдадени на живото възбращение на туристите, несъмнено окуражавани от местните жители, които добре разбират какво е в техен интерес. Няма спор, че това дава повод за интересни репортажи, но ние предпочитаме да стоим твърдо на земята. Едно е сигурно: в крайна сметка истината ще се окаже съвсем прозаична.

(Редакционна статия, „Фарго Форум“, 4 април)

Пийт Пападопулу работеше в пласмента на „Ей Би Си Пистънс, Инк.“ от четири години и съвсем неотдавна за първи път бе получил повишение като контрольор. Бракът му се бе разпаднал преди шест месеца, когато жена му бе избягала с товарач в склад за продажба на бира на едро и го бе оставила да се грижи за астматичния им син.

Пийт поработваше и като разносвач на китайска храна, за да може да плаща на сестра и да покрива свързаните със заболяването на сина му медицински разноски. Напоследък бе загубил съня си. Беше изпаднал в депресия и бе престанал да вижда смисъла в живота. Жена му му липсваше и докторът му предписа успокоителни. Точно тогава бе дошло повишението със значителното увеличение на заплатата и обещанието дори за повече, понеже „Ей Би Си“ решително разширяваше дейността си. Пристъпите на малкия се бяха разрешили и отслабнали. Като че ли бяха преодолели сериозна криза.

За нещастие промените съпътстваха развитието и на „Ей Би Си“. Започнатото разширение трябваше да се финансира с пускане на втора емисия акции на фондовия пазар. Но през последните седмици цената на компанията се бе сринала и след дълъг период на внимателно наблюдение на тенденциите, банките се бяха отдръпнали.

Така „Ей Би Си“ неочаквано се озова с излишък от хора. Управата реагира с уволняването на хиляда и осемстотин служители, основно от средния управленски персонал и контрольорите. Пийт, който неотдавна бе прекратил членството си в профсъюза, за да получи повишението, с ужас откри, че не разполага с никаква защита.

В деня, преди да получи официално известието (фабриката за слухове в „Ей Би Си“ работеше безпогрешно), Пийт си купи револвер 38-и калибър и го използва срещу директора на завода и свой колега, който не бе крил мнението си, че повишеният е трябвало да бъде той.

Въпреки шестте прострелни рани, директорът оживя. Колегата обаче получи куршум в сърцето. Компанията реагира, като назначи допълнителна охрана.

Джеймс Уокър обичаше уединението. Още си спомняше как в детството си бе гледал през прозорците на училищната сграда към заснежената прерия и си бе представял как язди самичък из света отвъд хоризонта. Съзнанието му бе рисувало окъпана от слънчевите лъчи гора, зелени реки и галещи ветрове с аромата на цветя. Пътеки сред тревата, земя, необезобразена от шосета, граници и порутени хамбари.

Той слушаше шума от шетането на жена си Марта в кухнята, откъдето долиташе и тихата музика на радиото. В скута му лежеше разтворена книга, но не би могъл да каже какво е заглавието ѝ. Събитията на хребета ангажираха цялото му внимание и така бе от момента, когато Арки за пръв път бе дошъл да му съобщи за откритието. Сега Арки беше мъртъв, а хората в резервата и из целия район се страхуваха от нощта. Джордж Фрийуотър без никакви усуквания му бе заявил, че нещо се е изтръгнало на воля през вратата.

— Аз специално нямам никакви съмнения — заяви му той.

На масата до прозореца лежеше полуготов пъзел. Казваше се „Планинска слава“ и изобразяваше сив, покрит със снежна шапка връх,

издигащ се над гъста гора. Бурен поток скачаше из каменистото си корито. Уокър бе сглобил поне хиляда подобни пъзели през живота си.

Душата му не можеше да намери покой, че за Мини Уакан Ояте няма земя като пейзажите върху кутиите с пъзелите. През целия си живот бе мечтал, че племето сиу някой ден ще си върне загубеното. Не че бе имал някаква идея как би могло да стане това. Но му се струваше, че така е редно и дори само това е достатъчно, за да стане, така че с почти религиозна вяра бе очаквал идването на въпросния ден.

Вместо това над хоризонта бяха надвиснали сенки. Знаеше, че скоро и за него ще падне нощта. Индианците сиу бяха забравили стария начин на живот. Сега при тях идваха белолики земемери и картографираха каквото им падне. Може би точно този факт го нервираше най-много: тези хора така упорито искаха да изяснят всичко и през ум не им минаваше, че гора без своите тайни тъмни места е интересна само за дървосекача.

Но ето че се бе отворил път към звездите. И стълбата към тях беше не къде да е, а точно в земите на сиу. Колко прозорлив се бе оказал Арки — той бе разбрал всичко още в самото начало и го бе предупредил, че Ротондата може да се окаже много, много по-ценна от всичко, което щяха да им предложат в замяна за нея. И може би точно тя щеше да им даде възжелената нова земя.

Пред дома му спря правителствена кола. Уокър въздъхна и проследи с поглед слизането на Джейсън Фльори. С него бяха пристигнали още двама, но те не помръднаха. Фльори бе видимо неспокоен.

Уокър го посрещна на вратата и го придружи до кабинета си.

— Виждам — каза му той, — че не ми носите добри новини.

— Така е — поклати глава Фльори. — Но тези дни за никого няма добри новини.

Племенният председател наля две чашки кафе.

— Е, и какво ни предлагат да правим? — попита той.

— Първо, господин председател, трябва да ви попитам записвали се нашия разговор?

— Какво значение има това?

— Само ако не се записва, аз ще се чувствам свободен да говоря с вас.

Уокър седна на дивана до госта си.

— Не използвам такива устройства.

— Хубаво. И аз не мислех, че има. — Фльори дълбоко пое въздух. — Просто не знам как да започна.

— Ами нека тогава ви помогна. Вие искате да ни отнемете земята. Отново.

Фльори не каза нищо в продължение на дълго време. Накрая прочисти гърлото си:

— Правителството не мисли, че има избор, сър.

— Да — съгласи се Уокър. — Знам, че не мисли така.

— Нашата официална позиция е, че се решаваме на тази стъпка, за да предотвратим паниката в малките градчета из района и в южна Канада, породена от слуховете, че нещо се е измъкнало на свобода през Ротондата.

— Каква паника? — невинно попита Уокър.

Фльори се усмихна в опит да разрежи напрежението. Не успя.

— Истина е все пак, че хората са изплашени, председателю. Не може да не знаете това.

— След няколко дни всичко ще се успокои от само себе си.

— Несъмнено. Въпреки това, имаше един смъртен случай, а и политическото напрежение не спира да нараства. Правителството е без алтернатива — то трябва да предприеме нещо. Така че ще превземе хребета Джонсън и ще поеме временно администрирането на собствеността, докато не се уверим, че обстановката се е стабилизирала.

— И кой ще бъде критерият за нейното... „стабилизиране“?

Погледите им се срещнаха. Уокър ясно виждаше, че Фльори е в процес на вземане на решение.

— Онова, което ще кажа, не бива да излиза извън тази стая.

— Няма да излезе, щом желаете това.

— Моментът на стабилизиране ще дойде, когато вратата и Ротондата бъдат унищожени.

— Разбирам.

— Ще има инцидент. Не знам как точно ще го организират, но това е единственият приемлив изход от ситуацията.

Уокър бавно кимна.

— Благодаря ви за откровеността — каза той. — В такъв случай съм длъжен да повторя нашата позиция: хребетът Джонсън

принадлежи на Мини Уакан Ояте. И ние ще се противопоставим на всеки опит да ни бъде отнет.

— Опитайте се да разберете — умолително изрече Фльори. — Говорим за сили, върху които никой няма контрол в момента.

Председателят изпитваше усещането, че е хванат между зъбните колела на гигантски часовник.

— Джейсън — заговори той след дълго замисляне, — разбирам прекрасно. Но от мен се иска да избира за моите внуци резервата, когато те могат да разполагат с безкрайна прерия. Защо твоите хора не забравят за страховете си? В Ротондата няма нищо разрушително. Проблемите, които светът има сега да решава, в по-голямата си част се дължат на невежество. И на страх.

Погледът в очите на Фльори помръкна.

— Много от нас симпатизират на вашата позиция. Имате повече приятели, отколкото предполагате.

— Сред които никой не е готов открито да се застъпи.

Фльори с труд намери думи:

— Председателю, сам президентът се смята за ваш приятел. Но той е принуден от обстоятелствата да реагира по някакъв начин — такъв е дългът му пред нацията.

— Съжалявам — въздъхна Уокър и стана, за да покаже, че разговорът е приключил. — Наистина много съжалявам.

— Председателю, чуйте ме — в гласа на Фльори се бе промъкнала нотка на отчаяние. — Нищо не можете да направите. Вече е издадено съдебно постановление. И до един час то ще бъде представено на хората ви.

— На племенния съвет?

— Не, на вашите представители на хребета Джонсън.

— Адам няма да го приеме.

— Точно по тази причина съм тук. Длъжен съм да обясня какво ще се случи. И да помоля за личното ви съдействие. Ще ви компенсирате щедро.

— И какво ще ми предложите като бъдеще на моя народ? Стойте настрана от хребета Джонсън, господин Фльори. Той принадлежи на сиу. И ние няма да се предадем.

Макс вдигна слушалката. Беше Ласкър.

— Макс — каза му той, — има нещо, което държа да знаеш.

— Продад си яхтата — досети се Макс.

— Да. Виж, предложиха ми *много* пари. Много повече, отколкото изобщо някога са ми трябвали.

— Няма нищо, Том.

— Не знам дали постъпката ми няма по някакъв начин да се отрази на ситуацията горе, при вас. Страхувах се, че...

— Къде е яхтата сега?

— Товарят я отвън на ремарке.

— Уелс?

— Не, правителството. Момчетата казаха, че били от Министерството на финансите.

Помощник-щатски шериф Елизабет Силвера връчи на Адам Скай съдебното постановление. Беше малко под петдесетте — висока, дългокрака, безстрастна. Черната ѝ коса бе прошарена тук-там с бели косми.

Придружаваше я началникът на полицията Даутабъл.

Стаичката на Адам в модула за охраната бе малка, тясна и задръстена с какво ли не. Стените, които довчера бяха голи, с изключение на окачения върху една от тях боен племенен барабан и снимката на жена му, сега бяха напичани с оръжие. Лъкове, антични пушки, собствения служебен револвер на Адам — всичко, до което бе успял да се добере, сега бе изложено на показ.

Силвера извади сгънатия документ от джоба си.

— Господин Скай — каза тя, — връчвам ви постановление на федерален съд, по силата на което това място, Ротондата и всичко, намиращо се в нея, с изключение на личните ви вещи, се предава в собственост на федералното правителство. Подобен акт стана наложителен — продължи тя, — тъй като бе преценено, че районът представлява обществена опасност. — И понеже шефът на охраната с нищо не показва, че смята да вземе постановлението, тя го остави на масата. — До полунощ трябва да се подчините. — Тонът ѝ се промени, сякаш му даваше дружески съвет: — Колкото по-бързо освободите площадката, господин Скай, толкова по-добре ще бъде за всички замесени.

— Няма да се изнесем оттук — осведоми я Адам студено. Тя го погледна в упор:

— Нямата такава възможност. Не можете да се противопоставите на съдебно постановление.

— Това е наша собственост. И ако дойдете да ни я отнемете, направете го въоръжени.

Погледът на Силвера стана леден.

— Съжалявам — каза тя. — Както и да е, разполагате с времето до полунощ. — Жената се обърна, отиде до вратата и поспря. — При тези обстоятелства съм длъжна да ви предупредя, че отказът да се подчините на съдебно постановление е углавно престъпление. Отнета ми е всякаква свобода да действам по усмотрение, господин Скай. Не ми е оставен избор, освен да наложа изпълнението на постановлението. С всички необходими средства.

Уокър бе очаквал позвъняването на Адам. Когато той му се обади, председателят изслуша разказа на шефа на охраната на обекта. Но на искането за указания се поколеба.

— Адам — попита накрая той, — докъде си готов да стигнеш?

— Не искам да се подчинявам.

— Готов ли си да отбраняваш хребета?

— Да, но бих предпочел да не го правя. Все пак не мисля, че имаме избор.

— И въпреки това... — започна председателят, — ... изглежда съпротивата няма да ни донесе победа.

— Какво предлагаш в такъв случай? Отново да се предадем?

— Големият въпрос е дали можем по някакъв начин да запазим контрол върху нашето бъдеще.

— Ако федералните са готови да приложат срещу нас сила, едва ли имаме някакъв шанс.

— Значи — каза Уокър, — можем да си приберем парите и да приключим нещата с мир. Или да се бием, без надежда за успех.

— Да — съгласи се Адам, — това като че ли изчерпва възможностите ни.

Председателят се огледа. Стените, прозорците, дори камината в този момент му се струваха неуместно напомняне за фактическото им

пленничество.

— Съгласен съм. Тогава ще се бием.

— Ще изпратиш ли някаква помощ?

— Сам ще дойда — заяви той. — Но полицията няма да бъде толкова глупава, че да позволи качването и на твоите братя и сестри. Говори с тези, които са вече при теб. Разбери кой е готов да остане.

— Ще го направя веднага — обеща Адам.

— Добре. Тръгвам тогава. — Уокър сложи обратно слушалката и се загледа в телефона.

Той иззвъня в същия миг.

Отново взе слушалката.

— Ало?

Непознат глас поиска да говори с Джеймс Уокър.

— Аз съм.

— Джеймс, казвам се Уолтър Аскуит. Чух какво е станало.

— Не съм сигурен, че ви познавам.

— Няма значение. Важното е, че аз ви познавам. Вижте, дори за миг не допускайте, че всички в тази страна могат да бъдат сплашени. Помислих и реших, че сигурно ще ви трябва известна помощ.

Аскуит продължи бързо да говори, а докато го слушаше, Уокър си спомни забележката на Джейсън Фльори: „Имате повече приятели, отколкото предполагате“.

— И всички вие смятате да останете? — поиска да се увери Ейприл.

— Да — отговори й Адам. — Ще отбраняваме хребета.

Макс бе шокиран:

— Председателят знае ли?

— Председателят се разпореди.

— Господи, Адам — възкликна Макс, — това означава престрелка с щатски шерифи!

— Пълна лудост — намеси се Ейприл. — Ще ви избият до крак. Трябва незабавно да говорим с адвокат.

— Не вярвам, че какъвто и да е разговор с някакъв адвокат може да промени нещо — отсече Адам. — И освен това решението не е мое.

Очите й широко се разтвориха.

— Адам — умолително каза тя, — председателят не може да поиска от теб подобно нещо. Сигурно не е разбрал за какво става дума.

Но Адам не показваше никакви емоции.

— Сами го попитайте, като дойде — отвърна той.

Макс не можеше да повярва, че взема участие в този разговор.

— Вие за какво си мислите, че става дума? — ядосано попита той. — Някаква детска игра ли? Не можете да кажете на федералното правителство да върви да се снима.

— Правили сме подобни неща в миналото — кротко отговори Адам.

— Дрън-дрън. Може би дядо ти. Но не и ти. — Макс погледна през прозореца към Дейл Трий, който разговаряше с група посетители. — Нито някой друг от тук присъстващите.

Адам заби поглед в Макс.

— Дошъл е моментът да се попитаме какви ценности сме готови да отстояваме. Ако не си разбрал, историята е на път да се повтори, Макс. И ние не искаме да го допуснем. Така че, щом трябва да се изправим в защита на нашата земя, точно това и ще направим.

29.

*Къде да отида,
за да живея вечно?*

— Проверка: едно, две — изрече Андреа.

— Отлично — възкликна Кийт. — Виж, нали тази нощ няма да те загубим пак там горе?

— Надявам се, че не — Андреа се постара да вложи увереност в гласа си. Искаше да изглежда, че държи нещата изцяло под свой контрол.

— Добре — каза той. — Подготвяме специално встъпление, но преди да те включим, ще се разходим по мрежата. После поемаш ти, право от върха.

— Добре.

— Доколкото съм уведомен, шоуто ще бъде изцяло твое. Никой няма да ти се намесва.

— Прекрасно... мисля, че най-сетне идва нощта, когато ще стана известна.

— Надявам се. И виж, Хоук, погрижи се за... — думите му бяха заглушени от остро пращане.

Андреа превключи на резервната честота. На нея бе същото. Кучите синове я заглушаваха. Невероятно...!

Тя вдигна телефонната слушалка. Изчака сигнала за набиране, но той така и не се чу.

Джо Рескули бе карал в продължение на дванайсет часа в компанията на жена си Ейми и сестра ѝ Тереза, когато стигнаха отбивката на север по шосе 32, за да изминат последните няколко километра до Ротондата. Идваха чак от Сакраменто и бяха пътували цели три дни. Тереза бе физик, специалист по теория на елементарните частици. Макар Джо да не бе напълно сигурен какво точно означава

това, знаеше, че става дума за добра работа и че не е необходимо много да се напругаш. Възхищаваше се на този факт. „На нея ѝ плащат за онова, което знае“, казваше той на приятелите си от фабриката за бутилиране. Защото самият Джо не бе имал и ден през живота си, когато не се бе налагало да превива гръб за насъщния.

Месеци наред Тереза не бе говорила за нищо друго, освен за Ротондата и ентузиазмът ѝ се оказа толкова заразителен, че когато сподели с Джо и Ейми за намерението си да вземе самолета и да дойде тук, те също пожелаха да видят чудото, а с кола беше много по-евтино.

Така че най-сетне се бяха добрали до желаното място и Тереза ги убеждаваше, че ще трябва да останат на върха до стъмване, за да видят сиянието. Ейми нямаше нищо против. Тя винаги бе на страната на сестра си, каквато и щуротия да ѝ хрумнеше. Джо правилно се досещаше, че жена му изпитва нещо по-сериозно от неопределени съжаления по повод своята прибързана женитба. Не че някога му бе казала нещо открито, но той го виждаше в очите ѝ. Ако не се бе омъжила за Джо, тя може би също щеше да работи в място като „Трайангъл Лабс“, щеше да има свой кабинет и щеше да се радва на усещането, че прави нещо полезно за света.

В сянката, хвърляна от хребета, вече беше доста тъмно, а леденият вятър се усещаше дори в стария „Буик“. Беше чувал за острите завой по пътя към върха и никак не му харесваше да кара нагоре по здрач и с този страничен вятър. Но сестрите бяха възбудени до крайност и нямаше да го оставят на мира, докато най-сетне не видеха онова, заради което бяха дошли чак тук.

— Ето — извика Ейми.

Отстрани на пътя беше сложена указателна табела. На нея бе нарисувана голяма жълта стрелка, с надпис „Ротондата“. Някой обаче бе теглил напречна черта през надписа с втори надпис: „Затворено“.

— Това не може да бъде — възкликна Тереза. — Трябва да е отворено до залез.

Веднага след завоя започваше отбивката, но пътят нагоре беше преграден с бариера. Отстрани бе паркиран полицейски джип и полицаите махаха с ръце на колоната коли да продължава нататък. Джо намали и свали стъклото от своята страна. Един от полицаите нетърпеливо му направи знак да се маха.

— Какво се е случило, полицай? — попита Джо.

— Моля ви, продължете по пътя си. Затворено е.

— Добре — съгласи се Джо, като се опитваше да скрие задоволството си от такова развитие на нещата. — В колко отваряте сутринта?

— Няма да отваряме. Обектът е окончателно затворен.

— Окончателно затворен ли? — повтори Тереза. Джо ясно долавяше възмущението в гласа ѝ. — Защо? Слушайте, дошли сме отдалеч... — в тона ѝ се надигаше истерична нотка.

— Никой не ни обяснява, госпожо. Съдът е разпоредил да се затвори. Заплаха за сигурността. Толкова.

— Не говорите сериозно.

— Съжалявам. Сега трябва да ви помоля да продължите нататък. — Той отстъпи, за да им даде възможност да се включат в движението. Зад тях спря нова кола. Полицаят измъчено въздъхна.

В същия момент откъм запад приближи черен „Форд“, модел 1988 година и закова пред бариерата. Шофьорът беше сам. Възрастен индианец, забеляза Джо. И после с възмущение видя бариерата да се вдига. Фордът мина под нея и преградата отново бе спусната.

— Ей...! — извика Тереза. — Ама какво е това? Него защо го пуснахте?

— Кола на обекта — обясни полицаят.

Джо гневно го изгледа, но това не впечатли униформения служител на закона. Той на свой ред заби поглед в Джо и без повече думи изразително му посочи шосето.

— Някой някъде ще получи писъмце — предупреди го Джо, вдигна стъклото и отпраши напред.

Уокър бе очаквал проблеми с минаването през бариерата. През цялото време на пътуването от резервата дотук бе смятал, че ще откажат да го пуснат. Допускаше дори, че могат да го арестуват. Но те го бяха пуснали да мине. Досети се за причината, докато караше по серпантините нагоре: беше стар и те се надяваха, че ще може да възпре по-агресивно настроените от индианците при Ротондата. Независимо дали щеше да успее или не, никой не виждаше в него допълнителна заплаха.

Вземаше завоите внимателно, забелязвайки подсиленото полицейско присъствие по пътя. След малко гората оредя и той излезе на върха. На паркинга имаше само няколко коли.

Ротондата блестеше под лъчите на залязващото слънце. Това създаваше неповторимо настроение. Нещо в извитите форми на контура ѝ му казваше, че нейните създатели са се опиянявали от света такъв, какъвто е бил по тяхно време и какъвто все още беше там, на другата страна. Искаше му се да може да поговори със съществата, дошли от толкова далеч, за да опънат платна под земните ветрове. Струваше му се, че те по някакъв начин бяха предугадили сегашното положение на индианците сиу и им бяха оставили другия свят-гора като дар.

От къщичката на охраната излезе Адам и му махна с ръка.

— Радвам се да те видя, Адам.

— И аз теб, председателю. — Адам понечи да каже още нещо, но се поколеба.

— Какво има? — попита го Уокър.

— Това място не е най-удобното за отбрана. Особено от шепа хора.

— Би ли предпочел да се изтеглим?

— Не — отговори той. — Не намеквам подобно нещо.

Над тях мина хеликоптер, увисна ниско над главите им и от изкопите се разхвърча пръст.

— Въздушно разузнаване — поясни Адам.

Уокър кимна.

— Затворили са пътя за достъп дотук. Не разбрах имаш ли някакви идеи.

— Да поемем ние инициативата. Да не чакаме да ни ударят първи.

— И как би направил това?

Бяха стигнали до къщурката и сега стояха пред вратата.

— Можем да започнем като преградим пътя с няколко дървета. Това поне ще ги забави.

— Пътят се охранява от полиция.

— Знам — отговори Адам.

И Уокър разбра. Полицията не изглеждаше като че ли очаква сериозна съпротива от страна на отбраняващите се. В края на

краищата в този край на Америка хората нямаха навик да стрелят един в друг. Така че няколко едновременно проведени акции от засада можеха да прочистят пътя. А един-двама добре разположени снайперисти пък можеха да създадат сериозни неприятности, особено ако достъпът беше затруднен. Може би имаше смисъл да опитат.

— Не — каза той и въздъхна.

— Председателю, не можем просто така да стоим и да чакаме атаката.

— Мислиш ли, че ако убиеш няколко невинни полицаи, това ще промени крайния изход?

Очите на Адам потъмняха от едва сдържан гняв.

— Ако ще поемем отвъд Великата река, поне да вземем някой с нас за компания.

— Не — отсече Уокър, този път по-решително. — Пролеем ли кръв, няма да има спиране, докато не ни избият до един. Предпочитам по-добър изход.

— И как се надяваш да го постигнеш?

— Влязох във връзка с няколко високопоставени наши приятели. Помощта е на път.

— Високопоставени приятели? — усмихна се Адам. — Че откога сиу имат такива приятели?

— Вероятно по-отдавна, отколкото допускаш, Адам. Може би досега просто не си виждал в тези хора наши приятели.

Двамата влязоха на топло. Малкия призрак и Сандра Уайтуинг станаха на крака. И двамата изглеждаха спокойни. Малкия призрак беше малко под трийсетте. Председателят го познаваше добре и не бе спирал да се безпокои за бъдещето му, защото Малкия призрак бе женен с две деца, но нямаше работа. Днес поне това едва ли щеше да даде повод за загриженост.

Сандра... Тя бе идвала веднъж при него за помощ, когато баща ѝ се беше забил с колата си в бензоколонка. Тъмните ѝ очи блестяха и той с изненада забеляза, че е невероятно красива. Интересно как толкова години не бе обърнал внимание на разхубавяването ѝ. Вечно зает със своите грижи. Жалко...

Момичето работеше в ресторант за външни посетители на резервата. Беше чул, че има връзка с бял — дърводелец, електротехник или нещо такова, — живеещ в района на Дяволското езеро. Още

нямаше двайсет и една. Мина му мисълта да ѝ нареди да слезе от върха, но прецени, че няма да бъде справедливо както по отношение на нея, така и спрямо двамата ѝ братя. Тя сама бе решила да остане и той нямаше право да ѝ отнема тази привилегия.

Стаичката беше задръстена с оръжие. Главно карабини М16. Поне не можеха да се оплачат от липса на огнева мощ.

— Имаме дори преносим ракетомет — поясни Адам. — Няма да ни победят, преди да са платили жестока цена.

— Кой още е тук? — попита Уокър.

— Уил Пайп, Джордж Фрийуотър и Андреа са в Ротондата. Макс и доктор Кенън още не са си тръгнали, но очаквам скоро да го направят. В момента са ангажирани с посетители.

— Още има посетители? — изненада се Уокър.

— Трима от последното прехвърляне.

Той се отпусна в стола.

— Трябва да обсъдим как ще се отбраняваме.

Вратата се отвори и влезе Макс.

— Никога не съм допускарал, че подобно нещо може да стане възможно — с извинителен тон каза той. — Опитвах да се свържа със сенатор Уиковски, но изглежда линиите са прекъснати.

Уокър се усмихна.

— Не ни дават да говорим с никого. Но не мисля, че това има значение. Дори сенатор не може да промени с нещо положението, в което се намираме. — Председателят изпитваше известно съжаление към Макс, който винаги му бе изглеждал малко неуверен. Уви, трудно е да събереш кураж, когато си във война със самия себе си.

Той погледна през прозореца към залеза. Мисълта, че може да не види друг, го натъжи.

Ейприл разговаряше с последните тръгващи си изследователи и се питаше дали те няма да се окажат последните хора, видели Едем. Това бяха Сесил Морин — въздебел, мекушав на външен вид микробиолог на средна възраст от университета в Колорадо; Агата Грийн — харвардска астрофизичка, прехласнала се по чудесата на мъглявината Конска глава; Дмитрий Рушенко — биолог, работещ във фармацевтичната компания „Смит-Клайн Бийчам“.

— Бих искала да се пренеса там — въздъхна Грийн.

— Вярно ли е, че правителството възнамерява да из земе този обект? — попита Морин.

— Изглежда — кимна Ейприл.

Морин тъжно поклати глава.

— Бог да ни е на помощ.

Рушенко отвори вратата на колата си.

— Правдата е на ваша страна, знайте това — акцентът му беше нийоркски, може би от Лонг Айланд.

— Знаем.

— Ужасна е мисълта тази врата да мине в ръцете на правителството — продължи той. — Страшно жалко. Бих искал да мога да помогна по някакъв начин. — Той се качи в колата си и завъртя ключа на двигателя.

— Ще ви кажа нещо — обади се Грийн. — Ако трябваше аз да решавам, нямаше да им я дам доброволно.

Ейприл задържа вратата, докато жената се качи.

— Смятаме да останем — каза Ейприл, използвайки множественото число в образен смисъл, защото самата тя нямаше никакво намерение да остава. Но се почувства добре, че изрече тези думи. — Ще бъде чудесно, ако и вие останете с нас, Агата, стига да го желаете. — Думите ѝ трябваше да прозвучат като шега, но объркването на астрофизичката я притесни.

— Колко бих искала да мога, Ейприл — отговори тя, — наистина бих желала да мога да си го позволя. Но имам съпруг и малка дъщеричка — и жената се изчерви.

Останалите не казаха нищо.

Ейприл очакваше своя шанс да размени няколко думи насаме с председателя. Той беше излязъл навън с Адам и другите. Групата се бе привела срещу вятъра и обикаляше куповете пръст, натрупани по периферията на изкопа. Досети се, че тези купове ще се превърнат в първата линия на отбраната.

— Макс — обърна се тя към него, — защо правят всичко това? Какъв е смисълът?

Макс започваше да намразва Ротондата и всичко, свързано с нея.

— Не знам — призна той. — Може би е въпрос на самобитност.

Ейприл знаеше, че Макс нетърпеливо очаква от нея да се съгласи да тръгват. Беше я предупредил веднъж за рисковете, които има в едно спускане из тъмното с кола по път, охраняван от неспокойни полицаи.

Вече се бе стъмнило.

— Не ми се иска да си тръгваме просто така — каза тя, поставяйки началото на нов цикъл от все същия разговор, който бяха водили през последния час.

— И на мен.

— Как бих искала да можем нещо да направим.

— Но защо те настояват за това? Какво биха могли да спечелят?

В осем часа външното осветление бе изгасено, но сиянието откъм Ротондата попречи да се възцари пълен мрак.

— Жалко, че не могат да хвърлят платнище върху сградата — обади се Макс.

Когато председателят остави Адам навън и тръгна обратно към къщичката на охраната, Ейприл сметна, че моментът е подходящ.

— Макс — каза тя, — нека говорим с него.

Макс бе загубил надежда да накара някой да се държи разумно. Според него Адам Скай и хората му, макар до този момент да се бяха държали като разумни човешки същества, сега се бяха оставили да бъдат обладани от духа на минали сражения и стара омраза. Самата природа на Макс се бунтуваше срещу мисълта да кажеш на федералния съд и на полицията да вървят на майната си.

Уокър изобщо не изглеждаше унил, когато те се приближиха до него.

— Председателю — заговори Ейприл с треперещ глас, — не правете това. Не можете да ги спрете.

Но Уокър топло й се усмихна.

— Още ли сте тук? — изненада се той.

Силен порив на вятъра мина по върха и се заби в леката постройка.

— Не ни се иска да ви изоставяме.

— Приятно ми е да го чуя — кимна Уокър. — Но не можете да останете. — Разменените реплики накараха пулса на Макс да се учести. Той нямаше никакво желание да остава под кръстосан огън.

— Но защо правите това? — продължи развълнувано да пита Ейприл. — Не можете да промените нищо.

Уокър я изгледа.

— Не бъдете толкова сигурни. — И той вдигна поглед към луната, която беше в трета четвърт, после го отмести към скритата в мрака долина, чието присъствие се издаваше само от сиянието над Форт Мокси и граничния пункт.

— Можете да обжалвате в съда — намеси се Макс. — И според мен имате всички шансове да си върнете собствеността. Но ако окажете въоръжена съпротива...

Нещо в погледа на възрастния мъж го накара да спре.

— Какво? — разтревожи се Ейприл. — Какво не сте ни казали?

— Нямам идея какво имате предвид млада госпожице — заяви Уокър, но не успя да скрие, че нещата действително са по-сложни.

— Какво? — повтори тя. — Да не сте минирали мястото? Какво има? — Хеликоптерът се бе върнал над върха. Намираше се точно над тях. — Рационалният път е да се търси решение чрез съда. Защо отказвате да опитате това?

Въпросът явно бе уместен и Уокър само махна с ръка. Ясно показваше, че не желае повече да разговаря. Искаше да се махнат.

— Защо? — не се примиряваше Ейприл. — По каква причина смятате, че съдът няма да свърши работа? Знаете, че е безсмислено? Или е нещо друго?

— Моля ви, Ейприл, вървете си — каза той. — Наистина бих искал да имаше по-добър начин.

И тогава тя се досети. Очите ѝ се разшириха.

— Смятате, че те ще я разрушат? И затова знаете, че съдът няма да има какво да ви върне? — Председателят отмести погледа си покрай нея. Загледа се в небето. После направи кръгом на пети и тръгна към вратата. — Боже Господи! — възкликна Ейприл. — Това не може да бъде истина. Те няма да го направят.

Но вече сама разбираше, че друг удовлетворителен изход просто няма. Докато хората вярваха, че висшите технологии съществуват и че има опасност някак и някога да изплуват в ежедневието, те щяха да оказват отрицателното си влияние върху света като цяло. Единственият път беше да се неутрализира Ротондата.

— Мисля, че той е прав — обади се Макс. — Време е да се махаме оттук.

Ейприл продължаваше да се колебае. Беше смаяна, потресена и обърквана. И най-вече ужасена.

— Не — решително отсече тя след дълга пауза. — Не мисля така. — Сърцето на Макс спря. — Аз няма да си тръгна. Няма да допусна това.

Брайън Каутър беше директор на Агенцията за опазване на околната среда. В осем и трийсет, следван от обективите на телевизионните камери, той влезе в залата за пресконференции на Агенцията. Напрежението беше осезаемо. Никога досега тук не бяха идвали толкова репортери наведнъж. Всичко говореше за изтичане на информация.

Каутър беше висок, с всички външни белези на афроамериканец. Отвращаваше се от това, което ставаше в момента, но още по-неприятно му бе, че се налагаше самият той да вземе участие в този фарс. Не че не виждаше логиката зад действията на президента. Но инстинктът му подсказваше, че споменът за това, което предстоеше да се случи, щеше да го преследва години наред. И подозираше, че скоро, сигурно съвсем скоро, щеше да му се иска да може да се върне във времето и да изживее по друг начин следващите няколко минути.

— Дами и господа — заговори той, — трябва да направя изявление, след което ще бъда щастлив да отговоря на въпросите ви... От известно време с все по-нарастваща загриженост следим опасния развой на събитията, свързани с Ротондата. Както знаете, вашето правителство не се ангажира с официално становище дали това действително е *мост към звездите*. Но има достатъчно основания да се предполага, че земите от другата страна са на друга планета... Това поражда ред обезпокоителни възможности. Има слухове например, че нещо вече е преминало в нашия свят. Не знаем какво може да е това нещо, нито съществуват каквито и да било причини да вярваме, че е истина. Но като възможност не може да бъде изключено. Още по-малко можем да сме сигурни, че подобно нещо не би могло да се случи в бъдеще. Обаче има и други потенциални опасности. Като например вируси. Или замърсители... За да се обезпечи обществената безопасност, Агенцията за опазване на околната среда поиска и получи съдебно постановление, съгласно което собствениците на артефакта

трябва да го предадат за инспекция и контрол. Повтарям, става дума за временна мярка, чиято единствена цел е избягване на неизвестни опасности, които биха могли да застрашат района. — Каутър не скриваше колко му е неприятно да направи това съобщение. — Сега вече мога да отговарям на въпроси.

Марис Куимби от „Поуст“:

— Господин директор, съгласиха ли се индианците сиу с вашето искане?

Каутър поклати глава:

— Марис, едно постановление на федерален съд не предполага получаването на нечие съгласие. Но за да не оставя въпроса ви без отговор, ще кажа: да, аз съм сигурен, че те ще видят мъдростта в нашите действия. — И той посочи Хенк Милър от „Фокс“ за следващ въпрос.

— Не е ли малко късно да се безпокоим за вирусите? Искам да кажа, че ако там действително има нещо опасно, за нас, то ние можем да сме сигурни, че вече сме го пренесли тук.

— Не смятаме, че има някакви реални основания за тревога, Хенк. В този смисъл действията ни следва да се разглеждат единствено като предпазна мярка.

Когато приключи, той се качи в кабинета си и разпечата бутилката ром, която държеше на скрито в шкафа за канцеларски принадлежности.

30.

*Смелостта е нищо, ако
боговете не помогнат.*

Еврипид,
„Вакханки“

ИЗВЪНРЕДНО СЪОБЩЕНИЕ НА NBC:

Щатски шерифи запечатаха подстъпите към хребета Джонсън тази нощ, очевидно като първа стъпка към изземване на собствеността. Група индианци заявиха, че няма да се подчинят на постановлението на федерален съд, заповядващо им да се махнат оттам. Първо ще ви отведем при Майкъл Пейтман в Белия дом, а след това при Каръл Дженсън в резервата на сиу при Дяволското езеро, Северна Дакота.

Екипът на Дженсън беше получил разрешение да вкара камерите си в Синята сграда, където тя попадна на Уилям Хоук. Репортажът щеше да се излъчва в цялата страна. Да, ако работиш за „Новините в десет“ и говориш от Фарго, това е върхът на твоята слава. Каръл се усмихна окуражително на Хоук, но той не реагира.

— Една минута — предупреди я операторът и донагласи фокуса.

— Нищо повече от естествено поведение, съветник — каза тя. — Започваме, когато светне червената лампичка.

— Добре. — Беше по жилетка от щавена кожа, трикотажна риза и чифт избелели дънки. Изглеждаше й към шейсетте, макар лицето му да бе дълбоко набраздено.

Отново се обади продуцентът от Фарго:

— Както обикновено, Каръл. Дай ни това, което винаги си давала.

— Ще го имаш — успокой го тя.

Щяха да ги включат всеки момент. Операторът вдигна разперена длан, отброи с пръсти оставащите секунди и лампичката светна.

— Аз съм Каръл Дженсън — започна тя. — Намирам се в седалището на племето сиу в техния резерват при Дяволското езеро. Тази вечер с мен е съветник Уилям Хоук, един от водачите на сиу. Съветник Хоук, правилно ли съм ви разбрала, че сте наблюдавали пресконференцията на Агенцията за опазване на околната среда по-рано тази вечер?

— Да, Каръл. — Той се опитваше да скрие загрижеността си, но болката в очите му я издаваше. Каръл се надяваше камерата също да я улови. Искаше хората да почувстват трагедията на човека до нея.

— Как ще реагирате на изявлението на директор Каутър?

— Директорът не може да не е наясно, че не съществува никаква опасност за никого. Никой никога не е виждал нищо да минава през вратата. И аз съм уверен, че никой не приема насериозно слуховете за някакъв невидим. Или каквото и да е то.

— Какво смятате да правите, съветник?

Линиите по лицето му се втвърдиха.

— Няма да им позволим да ни откраднат земята. Тя ни принадлежи и ние ще я браним.

— Означава ли това и чрез сила?

— Ако се наложи. Надявам се да не се стигне дотам.

— Казахте ми в предварителния разговор, че в момента горе е дъщеря ви.

— Точно така.

— Ще ѝ кажете ли да се прибере?

— Тя ще остане редом с братята си, за да защити своето наследство. — Предизвикателството на лицето му бе ясно различимо.

— Нямаме нужда от вас — отсече Адам. — Ти и Макс трябва да си тръгнете сега, докато още е възможно.

— Прав е — плахо се обади Макс. — Нямаме работа тук.

Ейприл тъжно го изглежда.

— Мисля, че всички имаме работа тук. Не стига, че проявихме мързела и имаме глупостта да не образуваме хората за стойността на намереното тук, ами сега ще допуснем и да разрушат Ротондата. Това просто ме... вбесява. Никъде няма да ходя. Мястото ми е тук...

— Можеш ли да стреляш? — прекъсна я Адам. — И би ли стреляла?

— Не — отговори тя. — Няма да убивам никого. Но ще бъда тук. — Сама съзнаваше колко несвързан е отговорът ѝ и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Само ще пречиш.

— Ако искате да се махна, ще трябва да ме хвърлите от скалата — заяви Ейприл.

Макс безпомощно вдигна ръце.

От известно време се опитваше да започне деликатно да се изтегля в посока към колата си. Понякога, казваше си той, е нужна повече смелост да избягаш, отколкото да останеш. При всички положения нямаше намерение да жертва живота си за загубена кауза. Все още обмисляше как точно да го направи, когато при тях влезе Андреа.

— Може би има друг начин — каза тя на Адам. — Можем да заплашим, че ще унищожим вратата.

— И каква е ползата? — погледна я той. — Та те точно това искат.

— Кой знае дали е така — осмели се да подметне Макс. — Тази нощ тук ще бъде приковано вниманието на всички медии. От гледна точка на връзките с обществеността за администрацията ще е истински кошмар.

— Кошмар ще има — напомни му Адам, — само ако успеем да направим ясно, че има заплаха. А засега не виждам как можем да го сторим.

— Искаш да кажеш, че Снежния ястреб не може да предава отгук?

— Не може. Всички знаем, че натискът върху тях да стоят настрана ще е по-силен, ако намерим начин да стигнем до медиите — обясни Андреа.

— Не — в гласа на Ейприл се бе появила нова стоманена нотка. — Не можем да заплашваме с унищожаване на вратата. Та нали цялата

идея на нашето оставане тук е да защитим това място.

— Не е необходимо нещо да разрушаваме — уточни Андреа. — Говоря за блъф.

— На който те няма да се хванат — възрази Адам. — И какво ще правим, ако поискат да видят докъде сме готови да стигнем? — По пътя вече се движеха светлинките на приближаващи коли. — А те няма какво да рискуват.

Извън телефонът. Спогледаха се. Индикацията показваше, че обаждането е от командния пункт.

— Мислех, че връзките са прекъснати — каза Макс.

Намираха се в периферията на дупката, в която бе разположена Ротондата.

— Това изглежда като позвъняване отвисоко — отбеляза Ейприл. Беше телефонът на Макс.

Ейприл вдигна слушалката, изслуша онова, което ѝ бе казано, и кимна.

— Да, тук е — и я подаде на Макс.

— Ало? — обади се той дрезгаво.

Женски глас го попита дали е господин Колингуд.

— Да — потвърди той.

— Моля ви, задръжете така, сега ще ви свържа с президента.

Макс се вкамени. Изгледа останалите, които на свой ред безмълвно го гледаха. „Кой е?“ — беззвучно изобрази с устни Ейприл.

В този миг в слушалката се чу познатият на всички американци сипкав глас с балтиморски акцент:

— Макс?

— Да, господин президент. — Хората около него широко разтвориха очи.

— Макс, предполагам, че в момента си на място, където другите биха могли да ни чуват?

— Да.

— Добре. Знам, че можеш да ме включиш на говорител, ако пожелаеш. Но ще бъде по-добре да не го правиш. Защото онова, което ще ти кажа, е предназначено само за *твоите* уши.

Гърлото му внезапно пресъхна.

— Господин президент — успя да каже той, — наистина много се радвам да говоря с вас.

— И аз съм щастлив да разговарям с *теб*, синко. Чуй ме сега... Нещата в страната вървят на зло. При това ситуацията като цяло е много по-лоша, отколкото може би предполагаш. Хората губят своята работа, спестяванията им се изпаряват и един Бог знае къде ще свърши всичко това.

— Заради Ротондата?

— *Заради Ротондата*. Виж, ние не искаме да отнемаме нищо на индианците. Знаеш, че е така. И страната знае, че е така. Но хората са изплашени, така че нямаме избор и трябва да вземем това нещо под наш контрол. Ще се погрижим за интересите на индианците. Имаш думата ми. Но това нещо... то е много по-различно от всичко, с което сме се сблъскали досега. То е национално съкровище, нали така? Искам да кажа, че не индианците са го заровили там, вярно ли е? По случайно стечение на обстоятелствата те просто са настоящите собственици на онова парче земя. — Той направи пауза, може би за да си поеме дъх, а може би за да овладее емоциите си. Защото гласът му бе звучал крайно развълнувано.

— Знам за проблемите, сър.

— Добре. Тогава знаеш и че трябва да предприема нещо. *Длъжен съм*. Бог да ми е на помощ, Макс, но последното нещо, което искам в този момент, е там да се пролее човешка кръв.

— Мисля, че всички около мен чувстват нещата по същия начин, сър.

— Разбира се, разбира се. — Тонът му се промени и по някакъв недоловим начин вече подсказваше, че между тях съществува разбирателство. — Знаеш ли, че съм чувал за баща ти, Макс. Той служи на родината си дяволски добре.

— Да, сър. И аз мисля така.

— Тогава имаме шанс — кратка пауза. — Имам нужда от помощта ти, синко.

Макс се досещаше какво следва.

— Нямам голямо влияние тук, господин президент.

— Нямам ни доверие, нали така?

— Не, сър — никакво.

— Е, не мога да ги обвиня. Ни най-малко. Но искам да им дам личните си уверения, че те ще бъдат най-щедро компенсирани за отстъпване правата на собственост над хребета Джонсън.

— Искате да им предам думите ви?

— Моля те. Но също така се опитай да ги убедиш да погледнат на нещата и откъм нашата страна на проблема. Искам да ги убедиш да отстъпят, Макс. Защото единственото, което могат да постигнат, ако продължат да упорстват, е да бъдат убити. Моля те, разбери ме, имам нужда от твоята помощ.

— Но защо избрахте мен, господин президент? Защо не се обадохте на председателя Уокър? Или на доктор Кенън?

— Уокър вече е взел решение. Доктор Кенън изглежда твърде млада, за да повлияе на група индианци. Предполагам разбираш какво искам да кажа? Ще бъда откровен с теб, Макс. Ние прегледахме психологическите профили на хората там горе в момента и преценихме, че от всички ти изглеждаш най-склонен да чуеш гласа на разума.

Макс пое дълбоко въздух. За него думите прозвучаха така: *ти си слабото звено.*

— Ще им кажа — обеща той. — Мога ли да ви попитам нещо?

— Питай, Макс. Каквото и да е. Без ограничения.

— Има слух, че правителството смята да унищожи Ротондата. Ще ми дадете ли думата си, че няма подобно нещо?

Тежко дишане в другия край на слушалката. После:

— Макс, няма да направим това.

— Вашата дума, господин президент?

— Макс... Обещавам щедра компенсация.

— Какво казва? — прошепна, неспособна да се сдържи повече Ейприл.

Но Макс само поклати глава.

— Не мисля, че това е достатъчно, господин президент.

— Макс, можеш да помогнеш. Говори с тях.

— Но те няма да ме изслушат. И освен това... смятам, че са прави.

Паузата, която настъпи, беше толкова дълга, че в един момент Макс се запита дали президентът още държи слушалката.

— Знаеш ли, Макс — проговори той накрая, — ако има кръвопролитие, ти ще живееш до края на живота си с мисълта, че си могъл да го предотвратиш. — Макс си го представяше: нисичък човек, който ако не знаеш какъв е, можеш да вземеш за продавач в местната

книжарница. — Жал ми е за теб, синко. Добре, постъпете както сметнете за необходимо, имате моите уважения. Но ти стой до телефона, става ли? Ще ти дадат номер, на който да позвъниш, ако размислите. И ако цялата история приключи мирно и тихо, ще ми бъде много приятно да те видя в Белия дом.

Щракване в слушалката показва, че разговорът е приключил. Чу се друг глас и му продиктува телефонен номер, който Макс съвестно записва и подаде на Адам. Без да го погледне, Адам го скъса на ситни парченца. После отвори вратата и остави вятърът да ги изтръгне от шепата му. И в същия този миг Макс осъзна една поразителна истина: от всички хора, единствен президентът на Съединените щати смяташе, че Макс Колингуд възнамерява да остане с индианците си.

Белият микробус на предаването „В десет с Бен“ пътуваше през прерията на изток, с крайна цел хребета Джонсън. Каръл едва съдържаха възбудата си. Съзнанието ѝ повтаряше всяка дума от интервюто отново и отново и тя се наслаждаваше на драмата. *„Тя ще остане редом с братята си, за да защити своето наследство.“* И заключителните ѝ думи: *„С вас бе Каръл Дженсън от резервата на сиу при Дяволското езеро“*.

И това не беше краят. Робърт Бейзъл може и да се радваше на по-голяма известност, но междувременно не той, а тя щеше да бъде гласът на мрежата от предния фронт. И се надяваше нещо да задържи самолета на Бейзъл някъде.

Каръл най-сетне се облегна на седалката и си позволи да се наслади на радостта от момента.

Минаха през проходите на Пембина и завиха на север по шосе 32. Не след дълго видяха зелено сияние в небето.

Полицията отбиваше цялото движение. Каръл показва картата си и ги пуснаха да минат. При отбивката за върха пътят беше окъпан от мигащи светлини и яркото сияние на осветлението на телевизионните екипи. Тук, на банката на двулентовото шосе, бяха отбити коли и бусове. Чанг намали и спря до микробуса на NBC.

Група представители на медиите се бе събрала пред бариерата. В центъра на всеобщото внимание се намираше стар, очукан „Форд“. Тя веднага позна Уокър. Беше слязъл от колата и разговаряше със

заместник-началника на полицията. Другите полицаи, без особен успех, се опитваха да държат журналистите на разстояние.

— Подготви включване, Чанг — нареди Дженсън и натисна бутона за скоростно набиране номера на студиото на мобифона си.

— Каръл? — позна я продуцентът. — Точно се канех да ти се обадя.

— Пристигнахме.

— Добре. Уокър току-що слезе отгоре. CNN и ABC вече излъчват на живо. Той явно се готви да направи изявление.

Каръл изскочи от колата и тръгна към групата. Чанг я последва от другата страна, нарамил камерата.

— Пуснахме интродукция — съобщи ѝ глас от студиото. — Включваме ви след дващест секунди.

— Мамка му... — каза Каръл и хвърли бърз поглед към колегата си. — Чанг, готов ли си?

Стигнаха групата журналисти, разбутаха ги и си пробиха път през тях, докато намериха удобен ъгъл за снимане. Уокър изглеждаше някак крехък и стар. Полицайте бяха недоволни от струпването и започваха да губят търпение. Жена със значка на щатски шериф доста оживено разговаряше с началник Даутабъл. Каръл можеше да чете по устни и проследи достатъчна част от разговора, за да разбере, че жената нарежда на началника да направи *нещо*.

Репортерите вкупом се натиснаха напред и цялата сцена се окъпа от ярка светлина и прескачащи сенки.

Заместник-началникът улови подадения му от Даутабъл сигнал и отстъпи. Няколко ръце протегнаха микрофони в посока на „Форд“-а. Как се чувстват индианците да бъдат изгонени отново? Ще се бият ли сиу? Крият ли сиу нещо? Истина ли е слухът за Посетителя?

— Не — заяви Уокър, — ние не крием нищо. — После се качи на едно по-високо място, откъдето да го виждат всички: — Казвам се Джеймс Уокър. Аз съм председател на Племенния съвет.

— Каква е голямата тайна? — не се сдържа някой.

Уокър погледна в посока на гласа, видимо озадачен.

— Няма тайна. Ние с готовност споделихме чуждия свят с всеки, който пожела да дойде и да го види. Но Ротондата е на *наша* земя. — Репортерите притихнаха. — Има всички основания да вярваме, че мостът към звездите пресича този хребет. Някои хора се обезпокоиха

от откритията, направени тук. Бих казал, че направо се изплашиха от тях. А ние знаем, че когато дойде време на промени, никой не се вкопчва с такава сила в миналото, както онези, които са на власт. Те знаят, че промяната е неизбежна, но — стига да им бъде позволено, — са готови да я раздробят и поднесат на малки късчета. Като зърно за кокошките... *Вашето* правителство ни каза — продължи той, — че трябва да се махнем. И ако не го направим сами, ще бъдем пометени. Тези, които имат дързостта да останат на собствената си земя, са заплашвани със затвор. Или нещо още по-лошо... Питам ви сега, ако онези хора конфискуват собствеността ни, само защото ги е страх, чия собственост може да се смята в безопасност? И ако те могат да сложат ръка на нашето бъдеще, чие бъдеще е сигурно? — *(Гласът на продуцента: „Страхотно, Каръл! Този мъж е голяма работа! Опитай се да получиш ексклузивно интервю от него, като свърши“.)* — Не за пръв път ни се налага да защитаваме нашата земя с кръвта си. Но ето какво искам да кажа сега специално на президента на Съединените щати... — Чанг успя да се приближи още малко. — Господин президент, само вие имате властта да спрете това, което става. Хората, които ще умрат тази нощ, са невинни. И те са идеалисти, иначе не биха се изправили едни срещу други. Това са най-добрите хора, с които разполагаме, и те са готови да се жертват за кауза, завещана им от по-възрастни хора. Спрете безумието, докато можете!

Картата за самоличност на Том Ласкър с нищо не му помогна на бариерата и го върнаха без много обяснения, подобно на останалите туристи. Първата му реакция беше да използва мобифона си, за да се обади на Макс, но номерът му даваше непрекъснато заето — онзи особен сигнал, който се чува, когато е прекъснатата магистрална линия.

Том беше слушал новините и знаеше за ултиматума. Не бе възприемал нещата сериозно до момента, но сега с очите си виждаше, че може да има стрелба и човешки жертви.

Поколеба се как да постъпи. Усещаше, че трябва да говори с някого, но не знаеше кой може да бъде полезен. Обади се на Джини и ѝ разказа с две думи какво става.

— Прибери се у дома — помоли го тя. — Стой настрана. — Но секунди след разговора му се обади на свой ред: — Един човек от резервата се опитва да се свърже с теб — и му даде номера. — Бъди внимателен — допълни тя.

Уилям Хоук отговори на първото позвъняване.

— Том — каза той без предисловие, — имаме нужда да предадем нещо на председателя.

Ейприл бе останала нетипично тиха. Макс се питаше дали се бе разочаровала от него или просто беше изплашена. Бяха се върнали в командния модул и седяха мълчаливо. Въздухът беше тежък и Макс знаеше поне за себе си, че просто не би могъл да опише какво му е на душата.

Болеше го.

— Ейприл — обади се той накрая, — сигурна ли си, че искаш да останеш?

Тя вдигна очи към него, но ѝ трябваха няколко секунди, за да фокусира поглед върху лицето му.

— Да — отговори му, — аз чувствам същото като Адам. Не мога да се махна оттук и да им позволя да ни отнемат всичко.

— Мм... Хубаво — и Макс тежко се надигна. — Е, добре, аз си тръгвам.

Ейприл кимна.

— Успех — пожела ѝ той.

31.

Недопустимо е да се мигва преди изстрела.

Монтен, „Върху
твърдостта“

Веднага, след като се разбра, че индианците няма да се махнат сами, Елизабет Силвера започна подслушване на телефонните им разговори. Тя чу както въпроса на Уокър до Адам „Докъде си готов да стигнеш?“, така и отговора. Освен това разбра от обаждането на Аскуит — двойният лауреат на наградата „Пулицър“, — че Уокър замисля някаква демонстрация с участието на външни лица. Но не разполагаше с конкретна информация. Беше подслушвала и други разговори, преди да прекъснат връзките, но това бяха най-вече успокоителни обаждания на индианци до техните семейства, че всичко ще бъде наред, както и че на тях може да се разчита да защитят наследството. Питаше се дали някой от тези хора се досеща, че ги подслушват и не знаеше със сигурност дали не казват неща, разчитайки именно на това. Накрая изслуша разговора на Макс с президента. Отказът на Макс да заеме желаната позиция предизвика възмущението ѝ, но едновременно с това я убеди, че няма да се размине без използване на сила. Ако сиу изобщо бяха имали намерение да стигнат до споразумение, по-удобен шанс от онзи едва ли щеше да им се открие.

Не се гордееше с възложената ѝ задача. Не че имаше морални или политически скрупули. Но ситуацията беше експлозивна и съдържаше сериозен професионален риск, а потенциалната изгода от нея бе минимална. Ако всичко се развиеше без изненади, тя просто щеше да предаде нещата на ГСО и цялата заслуга щеше да отиде там. От друга страна, издънеше ли се по някакъв начин, това щеше да ѝ струва кариерата.

Всъщност официално погледнато, смятано от късния следобед нататък, операцията вече се водеше от ГСО. Хоръс Гибсън, командирът на групата, бе пристигнал да поеме ръководството. Като се имаше предвид отговорността на случая, тя и не бе очаквала по-ниско ниво на представителство. Елизабет беше срещала Гибсън веднъж и той не я бе очаровал. Имаше нещо бабаитско в поведението му. Мислеше се за голяма работа и не криеше убедеността си, че хората му са специални, а организацията — елитна. Караше Елизабет да се чувства като селяндур.

В конкретния случай обаче тя беше едва ли не готова да изпита съжаление към него. Знаеше какви инструкции е получил: бързо превземане на Ротондата, за да се избегне цирка с медиите, ако може без загуба на човешки живот и на трето място, ако може без да пострада никой от индианците.

Ами, късмет.

Познаваше Хоръс достатъчно добре, за да знае, че на индианците не им се пише нищо хубаво.

**СПЕЦИАЛНО ИЗДАНИЕ НА NBC:
ИНТЕРВЮ НА ТОМ БРОКОУ С ГЛАВНИЯ ПРОКУРОР
КРИСТИЯН ПОЛК**

Брокоу: Господин Полк, току-що станахме свидетели на призива на Джеймс Уокър за въздържаност и чухме обвинението му, че правителството се опитва да открадне земя, която принадлежи на индианците сиу. Каква е вашата реакция на тези думи?

Полк: Том, председателят Уокър и индианците сиу имат искрената ни симпатия. Бих искал да направя пределно ясно, че действията, които предприемаме, са в интерес на всички. И нека повтора за пореден път: ние не крадем земя. Ние само искаме тя да бъде под наш контрол.

Брокоу: Какво точно означава в случая думата „контрол“, господин Полк? Кой всъщност ще контролира операциите при Ротондата?

Полк: Разбира се, че сиу. Единствената причина, поради която искаме да бъдем там, е, че... Виж, Том, ситуацията е уникална. Никога преди не сме се сблъскали с подобно нещо. Длъжни сме да се погрижим да бъдат взети съответните мерки за сигурност. Просто си нямаме представа с какво се занимаваме и носим отговорност пред американския народ да се погрижим да няма неприятни изненади. Нима тази позиция е неразумна?

Брокоу: От каква заплаха по-конкретно се страхувате?

Полк: Първата ни грижа е да успокоим всички. Защото както знаеш, има слухове за нещо, което е излязло през Ротондата...

Брокоу: Само не ми казвайте, че и вие вярвате в това.

Полк: Не, лично аз не вярвам. Но не става въпрос за мен. Защото много други хора вярват. И ние трябва да ги успокоим.

Брокоу: Значи възнамерявате да отнемете със сила земята на индианците сиу, защото някои хора в Северна Дакота се притесняват?

Полк: Има и други съображения. Не знаем точното естество на опасностите, които може би ни дебнат там. Болести, например. Това е основната ни грижа. Просто се налага стриктен контрол над тези врати.

Брокоу: Изглежда обаче, че индианците няма да се подчинят на съдебното постановление.

Полк: Честно казано, не мисля, че им е оставен голям избор.

Брокоу: Е, все пак те са тези, които трябва да решават. Господин Полк, готови ли сте да използвате сила?

Полк: Сигурен съм, че няма да се стигне до това.

Брокоу: Но ще използвате, ако се наложи, така ли?

Полк: Уверени сме, че нещата ще бъдат разрешени по мирен път.

Брокоу: Благодаря ви, сър.

Полк: Аз ти благодаря, Том.

Хоръс Гибсън седеше във временния команден пункт, изграден на хълм на няколко километра северно от хребета Джонсън, и разглеждаше последните въздушни снимки на района, както и синоптичната прогноза. Беше свършил съвместно домашната си работа по отношение на Адам Скай и не очакваше в отбраната да има някакви пропуски. Не беше съвсем сигурен и с какви точно оръжия разполага Скай.

Предпочитанията на Гибсън бяха да пусне димна завеса и да проведе обработка с парализиращи гранати. Заслепи ги, раздрусай ги и после използвай хеликоптерите за десант, преди да са се свързали, за да се прегрупират. За нещастие горе духаха ветрове със скорост шейсет километра в час и дори се очакваше да се усилят през нощта. Значи не можеше и да се мисли за димна завеса като прикритие на атаката. Още по-лошото бе, че ветровитото време щеше сериозно да ограничи маневреността на хеликоптерите, но това не бе фактор от решаващо значение.

Ако зависеше само от него, Хоръс щеше да обсади района и кротко щеше да изчака защитниците да се предадат сами. Но натискът да се намери решение на ситуацията идваше не от къде да е, а от Белия дом. Направи го, Хоръс! И толкова.

Местността не беше удобна за водене на сражение. Защитниците имаха пряка кръгова видимост върху голям район, без никакви възможности за прикритие от страна на атакуващите. Щяха да ги изпозастрелят като на стрелкови полигон за чинийки.

Най-практично изглеждаше да атакува земните валове с хеликоптерите „Блекхоук“ и да се опита да изтласка защитниците в ямата. Или да предизвика достатъчно хаос, за да осъществи кацане.

Елизабет Силвера бе заела заедно с началник Даутабъл и десетина офицери от полицията място на възвишение на около четиристотин метра западно от горния край на пътя до върха. Позицията им бе открита, ако индианците започнеха да стрелят, но за сметка на това предлагаше идеални условия за наблюдение. Купчините пръст бяха в сянка и Скай беше окачил платнища на рамки от дървени пръти, за да не се виждат хората му на фона на сиянието от Ротондата. За тяхно нещастие нощта беше ясна и имаше почти пълна луна.

Разузнавателният хеликоптер правеше редовни огледи и сега бе увиснал над северната част на планината.

Даутабъл бе посрещнал с нескривано облекчение факта, че ГСО нито очаква, нито желае въоръжено съдействие от него. Единственото, което тези хора искаха от страна на полицията, бе да държи настрана всички външни лица далеч от върха. Външни означаваше „медите“.

Елизабет знаеше, че когато атаката започне, тя ще се развие мълниеносно. Вече бе виждала веднъж нещо подобно, пак с участието на Гибсън. Сега очакваше кодирано обаждане, което да я уведоми за времето на атаката с евентуалните специални инструкции, които командирът можеше да има за нея. Даутабъл бе казал нещо, но тя не го слушаше. В този момент чу шум от двигателя на друг самолет.

Това не можеше да бъде „Блекхоук“.

Странно. Изключено бе да има още някой в небето, с изключение на хората от службата на щатските шерифи.

Сив витлов самолет захождаше от юг. Елизабет вдигна бинокъла. Самолетът носеше инициали на американската армия.

— Какво, по дяволите, става тук? — промърмори тя на себе си и изпрати позивна до хеликоптера. — „Светкавица-едно“, тук е „Неуверен“. Имаме натрапник.

— Виждам го — чу се в отговор.

— Предупредете го да напусне въздушното пространство над района.

— „Неуверен“, аз от цяла минута се опитвам да се свържа с него. Но той не отговаря.

Самолетът се снижаваше и бързо се приближаваше.

— Какво да предприемем, „Неуверен“?

— Информирайте го, че трябва незабавно да напусне или ще бъде свален.

— Разбрано.

Хеликоптерът „Блекхоук“ летеше успоредно на самолета, на около триста метра над него.

— „Неуверен“, това е стар „Авенджър“ — съобщи от хеликоптера. — Изтребител от Втората световна война. — Нова пауза. — Не отговаря.

— Кой е той? — попита тя. — Има ли идентификация?

Хеликоптерът събщи номера на опашката и Даутабъл го записа.

— Минутка — каза той и подаде листчето през прозореца на един от джиповете.

„Авенджър“-ът продължаваше да се снижава.

В този момент се включи Гибсън.

— „Светкавица-едно“ — обади се той. — Изстреляйте предупредителен откос.

Хеликоптерът стреля пред носа на античния самолет. „Авенджър“-ът леко се заклати, но продължи да следва курса си.

— Собственост е на наш човек, казва се Том Ласкър — събщи Даутабъл. — Самолетът домува във Форт Мокси.

— Ласкър ли? — възкликна Елизабет. — Познавам го. Той е човекът с яхтата.

В същия миг „Авенджър“-ът изрева над траншеите. Нещо от него се отдели. Той се наклони, зави на запад и започна да набира височина.

— „Светкавица-едно“, оставете го — нареди тя. Обърна се към Даутабъл. — Нека някой го посрещне на летището, като кацне. Мисля, че ще искам да говоря с него.

— Той хвърли пакет — провикна се един от полицаите.

Елизабет насочи бинокъла си към разкопките.

— „Неуверен“, тук е „Светкавица-едно“. Индианците излязоха от прикритието си. Търсят нещо.

— Разбрано.

— Двама от тях отиват напред, извън прикритието на окопите. Момент... Момент... Каквото и да е било, мисля, че го намериха.

Елизабет проследи през бинокъла завръщането на индианците в плетеницата от траншеи и дупки. Какво можеше да бъде толкова важно, че Том Ласкър да се опълчи срещу „Блекхоук“?

Макс, разбира се, позна „Авенджър“-а на секундата. Проследи драмата от колата си, очаквайки всеки момент хеликоптерът да свали Ласкър.

Но това не се случи. Стоеше в колата си със запален двигател, готов да потегли всеки миг. Беше ядосан — съвестта му го гризеше, не, тя направо отхапваше цели късове от душата му. Но веднъж вече бе рискувал живота си за този проект и беше влязъл в златистия облак, без никаква гаранция, че няма да бъде превърнат в атоми. А ето че тези

хора пак го гледаха като че ли беше втори Бенедикт Арнолд^[1] — човек, в чиято компания е по-добре да не те виждат.

Е, може би не всички. Всъщност, май само Ейприл. Но за сметка на това тя бе единствената, чието презрение можеше да го засегне. Жената, която сигурно щеше още да клечи на онзи плаж, ако не бе отишъл да я спаси.

Макс определено симпатизираше на Адам и останалите. Но това не беше *неговата* война. Щом тя искаше да тегли черта на живота си, това си беше нейна работа. Но *той* нямаше намерение да го убият заради тази история. Ни най-малко. Как само го бе погледнала, когато намери сили да ѝ каже, че си тръгва...

Мамка му!

Макс запали фаровете и бавно се насочи към пътя, водещ надолу. Знаеше, че полицията е там и можеше да предположи, че хората са въоръжени и сигурно поне малко изнервени. Този риск му беше достатъчен.

В същия момент забеляза някакво движение зад себе си.

Някой му махаше. Беше Адам.

Макс намали, зави и се върна там, откъдето бе тръгнал.

— Макс — Адам застана до неговия прозорец. — Можеш ли да направиш нещо за нас?

Макс вътрешно се сгърчи.

— За какво бе дошъл Том? — попита той, за да избегне отговора.

— Донесе това — и Адам му подаде лист хартия.

Макс го вдигна под светлината на слабата крушка в купето. Беше от Уилям Хоук. Съдържанието му бе лаконично:

*Председателю,
Хората ви идват. Два чартъра ще кацнат в Гранд
Форкс около 23:00. Изпращам ескорт.*

Макс вдигна поглед.

— Какво е това? Подкрепления?

— Не, хора, които председателят смята, че могат да спрат това.

Макс въздъхна:

— Неприятно ми е да го кажа, но председателят губи връзка с реалността.

— Може би — съгласи се Адам. — И все пак, с друго не разполагаме. Става дума за дванайсет или тринайсет души, които пристигат с два полета.

— Проблемът е, че дори да са в състояние да помогнат, няма как да ги докарате тук — напомни Макс.

— Точно така. Пътищата са преградени.

— И какво искаш да направя?

— Докарай ги по въздух — простичко каза Адам. — Говори с твоите приятели от „Блу Джей“. Наемете два хеликоптера.

— Ти си луд. „Блу Джей“ няма да се навие да докара никого тук. Не видя ли, че едва не свалиха Том?

— Онези хора са твои приятели. Предложи им много пари. Толкова, че да не могат да ти откажат.

Макс седеше загледан над волана към тъмната стена на гората, която маскираше входа към пътя. Един от полицейските джипове включи за миг мигач. Иначе нищо не се виждаше.

— Ще видя какво мога да направя — с неудоволствие обеща той.

Полицията го пресрещна в началото на пътя. Задържаха го, докато пристигна една от колите, спрели на съседното възвишение. В нея беше Елизабет Силвера.

— Радвам се да ви видя, господин Колингуд. Бихте ли слезли от колата за момент?

Той се подчини.

— Ще си тръгне ли още някой?

— Не знам. Не вярвам.

— А Кенън?

— Тя мисли, че вие искате да разрушите Ротондата.

— Да схващам ли това като „не“?

— Схващайте го точно така — и Макс предизвикателно скръсти ръце, чисто защитна реакция, породена от двойното чувство на вина: от една страна, че е бил в компанията на хора, които се противопоставят на официалните власти и от друга — че е изоставил приятелите си.

— И с какво разполагат там горе? — попита тя вече с по-мек тон, целящ да подсказе, че „виждаш ли, ние вече сме от една страна“.

— Моля?

— Оръжия. С какво разполагат?

— Нямам никаква представа. Леко оръжие. Пушки. Да, видях, че имат пушки. Не знам какво друго. — Това всъщност си беше самата истина: Макс не знаеше никакви подробности.

Силвера обаче само кимна, сякаш отговорът я задоволи.

— Какво хвърли самолетът? — продължи разпита си тя. За този въпрос Макс вече беше готов.

— Съобщение от племето. Искаха да предадат на всички, че стоят зад тях.

— Само това ли? — усъмни се Елизабет.

— Да. Това било обичай. Послание за подкрепа от воините на племето. Стара традиция, датираща от дълбокото минало.

Тя дори не мигна.

— Господин Колингуд, можете ли да ни кажете нещо, което би помогнало тази операция да завърши по мирен начин?

— Да — и Макс се изправи в целия си ръст. — Вървете си. Оставете ги на мира.

— Съжалявам, че виждате нещата по този начин — жената не скриваше раздражението си. — Къде отивате?

— Там, където съм отседнал: „Нортстар мотел“, Форт Мокси.

— Добре. Не се отдалечавайте. Може би пак ще искаме да говорим с вас.

— Разбира се — каза Макс.

Често поглеждаше в огледалцето за обратно виждане, за да се увери, че не го следят. Пътят обаче бе чист. Поколеба се дали да не позвъни на Джейк Торалдсън и да го помоли да приготви „Светкавицата“ за полет, но заподозря, че разговорите могат да се подслушват. Поради тази причина се забави с половин час на летището във Форт Мокси, докато изтеглят самолета от хангара и подгреят двигателите.

Беше малко след десет, когато рулира по пистата, обърна срещу вятъра и форсира двигателите. Двата мощни „Алисън“ с въздушно охлаждане успокоително изреваха. Джейк му разреши излитане — жест, достоен за комедия на абсурда в град като Форт Мокси, където

пилотите бяха обречени да гледат празно небе. Както и да е, Макс се понесе по пистата.

Може би беше от рева на двигателите, вятъра под кожата или геометрията на „Светкавицата“. А може и в него да се събудиха гените на потомствения пилот. Но каквато и да бе причината, страховете на Макс пропаднаха заедно с пистата под него. Този самолет бе обърнал войната в Пасифика. Макс погледна към мерника. Въръжението бе концентрирано върху носа и се състоеше от 20-милиметрово оръдие и четири картечници 50-и калибър. С отчитане собствената скорост на „Светкавицата“ скоростта на огъня превишаваше шестстотин километра в час. Трудно можеше нещо да ѝ се противопостави. Германците я бяха нарекли *Der Gabelschwanz Teufel* — „Дявол с раздвоена опашка“.

Разбира се оръжията отдавна не можеха да дадат и един изстрел, но за един див момент на Макс му се прииска да може да разполага с тях.

Изравняваше на около три хиляди метра височина, когато видя друг самолет. Беше на около пет хиляди метра, с курс право на север. Твърде далеч, за да може да го идентифицира, но Макс се досети, че и него го наблюдават.

Изкушаваше се да прелети над Ротондата, да разклати крила и да покаже по някакъв начин на Адам, че може да разчита на него. Но знаеше, че е най-разумно да не привлича чуждо внимание към себе си.

Другият самолет бе витлов, така че не бе никакъв проблем да го изпревари. Но нямаше как да изпревари радара му. И все пак, дори да го проследяха до кацането му в Гранд Форкс, което несъмнено щяха да направят, какво от това? Щяха да изгубят интерес към него в мига, в който се приземеше.

Макс направи плавен завой на юг и пришпори „Светкавицата“.

Двайсет минути по-късно кацна в Гранд Форкс. Рулира по пистата и спря пред редица неотличими на външен вид терминали. „Каспър“ бе базово летище за няколко товарни авиокомпаниии, служба на селскостопанската авиация и авиошкола. Както и на „Блу Джей Еър Транспорт“. Скочи от самолета едва ли не преди да бе спрял и бързо влезе в жълтата сграда, където се намираха бизнес офисите на „Блу Джей“.

Още докато бе във въздуха, се бе настроил на вълната на въздушните диспечери и знаеше, че единият от чартърите захожда, а другият е на трийсет минути полет. Индианците бяха изпратили някой да посрещне хората, но Макс знаеше, че не някой друг, а той ще трябва да организира нещата по начин, който би позволил на мистериозните приятели на Уокър да се доберат до хребета навреме, за да бъдат полезни. Той намери телефон и набра номер.

Гласът на Бил Дейвис звучеше, като че ли го вдигаше от леглото.

— Я повтори това, Макс?

— Имам поръчка от името на дванайсет пътници за два хеликоптера. Вероятно ще ги придружават един-двама души от телевизионната станция. Да кажем, че са общо четиринайсет.

— Кога?

— Тази нощ.

— Не мога нищо да направя толкова бързо, Макс.

— Случаят е крайно спешен — обясни Макс. — Ще платим двойна тарифа. И премия за пилотите.

— Колко?

— Хиляда... на всеки.

Бил обмисли.

— Ето какво... ти нали каза, че имаш нужда от два хеликоптера?

— Да.

— Добре. Виж, имам само един пилот, който ще се съгласи да излети извън графика. Но аз лично ще пилотирам втория хеликоптер.

Макс благодари и набра друг номер.

— Телевизия *KLMR*. Ако желаете да се свържете с отдел за реклама, натиснете едно. Ако...

Макс погледна часовника си. Беше единайсет без двацет.

Той изслуша нетърпеливо инструкциите до края и когато научи номера за връзка с информационния отдел, натисна нужния бутон.

— Информационно бюро.

— Обажда се Макс Колингуд. Аз съм един от тези, които се занимават с Ротондата. Бих желал да говоря с директора на отдел „Новини“.

— Изчакайте така, моля.

Кратка пауза. След това в слушалката се чу познатият баритон:

— Ало... Бен Марки на телефона. Колингуд, ти ли си това наистина?

— Аз, наистина съм аз.

— Не трябваше ли да си горе в момента? Или се обаждаш от хребета?

— Не. Слушай, нямам много време за разговор, но мога да ти предложа страхотна история.

— Чудесно. — Макс усети, че е събудил откровен интерес в събеседника си. — Къде да се срещнем?

Той му даде инструкции, прекрати разговора и после се свърза с кулата на диспечерите.

— Оперативен отдел — съобщи късо мъжки глас.

— Дежурният по смяна, ако обичате. — Макс беше благодарен, че не му се налага да комуникира с автоматичен секретар.

— Мога ли да й кажа кой се обажда?

— Макс Колингуд. От „Съндаун Авиейшън“.

— Изчакайте така, господин Колингуд.

Паузата този път беше дълга и на два пъти го успокояваха, че дежурният след малко ще говори с него. После отново познат глас:

— Здравсти, Макс.

Макс лично познаваше повечето от старшите служители по въздушно движение в Гранд Форкс. Това беше Мери Хопкинс — бивш вицепрезидент на Въздухоплавателната асоциация на Дакота. Беше висока, тиха, непредубедена, омъжена за раздражителен счетоводител на фондова борса.

— Мери — каза той в слушалката, — знам, че си заета.

— Няма нищо. Какво мога да направя за теб?

— Има два пристигащи чартъра. Единият от тях може би каца в този момент. Другият — след малко.

— Добре — каза тя. — Виждам ги.

— Ще докарам два хеликоптера от „Блу Джей“ да вземат пасажерите. Ще ти бъда благодарен, ако можеш да организираш да останат заедно и да разрешиш пряк транзит.

— Искаш да оставя пасажерите в самолетите, докато не пристигнат хеликоптерите?

— Да. Изтегли ги някъде да не пречат, а аз ще се погрижа хеликоптерите да кацнат наблизко. Става ли?

— Макс...

Знаеше, че това представлява нарушение на обичайната процедура и че молбата му не ѝ доставя удоволствие.

— Не бих поискал това от теб, Мери. Знаеш, че не бих. Но е важно. Заложен е човешки живот.

— Да няма нещо общо с онази история на границата?

— Да — призна той, — може да се каже, че има.

— Ще направя каквото мога — обеща тя. — Как да се свържа с теб?

Бил Дейвис представляваше сто и трийсет килограма човешка плът, натъпкана с нескривано желание за печалба, откровен житейски цинизъм и сухо чувство за хумор. Имаше четири развода зад гърба си. Неотдавна бе прекарал лека сърдечна атака, така че сега беше склонен да живее в минало време и да говори като че ли дните му са преброени.

Стените на офиса му бяха скрити под снимки на самолети и на пилоти. Подписана от самия Джон Уейн фотография охраняваше горния край на сложения в рамка лиценз на пилот.

— Радвам се да те видя, Макс — поздрави го Дейвис. — Вече повиках Джордж. Къде отиваме? — Той напълни чаша с кафе и му я подаде.

Макс я взе.

— На хребета — каза той.

Дейвис се намръщи.

— Онова място, от което се опитват да махнат индианците? Където е Националната гвардия?

— Не, не, няма никаква гвардия — побърза да го успокои Макс. — Само щатски шерифи. Искат да закрийт проекта, а индианците не желаят да напуснат.

— Жалко, Макс. Не мога да изпратя никого там.

— Нека бъдат две хиляди, Бил.

— Значи наистина очакваш неприятности, нали така?

— Не очаквам, а просто нямам време за губене.

Хоръс проведе последния си разузнавателен полет малко след единайсет часа и се върна в командния пост. Първото, което направи, бе да се обади на Карл.

— Не е добре — каза той направо.

— Какъв е проблемът, Хоръс?

— Вятърът. Да изчакаме една нощ, Карл. Дай ни възможност да използваме димна завеса. Иначе там ще стане кървава баня. Много е открито.

— Не мога да го направя — отговори Росини.

— Дявол да го вземе, Карл! Толкова ли не може да се пропусне една нощ? Чуй сам... — и той вдигна слушалката, за да даде възможност на Росини да чуе със собствените си уши воя на вятъра. — За какво, по дяволите, е това бързане?

— Съжалявам, Хоръс — беше късият отговор. — Приключвай преди съмване. Не ме интересува какво ще струва.

— В такъв случай ще обработя защитните им прикрития, преди да позволя някой да стъпи на онзи връх. Но на сутринта ще имаш на главата си голям брой мъртви индианци. Това ли искаш?

— Както стане, Хоръс.

Хоръс стовари с трясък слушалката върху телефона. Не улучи вилката и тя падна в снега.

— Не се целете, за да убивате — предупреди председателят, — освен в краен случай.

— Защо? — опита се да възрази Малкия призрак. — Нали това е война.

Уокър кимна.

— Знам. Но времето е на наша страна. Колкото по-дълго отложим вземането на решение, толкова по-добре за нас.

Бяха се събрали в полукръг в края на ямата. Вятърът блъскаше платницата, които хвърляха сянка в сиянието на Ротондата.

— Защо не ни обясниш? — помоли Андреа.

— Идва помощ. Ако още ни има, когато пристигне, и ако ситуацията не се е развила до точката, откъдето не може да има връщане, мисля, че е възможно да оцелеем. И може би да запазим онзи свят...

— Но те ще се опитат да ни убият. Защо и ние да не...?

— Защото пролеем ли веднъж първа кръв, спиране няма. Така че стойте в прикритията, отвръщайте на огъня, но не стреляйте на месо. Не искам загуба на човешки живот... освен ако не може без това.

Адам дръпна Андреа и Джордж Фрийуотър настрана.

— Разполагате се по фланговете — нареди той. — Джордж, ти отиваш до паркинга. Внимавай. Онези ще имат проблем. Ще им покажем, че не могат да се стоварят с хеликоптери безнаказано. Те вече знаят, че е изключено да ни смачкат с директна атака. Значи ще опитат някаква хитрост. Не изключвам да пробват да ни заобиколят и да завладеят Ротондата.

— Това няма да мине — каза Джордж. — Нали ще се озоват долу в ямата.

— Но ще разполагат с Ротондата. Което обезсмисля всякакви други съображения. А могат да опитат да ни изненадат и в тил. — Той погледна Андреа. — Това означава да се изкачат по скалите. Аз вече надзъртах надолу и не видях нищо. Ала на тяхно място бих имал тази възможност предвид.

— Ще има ли сигнал за отведен огън? — попита Андреа.

Адам стоеше с лице, скрито в сянката.

— Не, действайте по ваше усмотрение. Само че искам те да стрелят първи.

Международното летище на Гранд Форкс не е натоварено по онзи начин, по който са натоварени „О’Хеър“ или „Хартсфийлд“^[2]. Но то все пак обслужва няколко големи авиокомпании, така че поддържа голям пътникопоток.

Двата чартъра бяха паркирани без забавяне на бетонната престилка до административните офиси в главния терминал. Макс обикаляше във въздуха над летището, докато кулата насочваше хеликоптерите на „Блу Джей“ под силния вятър.

Макс размени няколко думи с пилотите на чартърните самолети, информира ги, че той е координаторът на цялата акция, че иска да прехвърли пътниците директно в хеликоптерите и че се надява това да стане колкото може по-скоро и по-бързо.

Момчетата признаха пълномощията му, а не след дълго получи и указания от кулата да кацне от запад и да паркира пред конкретен сервизен хангар. Той предаде „Светкавицата“ на техниците и намери

кола за превоз на багажа, която го хвърли до мястото, където трябваше да стане прекачането. Когато пристигна, няколко от пасажерите вече се бяха наместили в хеликоптерите. Другите чакаха реда си да се качат. Служител на товарните служби помагаше да се натовари инвалидна количка. Бен Марки бе дошъл заедно с оператор. Макс позна Уолтър Аскуит, който неведнъж бе идвал горе и който искаше да напише книга за Ротондата. Едно-две от лицата на новопрстигналите му се видяха познати и Макс се готвеше да разпита кой кой е, когато чу някой да произнася неговото име. Обърна се и видя приближаващия Уилям Хоук.

— Благодаря ти за всичко, което направи, Макс — искрено каза той.

— Беше удоволствие — отговори Макс. — Надявам се да свърши работа.

Хоук бе висок и широкоплещест. В тъмните му очи гореше пламъкът на тих гняв и Макс без никакъв проблем си го представи на кон, понесъл се напред в атака срещу Седма кавалерия.

Бил Дейвис му махна с ръка — той вече седеше на пилотското място.

— Съветник — извика Бил, за да бъде чуто през рева на двигателите, — ще трябва да тръгваме, ако искате да сте там преди полунощ.

Хоук погледна Макс.

— Идваш ли с нас, Макс?

— Не — поклати глава той и неубедително добави: — И без това е тясно.

Хоук му предложи десницата си:

— Успех, Макс.

Странна фраза при тези обстоятелства.

— И на вас, съветник.

Бен Марки вече бе потънал в разговор с пътниците. Хоук се качи последен и роторите заглушиха всичко останало.

Първият хеликоптер се вдигна и някой сложи ръка на рамото на Хоук, за да му помогне да влезе безопасно. После излетя и хеликоптерът на Дейвис и мина през диска на пълната луна.

Двата хеликоптера се извиха над терминала и се насочиха на север. Макс ги проследи с поглед. Лудост... Тези хора трябваше да се

благодарят на Бога, ако не ги сваляха във въздуха.

Но той бе свършил работата си. Беше организиран нещата, бе натоварил хората на Уокър и сега най-сетне можеше да се прибере у дома си, да седне пред телевизора и да проследи края на историята.

Ревът на хеликоптерите едва се чуваше и след малко бе заглушен от звука на пристигащ реактивен самолет.

Прииска му се да пие една бира, преди да тръгне за дома, но никога не пиеше, когато му предстоеше да седне в кабината. И все пак тази нощ като че ли имаше право на едно малко изключение. Макс все още стоеше загледан в небето и се опитваше да вземе решение. И тогава отново чу шума на хеликоптерите.

Връщаха се.

Не след дълго видя сигналните им светлини.

Мамка му... А сега какво? Той изтича в коридора на терминала, намери телефон и позвъни в кулата. Минута по-късно разговаряше с Мери.

— Федералните — отговори му с една дума тя.

[1] Английски емигрант (1741–1801), служил на каузата на Американската революция до 1779 година, когато преминал на страната на англичаните. — Оттогава името му е синоним за предателство в САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Съответно в Чикаго и Атланта; смятани за едни от най-големите в САЩ и обработващи по близо двеста хиляди пътници дневно само по вътрешните линии. — Б.пр. ↑

32.

Верният приятел е здрава защита.

„Еклезиаст“, 6:14

Макс загуби известно време в убеждаване на Бил Дейвис. Предложи му повече пари — значително повече! — но Дейвис не пожела да бъде съблазнен и Макс не можеше да го вини. Човекът рискуваше да загуби лиценза си, а като нищо можеше да бъде даден и под съд, че се е противопоставил на заповедта на кулата да се върне.

— Има ли нещо друго, с което бихме могли да излетим? — попита загубил търпение Уилям Хоук, който през цялото време неспокойно бе премествал поглед от пасажерите към Макс и обратно, сякаш се безпокоеше, че хората могат да загубят търпение и просто да се махнат оттук.

— Не.

— Ами ти, Макс? — попита кротко Бен Марки. Способността на Бен да гарнира невинна насмешливост с безукорна честност — качество, донесло му славата на най-обичан водач в тази част на Америка — веднага постави Макс в положение на отбраняващ се. — Ти нямаш ли авиокомпания?

— Не. „Съндаун“ реставрира и продава антични машини. Не сме превозвач.

Хоук погледна часовника си.

— Макс, трябва да има някакъв начин!

Но Макс вече съжаляваше, че не се бе качил в самолета си по-рано. Сега можеше да лети към Фарго.

И все пак... и все пак като че ли имаше алтернатива. Той отиде до редицата телефони и набра номера на Сейл. Натъкна се естествено на автоматичен секретар. Представи се и изчака тя да вдигне слушалката. Когато не го направи, позвъни в офиса ѝ. Вдигна Бумър Клавис:

— „Тор Еър Карго“.

— Бумър, Макс е. Там ли е Сейл?

— Как я караш, Макс? — дружелюбно попита Клавис. — Мога да ти дам номера, на който ще я намериш. Тя е във Флорида.

Това беше краят.

— Кога се връща?

— Ами... май в сряда. В Тампа откриват авиомузей.

Макс не отговори.

— Почакай, Макс. Отивам да намеря номера.

— Не, няма смисъл. Номерът с нищо не може да ми помогне...

— Макс изгледа с отвращение телефона, после огледа събралите се около него хора. Обикновена група от обикновени хора. Дванайсет мъже и една жена. Повечето на средна възраст. Спокойно можеха да бъдат взети за пътуващи до Маями туристи. Неотличими от другите в оживено място.

Само дето погледите им го фиксираха. Макс окачи слушалката.

— Нищо не мога да направя — съобщи той.

Висок, побелял мъж предложи да наемат коли.

— Няма да ни пуснат да минем — обясни Хоук. — Единственият начин е по въздуха.

Жената погледна Макс.

— Коя е Сейл?

— Тя притежава C-47. И е пилот.

— Какво е C-47? — не разбра Хоук.

— Товарен самолет. Надявах се да се съгласи да кацне на върха. Вече го е правила веднъж.

Единият от пътниците беше прикован в инвалидна количка. С компютърно синтезиран глас той попита:

— А ти не можеш ли да управляваш C-47?

— Аз ли? Не...

— Никога ли не си се издигал с него? — попита го строен висок мъж с брада.

— Не, летял съм — призна Макс. — Но не бих могъл да го приземя на онзи връх.

Един от дошлите приличаше на неотдавна преустановил спортната си кариера футболен защитник. Беше червенокос, а в очите

му гореше поглед, който караше Макс да се чувства неудобно. И този поглед сега бе забит в него.

— И защо не? — информира се той.

— Първо, защото там още има сняг. И второ, защото е нощ и е тъмно.

— Макс... казваш се Макс, нали така? — попита футболистът.

— Да.

— Ти си единственото, с което разполагаме, Макс. И аз съм склонен да заложа на теб, ако ти си готов да рискуваш — мъжът погледна останалите и всички кимнаха в знак на съгласие.

— Не-е... това не е никак добра идея — започна Макс.

— Позвъни пак на Бумър — предложи жената. — И да потегляме.

Глас в задната част на групата посъветва:

— И му кажи да сложи ски колесник. И, Макс... ако ти потрябва помощ, знай, че можеш да разчиташ поне на няколко пилота сред нас.

Макс неуверено поблагодари. Не виждаше начин да се измъкне от положението, в което сам не знаеше как се бе озовал, така че позволи да го вземат в компанията си, да излязат от терминала и да наемат пет таксита. Даде адреса на шофьорите, обеща им по петдесет долара бакшиш за бързо обслужване и сам се качи в последното такси, заедно с жената и якия мъжага. Колите се стрелнаха в нощта със свистене на гумите.

— Знаеш ли — отбеляза жената, — не останах с впечатление, че сте организирали тази акция добре.

Макс я погледна, за да види дали се усмихва, но нямаше такова нещо.

Няколко минути по-късно бяха на междущатска магистрала 29 и се носеха с пълна скорост на юг.

Вятърът продължаваше да духа. Ейприл се бе сгушила до Уил Пайп зад една от купчините изнесена от ямата пръст. Пайп ѝ обясни, че първата грижа на атакуващите ще бъде премахването на оградата от бодлива тел. Адам не скриваше, че ѝ се възхищава — тя бе предложила живота си, без да иска нищо в замяна. Присъствието ѝ създаваше

впечатлението, че не са изоставени от всички. Беше ѝ благодарен и искрено се надяваше тя да оцелее през тази нощ.

Той беше организиран предната линия на отбраната зад купчините пръст, изпълняващи ролята на земен вал, които отстояха на десетина метра зад оградата. Зад гърба им се намираще ямата. Но място за отстъпление нямаше. Изключено бе хората да се скрият в нея и да разчитат, че могат оттам да се сражават.

Според него щатските шерифи малко след полунощ щяха да направят опит да ги изтласкат назад от сегашната им позиция. Ако късметът беше на тяхна страна, подкреплението, обещано от председателя, щеше да пристигне преди това. После... после щеше да се види на какво са способни тези хора.

На Ейприл ѝ беше студено. Тя все още не можеше да повярва, че има сериозна вероятност да се стигне до нечия смърт. В света, в който бе живяла досега, стрелбата беше непозната. Стрелбата бе нещо, с което се занимаваше телевизията и което се описваше в налудничави трилъри. Стрелбата не беше, не можеше да бъде, част от реалността. Поне не от *нейната*.

— Виж — прошепна Пайп.

Три от паркираните на пътя коли потеглиха. Фаровете им бяха изгасени, но това нямаше особено значение, понеже целият връх бе окъпан от лунна светлина. Колите се държаха на безопасно разстояние. Пайп каза няколко думи в радиотелефона.

Ейприл усети стомахът ѝ да се свива. Прииска ѝ се да е нещо повече от страничен наблюдател. Но не можеше да се насили да хване карабина.

В известна степен тя бе виновна за патовата ситуация. Двамата с Макс бяха подхождали много аматьорски към развивалата се криза. Позволиха да бъдат погълнати от откритията и напълно забравиха за политическите последици. А можеха да спуснат завесата и да не вдигат много шум. И електронните медии, и пресата бяха показали склонност да вземат всичко на майтап и Ейприл трябваше да ги остави да го направят, докато не обмислят внимателно посоката, в която можеха да се развият нещата. Вместо това тя се бе захванала да ухажва медиите. Да свиква пресконференции. Боже, каква глупост...

Дявол да го вземе!

Едната от трите коли, черен „Шевролет“, нов модел, започна да увеличава скоростта си. Изпревари останалите две коли, свърна на юг, направи широк завои към тях и се насочи към оградата. Спря недалеч от нея. Задната врата се отвори и оттам слезе жена в униформа на щатски шериф. Държеше мегафон.

— Председателю Уокър — каза тя в мегафона.

Гласът ѝ изгърмя.

Уокър се показа и излезе на открито.

— Какво искате?

Ейприл погледна часовника си. Беше точно полунощ.

Жената свали мегафона.

— Председателю, време е да освободите терена.

Вятърът си играеше с бялата коса на Уокър.

— Не!

— Противопоставяте се на разпореждане на съда — напомни жената. После пристъпи напред до самата ограда — можеше да я докосне с ръка, ако пожелаеше. — Не правете, това.

— Не ми оставяте друг избор.

Ръката на Пайп намери рамото на Ейприл.

— Не се надигай, когато започне стрелбата. А още по-добре, спусни се в ямата и стой прилепена до стената. Може би след известна подготовка ще спрат и ще ни предложат да се предадем. Ако го направят, качи се горе, покажи им това и се предай. Но трябва да действаш бързо.

Той ѝ подаде голяма ленена носна кърпичка.

Вместо бял флаг.

Наложи се да се забавят, докато Бумър, Макс и двама от посетителите (те се представиха като Уоли и Скот) приключат с монтирането на ски колесника на 47-цата. Справиха се доста ловко и личеше, че имат опит. Намираха се на рядко използвана част от пистата, зад оръжейния склад на Националната гвардия. Когато самолетът беше готов за полет, пасажерите се изсипаха от офиса на „Съндаун Авиейшън“ и се качиха на борда. В товарния отсек имаше пейки, но не беше много удобно.

С внезапно натезало сърце Макс ги проследи един по един. Приблужи се Хоук и застана до него.

— Благодаря ти — каза той. — Знам, че не искаш да го правиш.

— Няма кой друг — безпомощно отвърна Макс.

Качи се, седна на мястото на пилота и съобщи на кулата, че е готов да излети за Форт Мокси. Получи разрешение, точно когато приключваше с предстартовата проверка.

На седалката на помощник-пилота седна онзи, на когото викаха Скот.

— Нещо против? — въпросително го погледна той.

— Не — отговори Макс. — Летял ли си с такова чудо? — с надежда го попита той.

— Дошъл съм тук, за да погледам как си върши работата един професионалист, Макс — обезкуражи го Скот, който изглеждаше абсолютно спокоен.

Макс се питаше, дали когато пристигнат, няма всичко вече да е приключило. Даде контакт и старият товарен самолет бавно пое по пистата.

Като излетя във въздуха, Макс се опита да визуализира в съзнанието си върха на хребета Джонсън. Очакваше, че ще заходи от югозапад. Площадката за кацане определено нямаше да е просторна, а най-дългият диагонал беше в посока на пропастта. Можеше, разбира се, да се спусне малко по на север и тогава крайт на „пистата“ щеше да опре в гората, а не в празното. Но това скъсяваше ефективния път с поне шейсет метра.

Искаше му се Сейл да е тук.

Настроението в товарния отсек бе миньорно.

— Дали не са те? — и Ейприл посочи самотния хеликоптер.

— Не мисля — отговори й Пайп, като за всеки случай надникна през бинокъла. — От онова нещо стърчат толкова много циви на различни оръжия... — Той пак погледна Ейприл. — Долу главата.

Тялото й вече бе сковано от страх.

Хеликоптерът се държеше на разстояние и кръстосваше напред-назад на около триста метра от тях. Появи се Адам и коленичи до ракетомета.

— Добре, Уил. Предполагам знаеш как да го използваш?

— Да — отговори Уил. — Но аз все още съм убеден, че трябва да свалим хеликоптера.

— Не, придържаме се към първоначалния план.

Пайп недоволно изпъшка, зареди оръжието и го сложи на рамо.

— Единственото, което ще постигнем — каза той, — е да ги предупредим, че имаме ракетомет.

— Именно, Уил. Такава е целта ни. — Адам стисна рамото на Ейприл. — Няма страшно — успокой я той.

— Готов съм — съобщи Пайп.

Сякаш усетил какво предстои да се случи, хеликоптерът прекъсна кръстосването и се понесе на скорост към тях. Ейприл видя огънчетата в долната част и в следващия миг Адам я натисна към земята.

— Огън — извика той.

Ракетометът глухо стреля и неуправляемият ракетен снаряд остави огнена дيريا отстриани на връхлитащия хеликоптер. Едновременно с това земята пред тях изригна под забиващите се в нея метални парчета. Над главите им се спусна черен облак. Хеликоптерът прелетя с оглушителен грохот над тях и веднага след това се чува картечни откоси.

Когато се осмели да надигне глава, Ейприл видя, че дълъг участък от оградата беше изчезнал, сякаш никога не го бе имало. На негово място се виждаха само димящи кратерчета от едрокалибрени куршуми.

— Всички добре ли са? — попита Адам.

Хората му се обадиха един по един.

— Хубаво — въздъхна той. — Сега те със сигурност знаят, че разполагаме с ракетомет. Да видим дали това ще ги задържи на разстояние.

— Извънредно съобщение на *NBC*. — Поредният епизод на комедийния сериал „Анджи“ бе прекъснат и на екрана се появи Том Брокоу. Седеше пред монитор, на който се виждаше вече добре познатият на всички зрители хребет Джонсън. — Съобщава се за стрелба в близост до Ротондата. По наша информация отряд от

Службата на щатските шерифи е направил опит да завземе конструкцията чрез сила. Сградата се отбранява от група индианци на племето сиу, които отказват да се подчинят на съдебно постановление, заповядващо им да предадат обекта. Засега подробностите все още не са известни, най-вече заради наложеното информационно затъмнение. След двайсет минути е насрочена пресконференция. Междувременно, ето какво е известно...

— Маmicата им! — намиращият се в един от хеликоптерите Гибсън натисна ключа на радиостанцията. — До всички: не предприемайте нищо, докато не получите заповед.

Чарли Еванс и още двама алпинисти вече висяха на шест метра под ръба на, скалата.

— Разбрано — каза тихо Чарли в микрофона.

— Не по-късно от няколко минути — и Гибсън смени честотата. — „Светкавица-три“.

— „Светкавица-три“, слушам.

— Следвай ме.

Гибсън не възнамеряваше да позволи на копелетата да свалят една от поверените му машини. Спусна се в гориста местност южно от върха и събра отряда си. Имаше деветима души на разположение, плюс хеликоптерите, естествено.

— Добре, дами и господа — със сдържана ярост кимна той. — Щом искате по лошия начин, нека така да бъде.

— Идват — съобщи Малкия призрак. — Предайте на другите.

От гората една по една се изнизваха сенки и се плъзгаха към тях.

— Не предприемайте нищо, но имайте готовност — предупреди Адам.

Сенките се приближаваха в начупена линия. Хората бяха облечени в черно и въпреки лунната светлина, едва се различаваха на фона на тъмната гора. Адам изчака да наближат на сто и петдесет метра. Тогава леко почука Малкия призрак по рамото.

— Хайде, Джон — каза му той. — Над главите им.

Малкия призрак изстреля къс откос към звездите. Сенките замръзнаха, изчакаха няколко секунди и пак продължиха.

— Адам — обърна се към него Малкия призрак, — така няма да стане. Ако изобщо смятаме да ги спираме, после ще бъде късно.

Макс видя припламващите огънчета още на петнайсет километра от върха.

— Закъсняхме — обърна се той към Скот.

В същия момент се обади и радиото:

— С-47, намирате се в забранена зона.

— Ъ-ъ... разбрано — отговори Макс. — Загубих се.

— Предлагам да се отдалечите по две-седем-нула.

— Остани на курса — каза Скот.

Макс се намръщи.

— Но там долу се води война. Вече не можем да я спрем.

— Може да не е така.

Добре, въздъхна Макс, след като си сложил главата в торбата...

Радарът засече нещо на север.

— Насочва се към нас — отбеляза Скот.

Макс кимна. Искаше му се да изглежда като че ли е попадал в подобни ситуации всеки ден. Включи радиопредупредителя.

— Хайде, приятели — съобщи той на хората в товарния отсек, — кацаме след няколко минути. Пристегнете се.

Пред тях равнината преминаваше в начупени предпланини. Макс откри познатите очертания на хребета Джонсън и леко коригира курса на юг. Видимостта беше добра, а вятърът — североизточен, със скорост около четирийсет възела.

— Не е най-подходящото време — промърмори той на себе си.

— Ще се справиш — окуражи го мъжът до него.

Сериозен глас по радиото го предупреди, че го чака арест.

Макс се спусна на хиляда метра, отне от скоростта и когато приближи на седем километра, спусна задкрилките. Площадката за кацане му изглеждаше не по-голяма от пощенска марка. В следващия момент видя Ротондата и пламъчетата на изстрелите около нея.

За тях се залепи военен хеликоптер. Макс погледна през прозореца от своята страна. Облечен в черна десантна униформа мъж седеше до отворената врата с автомат в скута.

Радиото изпраща:

— С-47, обърнете назад. Извършвате нарушение.

Върхът бързо се приближаваше. Макс леко намали скоростта на спускане.

Мракът пред носа на самолета бе прорязан от откос трасиращи куршуми.

— Ще стреляме по вас, ако се наложи.

Макс мина в бърснеш полет над рядка горичка, отне още от мощността и усети главния колесник да прави контакт.

Самолетът леко отскочи обратно във въздуха и пак се спусна.

В слушалките му крещяха гласове. В този момент опашният колесник, който също бе с монтирани ски, докосна земята.

Макс изключи. Проблемът при приземяването със ски колесник е, че няма спиращки. Той дори не можеше да използва ривърс. Нямаше никакъв контрол — оставаше му само да чака самолетът да спре от само себе си.

Ротондата се оказа отдясно. Сега вече ясно чуваше автоматни откоси.

— Какво има в края на полето? — поинтересува се доброволният му помощник-пилот.

— Още един кратък полет — отговори Макс.

Минаха край Ротондата. Пасажерите отзад мълчаха. Снегът под тях съскаше.

Самолетът се плъзна между паркинга и два бързо отдалечаващи се от пътя му полицейски джипа. Колелата им изхвърляха сняг.

А пред тях, някъде на границата на видимостта, се намираще пропастта.

Мина му нелепата мисъл да включи двигателите и да се опита да излети или поне да завие наляво и да забие самолета в горичката. Но вече беше късно да направи каквото и да било, освен да изчака края.

Шумът в слушалките му спря.

Макс се сви.

Ските подскочиха по някаква бабуна.

Пропастта се разтваряше. Вече се простираше през целия хоризонт.

Самолетът намали скорост.

И спря...

Над тях прелетя „Блекхоук“.

Макс не виждаше нищо пред себе си.

— Никой да не мърда — предупреди той пасажерите.

— Добро кацане, Макс — поздрави го помощникът.

Той погледна през страничното стъкло, откопча колана, надигна се и за всеки случай провери от другата страна.

— Предостатъчно — промърмори сам на себе си и седна обратно. После запали левия двигател.

— Ей — обезпокои се Скот, — нали ще внимаваш?

— Няма страшно — успокои го Макс. — Този приятел може да направи завой върху монета.

Беше си самата истина. В товарния отсек се разнесоха протести, гласът в слушалките отново се върна, но Макс завъртя самолета в обратна посока и невъзмутимо рулира към Ротондата.

Когато Макс направи маневрата, Гибсън видя откритата му се възможност.

Миг по-късно хората му запълзяха напред под насрещния огън. На левия фланг Андреа видя една кука да излита от пропастта във въздуха и да се забива в земята.

— Самолетът идва насам — съобщи заместникът на Гибсън. Фаровете му осветиха за момент паркинга. Машината наистина се насочваше към групата на Гибсън.

— Виждам. Какво, по дяволите, се опитват да направят тези хора?

Радистът притисна слушалките върху ушите си.

— „Светкавица-две“ чака инструкции — каза той.

— За какво?

Дали да открие огън, Хоръс, какво друго?

— Не, дявол да го вземе. Ония там са се побъркали.

Радистът се вслуша и отново съобщи:

— Хеликоптерите са над върха.

Макс приближаваше внимателно Ротондата. Мракът се разкъсваше от блясъка на изстрели.

Отзад се чу гласът на Аскуит:

— Не може ли малко по-бързо?

После се обади футболният защитник:

— Моментът не е подходящ за предпазливост, Макс.

Подкрепиха го и другите. Макс послушно подаде газ и се насочи право към дупката в оградата — там, където кръстосаният огън беше най-ожесточен. По фюзелажа зачаткаха куршуми и той се опита да си представи гнева на Сейл, когато ѝ върнеше самолета. Един от прозорците в кабината се пръсна на парчета.

Макс стигна до една от купчините пръст и разбра, че по-нататък не може.

— До тук сме — извика той и изключи.

Отзад вече отваряха люка на товарния отсек. Операторът на Бен Марки, висок русоляв младеж на двацетина години, беше коленичил до отвора и нагласяше оборудването си. Когато се приготви, той включи осветлението и обяви:

— Готово, да тръгваме.

Бен Марки — той вече говореше в микрофона — кимна на Уолтър Аскуит, който чакаше сигнал. Уолтър скочи от самолета и се озова под автоматен откос. Един куршум го улучи в крака, втори се заби в гърдите му. Той тежко рухна в снега.

Ужасен, Гибсън видя отблизо целия инцидент. Нови двама души скочиха от самолета и се хвърлиха върху ранения, за да го защитят с телата си от куршумите. После забеляза, че на вратата на товарния отсек стоят още хора, а други излизат от кабината. Никога през живота си не бе ставал свидетел на подобен идиотизъм. Тъпи кучи синове!

— Обяви прекратяване на огъня — обърна се той към радиста. А на заместника си каза изумен: — Не мога да повярвам.

И в следващия момент разбра, че го показват по националната телевизия. Разпозна Бен Марки, проснат на земята, за да не бъде застрелян, но не спиращ да говори нещо в микрофона. Видя и оператора му да завърта плавно камерата в панорамен кадър на ранения, дупките от куршуми по земята и въоръжените хора от двете страни.

Няколко секунди по-късно огънят заглъхна и спря.

Приблужи се черната правителствена кола. От нея изскочи Елизабет и се затича към тях.

— Какво, по дяволите, става? — осведоми се тя. После видя Аскуит и прехапа устни: — Какво се е случило?

От самолета един по един продължаваха да слизат хора — някои с лекота, но повечето имаха нужда от помощ. Дойдоха и полицейски коли с мигащи светлини. Появи се и инвалидната количка.

— Кои сте вие, хора? — изгледа групата им Елизабет.

Няколко от тях казаха имената си, но Гибсън бе прекалено далеч, за да ги чуе. Тя погледна към него. Хоръс вече обмисляше как най-добре да го направи: да заобиколи всички и да използва моментното спиране на огъня, за да получи тактическо предимство по отношение на индианците, които все още никакви не се виждаха. Знаеше, че е възможно и беше уверен, че може да го направи.

— Виждате с очите си какво става тук — каза Марки в микрофона. — Уолтър Аскуит, носител на наградата „Пулицър“ за литература миналата година, бе прострелян.

Аскуит!? Гибсън се изуми. Боже Господи, как ще се размърди.

Футболистът клекна до Аскуит, като напразно се опитваше да спре кръвотечението, а друг мъж с бяла брада се опита да му повдигне главата за по-удобно.

— Момчета, има ли лекар с вас? — попита жената, когато най-сетне пристигна и линейката.

Но очите на Аскуит бяха безжизнени и няколко секунди по-късно той умря, вкопчен в ръкава на футболиста.

Занесоха тялото му в линейката. Тя се изтегли и тогава Гибсън пристъпи напред и се представи.

— Налага се да ви помоля да дойдете с мен — заяви той.

— Защо? — попита го мъжът с бялата брада. Беше среден на ръст и чертите на лицето му издаваха благ характер, но се виждаше, че полага усилия да сдържа яростта си. — За да можете да продължите с вашата война ли?

Гибсън не отмести поглед, но усещаше, че ситуацията се влошава.

— Арестувай цялата пасмина — прошепна му Елизабет.

— Кой сте вие? — попита Гибсън мъжа, който единствен от всички бе проговорил до момента. Беше познал двама от дошлите, но не и него.

— Стивън Джей Гулд — каза му той, повишавайки глас, за да се пребори с воя на вятъра. Камерата се обърна към тях и ярката светлина го идентифицира за затаилите дъх зрители из цялата страна. — Не мисля, че сме склонни да сътрудничим. А ако правителството иска да убие още някой, нека започне с нас.

Един по един пристигналите пристъпваха напред и заставаха в редица, разделяща двете страни.

— Гулд — обяви Бен в микрофона — е палеонтолог.

Камерата се премести на висок мъж с аристократична осанка.

— Чарлз Кърън — продължи Бен, — теолог — и му подаде микрофона, за да се представи сам.

Кърън беше запазил невъзмутимостта си, сякаш се готвеше да сгълчи провинило се дете.

— Това е повече от някакъв спор върху правото на собственост — изрече той. — Хребетът Джонсън не принадлежи на едно правителство, той не може да бъде собственост дори на всички правителства. Той принадлежи на *всички* нас. — После погледна право в камерата: — Днес неговите защитници са под обсада. Така че ние *всички* сме под обсада.

— Артър Шлезинджър, младши — историк.

Кафявите очи на Шлезинджър проблясваха иззад очилата с рогови рамки. Гибсън малко по малко започна да се чувства напълно безпомощен.

— Скот Карпентър, астронавт.

Беше помощник-пилотът на Макс. В отлична форма, готов да излети в орбита, ако трябва веднага, той сдържано кимна на невидимата публика.

— Грегъри Бенфорд, астрофизик и писател.

Бенфорд беше среден на ръст, с брада, облечен в широко ловно яке, което най-вероятно бе взел назаем. Не беше погледнал към Гибсън нито веднъж. Той покани с жест председателя да се присъедини към тях. Уокър неуверено зае място в редицата.

— Джеймс Уокър, водач на Мини Уакан Ояте, племето от Езерото на духовете.

— Благодаря ви — тихо каза Уокър и погледна наляво и надясно от себе си.

— Хари Маркоуиц, икономист.

Маркоуиц предизвикателно скръсти ръце на гърдите си.

— Ричард Уилбър, поет.

Уилбър кимна, но погледът му беше насочен встрани — той изучаващо разглеждаше взаимното разположение на артефакта и околните хълмове, сякаш нещо в пейзажа му бе познато.

— Дейвид Шрам, астрофизик.

Футболният защитник. Беше изцапан с кръвта на Аскуит.

— Стивън Хокинг, физик.

Също като останалите и Хокинг не изглеждаше облечен подходящо за климата, сякаш го бяха взели набързо от някъде, от някое по-топло място, и го бяха набутали в самолета. Той измерваше Гибсън със студен поглед от инвалидната си количка.

— Уолтър Шира, астронавт.

Кафяви очи, квадратна челюст, среден на ръст. Гибсън познаваше Шира, беше чел някъде за него, че е най-общителният и най-духовит от всички американски астронавти. Но тази нощ фигурата му не излъчваше никаква добронамереност.

— Урсула Легуин, писателка.

Тя гледаше към мястото, където допреди малко бе лежал Аскуит. И тя бе изцапана с кръвта му.

— И Карл Сейгън, астроном.

Подобно на останалите и Сейгън изглеждаше гневен. Неговият вечен оптимизъм изглеждаше пречупен от драмата.

— Уолтър Аскуит — обади се той, — също бе наш спътник в това пътуване. Уолтър беше поет.

— Знаете ли — намери сили да проговори с нисък заплашителен глас Гибсън, — дори вие не сте над законите.

— Понякога законите са глупави — отговори му Маркоуиц.

Появи се Ейприл Кенън и застана между Шира и Хокинг.

А Гибсън вече мислеше какво ще каже на началниците си.

33.

*И нашата песен ще стигне
онази далечна земя...*

Поема на
южните
паюти^[1]

Прекараха вечерта на бивак в света на девствената гора, на брега на безименното море. Сейгън и Шрам лежаха с глави на раниците, загледани в странните съзвездия; Карпентър, Уилбър, Хокинг, Бенфорд и Шира седяха заедно край бавно угасващия лагерен огън, заслушани в плискането на прилива; Легуин, Кърън и Уокър бяха събули обувки и се разхождаха боси из водата, дискутирайки какво ли може да има на отсрещния бряг; Шлезинджър, Гулд и Маркоуиц сравняваха бележките си с Ейприл относно прехвърлилата ги тук транспортна система и за последиците от нейното евентуално адаптиране към земните условия.

— Това слага край на понятието „град“ — заключи в един момент Маркоуиц.

Гулд обаче не беше толкова сигурен.

— Градовете изпълняват и социална функция, та макар и като места, от които да се махнеш — изрази съмненията си той.

Макс стоеше настрана и се чувстваше неловко в компанията на знаменитостите. В един момент Ейприл го забеляза, донесе му кутия кока-кола и го дръпна в кръга на приятелите.

— Не си спомням дали ти благодарихме — каза му тя. — Но нищо от случилото се нямаше да бъде възможно без теб.

Маркоуиц се засмя и сложи ръка през раменете му.

— Да, Макс. Независимо дали ти харесва, или не, но ти ни доведе тук. Така че каквото и да се случи от този момент нататък, отговорността е *твоя*.

— Големият въпрос — замислено заговори Сейгън малко по-късно, когато бе захладняло и край огъня се събраха всички, — е какво ще стане по-нататък.

— Какво имаш предвид? — попита Ейприл.

— Според мен той има предвид, че позицията на правителството е логична — обясни Уилбър. — И май има право.

— Съгласен съм — подкрепи го Шира. — Ако използваме Ротондата, това ни извежда извън границите на чисто земния ни опит. И означава например нов тип икономика. Какво ще кажеш, Хари?

Маркоуиц кимна.

— Разбира се. Но ние можем да се подготвим за нея. Да се адаптираме. — Той се усмихна и посочи към морето. — Бъдещето лежи натам.

— Днес ние поехме голяма отговорност — намеси се Хокинг, използвайки компютърната система за синтез на човешки глас, благодарение на която можеше да общува с хората. — Защото в крайна сметка се нагърбихме с вземането на важно решение. Не виждам как бихме могли да отстъпим от него.

Бризът ги галеше. Звездите над извитата брегова линия примигваха.

— Но има рискове — напомни Уокър.

Кърън кимна.

— Рисковете са пропорционални на страховете — и се усмихна. — Според мен тепърва ще ни търсят обяснение.

— Няма от какво да се страхуваме — заяви Шрам.

— Стивън е прав — намеси се Шлезинджър. — Изправени сме пред нов свят. А новите светове малко трудно се комбинират със старите идеи.

— Значи ли това, че точно ние трябва да поведем атаката? — попита Бенфорд.

— Мисля, че сте длъжни — намери куража да се обади Макс.

Няколко лица се обърнаха към него. Стори му се, че тази мисъл ги безпокои. Легуин разбърка огъня с пръчка. Главните запукаха и в нощта се издигна облак от искри.

— Струва ми се малко арогантно — каза тя.

Шрам отвори две бири и подаде едната на Бенфорд.

— Разбира се, че е. Но на мен ми се струва, че ще имаме нужда от известна доза арогантност.

— Все пак може да не ни оставят да помогнем лично — напомни Кърън. — Още не съм напълно сигурен, но ми се струва, че снощи нарушихме федерален закон.

Сейгън се усмихна.

— Не мисля, че има за какво да се безпокоим. По-скоро Мат Тейлър ще има нужда от всичката помощ, която ще може да намери.

— Да — въздъхна Ейприл. — Бих искала да мога да помогна на президента. Снощи той едва не стана причина за смъртта ни.

— Нямаше избор — сви рамене Шлезинджър. — Всъщност в момента май никой на Земята няма избор и ние сме причината за това положение на нещата.

— Съгласен съм — пак се обади Хокинг. — И според мен е редно да се замислим как да помогнем на хората да излязат от това положение.

Бенфорд кимна.

— Като начало ще ни трябва малко положителен имидж.

— Именно — съгласи се веднага Уокър, който лично се бе убедил в силата на манипулацията на общественото мнение.

— Може би някакво телевизионно предаване — подсказа Ейприл. — Да покажем на хората какво представлява това място. И какво би могло да означава.

— И какви рискове предполага — допълни идеята ѝ Карпентър. — Трябва да сме честни. В тази връзка... — той погледна председателя. — Какво ще кажат сиу? Склонни ли сте да помогнете?

Всички погледи се насочиха към Уокър.

— Мисля, че нашата позиция може да бъде следната: ние ще настояваме този свят да не се превръща във втора Северна Америка. И ще контролираме вратата единствено, за да бъде избягната тази опасност. Извън това... да, ние ще бъдем горди да помогнем.

Конската глава се издигаше в небето над морето. Илюзията, че приближава буря, беше завладяваща.

— Ще има доста работа — отбеляза замислено Шира.

Без да се наговарят, те вдигнаха едновременно погледи към звездите, вслушаха се във вятъра и усетиха топлината на огъня върху

лицата си.

— Колко хубаво щеше да бъде, ако всички бяхме оцелели — прошепна Легуин.

Уилбър кимна. Лицето му беше скрито в сянката.

— Имам записките на Аскуит върху проекта.

— Достатъчно пълни ли са за публикуване? — попита Хокинг.

— О, да. — Уилбър се пресегна зад гърба си за якето си и го метна върху раменете си. — И са доста впечатляващо написани. Може би, в крайна сметка, той ще ни надживее.

[1] Индианска племенна група от семейството на юто-ацтеките, населявала земите, където днес се намира южна Юта, северозападна Аризона, южна Невада и североизточна Калифорния. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Ейприл Кенън проследи сака си да изчезва в блесналото за миг ярко кълбо. Седмината ѝ спътници (единият от които беше пенсиониралият се неин бивш началник Харви Кек) оглеждаха за последен път екипировката.

Тя се обърна към Макс:

— Сигурен ли си, че не искаш да дойдеш? — Изглеждаше прекрасно под зеленикавото сияние.

— Не — отговори ѝ той. — Не обичам изненадите, а ми се струва, че там, където отиваш, ще бъде пълно с тях.

— Ще бъдем внимателни — докосна го по ръката тя.

Замисълът беше да се изследват връзките през терминала на Едем. Експедицията вземаше сериозен запас храна и вода. Носеха скафандри, обикновени кислородни маски и комплекти за полеви анализ на замърсяващи примеси, много резервни части и разнообразно изследователско оборудване с най-различни датчици. Ако всичко минеше добре, щяха да се върнат след две седмици с необятна информация за световите отвъд Едем (засега поне се бяха споразумели да не пипат Лабиринта).

— Макс — попита го Ейприл, — а ти какво ще правиш? Ще си купиш остров в Бахамите и ще легнеш да почиваш?

Той се засмя.

— Не, ще се опитам да проследя нашия посетител.

— Като че ли е изчезнал. — Тя потръпна и неуверено допълни:
— На твое място не бих се занимавала с него.

— Мисля, че отговорността да го намерим е наша.

— Отговорността пред кого?

— Не съм сигурен. Може би пред самото създание. Чувствам някаква симпатия към него.

— Може да се окаже опасно.

— Може, наистина. Но ние вече знаем, че то има своеобразно чувство за хумор. Иска ми се да мога да поговоря с него.

Харви ѝ направи знак. Останалите бяха готови.

— Внимавай, Макс — каза му тя.

— Разбира се. — Макс установи, че има проблем с гласа си. — И ти. И се върни, чуваш ли?

— О, можеш да разчиташ на това. — Ейприл се приближи до него, той я прегърна и тя вдигна лице към неговото. Целуна я, без да се замисля — дълго и страстно.

ОТ АВТОРА

Езерото Агаси наистина е съществувало. Позволих си някои волности с очертанятията на бреговата му линия, но общо взето се стараех да не изопачавам много фактите. Иначе всеки, който се интересува, може да прелети над западния край на долината на Ред Ривър до границата с Канада и няма как да не види древния бряг.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.